

Karl May

SECRETUL TIGANCII



PRIMA OARĂ
ÎN ROMÂNIA



EDITURA EDEN

Consilier literar
Dr. ANTONIU POPESCU

Ediția princeps:
KARL MAY
Zepter und Hammer
Roman
Freiburg, 1879–1880

Traducere inedită de MIRELA MATEI.
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Editurii Eden.

KARL MAY
Opere – 27

SECRETUL ȚIGĂNCII
sau
ÎNTRE SCEPTRU ȘI CIOCAN
Roman

EDITURA EDEN
București, 1997

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

Ediție electronică îngrijită de



I.S.B.N. 973-9141-62-5

CUPRINS

I. Căpitanul negru

1. Șatra de țigani
2. Dreptul seniorului
3. Pe Nil
4. Sclava mudirului
5. O noapte de nuntă infernală
6. De la reis la kapudan-pașa
7. Răzbunarea khedivilor
8. Viață pentru viață
9. Sub pavilionul roșu
10. Sub pavilionul negru

II. Secretul țigăncii

11. Fiul fierarului
12. Ospiciul
13. „Aducătorii de lumină”
14. Mutări de șah
15. Doi prieteni din copilărie
16. În cetatea țiganilor
17. În cârciuma contrabandiștilor
18. La castelul Falkenau
19. Ziua celor șapte frați
20. Înaintea mării hotărâri
21. Cad vălurile

I. Căpitanul negru

1. Șatra de țigani

Departe de poalele munților se înălța pădurea deasă. De acolo pornea o prelungire care cobora tocmai până în apropiere de Fürstenberg, capitala ducatului Nordland. O îngrădire croită în adâncul acestei păduri delimita o rezervație cu aspect sălbatic, unde nimănui, în afara pădurarilor de prin acele locuri, nu-i era îngăduit să pătrundă. Cu toate acestea, într-o dimineață, în rezervație puteau fi văzuți niște bărbați ale căror veșminte arătau de la o primă ochire că nu erau nici pădurari și nici măcar dintre cei care ar fi avut permisiunea de a pătrunde în acel loc.

Între doi stejari bătrâni care să tot fi avut cam două mii de ani și care-și trimiteau ramurile vânoase și noduroase până hăt-departe în țării, se afla o căruță împovărată de ani. Mârtoaga care o trăsese până acolo păștea în iarba înaltă, ale cărei lujere pline de sevă se șteau printre mușchii și buruienile de tot felul. Lângă trunchiul unui copac văpaia un foc unde se frigea la proțap o spată de căprioară. Un flăcăiaș care de-abia părea să aibă zece anișori în vârteza vânatul cu un aer expert și vizibil încântat. Era îmbrăcat numai până la brâu, de altminteri, ca și ceilalți care stăteau tolăniți în jurul focului, privind cum se rumenea friptura îmbietoare. Cu toții aveau inconfundabilele trăsături de țigani și, în ciuda înfățișării lor modeste, nu păreau a face parte din tagma acelor hoarde rătăcitoare a căror adevărată și bănoasă îndeletnicire erau tâlhăria și furțișagul.

În căruță stătea, înfoplită în pături căptușite cu puf — un lux neobișnuit pentru o ceată de țigani mereu pe drumuri — o femeie care părea extraordinar de bătrână; fără doar și poate că era chiar *vaidzina* [1]. Bătrâna acum îl căuta din ochi pe băiat, acum cerceta din priviri spata de căprioară, scoțând din pipa ei vălătuci de fum al căror miros provenea de la ierburi care pe un cunoscător l-ar fi minunat până peste poate.

În liniștea care domnea primprejur răzbăteau zgomote îndepărtate, care aduceau cu niște glasuri înfundate, ascunse prin tufișuri. Vocile veneau de la două persoane care discutau retrase la câteva sute de pași de căruță, ținându-se departe de ceilalți.

Una din ele era o fată. Să tot fi avut vreo șaptesprezece ani și era de o frumusețe desăvârșită în toate cele. Stătea culcată pe covorul de mușchi într-o atitudine pe jumătate nepăsătoare, pe jumătate mândră. Veșmintele ei întreceau cu mult pe cele ale celorlalți în frumusețe și îi acopereau tot trupul, se vedea bine că se înveșmântase cu mare grijă.

În fața ei se afla un tânăr. Se sprijinea cu spatele de un copac și stătea cu brațele încrucișate pe piept. Oamenii care se complac din instinct într-o asemenea postură fac dovada unui caracter foarte puternic. Era înalt și prin aceasta impresiona întotdeauna pe cei din jur, fiind mereu obligat să adopte o ținută cât mai impunătoare, îmbrăcăminte sărăcăcioasă nu reușea să umilească trupul lui puternic și foarte bine clădit. Un observator atent s-ar fi minunat, probabil, de culoarea pielii tânărului. Nu avea chipul nici alb, ca al caucazienilor, dar nici oacheș, ca al țiganilor. Mai degrabă s-ar putea spune că era cenușiu; acel cenușiu amestecat cu brun pe care-l dă bătaia vântului și a soarelui. Purta pantaloni scurți și largi, care cu siguranță că fuseseră croiți pe măsurile altui trup; de sub tunica mult prea strâmtă și foarte zdrențuită se șteu o cămașă ponosită. Pe cap avea un chipiu fără cozoroc. Era în picioarele goale, iar din mânecile tunicii îi ieșeau la iveală brațele musculoase tot goale. Printr-o gaură din mâneca tunicii se putea vedea un semn ciudat — era un tatuaj în roșu și negru care înfățișa un blazon ale cărui trăsături erau atât de întinse și de șterse, încât abia se mai putea desluși ceva din el. Părea că tatuajul și-l făcuse cu mulți, mulți ani în urmă. Tânărul avea părul negru ca pana corbului dar dacă te uitai mai îndeaproape la el, puteai să vezi că la rădăcini avea o culoare mai deschisă, iar pielea din creștet era alb-străvezie, cum o au de obicei blonzii. Pe chip purta întipărit un aer fără doar și poate nordic. Fruntea neobișnuit de înaltă, ochii cenușii luminoși nu arătau a fi de sorginte indiană sau egipteană. Așa se făcea că tânărul, îmbrăcat cum era în hainele acelea, lăsa o impresie stranie, întărită și de stăpânirea de sine și siguranța cu care se mișca și vorbea. Se deosebea întru totul de acele ființe fără astămpăr și vivace care erau țiganii.

În ciuda liniștii pe care o afișa, părea a fi într-o stare de mare tulburare. Chipul îi strălucea, iar privirile îi scăpărau. Ochii îi erau ațintiți în depărtări, unde părea că vede ceva inaccessibil muritorilor de rând.

Tânăra *țingara* [2] strigă pe un ton plin de aprobare, chipul trădându-i o mare uimire:

— Katombo, tu ai fost dăruit cu un spirit mai mare și mai puternic decât darul ghicitului.

Pot să-ți mai dau încă o însărcinare?

— Sigur, Lilga! răspunse tânărul.

— Știi unde își are locuința Bhovania, regina țiganilor?

— Pe insula Nossidambo, pe care poporul creștin a botezat-o Madagascar.

— Așa e! Tocmai sus în Munții Ambohitseme este tronul ei. În timpul zilei doarme jos, departe de poalele Munților Befour, pentru a-și face apariția abia pe înserate. Poți oare să-ți închipui cum arată? În serile liniștite chipul ei strălucește în lumina stelelor; cu un surâs drăgăstos își îmbăiază picioarele sale de alabastru în valurile învolburate ale mării, până apar zorile, de sărutul cărora fuge înspre apus. Poți să-mi descrii toate acestea pe limba poezilor?

Tânărul dădu aprobator din cap.

— Atunci, te rog s-o faci.

— Numai dacă nu ai să fugi și tu de sărutul meu, așa cum fuge ea de îmbrățișarea zorilor.

Ea ezită puțin, apoi răspunse:

— Îți dau voie să mă săruți, Katombo! Dar acum, dă-i drumul!

Tânărul luă o figură visătoare, apoi își ridică brațele și, fără vreo pauză sau vreo întrerupere, cuvintele începură să-l picure dintre buze:

*„Când în munții din Befour
Dintâi ale-nserării umbre se arată,
Apare a naturii mamă,
leșind de prin adâncuri
Cu diadema ei de azur
Sclipind ca cerul plin de stele.
Prin pletele-i ca noaptea
Răsună cântece aromitoare;
Iar depărtările făr' de sfârșit
I-aprind pe creștet a suferinței strălucire;
Norii mânăți de-a visului aripă
Îi jertfesc a stelelor de aur sclipire.*

*Dar iată ziua se arată,
Miile de suflete la viață să trezească iar,
Iar ea își mână turma-nvolburată
Văpaia dimineții înfruntând,
Și-apoi dispare înspre apusul încă depărtat.”*

Fata îi urmărise cuvintele cu aerul unei cunoscătoare într-ale artei. După ce tânărul sfârși, ea își lăsă alene capul în jos.

— Boiniarii mai au ei câțiva poeți, dar nici unul dintre ei nu este hărăzit cu un spirit atât de viu și de strălucitor ca al tău, Katombo.

Tânărul surâse slab.

— Neamul nostru mă preamărește și mă prețuiește ca pe cel mai mare poet al său, Lilga! Dar eu dau toate onorurile și toate măririle din lume pentru o privire prietenoasă și un cuvânt bun de la tine. Acum trebuie să-mi primesc sărutul.

Făcu un pas spre fată, dar ea se împotrivi cu o mișcare a mâinii.

— Mai ai răbdare, încă nu ai terminat!

— Ba am terminat!

— Nu, ai zugrăvit-o pe Bhovania doar cum apare în seara calmă și blândă. Dar când tună și fulgeră asupra poporului ei, trebuie să o înfățișezi altfel. Cerul se acoperă cu nori; talazurile se dezlănțuie dimpreună cu ea...

— Stai! o întrerupse el. Eu vreau doar un sărut de la tine, și nu să-mi dai lecții. Ascultă-mă mai departe, până am să termin, apoi îmi voi lua răsplata. Este vorba despre aceeași regină, așa că o să-mi încep poezia cu aceleași versuri:

*„Când în munții din Befour
Dintâi ale-nserării umbre se arată,
Apare a naturii mamă,
leșind de prin adâncuri
Să-și picure perla de rouă*

Pe câmpia binecuvântată.

*Serafii cerului se-avântă
Mantaua norilor mereu gonind,
Pământul în urmă-l lasă, de durere acoperit,
Florile amare lacrimi sângerând,
Pe-ascunse stânci vuind
A lor sălbatică jale.*

*Și iată sufletul învăpăiat
Al zorilor se-arată,
Sărută durerea ca de diamant
Cu stropi arzând ca roșe rubine,
Serafii sunt luați pe-al norilor covor
În cerul cel înalt,
Ca jalea în tărie să-și plângă.”*

După ce sfârși poezia, începu să o cerceteze stăruitor pe față. Ea își coborâse privirile, iar genele sale lungi ascundeau ce avea ea în suflet.

— Lilga!

— Katombo!

— Sărutul promis!

— Cruță-mă!

Fata ridică ochii și, cu o privire pe jumătate rece, pe jumătate compătimitoare, căută privirea lui.

— De ce?

— La ce-ți trebuie? Ai să mori fără sărutul meu?

El se îndreptă mândru, iar privirea i se înflăcăra.

— Lilga, tu m-ai iubit doar pe mine, suntem logodiți, iar în curând îmi vei fi soție. Tu singură ai vrut așa, iar Geja, vaidzina noastră ne-a împreunat mâinile. De câte ori nu ai spus că fără mine ai muri! Și eu am sorbit viață și fericire din ochii tăi și, dacă ar fi ca moartea să mi te smulgă, atunci aș muri și eu!

— Nu am să mor.

— Încă nu am terminat. Aș muri împăcat cu tine, dar dacă ar fi să te pierd altfel decât răpită de moarte, atunci... atunci...

— Ei, atunci, ce?...

— Atunci... atunci mi-aș dori să trăiesc, căci aș avea de dus la bun sfârșit un lucru pe care-l face orice boiniar căruia un altul îi fură nevasta sau logodnica!

— Ce lucru, mă rog?

— Răzbunarea!

Se uită la el cam uimită, apoi pe față îi flutură un zâmbet neîncrezător.

— Răzbunare? Katombo și răzbunarea? Oare sensibilul Katombo a omorât el vreodată măcar un vierme? A făcut el măcar o singură dată pentru ai săi ceea ce creștinii numesc înșelăciune și furt? Tu ai suflet de poet, dar nu ești un bărbat. Vorbești de răzbunarea boiniarilor, și în schimb trebuie să-ți cănești părul și pielea la fiecare lună plină. Chiar ești un gitano?

— Ce te îndreptățește mai mult să fii gitano: scurta oră a nașterii sau lungii ani ai vieții? Vaida[3] m-a găsit în pădure și nimeni nu-mi cunoaște părinții; dar eu am stat cu voi tot timpul, iar Geja îmi spune fiul ei, așa că am tot dreptul să pretind că sunt un gitano. Acum, sărutul!

— Vino și ia-ți-l singur!

Rosti cuvintele rece și indiferentă. El se întunecă la față; se lupta cu mânia care clocotea în el, iar vocea îi tremură ușor când îi replică:

— Poți să ți-l păstrezi! Dar să nu uiți niciodată că buzele tale îmi aparțin, altfel voi fi nevoit să-ți dovedesc că sunt un boiniar adevărat!

Vorbele îi răsunară ca o amenințare, dar în ochi i se citeau lacrimile. Ea văzu aceasta, sări spre el și îl cuprinse pe după gât.

— Iartă-mă! Îl rugă ea, sărutându-l. Îmi ești foarte drag, Katombo, dar...

Șovăi. El o cuprinse de mijloc, șoptindu-i:

— Dar ce? Spune mai departe, Lilga!

— Nu pot, Katombo!

— De ce?

Ridică spre el o privire în care se citeau deopotrivă sfiala și rugămintea mută de a o ierta.

— Vei afla la timpul tău; dar tu trebuie să fii încredințat că mi-ai fost dintotdeauna drag.

— Știi asta; dar de câteva zile inima ți-a amuțit, chipul ți s-a înăsprit, și cu toate astea, privirile îți strălucesc ca o stea căreia un alt soare i-a împrumutat căldura lui. Lilga, rămâi a mea, căci altfel am să mă pierd și eu odată cu tine!

Chipul său frumos și mândru părea aproape speriat, când rosti aceste vorbe. Deodată se auzi un foșnet într-un tufiș și o voce care porunci:

— Șo pe el, Pluto!

Un câine uriaș năvăli din spatele copacilor și se aruncă pe Katombo.

— Doboară-! izbucni al doilea ordin.

Câinele îl înșfăcase pe ȕigan de ceafă și îl trântise la pământ, înainte ca acesta să mai apuce să se apere.

— ȕine-l strâns!

Spunând acestea, ieși la iveală stăpânul animalului. Era un bărbat tânăr, cam de o vârstă cu ȕiganul. Era îmbrăcat în ȕinută de vânătoare cu croială de uniformă, dar oricum nu ar fi fost greu să ghicești că era ofițer, din felul în care mergea și vorbea.

Lilga era foarte speriată de cele petrecute, dar, cu toate astea, pe obrajii oacheși tot îi înfloriră doi bujori de emoție.

Străinul veni la ea și o luă de mână.

— Cine este ticălosul care îndrăznește să te îmbrățișeze? o iscodi el.

— Katombo.

— Katombo?... Se prea poate, dar asta nu-mi spune prea multe!

— Este... fratele... meu... spuse, ea șovăind..

— Fratele tău? Doar atât? Întrebă el aruncând priviri aprige către cel doborât la pământ.

— Doar atât!

— Zău? Așa se îmbrățișează și se sărută un frate?

Ea tăcu, vizibil foarte încurcată. El o luă cu un braț de mijloc și o trase spre el, cu toate că ea se împotrivi.

— Dacă este chiar fratele tău, atunci să poftească să vadă ce am de gând să fac.

Își apropie buzele de ale fetei, dar nu apucă să o sărute, căci câinele său slobozi un urlat care-l făcu să se uite după el. Cu toate că era foarte periculos, Katombo înșfăcase de grumaz câinele, îl imobilizase cu o mișcare fulgerătoare și îl strânsese de gât în așa fel încât animalul zăcea acum neputincios la pământ.

— Omule, cum îndrăznești?! strigă vânătorul, ducând mână la pușcă. Dă-i drumul câinelui, altfel te împușc!

Katombo era încă doborât la pământ. Zâmbea.

— Să-i dau drumul? Ca să mă sfășie apoi? Omule, dar ești isteț, nu glumă!

Cu stânga ținea strâns câinele, în timp ce cu dreapta își scoase cuțitul și îl înfipse până la plăsele în coastele animalului.

— Atunci, să mori! izbucni vânătorul într-un clocot de mânie, punând pușca la ochi.

Și trase. Dar ȕiganul se aruncă cât ai gândi în lături; glonțul sfredeli pământul chiar lângă capul său. Într-o clipă, sări în picioare și se năpusti la adversarul său, îl doborî și ridică pumnul asupra lui.

— Acum, să mori tu!

Cu siguranță că lovitura i-ar fi fost fatală vânătorului, dacă Lilga nu l-ar fi apucat de braț pe Katombo și nu l-ar fi ȕinut strâns.

— Cruță-l, Katombo! Este contele!

— Poate să fie și ducele! De ce nu i-ai spus mai întâi lui să mă cruțe?

Încerca să-și elibereze brațul din strânsoarea fetei, cu celălalt braț ȕinându-l la pământ pe adversar. Ar fi reușit negreșit să-și ducă la bun sfârșit amenințarea, dacă nu ar fi intervenit încă o piedică, mult mai drastică.

— Stai! răsună o voce puternică și autoritară dinspre direcția unde se afla tabăra ȕiganilor.

Era Geja, care auzise împușcătura și se grăbise într-acolo cu toți ai săi. Când dădu cu ochii de cel care era prăbușit la pământ, își împreună mâinile speriată.

— Contele! Prea măritul, bunul, frumosul, distinsul domn care ne-a îngăduit să întindem tabăra aici în rezervă și să vânăm câte animale ne dorește sufletele! ȕi-ai pierdut mințile,

Katombo? Dă-i drumul contelui!

Țiganul se supuse și se ridică, fără însă a-și pune la loc pumnalul. Vânătorul se ridică și el; chipul i se aprinsese de înverșunare și de rușine. Principesa Țiganilor făcu o reverență adâncă în fața lui și-și duse poalele rochiei la buze.

— Iartă-l, preaputernice domn! Este un om bun și blajin și se prea poate să-l fi întăritat foarte rău dacă a îndrăznit el să ridice mâna asupra domniei tale!

— Întăritat? De când cutează un mișel ca ăsta să pretindă că a fost întăritat de contele de Hohenegg?

— Voia să o sărute pe Lilga și a tras în mine, se dezvinovăți Katombo.

— Flăcăul ăsta mi-a înjunghiat cel mai bun câine! scrâșni contele. Câine pentru câine, sânge pentru sânge!

Se repezi la carabină, care-i scăpase pe jos, cu gândul să tragă în Katombo. Însă unul din Țiganii străni acolo țâșni drept în fața armei.

— Dă pușca la o parte, domnule! Numele meu este Karavey. Katombo este fratele meu și, dacă nu-l lași în pace, se prea poate să pățești ce-a pățit și câinele domniei tale!

— Oho! Vi s-a urât amândurora de viață? Nu-mi stă în obicei să glumesc, și cu atât mai puțin cu o șleahță de teapa voastră!

Vaidzina veni iarăși între beligeranți.

— Îngăduință, domnule! Mânia ne face adesea să rostim vorbe de care inima nu vrea să aibă habar. Gitanii nu cunosc alt legiuitor în afară de vaida și de vaidzina lor; de un altul nu ascultă, ci fug — așa le poruncește legea lor. Dacă tânărul Katombo v-a jignit cu ceva, atunci faceți plângere împotriva lui și eu voi ști cum să-l pedepsesc!

Mânia contelui păru că se înmoaie; surăse ironic:

— Tu vrei să fii judecătoarea mea? Atunci, fie; am să mă supun obiceiurilor voastre. Acest om mi-a ucis câinele și a atentat la viața mea — ia să văd, cum ai să-l pedepsești?

— Ce pretenții are domnia ta?

— Cer o sută de lovituri de bici pentru el, douăzeci pentru celălalt, care spune că e fratele lui, și apoi evacuarea rezervației. V-am îngăduit să vă așezați tabăra aici din mărinimie și din milă, și nu am de gând ca pentru asta să-mi pun în pericol viața.

— Mărite domn, bunătatea domniei tale a fost mare, dar și vaidzina v-a arătat recunoștință pe măsură, îi replică bătrâna, aruncând fără să vrea o privire piezișă înspre Lilga. Ai asmuțit câinele asupra lui Katombo — iată de ce l-a omorât. Ai vrut să-l împuști — iată de ce a încercat să se apere. Domnia ta să aleagă o pedeapsă mai blândă!

— Fie, bătrânico, voi fi din nou mărinimos. Am asmuțit câinele pe mișelul ăsta pentru că voia să o sărute pe Lilga, iar el l-a omorât pentru că apoi am vrut și eu s-o sărut. Dacă acum fata mă sărută în văzul tuturor, am să dau totul uitării.

Fata se îmbujoră. Nimeni nu spuse nimic.

— Ei? întrebă contele. De voi depinde dacă-i acord îndurare sau dacă o să-l supun unei judecăți mult mai aspre!

Vaidzina ridică mâna spre Lilga:

— Du-te și sărută-l!

— Stai! strigă Katombo. Lilga este logodnica mea, iar sărutul ei mi se cuvine doar mie și nu altcuiva!

Contele zâmbi disprețuitor:

— Vă dau un singur minut timp de gândire. Pe urmă va fi prea târziu și voi pune să fie arestați amândoi ticăloșii.

— Sărută-l! porunci a doua oară bătrâna.

Deși adânc tulburată și cu fața roșie ca para focului, Lilga făcu totuși un pas spre conte.

— Stai pe loc, Lilga, o amenință Karavey. O gitană nu sărută decât un gitano!

— Iar pe mine ai să mă pierzi dacă-l săruți, mai spuse și Katombo.

— Atunci, asta este, hotărî contele. Evacuați de îndată rezervația! Cine se mai află aici într-un sfert de oră, va fi tratat ca un braconier. Cât privește cei doi trufași, am eu ac de jocul lor!

— Sărută-l! porunci a treia oară vaidzina.

— Trebuie s-o fac, fiindcă mi-a poruncit vaidzina! se scuză Lilga.

Se duse iute la conte, îl luă cu brațele pe după gât și-l sărută din vârful buzelor. Katombo scoase un strigăt de spaimă și de mânie și dădu s-o smulgă înapoi, însă vaida îl apucă de braț.

— Stai, Katombo! Vaidzina i-a poruncit, iar porunca ei trebuie împlinită fără preget. Acum putem să rămânem aici, mărite domn?

— Rămâneți! răse acesta. Dar pe viitor feriți-vă să-mi ieșiți din cuvânt! Dacă aveți vreo dorință, nu mi-o transmiteți prin nimeni altcineva decât prin Lilga. Luați seama la ce vă spun!

Se întoarse și plecă, fără a mai învrednici pe nimeni cu vreo privire. La ieșirea din rezervație dădu peste un paznic, care îl salută cu aer de adâncă supușenie.

— Cine este azi de serviciu, Stephan?

— Toți, mărite domn, căci nimeni nu are liber.

— Tu îi știi pe toți țișanii ăștia?

— Da, îi răspunse paznicul, pe chip citindu-i-se limpede că nu fusese nicicum de acord ca aceștia să primească încuviințarea de a poposi acolo.

— Îl știi și pe unul căruia-i spun Katombo?

— Și pe el. Este cel mai de treabă din toată șatra.

— Așteaptă să-ți cer eu părerea! De altfel, trebuie să te descotorosești de oamenii ăștia cât poți de repede. S-au purtat grosolan cu mine și își vor primi pedeapsa cuvenită. Dar nu vreau să duci vorba mai departe. Poți să păstrezi tăcerea?

— Domnul conte mă știe, doar, bine!

— Te încumeți să-l arestezi pe acest Katombo?

— Nimic mai simplu, mărite conte!

— Trebuie să o faci fără să stârnești vâlvă! Și mai ales, nu trebuie să afle nimeni de unde vine ordinul și unde va dispărea arestatul.

— Știu eu cum să aranjez treburile.

— Astă seară, spre orele unsprezece, voi veni în pădure. Vreau să-l găsesc pe Katombo legat în căsuța dezgolită.

— Voi face întocmai, domnule conte! Dar dacă se împotrivește și face zarvă mare, ce metodă să pun în aplicare?

— Oricare vei voi, numai să-l faci să tacă.

— Și dacă tăcerea asta va dura mai mult decât am avut noi de gând?

— În cazul ăsta, tu nu ai ce să pățești. Vreau ca în seara asta la unsprezece fix să-l am pe țișan prizonier în căsuța cu pricina. Restul mă privește numai și numai pe mine. Ai dat raportul la postul silvic?

— Nu, căci mi se pare că nu mă prea bucur de favorurile pădurarului-șef și oricum, nici nu am eu o poziție atât de importantă, încât să se țină seama de mine.

— Dă-i raportul!

— Dacă domnul conte îmi ordonă, așa voi face.

— Veai căpăta situația pe care ți-o dorești. Viitorul tău se află în mâinile mele, după cum vei putea să te convingi și singur. Dar, bagă de seamă, îmi place ca ordinele mele să fie îndeplinite întocmai și îmi mai place și discreția desăvârșită.

Plecă, iar Stephan intră înapoi în rezervație, cu gândul să închidă poarta.

Până nu demult, poarta fusese tot timpul strașnic zăvorâtă, pentru a împiedica vreo sălbăticiune să scape din rezervație. Dar, cu câteva săptămâni în urmă, contele dăduse ordin ca ceata de țișani să fie lăsată înăuntrul, să li se dea voie țișanilor să iasă și să intre după plac și să se treacă cu vederea dacă la un moment dat aceștia ar fi vânat ceva pentru propria folosință. Acest ordin ciudat i-a supărat foarte rău pe cei însărcinați cu supravegherea locului. Țigani în rezervația sălbatică! Se părea că era un prilej nemaîntâlnit, așa că au fost căutați și găsiți foarte repede.

În șatră era o fată care-i vrăji pe toți cu frumusețea ei. Contele o văzu și el și își făcu apoi zilnic drum prin rezervație, ca să o poată întâlni, ceea ce se petrecu uneori în prezența țișanilor, dar alteori în secret, după cum văzura și pădurarii. Acum, misterul era dezlegat. Ceata de țișani primise permisiunea de a sta în rezervație și chiar de a vâna, pentru a-i lăsa contelui prilejul de a o întâlni pe frumoasa Lilga. Tocmai de aceea Stephan, paznicul, fu luat prin surprindere de represaliile atât de aspre pornite împotriva unui membru al familiei țișanilor, iar ordinul de a-i izgoni pe țișani îl uimi până peste poate.

Nu-și bătu capul să știe în amănunt motivele misiunii ce-i fusese încredințată. Contele era șeful său cel mai mare, iar viitorul lui depindea de bunul plac al acestuia și, cum nu era o fire deloc sentimentală, nu putea decât să i se supună orbește. Intrarea o încuiase pentru a fi sigur că nu-l va pierde pe Katombo; acum se îndreptă spre tabăra țișanilor.

Când ajunsese aproape, auzi o voce furioasă. Se apropiu cu grijă și se ascunse după un copac. Îl recunoscu pe Katombo, care stătea în fața frumoasei Lilga, cu un aer mândru.

— Nu ți-am spus că ai să mă pierzi dacă-l săruți? Și cu toate astea, ai făcut-o! îi aruncă el

în faţă.

— Am făcut-o numai din cauza ta şi a lui Karavey, îl lămurii ea.

— Nu te cred! De ce mi te-ai împotrivit când am vrut să te sărut, că doar eram încă singuri? De ce Geja mă trimite în oraş ori de câte ori acest om vine în rezervaţie? Sau cumva trebuie să-i dai plata pentru carnea pe care o mâncăm aici şi pentru permisiunea de a sta în pădure?

— Eşti gelos? îl întrebă ea cu un surâs a cărui tulburare lui nu-i scăpă.

— Gelos?! Un bărbat inteligent nu are de ce să fie vreodată gelos, iar eu cred cu tărie că am destulă minte. Bărbatul unei femei credincioase şi logodnicul unei fete cuminţi nu ar avea nici un motiv de gelozie. Dar o femeie care îi dă prilej de gelozie bărbatului nu mai este vrednică să poarte în inimă dragostea lui.

— Am fost nevoită să fac precum mi-a poruncit vaidzina.

— Trebuia să faci cum ţi-am poruncit eu, căci buzele tale sunt proprietatea mea din ziua în care mi-ai spus că mă iubeşti şi că vrei să-mi fii logodnică. Acum mi-ai răpit bogăţia asta şi ai dăruit-o altuia, care nu face altceva decât să se joace cu tine în baţjocură. I-o las lui, fiindcă eu renunţ la gura pe care o sărută un altul. Iar contele ăsta va afla el, cum ai aflat şi tu mai înainte, că eu sunt un boiniar adevărat, care ştie cum să răzbune o faptă ca asta. Vei fi sora mea, dar logodnică mi-ai fost, iar mireasă nu-mi vei fi niciodată!

Privirea fetei se învăpăie.

— Mă dispreţuieşti?

— Nu, dar în schimb îţi port de milă şi voi şti cum să răzbun dezamăgirea pe care mi-ai pricinuit-o; nu am să mă răzbun pe tine, ci pe el, căci tu îţi vei primi pedeapsa din plin, pe drept, şi va fi mult mai mare şi mai grea decât am gândit-o eu.

— Aşa îndrăzneşti tu să vorbeşti cu viitoarea vaidzina? Spui că nu mă mai vrei de soţie — dar ştii tu dacă te mai vreau eu de soţ? În ce fel ai putea tu să mă pedepseşti şi ce ar putea să mi se întâmple? Katombo, ai înnebunit de tot! roagă-te la Bhovania să te mântuiască de sminteala în care ai căzut! Iar când are să ţi se lumineze din nou mintea, va trebui să recunoşti că Lilga nu avea de ce să te implore s-o ierţi şi s-o iubeşti. Iertare nu avea de ce să-ţi ceară, căci nu a păcătuit în faţa ta cu nimic, iar dragoste găseşte pretutindeni şi chiar mai multă decât unele cucoane care tânjesc în zadar după conţi şi duci.

Katombo se uită la fată cu o milă nemărginită.

— Lilga, nu eu sunt cel care şi-a pierdut minţile, ci tu! Nu eu trebuie să mă dezmeticesc, ci tu, şi pe urmă vei tânji după iertare precum orbul după lumina soarelui. Ah, am priceput eu prea bine vorbele nerostite din ochii tăi atunci când preafălătatul domn a vrut să te sărute, în timp ce eu zăceam cu căinele acela pe mine! Ți-am simţit pulsul îngrozit când am scos pumnalul asupra lui! Inima ta nu-mi mai aparţine; acum este a lui. Iar când va voi să se întoarcă la mine, nu am s-o mai primesc, căci numai sugarul prostănac şi neajutorat ia înghiţitura pe care a mestecat-o altă gură.

Katombo trebuie că o iubise din adâncul inimii, după cum scrâşnise ultimele cuvinte. Fruntea i se îmbrobonase de sudoare. Strângea din dinţi şi nici măcar căneala nu mai putea să ascundă paloarea cadaverică a obrajilor săi. Fata, însă, nu văzu nimic din toate acestea; mânia o copleşise într-atât, încât vocea îi răsună aproape răguşită când îl înfruntă baţjocritoare;

— Ei bine, dacă tot mă iei drept iubita unui conte, află că nu eşti decât un biet nenorocit pe lângă un bărbat ca el. Mă faci să râd cu ameninţările tale caraghioase!

Din câţiva paşi iuţi, fata dispăru printre copaci.

Nu cu mult înainte, când îl atacase pe conte, Katombo făcuse dovada că nu-i lipseau nici curajul şi nici forţa. Acum, în schimb, când în faţa ochilor pierderea i se înfăţişa fără de cale de întoarcere, îşi propti fruntea de scoarţa dură şi aspră a unui copac.

Rămase aşa timp îndelungat. Deodată, simţi o mână pe umăr. Se întoarse şi dădu cu ochii de Stephan, paznicul.

— Tu eşti, Katombo?

— Da, recunoscul îl pe un ton de parcă s-ar fi dezmeticit dintr-un vis greu şi adânc.

— Lilga, tânăra ȕiganca, nu este logodnica ta?

— De ce întrebî?

— Pentru că am ceva să-ţi destăinuiesc. Suntem în siguranţă aici?

— Vrei să-mi spui un secret?

— Da. Eu îţi sunt prieten şi vreau să-ţi fac astăzi un mare serviciu.

Katombo îl fixa neîncrezător pe paznic.

— Prietenul meu? De când? Dintre toţi, nu tu ai fost cel care ne-a făcut răul cel mai mare

și care ne-a prigonit cel mai mult?

— Pe tine, nu, ci pe ceilalți, care sunt cu toții fățarnici și vicleni. Tu nu ai furat niciodată lemne sau vreo sălbăticiune. Iată pentru ce îmi plăci și vreau să ți-o dovedesc.

— Atunci, să mergem puțin mai încolo!

Merseră o bucată de drum prin pădure, până ajunseră într-un loc unde puteau fi siguri că nu sunt văzuți sau auziți. Țiganul se opri.

— Și acum, vorbește!

— Știi căsuța dezgolită?

— Căsuța mică din piatră din locul ăla descoperit, care e tot timpul zăvorâtă? Ce e cu ea?

— În spatele ei se află o bancă. În serile cu lună am văzut stând acolo două persoane — un bărbat și o fată. Fata era Lilga, logodnica ta.

— Cine era bărbatul?

— Nu i-am văzut fața. Stătea ferit de privirile mele.

— Nu se poate! Doar stăteau unul lângă celălalt și dacă ai văzut chipul ei, trebuia să-l vezi și pe al lui. Cred că nu vrei să-mi spui numele lui.

— Și dacă e cum spun eu?

— Cred că-l știu și eu pe bărbatul care vine la Lilga, dar noaptea nu are cum s-o întâlnescă, pentru că am eu grijă. Ea nu are cum să iasă din tabără!

— Nerodule! Nu poți să te gândești că bătrâna cotoroață ocrotește din toate puterile ei amorul ăsta, pentru că-l aduce avantaje mari? Te trimite în oraș ori de câte ori vine el; trebuie să face toate pregătirile posibile ca tu să nu tulburi întâlnirile din noapte. Lucrurile trebuie privite cu totul altfel.

— Cum?

— Bărbatul al cărui nume nu vreau să ți-l dezvălui, dar căruia am chef să-i joc o festă pe cinste, mi-a poruncit, înainte de a pleca din rezervație, să acopăr banca cea veche din piatră cu mușchi; până la căderea serii trebuie să pun treaba la punct.

— Așadar, are de gând să vină în seara asta?

— Eu așa cred. Dacă ne-am afla amândoi în căsuță am putea să tragem cu ochiul la perechea de porumbei și să auzim fiecare cuvântul pe care l-ar rosti vreunul din ei, căci căsuța are o singură lucarnă care dă chiar deasupra băncii cu pricina. Restul depinde de împrejurări.

— Fie, sunt omul tău! Dar la cine se află cheia căsuței?

— La pădurar, și nimeni nu are să bage de seamă când am s-o fur!

— Așa ai de gând să faci?

— Da, mai ales dacă mi te alături și tu.

— Mai încape vorbă? La ce oră?

— Când i-am văzut eu pe cei doi, era trecut de unsprezece, așa că pe la zece ar fi tocmai bine să ne întâlnim.

— Am să vin. Unde ne întâlnim?

— Cel mai bine e sub fagul acela înalt de la marginea pădurii și care se află chiar în fața căsuței.

— Bine!

Plecară împreună; paznicul cu convingerea că victima îi căzuse deja în laț, iar Katombo cu sufletul încărcat de dragoste rănită, ură și dorință de răzbunare.

Când ajunse în tabăra alor săi, Katombo nici nu se atinse de îmbietorul vânat proaspăt fript, în jurul căruia se strânsese toată șatra, ci se tolăni pe pătura de mușchi, străduindu-se să pară că ar vrea să doarmă.

După ce ospățul luă sfârșit, Karavey veni la el:

— Katombo!

Cel strigat nu răspunse.

— Să nu-ți închipui că te cred adormit! Durerea nu-ți lasă timp de odihnă.

— Ce vrei?

— Să-ți spun că dintotdeauna ți-am fost fratele și prietenul cel mai bun.

— Știu, Karavey!

— Ce ai de gând să faci?

— Eu? Ce pot să fac? Un Țingaro amărât și demn de tot disprețul poate oare să-și măsoare puterile cu un conte atotputernic? Nu!

— Atunci vrei să te răzbuni pe Lilga și pe el să-l lași în pace?

— Pe ea? Niciodată! Pe ea am iubit-o!

— Nu mă duce cu preșul! De când te-ai întors ți-am ghicit în priviri o hotărâre statornică.

Un prieten adevărat îți citește în suflet. Spune-mi ce ai de gând și am să te sprijin din toate puterile mele!

— Dă-mi pace, Karavey! De fapt, tu ești frate cu Lilga, așa că nu pot să-ți destăinui secretul meu.

— Vrei să ne părăsești?

— Nu știu. Vreau să fiu un om liber, iar vaidzina să nu se mai amestece în viața mea; dar am fost un fiu al neamului vostru și așa doresc să rămân; căci mi-e sufletul plin de recunoștință.

— Jură pe năprasnica Bhovania că n-o să pleci de la noi mai înainte să mă înștiințezi și pe mine!

— Jur!

— Poate am să plec cu tine. Un gitano nu are voie să încalce porunca dată de vaida și vaidzina. Dar dacă cei doi au de gând să jertfească unui crai desfrănat propria lor fiică, cea mai bună și mai frumoasă copilă a neamului, pe cea sortită să devină ea însăși o vaidzina, atunci am să mă răzvrătesc împotriva poruncii lor și, dacă asta nu ajută cu nimic, o să-mi părăsesc neamul. Lumea e mare și largă. Un gitano nu are patrie și știe că este sortit pribegiei.

Cei doi tineri rămaseră cufundați în gândurile lor tulburate. Așa trecu o bună parte din amiază, până când vaida și Karavey, împreună cu ceilalți bărbați, se duseră în pădure să prindă vreo sălbăticiune. Femeile și fetele rămaseră pe loc; cele petrecute în acea zi își pusese rădăcina asupra lor, tăindu-le cheful de a mai schimba vreo impresie.

Katombo se ridică, în sfârșit, și se duse să se preumbe puțin prin pădurea sălbatică, pentru a-și cerne gândurile. Astfel trecu oră după oră, până când ceasurile se făcură aproape zece. Katombo o apucă în sfârșit pe drumul care ducea la căsuța dezgolită.

Căsuța se afla într-o rariște înconjurată de brazi printre care se iveau câte un stejar sau un fag mai înalt. Căsuța nu avea decât un cat și era clădită cu ziduri groase; avea o ușă solidă din scânduri, ferecată cu un drug de fier. În spate se deschidea o fereastră prin care abia îți puteai strecura capul; lucarna era zăvorâtă cu vergele de fier înfipte zdravăn în canaturile. Clădirea folosisese odinioară pentru vânătoare, dar acum zăcea pustie și inutilă.

Katombo se strecură pe lângă cabana goală și, sub razele gălburii ale lunii, văzu că pe banca din spatele casei nu era nimeni. Se îndreptă spre fagul cu pricina și dădu peste paznic, care-l așteptase acolo.

— Ești punctual, remarcă paznicul. În curând va bate de ora zece.

— Ai cheia?

— Da. Vino!

Se duseră la căsuță. Ajunși în față, paznicul scoase la iveală o cheie lungă și ruginită, apoi descuie.

Balamalele vechi scrâșniră strașnic; un aer mușcător și jilav îi izbi pe cei doi.

— Fereastra e închisă. Pot s-o deschid? Întrebă Katombo.

— Da.

Katombo o porni spre peretele din fundul încăperii întunecate. Întinse amândouă mâinile, încercând să cerceteze încuietorea ferestrei. În acel moment se trezi cu o lovitură strașnică în cap și se prăbuși într-un icnet de durere. Stephan îngenunche lângă el și-i mai dădu încă o lovitură, care-l lăsă fără cunoștință.

2. Dreptul seniorului

Se scurse ceva timp până ce Katombo își veni în fire; simți că avea mâinile legate. Unde era? Fără îndoială că ajunsese în puterea contelui, rivalul său. Dar locul exact unde se afla nu și-l putea imagina. Un singur lucru i se păru cert — nu mai era în căsuța dezgolită, ci într-o încăpere care semăna cu o pivniță. Vru să se ridice cu gândul să cerceteze încăperea, dar nu reuși, fiindcă mâinile îi amorțiseră strașnic din cauza sforii strâns legate, iar capul îl dureau încă în urma loviturilor primite. După câteva încercări zadarnice, căzu într-o nepăsare totală și alunecă încet, încet într-un somn adânc.

Se trezi neputând să-și dea seama cât dormise. Dar trebuie că fusese un somn foarte lung, foarte lung, căci se simțea complet refăcut. Durerea de cap îi dispăruse și numai legăturile de la mâini îi mai pricinuiau o durere de nesuportat.

Se ridică. În încăpere domnea un întuneric dens. Să fi fost întunericul nopții sau temnița nu avea nici o fereastră? Nu putu să-și dea seama; pipăi pereții de jur împrejurul său. Atât cât putu să ajungă, nu dădu decât peste un zid rece și jilav, întrerupt doar de o ușă.

Încă mai cerceta încăperea când îi ajunse la urechi zgomot de pași. Zăvoarele zăngăniră; ușa se deschise și înăuntru pătrunse o străfulgerare de lumină. Acum putu să vadă limpede că temnița nu avea nici o fereastră; nu avea nici măcar o singură lucarnă care să lase aerul proaspăt sau lumina zilei să intre.

Îl recunoscu și pe cel care intrase cu lanterna cu blendă și care închisese apoi cu grijă ușa — era contele von Hohenegg.

— Bună seara! se răsti contele disprețuitor și, văzând că prizonierul e mirat de cele auzite, continuă:

— Da, s-a făcut deja iarăși noapte. Am fost pe aici de trei ori; nu aveai cum să vorbești, pentru că dormeai de parcă ai fi înghițit o spițerie plină cu opium și nu două lovituri amărâte. Ei, dar ce părere are fălosul gitano de locuința aleasă pe care i-am rânduit-o?

— Ticălosule!

Rostise un singur cuvânt, dar în el își revărsase tot disprețul de care fusese în stare.

— Frumos! E musai să te altoiesc un pic cu biciușca fiindcă văd că ți-ai cam luat nasul la purtare! Te afli în puterea contelui von Hohenegg, care este obișnuit să i se vorbească pe un cu totul alt ton decât al tău!

— Ticălosule! izbucni din nou Katombo, fără să se teamă. Numai o clipă de mi-ai dezlega mâinile, ți-aș arăta eu ce face un țigan fălos ticăloșilor ca tine!

— Nu te osteni să mă scoți din răbdări, că n-o să reușești. Am venit doar ca să-ți aduc la cunoștință verdictul. Frumoasa Lilga trebuie să rămână doar a mea; tu îmi stai în drum, așa că ți-am făcut rost de un culcuș de-unde să nu mă mai poți deranja. Poate că odată și odată ți-aș fi dat drumul, dar mi-ai pus răbdarea la încercare și m-ai insultat, așa că n-o să mai vezi lumina zilei cât vei trăi.

— Îți închipui cumva că o să-ți cerșesc îndurare? Eu nu vreau decât dreptate și-ntr-o bună zi am s-o capăt!

— Dreptate?! Mda, așa este; eu sunt autoritatea cea mai sus-pusă din casa asta și cineva cu o răspundere atât de mare este obișnuit să ia hotărâri mai rapide și mai drepte decât orice alt funcționar. Te faci vinovat de tentativă de omor împotriva mea, așa că trebuie să mori; dar eu te grațiez și îți strămut pedeapsa la închisoare pe viața aici în carcera asta. Însă poți să fii convins că o să am grijă să nu mai ieși viu de aici.

— Nu ai de ce să mă condamni și nici de ce să mă grațiezi. Pretind un judecător adevărat în fața căruia să răspunzi și tu, căci și tu ești vinovat de tentativă de omor împotriva mea și de sechestrul de persoană.

Contele răs.

— Ai în fața ta unicul judecător posibil care îți promite că-ți va da o sentință meritată. Lilga urmează să se hotărască să vină la mine și să-mi fie soție; ceilalți trebuie să plece deîndată și îmi vor fi recunosători pentru acest ordin, căci libertatea le este foarte dragă. Și, ca să mă ascultați întocmai, am să vă interzic să mai puneți vreodată piciorul prin țara asta.

— Mișelule! strigă Katombo pentru a treia oară.

Se încordă să-și desfacă legăturile dar fu în zadar, așa că se repezi ca turbat spre contele. Acesta se dezechilibra și se lovi de perete, încât fu cât pe-acți să scape lanterna. O puse jos și îl înșfăcă pe țigan, care era cu totul lipsit de apărare.

— Căine, o să-ți smulg eu dinții cu care vrei să muști! O să te leg de trei ori cu sforile astea și...

Se opri în mijlocul tiradei. Încercând să scape din încheștarea mâinii contelui, țigănul își rupse și mai tare măneca găurită. Contele dădu astfel cu ochii de ciudatul tatuaj. Îi dădu drumul lui Katombo și făcu un pas înapoi, înspăimântat.

— Omule, cine ești tu? scăpă contele fără să vrea.

Katombo nu pricepu ce-i cu întrebarea aceasta ciudată, așa că se mulțumi să se holbeze la conte plin de uimire.

— Te-am întrebat cine ești! repetă Hohenegg poruncitor. Nu te cheamă Katombo și nici nu ești țigan!

— Ei! Cine spune asta?

Contele își revenise din stupoare. Îl întrebă, chipurile, indiferent:

— Vaidzina este mama ta?

— Da.

— Mama ta adevărată?

— De ce nu ar fi? Și apoi, pentru lucrurile astea nu datorez nimănui nici o explicație. De aici încolo nu mai scot un cuvânt, decât că vreau să fiu liber sau să mi se dea judecător cum se cuvine.

— Bun, atunci am încheiat discuția.

Hohenegg luă lanterna și părăsi celula. Apoi ferecă ușa cu ambele zăvoare și porni în sus câteva trepte, până într-un loc în care scara se despărțea. O parte a scării ducea la poarta pe care fusese adus Katombo, iar cealaltă spre interiorul castelului. Ajuns aici, contele stinse lanterna, urcă scara largă de marmură, intră în camera sa de lucru și o cercetă gânditor.

Își lăsă lanterna și se duse în biblioteca luminată ca ziua. Se apucă și răsfăcă mult timp în niște hârtii vechi și îngălbenite de vreme. Citi cu atenție unele acte, de mai multe ori, apoi le puse la loc cu mare grijă, ca și, cum de ele ar fi depins ceva foarte important.

Se duse apoi la culcare, dar în zadar; se zvârcoli toată noaptea, nefiind în stare să închidă un ochi. Așa o ținu până la ziuă, când se ridică grăbit. Nu peste mult timp ieși în oraș.

Pașii îl conduseră în rezervația din pădure unde-i găsi pe țigani pradă unei mari agitații; descoperiseră lipsa lui Katombo. Vaidzina dădu prima ochii cu contele și se repezi îndată să-i spună pasul.

— Ah, mărite domn, mare necaz i-a lovit pe gitani și mare tulburare a dat peste copiii neamului meu. Nu cumva l-ai văzut pe Katombo, fiul meu?

— Nu. Ce-a pățit?

— A dispărut de ieri de când a plecat din tabără și nimeni nu i-a dat de urmă. Pădurea ascunde sălbăticiuni care l-ar fi putut sfâșia, și apoi nu i-a spus nimănui că ar avea de gând să ne părăsească. Sunt sigură că a pățit vreo nenorocire!

— Ce poate să i se fi întâmplat?

Karavey se apropie de cei doi.

— Ce i s-a întâmplat, nu pot să știu, spuse el aruncându-i contelui priviri aprige. Dar îi știu dușmanul, singurul dușman pe care-l are și care trebuie să poartă vina dispariției lui. Vai și-amar de el dacă și-a băgat coada în povestea asta!

— De cine vorbești, flăcăule? Spune-mi-l mie! Sunt prietenul vostru și am de gând să vă dau tot sprijinul de care aveți nevoie.

— Chiar dumneata ești cel care nu are nevoie să-l spun eu numele făptașului. Dar fiii boiniarilor au privirea pătrunzătoare, mâini pricepute și o memorie care nu uită nici fața bună, dar nici fața rea. Ori Katombo este din nou cu noi în seara asta, ori începem pregătirile de răzbunare.

— Faci ce vrei, dragule, dar gândește-te bine la cel pe care vrei să-l supui răzbunării tale. De altfel, treaba asta nici nu mă privește. Am venit aici pentru altceva; am de discutat cu vaida și cu vaidzina.

Îi chemă cu un semn pe cei doi bătrâni și o luă înspre pădure.

Cei doi îl urmară, fără să-l observe pe Karavey, care se luase după ei. Când se îndepărtară suficient, contele se opri și se întoarse către cei doi:

— Vreau să vă pun câteva întrebări. De sinceritatea cu care îmi veți răspunde depinde dacă veți avea noroc sau nu.

— Vorbiți! spuse bătrânul. O să vă spunem tot ce vreți să aflați.

— Cine este tatăl acestui Katombo și cine este mama lui?

— Eu sunt tatăl, îi răspunse vaida.

— Și eu, mama, spuse și vaidzina.

— Pretindeți că sunteți într-adevăr părinții săi naturali? Doar se vede clar că flăcăul nu este țigan!

Cei doi bătrâni pricepură imediat și-și aruncară o privire plină de înțelesuri. Cea care vorbi prima fu vaidzina.

— Este țigan, domnule, și este fiul meu iubit.

— Unde l-ai născut?

— Departe, pe o insulă din sud, numită Sicilia.

— Și tatăl cine a fost?

— Cel de față — bărbatul meu.

— Minți!

— Puteți să dovediți că nu spun adevărul?

— Pot și am să vă povestesc pe scurt o istorioară. Până acum nu ați mai auzit de numele Hohenegg?

— Unde să-l mai fi auzit?

— Așadar, nu ați mai fost niciodată prin acest ținut?

— Niciodată!

— Hm. A fost odată un conte von Hohenegg care era vrăjit de farmecele unei tinere țigănci, întocmai ca mine de frumusețea Lilgăi. Aceasta și-a lăsat neamul și i-a cerut să o ia de nevastă. Contele însă a respins-o, așa că fata s-a întors la ai ei. Contele s-a căsătorit apoi, iar soția i-a dăruit un fiu, care, însă, a dispărut fără urmă când de-abia împlinise unsprezece luni. Niciodată nu l-a mai găsit. Dar, la un moment dat, contele a aflat că tocmai în acea perioadă prin apropiere se aflaseră niște țigani. Un om se pare că ar fi văzut o țigăncă tânără ieșind din curtea contelui cu o legăturică în brațe și, după ce fata se depărtase, auzise chiar o voce înăbușită de copil; trăsese, așadar, concluzia că ducea cu ea un copil. Știți cine era femeia? Cea care-i fusese iubită contelui, răzbunându-se astfel pe el răpindu-i copilul!

— O afirmație ca asta trebuie dovedită, mărite domn!

— Uitați dovezile! Sunt așa de limpezi și de exacte, încât eu pot să vă dezvălui chiar numele și locul în care se află acum făptașa.

— Despre gitani se spun atâtea răutăți, care nu sunt decât niște minciuni.

— Eu, în schimb, vă spun adevărul; tu ai fost femeia, iar copilul răpit s-a aflat până acum la voi!

Îi aruncă femeii o privire amenințătoare. Aceasta nu păru defel speriată, ci îi replică liniștită:

— Aveți de gând să glumiți cu doi oameni bătrâni și amărâți, domnule?

— Să glumesc? Ce spun eu este foarte serios și poate să vă înfunde. Contele despre care v-am povestit a pus să se tatueze pe brațul copilului său blazonul familiei, după cum o cerea tradiția din timpuri străvechi a familiei sale. Cel răpit poate fi recunoscut după însemnul pe care-l poartă. Poate chiar în acest moment se află în fața unui judecător care are în acest fel prilejul să-l cerceteze îndeaproape. Dacă ar descoperi adevărul, nu ați mai putea părăsi rezervația nici măcar pentru un moment, iar pădurarii v-ar ține arestați până la noile mele ordine.

Spunând acestea, păru că vrea să plece. Deodată, bătrâna îl prinse de mână și-l opri.

— Stați, domnule! Vreau să vă mărturisesc că, într-adevăr, Katombo nu e fiul nostru natural. L-am găsit pe jumătate mort și l-am luat la noi, ca să nu piară de foame.

— Unde s-a întâmplat totul?

— Aici.

— Așadar, îl cunoșteți pe contele von Hohenegg, răposatul meu tată?

— Da, recunosc eu cu glas smerit, dar cu privirile aprinse și neavând nimic de-a face cu smerenia.

— Katombo este fiul său?

— Cum pot eu ști, domnule?

— Ascultă, bătrânico, vreau să-ți spun că eu nu țin aici vreun interogatoriu oficial, ci vreau să aflu ceva care să rămână pecetluit în tăcere deplină! Doar nu-mi poate fi totuna dacă am un frate în viață care ar putea să-mi știrbească din averea și din drepturile care mi se cuvin. Vedeți că sunt sincer. Vreau doar să am o certitudine. Dacă mărturișiți adevărul, nu vi se întâmplă nimic, ba, nici mai mult, nici mai puțin, veți primi o răsplată în loc de pedeapsă.

Cei doi se uitară unul la celălalt și se înțeleseseră din ochi.

— Domnule, ne lăsați să plecăm în pace dacă vă spunem adevărul?

- Da.
- Binevoiți a ne jura?
- Vă jur.
- Unde se află Katombo, domnule?
- La mine, așa că e în siguranță.
- N-o să-i faceți nimic rău?
- Nu.
- O să se întoarcă la noi?

— Dacă așa va dori și el. Dar dacă nu vrea, nu am cum să-l silesc.

— Atunci o să vă mărturisim: Katombo este fratele domniei-voastre întâi născut. De domnia-voastră depinde acum ca ceilalți să afle sau nu.

Contele se scotoci prin buzunare și scoase la iveală o punguță pe care o întinse celor doi.

— Luați banii ăștia! Nimeni nu o să vă alunge din rezervație. Rămâneți aici cât vă dorește inima! Dar să nu uitați că sunteți pierduți dacă cineva află că ați răpit un conte de Hohenegg!

Mulțumit de cele aflate, contele făcu cale-ntoarsă. Cei doi bătrâni se întoarseră și ei în tabără; imediat ce ajunseră acolo, vaidzina îi făcu semn fiicei sale Lilga.

— Știi unde este Katombo?

— Nu.

— La conte!

— La conte?! Cum a ajuns acolo?

— Habar n-am. Dar a intrat în bucluc. Contele vrea să-i facă de petrecanie, cred.

— De ce?

— Pentru că este iubitul tău și pentru că... dar ăsta-i un secret pe care nu trebuie să-l știe decât vaida. Tu poți să-l salvezi pe Katombo.

— Cum?

— Prin conte. Când bărbatul ăsta a apărut pentru prima dată pe la noi, ți-am spus că odinioară eu l-am iubit pe tatăl său care, însă, m-a respins. Dragostea fiului său pentru tine trebuie să-mi fie răzbunarea, dar și instrumentul prin care să-l salvezi pe Katombo. Unele lucruri nu le vei înțelege încă, dar va veni și timpul când totul se va limpezi. Prefă-te că-l iubești!

— Și Katombo? Doar el este iubitul meu...

— Va fi gelos câtva timp, dar apoi te va ierta. Bunul cel mai de preț al unui gitano este răzbunarea, iar dacă tu te vei arăta afectuoasă față de conte, îmi vei deschide calea spre răscumpărarea pe care o doresc. Contele te iubește, dar precum fluturile iubește florile zburând la una după ce s-a înfruptat din cealaltă. Păzește-ți inima, iar dragostea lui las-o să dospească. Fii gîngasă cu el, dar refuză-i ceea ce o mireasă nu-i refuză mirelui ei. Știi că nu a plecat încă, ci a rămas în rezervație ca să se întâlnească cu tine. Mergi și încearcă să dai de el, apoi încearcă să-l descoși despre Katombo, ca să aflăm ce are de gând cu el.

Lilga se supuse oftând ușurel. Era sortită a fi unealta răzbunării. Simțea că jocul devenea serios. Nu avea de ce să se prefacă în fața contelui, nu; ea chiar îl iubea cu toată ardoarea inimii ei sălbatică. Bărbatul cel mândru, sigur pe el și cu o ținută atât de impunătoare o fascinasă, iar dragostea pe care i-o arăta o făcea fericită cum Katombo, cu toată tandrețea lui, nu fusese în stare să o facă.

Plecă în căutarea contelui. După cum se aștepta, îl găsi în locul care le mai oferise găzduire în câteva rînduri.

— Lilga, începusem să mă tem că nu ai să mai vii.

— M-ai așteptat vreodată în zadar?

— Nu. Știu că mă iubești, iar dragostea e o stăpână foarte severă. Dar de ce nu-mi împlinești cea mai arzătoare dorință?

— Să vin cu tine? Vaidzina nu-mi dă voie să merg în oraș, unde oamenii sunt atât de străini, de trufași și de răi.

— Și eu sunt străin și rău pentru tine?

— Nu.

— Atunci de ce nu vii cu mine?

— Nu pot; noaptea ar trebui să plec pe furiș, iar Katombo ar băga imediat de seamă.

— Katombo? Credeam că a dispărut!

— Este la tine.

— Cine ți-a spus?

— Vaidzina. De ce îl ții închis?

— Nu eu îl țin închis, ci judecătorul.
Fata se sperie.

— Judecătorul?! Cu ce a greșit Katombo?

— Cu multe, foarte multe. L-aș fi iertat pentru atacul de ieri dacă nu ar fi venit după aceea în oraș și nu mi s-ar fi furișat în casă, încercând să mă omoare mișelește. A fost prins și acum va trebui să ispășească prin moarte îndrăzneala sfruntată!

— Nu se poate. Katombo n-a mai făcut vreun rău vreodată cuiva; nu el a fost cel care a vrut să te omoare.

— Ba el și nu altul. Nu a vrut să mă ucidă chiar ieri?

— Tu l-ai provocat; iartă-l și dă-i drumul!

— Acum nu mai stă în puterile mele.

— Și cu toate astea, poți s-o faci. După duce ești omul cel mai puternic și mai însemnat din ținutul ăsta, iar vrerea ți-e poruncă.

— Să salvez un bărbat pe care l-ai sărutat?

— Este fratele meu. Și apoi, n-am să-l mai sărut. Dă-i drumul!

— Dacă l-aș fi arestat eu, nu mi-ar fi fost greu, dar el se află în mâinile judecătorului și sunt atât de mulți martori care au văzut că a încercat să mă omoare, încât este aproape imposibil ca fapta să-i fie trecută cu vederea.

— Spui că-ți sunt dragă? se alintă ea.

— Da.

— Și nu vrei să-mi îndeplinești rugămintea? Vrei să-mi omori fratele?! Pleacă, dragostea ta este fățarnică!

— Ei, atunci și a ta e la fel. Îmi ceri ceva ce nici o alta n-ar putea și-mi respingi dorința de a merge cu mine.

— Poruncește și te voi asculta. Numai dă-i drumul lui Katombo!

— E adevărat? Ai să vii cu mine? În seara asta?

— Da! Dar nu știu drumul spre casa ta.

— Voi da ordin să nu se închidă rezervația. Cu un ceas exact înainte de miezul nopții vei găsi o căruță pe drumul care duce la Fürstenberg. Vizitiului nu ai să-i spui decât un singur cuvânt: „vaida”, și el te va lua și te va aduce la mine. Nu va vorbi cu tine, dar nici tu să nu scoți un alt cuvânt, ca nimeni să nu știe încotro te duci.

Mai stătură împreună încă o bucată bună de vreme. El plecă apoi pe ascuns, iar Lilga se înapoie la ai săi. Vaidzina o chemă imediat la ea.

— Te-ai întâlnit cu el? o întreabă ea înfrigurată.

— Până acum am stat cu el.

— L-ai întrebat de Katombo?

— Da. Katombo este arestat.

— Unde?

— Nu știu. S-a dus în casa contelui să-l omoare. Acolo a fost prins. Acum trebuie să moară. Bătrâna își încruntă chipul boțit.

— Să nu crezi o iotă din ce-ți spune omul ăsta cu fața palidă! Vrea să-i facă de petrecanie lui Katombo dintr-o pricină pe care tu nu o cunoști, dar o vei afla.

— Nu-i va face de petrecanie, ci îi va da drumul.

— Așa a spus el? Să nu-l crezi! Este la fel de mincinos și de viclean ca și taică-său. Caută să afli în ce închisoare zace Katombo! Trebuie să-l salvăm!

— Îi dă drumul, doar mi-a promis!

Bătrâna se încruntă și mai mult.

— Dacă ți-a promis ceva, înseamnă că și tu i-ai făcut o promisiune!

Lilga lăsă ochii în jos, tulburată.

— Da, șopti ea în sfârșit. Știa că este greu să scapi de vaidzina.

— Ce ți-a cerut?

— Să vin în seara asta în pădure să vorbesc cu el.

— Minți! Este o răscumpărare prea mărunță în schimbul libertății lui Katombo! Se poate întâlni cu tine în pădure și fără să ceară o jertfă atât de mare. Vrei s-o tragi pe sfoară pe cea care îți este și mamă, dar și vaidzină? Crezi că mi s-au întunecat de tot mințile? Văd bine și-mi dau seama ce-mi ascunzi! Trebuie să te duci la el acasă, nu-i așa? Răspunde-mi!

— Da.

— Asta i-ai promis?

— Da.

Bătrâna rămase pe gânduri un răstimp, după care spuse:

— Ascultă bine ce-ți spun! Trebuia să-i trezești dragostea, dar inima să-ți rămână rece. Focul i l-ai aprins, dar inima nu ți-a rămas neclintită, ci ți-a fost cuprinsă de jar, ca și a lui. Asta vrei să-mi ascunzi. Drept pedeapsă îl vei duce la pierzanie pe cel care îți este mai presus decât porunca mea. Astăzi te vei duce la el și dacă nu va voi să-ți mai dea drumul, noi vom veni și te vom cere înapoi. Dar să nu te vadă nimeni!

Bătrâna făcu cale-ntoarsă, iar Lilga rămase singură-singurică. Cufundată adânc în gânduri, rătăci toată ziua fără rost prin pădure, până se lăsă seara și se apropie ceasul întâlnirii cu contele. Se duse apoi și-și puse veșmintele cele mai alese, după care, văzută numai de vaidzina, ajunse la stradă, unde, după ce mai merse puțin, apărui, într-adevăr, trăsură care o aștepta. Rosti parola, iar vizitiul o ajută să se urce; o porniră apoi iute spre oraș. Palatul familiei von Hohenegg era așezat pe celălalt mal al râului Oller, care străbate orașul Fürstenberg, așa că Lilga fu nevoită să ajungă acolo cu o barcă. Pe terasa cu scări care dădeau în grădină se întâlni cu contele.

— Ești liber! Poți să pleci! îi porunci el servitorului, care se îndepărtă fără să scoată un cuvânt.

Hohenegg o luă pe Lilga și se duse la o fereastră laterală cu scara, care era deja deschisă și se urcă. Fata tremura.

— Vino fără teamă, îi șopti el. Ne folosim de o intrare mai neobișnuită în locuința mea ca să nu te vadă nimeni.

Fata îl urmă; la lumina lanternei, care le deschidea drumul, văzu că intraseră într-o încăpăre ca un fel de pivniță cu o ușă care nu se deosebea de restul zidăriei și care ducea spre un culoar lung și scund. Urcară o scară îngustă, trecură prin bibliotecă și ajunseră în camera lui de lucru. Acolo o invită să ia loc pe o sofa. Se așeză și el lângă ea și o luă de mână.

— Lilga, copilă dragă, îți sunt nespun de recunoscător că mi-ai îndeplinit dorința și ai venit la mine!

— Atunci, îndeplinește-o și tu pe a mea și eliberează-l pe Katombo!

— Katombo! strigă contele, pierzându-și răbdarea. Mai bine să vorbim despre dragoste și nu despre netrebnicul ăla.

— Dar mi-ai promis că-i dai drumul dacă îți fac pe voie.

— Nu a fost chiar o promisiune. E foarte greu să-l scot din mâinile judecătorului.

— Tu poți orice.

— Eu știu...

— Atunci, dă-i drumul!

— Cu o condiție!

— Ce condiție?

— Ca tu să rămâi cu mine pentru totdeauna, Lilga!

— Pentru totdeauna? Dar eu nu am venit decât pentru o oră!

O trase spre el și începu să o mângâie pe păr.

— Mă iubești cu adevărat, frumoasă gitana?

— Da.

— Rămâi atunci cu mine! Îl eliberez pe Katombo doar cu această condiție!

Fata coborî privirile zăpăcită. În sinea ei dragostea se lupta cu un sentiment de rușine și de reținere feciorelnice.

— Ce să fac eu aici?

— Să-mi fii nevastă, să fii femeia mea!

Îi vorbi mai departe, înșirându-i vrute și nevrute, cu un glas mios și lingușitor care ar fi păcălit chiar și o fată mai învățată într-ale vieții decât Lilga. Îi povesti despre luxul și splendoarea care-i stăteau înaintea și o învăluie în promisiuni care mai de care mai fastuoase, încât, până la urmă, rezistența fetei slăbi. Într-un sfârșit, Lilga spuse:

— Te cred și am de gând să rămân. Acum îi dai drumul lui Katombo?

— Da.

— Chiar acum?

— De îndată. Am să dau ordin să fie eliberat.

Se ridică. Lilga îl opri. Vocea lui să-i fi trezit totuși fetei îndoiala?

— Trebuie să fii și eu de față. Trebuie să mă conving că este într-adevăr liber!

El zâmbi.

— Neîncrezătoarea mea mică și dragă! Îți voi face voia ca să te liniștesc și să te conving pe deplin. Să înțeleg, dar, că îți face plăcere să te întâlnești cu Katombo?

— Nu, dar trebuie să afle că rămân cu tine ca să-l salvez pe el.

Hohenberg ieși pe coridor și de acolo intră într-o cameră unde se aflau doi bărbați care aveau aerul că-l așteptaseră pe el. După îmbrăcăminte se vedea că erau angajații contelui, ba chiar că erau oamenii lui de încredere.

— Aduceți-l pe țigan! Am să vă ordon eu când să-i dați drumul. Aveți grijă să nu vă vadă nimeni!

Se întoarse apoi la Lilga, pe chipul căreia se putea citi că aștepta cu îngrijorare ca cel care-i fusese până nu demult iubit să-și facă apariția.

După câteva clipe ușa se deschise și intră unul din cei doi bărbați.

— Ce poruncește domnul să facem cu arestatul?

— Aduceți-l înăuntru!

Fu adus Katombo și, de cum intră, dădu cu ochii de fată.

— Lilga! exclamă el, dându-se un pas înapoi, de parcă zărise o nălucă. Ce cauți aici?

— Am venit să cer îndurare pentru tine!

— La ora asta? Eu nu am nevoie de îndurare, ci de dreptate!

— Spune-i cum dorești — îndurare sau dreptate, totuna-i, intră și contele în vorbă. Voi face precum ai dorit, ești liber. Scoateți-i legăturile și dați-i drumul să plece!

Servitorii se supuseră ordinului, apoi părăsiră încăperea. Katombo făcu câteva mișcări cu mâinile, ca să-și pună sângele în circulație, după care se îndreptă către Lilga.

— Hai!

Contele o luă pe fată pe după umeri și o trase spre el.

— Pleci singur; Lilga rămâne cu mine.

— Ah!

Katombo nu scoase decât un oftat, dar pe un ton care-i trăda limpede tulburarea.

— Altfel nu aveam cum să te salvez, se dezvinovăți Lilga, vizibil încurcată.

— Dacă ăsta-i prețul, nu doresc să fiu liber, spuse el cu dispreț. Chiar și așa erai pierdută pentru mine, și nu era nevoie să te împăunezi cu o bravură care, oricum, nu e decât o minciună. Te-ai înjosit. Nu mai sunt dator să te salvez, căci oricum ar fi în zadar; te rog doar să te iei la vaidzina, căci eu mă voi duce înapoi în temniță.

— Degeaba, Lilga rămâne cu mine, chiar dacă nesocotești libertatea care ți se oferă, îi replică dur contele.

Cu toată durerea din suflet, Katombo izbuti să suradă. Se îndreptă demn și făcu un pas înainte.

— Chiar crezi că aveam de gând să rămân prizonier? Am vrut doar să văd și să demonstrez că salvarea mea nu este altceva decât o înșelătorie. Mă duc Lilga, te compățimesc, dar te și disprețuiesc. Mi-ai răpit tot ce aveam mai drag; mă vei revedea când voi veni să reglez conturile cu tine.

Ieși, îndreptându-se spre scări. Jos stăteau cei doi servitori; de ei trebuia să treacă dacă voia să ajungă la intrarea principală. Unul din ei îi tăie calea.

— Pe-aici este închis. Vino prin spate!

O luă înainte pe coridor. Katombo mergea după el, urmat de cel de-al doilea servitor. Primul servitor ajunsese la capătul culoarului și deschise o ușă prin care se zărea o scară.

— Aici, jos!

Țiganul pricepu numaidecât ce se întâmpla. Se răsuca iute și îl doborî pe cel din spatele lui la pământ, luând-o apoi la fugă pe coridor. Lângă poartă mai era o ușă mică închisă cu un lacăt care avea cheia în el. Când ai clipi, deschise ușa, se strecură înăuntru și trase ușa după el.

Servitorii veniseră după el.

— O să vrea să fugă pe fereastră. Repede, deschide ușa să intrăm! porunci unul din ei.

Încuietoarea dinăuntru cedă imediat; ușa se dădu în lături și cei doi se năpustiră înăuntru. Încăperea strămtă în care intrase Katombo era camera portarului, care nu se afla acolo, căci fusese îndepărtat pentru a nu fi martor la cele ce urmau să se întâmple. Pe masă era o foarfecă de grădină. Katombo o înșfăcă, deschise fereastra, se cațără și o tuli afară. Exact în clipa când simți pământul sub picioare, cei care-l urmăreau intrară în cameră. Se aruncară după el, dar cel care sărise primul pe fereastră, se prăbuși la pământ într-un urlet de durere — Katombo îl înjunghia cu foarfecele, iar acum fugea cu pași mari spre râu.

— Ajutor! Criminalul! Oprțiți-l! striga celălalt.

Din câteva salturi, Katombo ajunsese la râu și se aruncă în apă. Dar strigătele de ajutor ale servitorului nu rămaseră fără ecou. Toată servitorimea contelui, auzind larma, dăduse buzna afară din castel și fugise pe malul râului. Pe celălalt mal se adunaseră niște cheflii atrași de

zarvă, așa că fugarul nu avea cum să mai iasă la liman nici dincolo și nici dincoace. Spre norocul lui, văzu o bărcuță care mergea în susul apei. Barca era mânată de un bărbat. Dacă putea să-l convingă, era salvat. Ca un înotător de excepție ce era, Katombo ajunse iute la luntre. Omul trase vâslele în barcă și cârmii înapoi.

— Cine-i acolo?

Katombo nu răspunse. Cu foarfecile în mână dreaptă, se împinse zdravăn cu cealaltă mână ca să se poată urca mai repede în barcă. Ținându-se bine de marginile bărcii cu o mână, cu cealaltă scoase la iveală foarfecă. Luntrașul văzu sclipirea oțelului și, dintr-o smucitură fulgerătoare, îi înșfacă pe țigan de mână cu care ținea foarfecă, făcându-l ca, din cauza strânsorii, să dea drumul armei. Katombo simți cum este apucat de tunică și este tras în barcă. Modesta ambarcațiune fu cât pe-acți să se răstoarne; se clătina încolo și-ncoace amenințător, udându-i din cap până în picioare pe cei doi. Posesorul bărcuței nici că se sinchisea; ținându-l zdravăn pe Katombo, îl întreabă cu un glas aproape prietenos:

— Hop așa, flăcăiașule, cred că ai greșit mușteriu! Ia să vedem, cine ești, de fapt?

— Salvează-mă! Sunt nevinovat! izbucni gitanul.

— Nevinovat? De-aia ești urmărit și ți se strigă că ești criminal? Cine ești?

— Sunt un țigan și am fugit din mâinile contelui von Hohenegg, care m-a închis în pivniță ca să-mi poată lua logodnica.

— Hohenegg? Hm! Nu prea îl am nici eu la inimă pe flăcăul ăsta, dar m-ai amenințat cu arma!

— Eram disperat!

— Se poate!

Luntrașul cercetă cu atenție malurile râului, apoi spuse:

— Ascultă, băiete! Te cred pentru că îl cunosc pe conte. Dacă ești nevinovat, am să te protejiez, dar dacă nu, te predau poliției. Povestește-mi totul sincer și nu încerca să te ferești de mine! Până o să fii gata cu povestirea, o să ne plimbăm puțin, în ciuda scandalagiilor de pe mal.

Îi dădu drumul lui Katombo, ca să-l lase să se ridice și se întinse după vâsle. De-abia acum văzu țiganul că se afla în fața unui bărbat neobișnuit de solid, care nu părea că se teme de cineva pe lume. Mănuită de două brațe puternice, barca o luă înapoi în josul apei. Se mai auzeau încă slab strigătele celor care-l urmăriseră pe Katombo, dar luntrașul nu le dădea nici o atenție.

— Acum, hai, povestește! Îi mai porunci o dată.

Omul avea un chip și o purtare care inspirau o încredere ce-i însuflă curaj lui Katombo. Începu să povestească cu lux de amănunte peripețiile prin care trecuse, iar când termină, orașul rămăsese deja mult în urma lor. Luntrașul dădu drumul vâslelor și lăsă barca s-o ducă apa.

— Hm! Cred tot ce mi-ai spus. Dar te-ai folosit de foarfece și asta înseamnă bucluc curat. Dacă nu s-ar fi iscat atâta zarvă, contele ar fi lăsat ca totul să se stingă de la sine. Cel mai potrivit este să ștergi putina cât poți de repede.

— Asta înseamnă că îmi dai drumul?

— Exact. Pe întunericul ăsta nu ne-a recunoscut nimeni, iar tu îmi pari a fi un flăcău de treabă. Urmăritorii tăi pot să creadă că te-ai înecat.

— În cazul ăsta, te rog să mă duci la mal. Trebuie să merg neapărat în rezervatie.

— Ce-ți trece prin minte? Nu-ți închipui că drumul este înțesat de oameni trimiși de conte să te aresteze?

— Dar trebuie să ajung la vaidzina!

— Nu acum, tinere. Nu am de gând să dau o mână de ajutor la pieirea ta. Dacă vrei să dai de veste alor tăi, pot să dau chiar eu o fugă până în rezervatie.

— Vorbești serios?

— Da, și chiar în noaptea asta, dacă vrei.

— Eu unde rămân?

— La mine acasă ești în siguranță.

— Dar tu cine ești?

— Mă cheamă Albert Brandauer și sunt fierar de curte al ducelui. Acum tragem la mal.

— Și pe urmă, o luăm înapoi în oraș?

— Da, însă, fii fără grijă, căci cu mine ești în siguranță.

— Ce faci cu barca? Poate să te dea de gol.

— Este a unui pescar; mâine poate să și-o ia. Traseră la mal și scoaseră barca pe uscat.

Porniră apoi spre Fünstenberg, făcând un ocol larg. Ferindu-se să dea ochii cu careva și luându-mă mai mult prin locuri dosnice, ajunseră, în sfârșit, cu bine la fierăria castelului, unde în ferestre nu ardea nici o lumină.

— Intrăm pe ușa din spate, spuse fierarul, sărind apoi gardul.

Katombo îl urmă. Odată ajunși în atelier, Brandauer făcu lumină. Primul lucru de care dădură cu ochii fu chipul palid al unui omuleț care se pitulase în spatele țoalelor. Era fără doar și poate un ucenic care se furișase în atelier crezând că stăpânul avea să lipsească mai mult timp de acasă. Fierarul îl scoase din ascunzătoarea lui. La lumină ieși la iveală un băietan îmbrăcat doar în cămașă și izmene.

— Ce faci aici, Thomas?

— Eu... hapar n-am, meștere Prandauer...

— Așa! Lumină colțul unde se ascunsese băiatul, scoțând la iveală o țigară încă fumegândă. Ce-i asta?

— Asta? Păi, cred că este chiar o Ampalema!

— Ai fumat?

— Doar o pucățică mică, meștere!

— Și de ce mă rog, aici?

— Afară nu am voie, mi-a fost frică să nu primesc vreo muștruluală zdravănă.

— Să știi că ai fi meritat-o! râse Brandauer, care părea să nu mai fie supărat pe ucenic. Dacă tot mai e aprinsă țigara, binevoiește s-o fumezi afară. Dar mai bine ocupă-te de omul ăsta pe care ți-l las în grijă până mă întorc!

— La ordine, punule meșter Prandauer! zâmbi băiatul și îi urmă pe cei doi într-o cămăruță unde fierarul deschise un dulap de haine.

— Uite, schimbă-ți hainele, iar Thomas are să-ți aducă de-ale gurii și ceva de băut! Să aibă grijă să nu trezească pe cineva. Acum, am să mă strecur până în rezervatie.

Spunând acestea plecă, iar Katombo se apucă să-și schimbe hainele. Ucenicul îl sluji cum putu el mai bine. După ce Katombo măncă, Thomas se duse în atelier și se întoarse după câteva clipe cu o țigară.

— Vrei și tu să aprinși una? îl întrebă el.

— Da.

— Ia-o pe asta. Dar fumeaz-o cum se cuvine! Să știi că nu e vreo țigară cupaneză sau vreo havană; este Ampalema de cea mai bună calitate. Le-am luat de la frățiorul meu Palduin, care lucrează la prăvălia de fizafi: două pucăți la trei pfenigi!

Asta le fu toată conversația, căci ucenicul nu avea chef să-și strice plăcerea de a savura o „Ampalema” veritabilă cu palavre inutile. Katombo era, oricum, adâncit în gânduri, așa că nici el nu simțea nevoia să trăncănească.

Așa trecură aproape două ceasuri până se întoarse Brandauer. Îl trimise pe băiat la culcare și apoi îi dădu pe scurt raportul lui Katombo.

— Nu i-am găsit.

— De ce? Locul e ușor de găsit și pe timp de noapte.

— Asta așa e. Dar ei nu mai sunt acolo. Am dat nas în nas cu o strajă militară, care m-a luat la întrebări. I-am spus că m-am rătăcit, apoi l-am întrebat de ce s-a pus pază militară. Mi-a spus că unul din țigani a înjunghiat un om și pe urmă a șters-o. Au împresurat toată rezervația ca să-l aresteze în caz că-și face apariția pe acolo. Ceilalți țigani au fost evacuați sub escortă militară. Dar unde au fost duși, habar nu are.

— Măine mă duc să-i caut.

— Las-o pe seama mea! Deocamdată ești în siguranță în casa mea. Am să te duc într-o cameră unde nimeni n-are voie să intre, în afară de ucenicul meu, care te va sluji. Este un băiat de încredere și știe să-și țină gura. Restul îl punem la punct mai târziu.

3. Pe Nil

Era în Siut, în Egipt. Dogoarea soarelui de amiază împrăstia asupra oraşului o zăpuşeală apăsătoare, pustiind străduţele înguste unde abia se mai putea zări câte un trecător năuc grăbind pasul sau abia de se mai auzea vreun asin tropăind sau vreo cămilă fornăind. Văpaia arunca scânteii tremurânde în apele Nilului; în valuri nu se avântase nici o barcă, nici măcar o luntre. În port erau ancorate câteva *sandale*[4], dar nu se vedea nici un echipaj; probabil că, goniţi de arşiţă, oamenii se adăpostiseră în vreo *kahwe*[5] răcoroasă, ca să-şi mai ostioiască puterile.

Pe malul fluviului se afla o clădire mare, din care nu se vedea mare lucru, căci era bine împrejmuită de un zid înalt din cărămidă. Construcţia avea, înainte de toate, o grădină care-i închidea cei patru pereţi solizi din care era formată.

Poarta care străpungea zidul curţii era îndreptată spre fluviu şi se afla faţă în faţă cu intrarea în clădirea care avea o curte interioară încadrată de colonade. Dacă urcai pe scara largă din *sienit*[6] adus tocmai din Munţii Mokattam, ajungeai într-o încăpere vastă, în care domnea o răcoare binefăcătoare, datorată evaporării apei din numeroasele vase de lut aşezate în nişe, de-a lungul pereţilor. Podeaua era acoperită cu un singur covor persan foarte mare, cu o lucrătură şi un colorit desăvârşite.

Pe un astfel de podium se afla un divan îmbrăcat în catifea roşie de Nubia[7]. Pe divan stătea un bărbat care fuma aşezat în poziţia pe care turcii o numesc „rahat otturmak”, adică „odihna mădularilor”.

Nu părea să aibă mai mult de cincizeci de ani, dar tristeţea care i se citea pe chipul mândru şi bărbătesc îl îmbătrânea. Cea mai sigură măsură a valorii avuţiei unui bărbat oriental era narghileaua. Cel care îndeplinea acest criteriu era considerat un om foarte însemnat. Măciulia pipei sale era sculptată din spumă de mare de o grosime neobişnuită. Ciubucul din lemn de trandafir avea o împletitură de aur solid, în care puteau fi văzute nenumărate perle veritabile. Muştiucul era dintr-o bucată masivă de chihlimbar translucid, din acel soi care în Orient este mai scump decât cel transparent; partea care lega ciubucul de muştiuc scânteia de briliante, smaralde şi rubine, care numai ele singure valorau o avere.

La picioarele lui stăteau doi sclavi negri. Unul din ei avea grijă ca să stingă pipa, iar celălalt potrivea în nişte ceşcuţe, abia mai mari ca nişte degetare, cafeaua mocca, acea băutură neagră care se serveşte cu desăvârşire simplă, fără zahăr şi fără frişcă.

La un moment dat, pe o uşă laterală intră o femeie cu vâlul pe ochi. Se apropie de bărbat, îl sărută, ridicându-şi puţin vâlul. Îl mângâie apoi şi rosti cu jumătate de glas:

— Iarăşi s-au adunat nori deasupra frunţii tale şi umbrele îţi străpung inima. Soarta celor muritori stă scrisă în cartea Ursitei şi nici o mână nu poate desface ceea ce voia lui Allah a legat.

— Ai dreptate, Ayesha, dar voia lui Allah pricinuieste mult rău când sfâşie inima. Allah mână destinele precum apele unui râu şi cu toate astea, îi dă omului posibilitatea să-şi încerce forţele şi să se desfăşoare în voie. Viaţa mi-a fost tot o luptă grea. Kismetul mi s-a arătat până acum binevoitor, dar iată că a venit lovitura asta care mi-a zdrobit viaţa. Mă lupt şi mă războiesc, dar toată bogăţia şi puterea nu-mi sunt de nici un folos. Arunc cu aur în jurul meu de parcă aş avea averea din „O mie şi una de nopţi”; îmi trimit prietenii, slugile şi sclavii, dar nimeni nu vrea să vină cu vestea după care tânjesc precum noaptea după lumina zilei, precum deşertul după rouă şi ploaie, precum Valea Nilului după milostiva *Lailat en Nuktha*[8].

— Tată, numai unul singur este îndeajuns de înţelept şi de viteaz ca să poată descoperi misterul şi să-ţi aducă vestea mult dorită. Dar el nu este aici.

— Cine?

— Katombo.

Bărbatul îşi ridică privirile, întrebător.

— Îl ştii tu atât de bine, încât să fii convinsă că aşa este?

Fata nu răspunde imediat. După, câteva clipe, spuse:

— Dar nu mi-ai povestit chiar tu despre el?

— Da, aşa e, iar tu te-ai gândit la omul cel mai potrivit. Ei, de-ar fi fost el aici, de mult mi-ar fi redat bucuria şi zâmbetul pe care nici unul din cei pe care i-am trimis s-o caute pe Sobeida, copila mea, nu mi le-a redat.

— Allah este mare; poate să ne ajute când vrea, iar ajutorul lui poate apărea atunci când

te aștepti mai puțin... Tocmai ce stăteam sus pe terasă să mă bucur de aerul jilav și răcoros, când am văzut o barcă pe fluviu. Avea culorile bărcilor noastre și era condusă de un bărbat care a tras la malul nostru, Asta-i pricina pentru care venisem, de fapt! Să fie una din bărcile tale?

— A venit din josul sau din susul apei?

— Din jos.

— Atunci trebuie că a ajuns deja la mal și trebuie să apară în orice moment. Auzi ceva?

Din curte răzbătură pași grăbiți. Se auziră urcând scara și apoi ușa se deschise. Intră un servitor care făcu o plecăciune până la pământ.

— Effendi, un corăbier dorește să-ți vorbească!

— Cheamă-l înăuntru!

Servitorul mai făcu o plecăciune, apoi ieși și-l chemă pe barcagiu. Acesta era îmbrăcat după portul corăbierilor de pe Nil.

Avea fruntea îmbrobonită de sudoare.

— Ce dorești?

— Ești Said Abdallah, marele și faimosul Abu er Reisan[9]?

— Eu sunt.

— M-a trimis Katombo, căpitanul tău.

— Katombo? Abdallah mai să sară în sus de bucurie, dar se stăpâni; o asemenea tulburare nu se potrivea cu calmul care la orientali era semn de înaltă demnitate.

— Katombo, întări cel întrebat, scuturând cu putere din cap, ca semn de încuviințare. M-a trimis să te anunț că este aici.

— Pe unde zăbovește?

— Are să vină în câteva minute. Eu am vâslit mai iute să vin să te înștiințez.

— Așa de aproape este acum? Din cele ce-mi spui trag concluzia ori că i s-a întâmpnat o nenorocire, ori că a făcut o călătorie foarte bună. Care este adevărul?

— Nu știu. Katombo m-a tocmit de-abia în Dongola, pe drumul de întoarcere.

— Ați avut încărcătură bună?

— Așa de multă că de-abia a mai rămas loc pentru echipaj.

— Ați trecut cu bine de *shellal*[10]?

— Așa de bine, că nu s-au pierdut nici oameni și nici cea mai mică încărcătură.

— Așadar ați călătorit cu bine. Du-te acum jos la servitori să mănânci și să bei ceva!

Barcagiul plecă, iar Said Abdallah se ridică. Nu băgase de seamă că fiica sa tresăltase de bucurie la auzul vestii că sosise Katombo.

— Pregătește masa, Ayesha! Eu voi purcede spre fluviu să-l întâmpin pe Katombo.

Fără să scoată un cuvânt fata ieși iute din odaie, îmbrăcată într-un șal lung de cașmir moale. Said Abdallah își făcu în jurul fesului un turban, ale cărui capete îi cădeau pe față, ca apărătoare împotriva pârjolului de afară. Părăsi casa, o luă prin grădină și ieși pe poartă, îndreptându-se spre fluviu.

Cine îl cunoștea, știa că a fi întâmpinat personal de cel mai de vază și mai bogat om de pe Nil era o mare cinste și o favoare deosebită.

Katombo era desigur unul din favoriții săi dacă se ostenise să-l iasă înainte, în loc să-l aștepte liniștit pe divanul lui răcoros.

Când ajunse la fluviu, zări o *dahabyie*[11] neobișnuit de mare, care se îndrepta spre mal. Pânzele erau strânse, ambarcațiunea fiind purtată spre mal doar de curentul apei. Pe puntea din spate stătea în picioare un bărbat tânăr care, după ce aruncă ancora la prora, sări pe mal cu un salt vioi. Își încrucișă brațele pe piept și făcu o plecăciune adâncă. Said Abdallah îl întâmpină salutându-l:

— *Habakek*, bine ai venit, Katombo! Allah a fost cu tine și cu dahabyia ta?

— Allah m-a ocrotit iar duhurile bune ale cerului au izgonit norii și vântul, ca să nu ne poată face vreun rău.

— Ai încărcătură bună?

— Nu te-am ascultat, o Abu er Reisan. Trebuia să aduc siminichie din Mek-Nimr, iar eu am adus-o din Amhara.

— Ai ajuns până în Amhara? întrebă uimit Abdallah. Profetul te ocrotește dacă-ți dă vânt bun și inimă neînfrică. Nesupunerea ta este un câștig pentru mine. Știi că siminichia din Amhara este mai bună și mai fină decât cea din Mek-Nimr?

— Știu, effendi; tocmai asta-i pricina pentru care am fost la Amhara.

— Cu ce preț ai cumpărat-o?

— Cu același pe care mi-ai spus să-l dau în Mek-Nimr.
— *Mashallah*, este oare cu puțință? Înseamnă că mi-ai adus un mare câștig, Katombo! Ai adus încărcătură plină?

— Da, effendi, dar trebuie să-ți mai fac o mărturisire. Siminichia nu este singura marfă pe care am adus-o.

— Ce mai ai cu tine? Îl iscodi Said Abdallah, încruntându-se puțin. Sper că nu ai cumpărat vreo marfă pe care s-o vând foarte greu?

— *Sinn el fi*, fildeş, effendi! răspunse Katombo pe un ton modest, de parcă ar fi fost vorba de nisip sau de cărămidă de pe lângă Siut.

— Fildeş! striga Abdallah. Cât?

— În jur de 4.000 de kilograme!

— 4.000 de kilograme! Chiar că Allah te iubește! Dar asta înseamnă că nu ți-au ajuns banii pe care ți i-am dat!

— Mi-au ajuns, ba ți-am adus și înapoi.

— Sunt uimit. De unde ai luat fildeşul?

— De la Bahr el Asrak, unde a fost adus de o caravană din ținutul Tigre.

— L-ai cumpărat sau l-ai preschimbato?

— Nici una, nici alta, effendi: l-am luat ca pradă. Nu ai auzit de sandala de corsari care în Bahr el Abiad și Bahr el Asrak atacă toate corăbiile pašnice de negustori?

— Am auzit de ei și n-aș sfătui pe nimeni să se pună cu ei. Singura salvare din calea lor este fuga!

— Și eu am auzit la fel; cu toate acestea, mi-am zis că o inimă curajoasă și o mână puternică nu sunt chiar de ici, de colo. Prin urmare, n-am fugit, ci le-am ținut piept, i-am învins și am omorât toți piraii. Încărcătura pe care o jefuiseră la rândul lor, am luat-o pentru tine, o Abu er Reisan, fildeşul l-am păstrat, iar restul l-am vândut, chiar dimpreună cu cele două sandale.

— Mare pehlivan ești, Katombo! Ești un erou cum altul Nilul n-a mai cunoscut! Dar ai greșit când ai vândut cele două sandale și mi-ai adus fildeşul, pentru că aparține de drept celor care au fost jefuiți!

— Aceștia sunt cu toții răpoșați. Corăbiile aparțineau tâlharilor pe care i-am omorât și care la rândul lor i-au omorât pe cei jefuiți. Chiar tu ai spus că nu obișnuiesc să cruțe vreodată pe cineva.

— Ai dreptate și ți se cuvine o răsplată pe măsură. Banii care ți-au rămas sunt ai tăi.

— Effendi, ai un suflet darnic și milostiv, dar nu pot să-ți primesc darul. Ți-am adus înapoi aproape dublu față de cât mi-ai dat. Pe cele două sandale am luat bani frumoși în Khartum.

— N-are a face, rămâne cum am hotărât. Cuvintele profetului sună așa: ține-te de promisiune, fiindcă aerul care poartă cuvintele iese cu ușurință, dar nu se mai întoarce niciodată! Câți bani ai adus înapoi?

— Îngăduie-mi, effendi, să-ți fac socoteala acasă! Bunătatea te-a adus aici, dar soarele pârjolește prea tare și tare mă tem pentru sănătatea ta.

— Dacă-i pe-așa, hai! Dar nu trebuie să stai în dahabyie?

— Timonierul este un om iscusit! O să-mi țină locul până ne terminăm socotelile.

Porniră spre casă. Odată ajunși, toate slugile dădură buzna să-i arate cât de bucuroase sunt de reîntoarcerea lui. Prin urmare, Katombo se bucura nu numai de favorurile lui Said Abdallah, ci și de prețuirea oricui ajungea să aibă de-a face cu el. De altfel, se schimbaseră. Arăta mult mai bine acum. Se înălțase și se împlinise, iar chipul său mai înainte vreme copilăros căpătase acum trăsături bărbătești, iar pe obraji săi bronzăți îi crescuse o barbă minunată. În timp ce urca scările, alături de stăpânul său, arăta chiar mai respectabil, mai puternic și mai impunător decât egipteanul, de parcă nu acesta ar fi fost, în fapt, stăpânul.

Intrară în odaia răcoroasă cu divan. Cei doi sclavi nu mai erau acolo. Abu er Reisan se așeză, poftindu-l și pe Katombo:

— Așază-te lângă mine, fiindcă sunt foarte mulțumit de tine!

Katombo se supuse, bucurându-se în sinea lui de această invitație îndatoritoare. Își dădu jos de la brâu iataganul și pistoalele, apoi scoase din buzunar o sumă de hârtii.

— Iată socotelile mele, effendi, care-ți vor arăta că am fost o slugă credincioasă!

Said Abdallah le luă, apoi bătu din palme. Cei doi negri veniră imediat.

— Tutun!

Sclavii aduseră pipele; după ce le aprinseră, se așezară la picioarele celor doi, așteptând pentru noi ordine. Said Abdallah citi și compară hârtiile cu pricina, iar când termină, i le dădu

înapoi lui Katombo.

— Văd că ești un servitor credincios, brav și iscusit. Banii pe care i-ai adus înapoi îți aparțin și mă gândesc să-ți aduc o dovadă a încrederii mele cum alta n-ai să mai primești vreodată.

— Vorbește, o Abu er Reisan! Te ascult și mă supun.

— Îți voi da o însărcinare pe care o poți împlini, doar punându-ți viața în joc.

— Sunt numai ochi și urechi, effendi! Sufletul și dragostea mea îți aparțin, așa că și viața mea îți aparține deopotrivă.

— Știi că un musulman adevărat nu vorbește despre haremul său cu un alt bărbat. Eu am să încalc acest obicei bun și onorabil ca tu să-ți poți da seama de încrederea și prețuirea mea. Eu nu am un harem ca ceilalți credincioși. Moartea soției mele mi-a sfâșiat inima! Sufletul meu i-a rămas credincios până în ziua de azi și nici o femeie sau sclavă nu a reușit să-mi alunge tristețea. Când a părăsit lumea aceasta, m-a lăsat cu cele două odore ale vieții mele — cele două fiice. Nu le-ai văzut până acum, cu toate că te afli în casa mea de aproape trei ani. Sunt frumoase precum huriile paradisiului, dragăstoase precum aripile rândunicii și bune și supuse precum Roath[12] despre care istorisesc scrierile califilor, ca și kutubele[13] iahuzilor[14] și ale nasarilor[15]. Ele au fost bucuria și desfătarea mea. Zi și noapte nu am avut decât o singură grijă: să le fac fericite. Dar iată că acum fericirea s-a preschimbat în durere, căci Sobeida, fata cea mai mare, a dispărut.

Said tăcu. Privirea i se întunecase, iar ochii îi înotau în lacrimi. Katombo rămase gânditor, cu privirea ațintită în podea. Deodată o ridică spre stăpânul său.

— Pot să vorbesc, effendi?

— Vorbește și întreabă-mă tot ce dorești, iar eu am să-ți răspund bucuros!

— De când a dispărut Sobeida?

— Măine se fac trei săptămâni.

— Ziua sau noaptea?

— Seara.

— Era singură?

— Da. Ieșise în chioșcul din grădină. Nici nu ne-a trecut prin minte că i s-ar putea întâmpla ceva, fiindcă obișnuia să meargă adesea singură în colțisorul său liniștit. A dispărut și mi-a înșăngerat inima.

— V-a spus că merge în grădină?

— Da.

— I-a cerut surorii ei s-o însoțească?

— Nu.

— Unde era sora când Sobeida a dispărut?

— Era cu mine. Jucam șah. Sobeida a stat și ea cu noi, apoi s-a ridicat, ne-a înștiințat că vrea să meargă în grădină și a plecat.

— Juca și ea șah?

— Nu-i făcea plăcere și nu juca bine.

— S-a dus mai întâi în haremul ei înainte de a ieși din casă? Gândește-te bine, effendi!

— Nu, pentru că a coborât scările până în curte și de acolo, în grădină. Dahvud, eunucul, a văzut-o.

— Cu ce era îmbrăcată?

— Cu o rochie de casă.

— Lipsește vreun veșmânt de-al ei, ceva rufărie, vreo podoabă de-a ei sau ceva bani de-ai tăi?

— Deloc. Am cercetat chiar eu și am pus-o și pe Ayesha să caute.

— Asta înseamnă că fiica ta nu a plecat de bunăvoie, ci a fost răpită!

— *Allah akbar*, Allah este mare! Katombo, îmi picuri balsam pe rănilor din suflet cu vorbele tale, dar nu mi le poate vindeca; Sobeida tot pierdută rămâne!

— *Allah kerim!* Allah este milostiv! El ia și tot el dă înapoi, dar nu coboară din ceruri ca să-ți înapoieze fiica, ci ți-a dat o minte înțeleaptă, brațe puternice și slugi credincioase cu care să-ți poți aduce singur înapoi ce ți-a fost răpit!

— Mintea mea nu mai știe ce planuri să urzească; brațele-mi sunt slăbite de mahnire, iar slugile pe care le-am trimis să caute, ori nu s-au întors, ori au venit fără cea pe care o așteptam. Doar pe tine te mai am, Katombo. Vrei să mergi și s-o cauți pe Sobeida?

— Vreau, effendi. Când m-ai trimis cu dahabyia în acel ținut necunoscut mie, știam că trebuia să-ți îndeplinesc voia, și acum, când mă trimiți să-ți caut copila răpită, o voce din

lăuntru meu îmi spune că am s-o găsesc.

— Îți mulțumesc, Katombo! Speranța pe care mi-o dai mă trezește din nou la viață. Uite aici, mâncare și băutură. Cred că am să mă pot bucura din nou de ele, căci mă încred în tine și în iscusința ta. Când vrei să pleci?

— Îngăduie-mi, o Abu er Reisan, să mai zăbovesc încă o zi. Trebuie să cercetez totul mai îndeaproape și să chibzuiesc bine, ca să-mi pot face un plan potrivit. Ceilalți nu au făcut nimic pentru că au plecat fără o țintă precisă.

— Vorbești înțelept și cu dreptate. Și apoi, trebuie să prinzi puteri după călătoria din care tocmai ai sosit. Hai, mănâncă și bea ceva!

Servitorii așezară, după obiceiul oriental, o masă joasă dinaintea celor doi, pe care o acoperiră cu bucate alese. Katombo se apucă să mănânce cu poftă, dar Said Abdallah abia dacă se atinse de mâncare. Supărarea este un bucătar prost.

După ce luă masa, cel ce fusese mai demult țigan își părăsi stăpânul. Chiar din timpul mesei chibzuise pe îndelete la tot ce avea de făcut; se duse la chioșcul de unde își închipuia că fusese răpită Sobeida. Chioșcul era, de fapt, o căsuță de lemn în stil persan. Câteva trepte din cărămidă urcau spre ușa care stătea descuiată. Katombo păși fără zgomot pe pașiștea molatică și întreținută cu mare grijă. În schimb scara scârțâi sub greutatea pașilor săi și, chiar în acea clipă, desluși un zgomot slab venind dinăuntru elegantului chioșc. Deschise ușa, apoi se opri scoțând un strigăt de uimire: pe divanul din chioșc stătuse Ayesha, care, auzind apropiindu-se pași, se ridicase degrabă.

— Katombo! îi scăpă fetei un strigăt.

Își lăsase vâlul și-l privea ținând cu ochii ei mari și întunecați. Katombo îi zări gleznele delicate care apăreau din pantofii eleganți de marochin, apoi se uită la degetele mici și gingașe ale mâinii drepte cu care ținea vâlul.

— Iertare, domniță, că te tulbur și îngăduie-mi să mă retrag!

— Ce treabă aveai pe aici? Întrebă ea cu glas înăbușit.

— Tatăl tău mi-a poruncit să o găsesc pe Sobeida și m-am gândit că aici aș putea găsi prima urmă.

— O vei aduce înapoi?

— Numai Allah și profeții săi pot ști; dar voi face tot ce-mi stă în putință să-ți găsesc sora!

— Știu, Katombo!

— Să plec acum?

— Nu, rămâi să cercetezi!

Răspunsul fetei îl surprinse pe Katombo. Întâmplarea aceasta trezi în el sentimente pe care și le înăbușise de mult în adâncul sufletului. Ayesha se așeză din nou pe divan, iar Katombo se apucă să cerceteze cu toată atenția. Din păcate, toate urmele de pe podea și cele câteva obiecte din încăpere fuseseră șterse de praf, din neatenție, așa că, toată agerimea minții lui nu-l ajută să descopere, nimic.

Se duse la fereastră, de unde putea să arunce o privire peste ziduri. Rogojina pusă drept oblon era ridicată. Cercetă cu atenție canatul ferestrei și observă că în partea de jos era înfiptă o bucată dintr-un obiect de oțel sau de fier. Nu putea să fie un cui, fiindcă era lung și îngust, ca tăișul unei săbii. Își scoase iute cuțitul și scobi scoțând rămășița cu pricina. Era vârful unui pumnal cu două tăișuri.

Se uită apoi la partea din afară a peretelui. La o palmă deasupra locului unde chioșcul se lipea de perete, văzu un cui adânc înfipt, de care atârna ceva strălucitor. Katombo se întinse și trase în jos obiectul cu pricina. Era o bucatică dintr-un șnur aurit, dintr-acelea cu care se împodobesc tunicile.

Stătea și cerceta gânditor cele găsite, când, din spatele său auzi:

— Ai găsit vreo urmă?

Se întoarse și se trezi față în față cu Ayesha, care se ridicase și venise la el.

— Încă nu-mi dau seama. Tu sau Sobeida ați adus vreodată arme aici?

— Nu.

— Sau poate altcineva?

— Nu. Chioșcul era doar pentru noi două; nimeni altcineva nu avea cum să-l deschidă.

— Dar tatăl tău mai venea pe aici?

— Doar atunci când am observat lipsa surorii mele.

— Ai fost și tu?

— Da.

— Avea vreun pumnal la el?

— Nu.

— Înteamnă că ce-am găsit eu este vârful unui cuțit străin! Vreunul din servitori poartă veșminte împodobite cu șnur ca ăsta?

Fata luă șnurul și-l duse aproape de vâlul care-i acoperea ochii; nu putu să-și dea bine seama privind prin țesătura vâlului, așa că se dădu puțin în lături, își desfăcu vâlul și se uită cu atenție la șnurul aurit. Katombo văzu atunci un chip a cărui frumusețe îi făcu inima să-i spargă pieptul. Se gândi la Lilga, fata care-l părăsise și-l trădase. Tot ceea ce rămăsese de atunci, din acele zile grele, îngropat în adâncul sufletului său, ieși în acea clipă la iveală, străpungând învelișul dur în care fusese bine închis; era ca un foc trezit la viață de o pală de vânt proaspăt, întinzându-și vâpăile cu forțe întregite.

Fata își trase la loc vâlul și se întoarse iarăși spre el.

— Nimeni din casa noastră nu poartă un asemenea șnur.

El își coborî privirile în pământ și-i trebui ceva timp să-și vină în fire. Deodată, privirea i se aprinse, iar chipul său inteligent i se lumină.

— Am găsit, am găsit! strigă, el. *Allah kerim*, Allah e milostiv!

— Ce-ai găsit? Știi unde se găsește Sobeida și cine a răpit-o?

De emoție, venise repede la el și-i pusese o mână pe umăr. Stătea cu fața foarte aproape de a lui; el putu să-și simtă răsuflarea delicată. Nu se mai putu înfrâna și o luă cu mâna stângă pe după talie, iar cu dreapta îi dădu la o parte vâlul.

— Ayesha!

— Katombo, cum îndrăznești... Ce faci? șopti ea speriată, zăpăcită și în același timp fericită.

— Ayesha, lumina ochilor mei, pot să-ți văd chipul fără vâl?

— Nu... da... nu! șovăi ea, dând să se acopere din nou.

El o opri.

— Ah, lasă-mă să-ți sorb licoarea ochilor și dulceața chipului! Lasă-mă să-ți sărut buzele și apoi să mor de fericire!

Se aplecă spre ea și-i sărută ușor buzele o dată, încă o dată și încă o dată, fără ca ea să i se împotrivească. Fața îi ardea ca para focului, dar nu duse mâna repede la vâl și nici nu încercă să scape din strânsoarea lui.

— Ești îndrăzneț, Katombo, dar eu te iubesc! spuse ea cu glas scăzut.

— Mă iubești! Mă iubești! chiuu el. Ah, atunci sunt cel mai tare și mai puternic. Atunci pot să îndrăznesc orice, mai ales tot ce este, mai greu! Atunci o voi găsi și pe sora ta!

— Crezi? Ai găsit într-adevăr vreo urmă pe aici?

— Încă nu sunt sigur, dar voi căuta să mă conving. Rămâi cu bine, Ayesha, bunul meu cel mai de preț! Astăzi, când la zenit va apărea luceafărul de seară, voi fi din nou aici să te aștept. Vezi veni? Poți să vii fără să te vadă nimeni?

— Da, voi veni!

O mai sărută încă o dată, iar ea se lăsă moale pe divan. El se duse la fereastră, se ridică pe pervaz și dintr-o săritură îndrăzneată ajunsese pe partea cealaltă a zidului grădinii. De aici se duse cu pas grăbit spre fluviu. Ajuns acolo, se urcă imediat în dahabyie și-l întrebă pe timonier:

— Omul care ne-a rugat să-l luăm din Assuan a plecat?

— Da.

— Și-a luat și bagajul?

— Nu avea bagaj când l-am luat la bord.

— Încotro s-a dus?

— A luat-o în josul fluviului, pe drumul care duce la kavedji Abd el Oman.

— Și-a plătit călătoria?

— Da.

— Știa a cui este dahabyia?

— M-a întrebat, iar eu nu i-am spus decât numele tău. Așa trebuia să fac pentru a-i păcăli pe cei care sunt dușmani într-ale negustoriei cu stăpânul nostru.

— Bine. Pregătește încărcătura să o putem descărca mâine.

Sări înapoi pe mal și o luă pe drumul pe care i-l arătase *reisul* [16]. La câteva sute de pași de locul unde era ancorată dahabyia, se afla o cafenea, chiar pe malul fluviului, unde obișnuiau să tragă barcagiii. În încăperea din față se adunaseră oameni mai simpli, iar în spate, unde era o odaie mai mică, dar foarte aerisită, stăteau de obicei oaspeții mai însemnați, la fel ca în cărciumile marinărești de prin porturile apusene.

om. Se așază pe un divan care se întindea de-a lungul pereților. Bătu ușurel din palme. Își făcu apariția unul din arapii care aveau sarcina de a servi oaspeții. Acesta adusese deja ciubuce și cafea, întinzându-le tânărului căpitan de corăbii.

— Unde este Abd el Oman, stăpânul tău? întrebă noul venit.

— În față, cu oaspeții, sidi.

— Cheamă-l încoace fără să bage nimeni de seamă!

Negrul se duse. Nici după un minut apărură cafegiul.

Când dădu cu ochii de Katombo, își încrucișă brațele pe piept și făcu o plecăciune atât de adâncă, mai-mai să măture podeaua cu turbanul.

— *Salam aleik, yu reis akbar!* Pacea fie cu tine, mărite căpitan, tu care ești cel mai bun și mai de seamă învățacel al lui Said Abdallah, cel mai curajos și mai mare dintre toți navigatorii!

Katombo îi răspunse la salut înclinându-și ușor capul.

— Tu, cel mai însemnat dintre toți cafegii din Egipt, tu, care ai cea mai bună cafea și cel mai fin ciubuc de pe fața pământului!

— Sidi, vorbele tale îmi onorează casa și-mi mângâie inima. Dar nu cumva îl iei în zeflemea pe cel care te servește ca pe nimeni altul?

— De ce ar trebui să mint în loc să grăiesc adevărul? Nu am venit mai întâi la tine? Ce oaspeți te-au reținut de nu ai observat venirea mea?

— Sunt numai patru, sidi, trei prieteni și un străin.

— Un străin? De unde a venit?

— L-am întrebat, dar nu mi-a spus. A venit cu barca ta.

— I-ai spus că nu este a mea, ci a lui Said Abdallah?

— Nu. Trebuia să-i fi spus?

— Ai făcut foarte bine. Spune-i că un sidi vrea să-i vorbească aici, dar trece sub tăcere numele meu! Iar după ce va fi intrat aici, să stai de strajă la ușă până te voi chema eu!

— Sidi, nu știu ce treabă ai cu el, dar mă supun, căci mâna ta nu a făcut niciodată ceva care să nu fie pe placul Profetului!

Cafegiul plecă, iar după un scurt răstimp intră străinul. De la o primă ochire se putea vedea că nu era nici băștinăș egiptean și nici turc; ba, mai mult, statura lui înaltă și subțiratică, chipul său gălbejit, nasul uriaș ca un cioc de vultur și ochii mici cu sclipiri viclene îi trădau sorgintea armenescă. Originea nu-i era de prea bun augur, căci se știe că nici un alt neam nu umblă cu mai multe șiretlicuri decât cel armenesc. Purta pe cap un turban, în partea de sus era înfrăcat într-o tunică împodobită cu șireturi aurii, iar pe el avea o pereche de pantaloni bufanți care-i cădeau în falduri pe ghetete din piele solidă; la brâu îi străluceau țevile a două pistoale, printre care apărea teaca de piele a unui pumnal cu vârful bătut în argint.

Bărbatul se minună recunoscându-l pe căpitanul dahabyiei.

— *Salam'aleik!* îl salută el, ducând mâna la inimă.

Katombo înclină scurt din cap, fără să-l răspundă la salut.

— Cum te numești?

— Modestul meu nume este Shirvan, sidi.

— Bag de seamă că te-ai mirat văzând cine te-a chemat, îndată ai să afli și motivul.

— Ascult, sidi, vorbi armeanul.

— De unde ai cumpărat pistoalele?

— Din Bulak [17], de la Abu Soliman, faimosul negustor de arme.

— Am văzut imediat ce te-am luat la bordul corăbiei mele că sunt deosebite. Tare te-aș mai fi întrebat dacă nu le vinzi. Dar lucrurile la care râvnește un reis trebuie să-i fie de îndată dăruite și tu ai fi putut să-ți închipui că-ți voiam pistoalele ca bacșiș. Iată de ce am așteptat până acum. Le vinzi?

— Da, sidi. De ce să nu le vând, dacă pot scoate un preț bun? Pot foarte bine să-mi cumpăr altele.

— Pot să le văd mai îndeaproape?

— Iată-le.

Le scoase de la brâu și i le întinse lui Katombo, care le cercetă cu luare-aminte.

— Sunt într-adevăr de la Abu Soliman, de unde și eu doream de mult timp să-mi cumpăr arme, dar nu am avut încă drum pe la Cairo.

Spunând acestea, privirea îi căzu cu din întâmplare pe cingătoarea armeanului.

— Ce fel de pumnal ai acolo, că pare la fel de prețios ca și pistoalele.
— Este extraordinar; l-am moștenit de la tatăl meu, care l-a cumpărat din Damasc.
— Din Damasc? Orașul ăsta este neîntrecut pentru pumnalele sale faimoase, vinzi și pumnalul?

— Nu, sidi, căci tatăl meu l-a purtat în luptă și i-aș jigni memoria dacă aș înstrăina pumnalul.

— Dar să-l privesc am voie?

— Uite-l aici.

Îi întinse arma împreună cu teaca de piele; în orice caz, trebuie că fusese mai lung, căci vârful părea rupt, refăcut și ascuțit din nou.

— Un oțel foarte bun. Cred că ai avut multă putere ca să-l rupi, își dădu căpitanul cu părerea. Cum s-a întâmplat?

— Habar n-am. Așa mi l-a lăsat tatăl meu.

— Zău? Cred că ai impresia despre mine că sunt vreun nepriceput. Nu vezi că trebuie să tot fie vreo trei săptămâni de când a fost refăcut acest tăiș? În orice caz, tatăl tău cred că a murit mai demult.

— Te îndoiești de adevărul vorbelor mele? Întrebă armeanul cu un glas ofensat, dar demn.

— Da, îi răspunse Katombo și-și înfipse privirea în ochii lui. Ia uită-te la tunica ta! N-ai observat că-ți lipsea ceva?

— Nu, sidi!

— Am să-ți arăt eu.

Puse gânditor pistoalele și pumnalul jos, în fața lui, apoi se ridică. Celălalt rămăsese dezarmat. Katombo arătă cu degetul spre unul din șnururile care-i împodobeau tunica.

— Nu-ți lipsește nimic?

— O bucățică de șnur, răspunse omul, fără să se uite spre locul cu pricina. Așadar, observase lipsa, dar nu avusese când s-o repare.

— De ce nu ai dus tunica la un croitor?

— Ce-ți pasă de tunica mea? îi aruncă armeanul, pe care începuse să-l cam stânjenească discuția.

— Te întreb fiindcă sunt preocupat de binele tău, căci această lipsă din tunică îți poate fi la fel de fatală ca și pumnalul.

— Nu pricep nimic, sidi. Vorbește mai deslușit!

— Așa am să fac. Cuțitul tău s-a rupt odată cu șiretul de la tunică. Uite aici vârful pierdut al pumnalului și uite și bucățica de șiret!

Vârî mâna în buzunar și scoase obiectele la iveală. Armeanul tresări, dar își reveni iute.

— Ce treabă am eu cu resturile astea?

— Foarte multă treabă! Restul de metal provine de la cuțitul tău, iar restul de șiret, tot al tău este! Ia uite cum se potrivește!

Punând bucățica de șiret pe tunica omului, se convinse că nu se înșelase. Armeanul bănuia acum ce scop avusese discuția și își dădu seama că se lăsase tras pe sfoară de un adversar inteligent. Se dădu câțiva pași înapoi.

— Ce vrei de la mine? Nu-ți mai vând armele! Dă-mi-le înapoi, că vreau să plec!

— Mai stai puțin! Unde ai dus-o pe Sobeida, fiica mai marelui navigatorilor, Said Abdallah?

Cel întreat păli, dar încercă să zâmbească indiferent.

— Te-a bătut soarele în cap de ai ajuns să-mi pui întrebări smintite?

— Iar ție ți-a luat șeitanul mințile de ai făcut ceva ce doar un nebul ar fi fost în stare să se încumete? Nu știi oare că Mahomed avertizează: „Cel care face răul, va întâlni pedeapsa negreșit”² De cum te-am văzut prima dată mi-a sărit în ochi lipsa șiretului. Când am auzit că Sobeida ar fi fost răpită mi-am amintit de tine și mai ales după ce am găsit la locul faptei vârful cuțitului și bucățica de șnur. Coranul spune: „Fapta mărturisită e pe jumătate ispășită, iar cânta iartă cealaltă jumătate de vină”. Ia aminte la aceste vorbe și deschide-ți sufletul, ca să te pot ierta!

— Nu știu nimic. Lasă-mă în pace și du-te să-ți cauți capul pe care vād că ți l-ai pierdut! Dar mai înainte, dă-mi armele înapoi!

— Așa deci, tăgăduiești?

— Tăgăduiesc. Dă-mi armele! spuse el, repezindu-se la Katombo să-l prindă de braț.

— Poftim, ia de aici!

Reisul luă unul din pistoale și-i trase celuiilalt o lovitură după ceafă, care-l năuci cât ai zice

pește. Katombo îl trânti la podea, apoi îl legă fedeleș cu cordonul lui. Îi rupse apoi o bucată din tunică și-i făcu un căluș în gură.

— Abd el Oman!

Ușa se deschise și cafegiul, care așteptase până atunci afară, se năpusti înăuntru. Văzând omul legat și imobilizat la pământ, își împreună palmele speriat.

— Ce nenorocire! Sidi, ce faci în casa mea! Vrei să cred că ești vreun tâlhar sau vreun călău?

— Nu sunt nici una, nici alta. Tâlharul este cel care zace pe jos; l-am biruit și acum am de gând să-l duc în fața unui judecător.

— Înseamnă că trebuie să-l duci la *reis es sabtiye*[18] sau la *cadiu*[19]!

— Am s-o fac, sau poate că nu! Depinde cum se va comporta omul ăsta. Deocamdată ți-l predau în grija ta. Leagă-i și picioarele și ține-l aici un sfert de ceas, până mă întorc eu să-l iau!

— Chiar este un tâlhar, sidi?

— Da.

— *Allah kerim*, Allah este milostiv! Ce ușor ar fi putut să-mi facă și mie felul! Am să-l leg așa de zdravăn, de o să-l doară sufletul; îi voi preveni pe toți cei care sunt aici și pe cei care vor veni să se ferească de el; voi face...

— Ba n-o să faci nimic, mă auzi? Pentru moment nu trebuie să știe nimeni ce se întâmplă aici. Așadar, să nu spui nimic până nu-ți dau eu voie. Știi bine ce bogat și puternic este Said Abdallah; ești pierdut dacă nu-ți ții gura!

— Sidi, vorbele-ți sunt mai înțelepte ca ale unui calif și mai deștepte ca ale bărbaților din Coran; voi păstra tăcerea.

— Foarte înțelept din partea ta. Îmi voi trimite slugile cu o litieră să-l ia de aici. Ai grijă să nu vadă nimeni când îl vor transporta!

Cafegiul făcu o plecăciune când văzu moneda pe care i-o întindea Katombo drept răsplată.

— Sidi, Allah să-ți binecuvânteze mâna care împarte bunătate și îndulcește traiul slugilor tale. Întoarce-te iute în casa celei mai supuse dintre slugile tale!

Katombo plecă din cafenea și se întoarse în casa stăpânului său. Îl găsi tolănit pe divan, savurându-și ciubucul. Când tânărul reis își făcu apariția, Abdallah îl luă în primire plin de nerăbdare.

— Te-ai întors cu ochii strălucind și cu obrajii aprinși ca văpaia răsăritului care anunță o zi proaspătă. Ce vești mi-ai adus?

— Știi, effendi, că am stat de vorbă cu fiica ta?

— Știu; chiar ea mi-a spus că te-ai dus la chioșc să cauți vreo urmă a fiicei mele Sobeida. Ai găsit vârful unui pumnal și o bucată de șnur aurit, nu-i așa?

— Așa este, effendi; provin din seara cu pricina. L-am descoperit pe cel care ți-a răpit fiica. Said Abdallah sări ca un arc.

— L-ai descoperit? E de necrezut!

— Effendi, îl știi de o săptămână pe acest om!

— De unde?

— De pe dahabyia mea.

— Ai înnebunit?

— Ba nu, o Abu er Reisan, mințile-mi sunt la fel de tefere ca și pumnul cu care mai adineauri l-am doborât și l-am luat prizonier pe cel de care-ți vorbesc.

— Prizonier? Unde l-ai dus?

— La cafegiul Abd el Oman.

— Povestește-mi!

— Îngăduie-mi mai întâi să trimit patru slugi de-ale tale ca să-l aducă încoace!

— Fă-o!

Katombo se duse în curte și dădu ordinele trebuincioase. Se întoarse apoi la stăpânul său și începu să-l istorisească pe îndelete cele petrecute, timp în care își făcu apariția și Ayesha. Dată fiind importanța momentului, tatăl îi îngădui fiicei să rămână, așa că cei doi ascultară foarte încordați cele povestite de Katombo. Când termină, Said Abdallah îi întinse mâna.

— Katombo, îți spuneam mai devreme că-mi ești drag; de-acum înainte să-mi vorbești precum un fiu către tatăl său. Îți voi fi ca un tată, atâta timp cât vei avea nevoie de unul și cât Allah mă va mai ține în viață. Să-mi amintești de promisiunea asta dacă va fi vreodată să uit!

— Îți mulțumesc, effendi!

Vru să mai spună ceva, dar își făcură apariția cei patru servitori, aducându-l pe armean.

— Lăsați-l aici, iar voi ieșiți și așteptați în fața ușii!

Îl duseră pe ostatic aproape de divan, apoi părăsiră încăperea. Armeanul stătea drept și cu priviri aspre în fața judecătorilor săi, dar se vedea prea bine că nu prea era în apele sale.

— Acolo ai tăgăduit, începu Katombo. Acum ai de gând să recunoști?

Prizonierul tăcu.

— Aha, ai amuțit de frică; lasă că-ți dezleg eu limba.

Bătu din palme și de îndată își făcură apariția cei patru servitori.

— Duceți-l în curte și trageți-i o mamă de bătaie la tălpi. Începeți cu zece lovituri, la fiecare talpă!

— N-am făcut nimic! Vreau să fiu dus la cadiu! scrâșni cel arestat.

— *Mashallah*, uite că amenințarea și-a făcut efectul! Oameni buni, ieșiți acum, dar fiți pregătiți!

Se întoarse din nou către prizonier:

— N-o să mergi la cadiu, fiindcă nici înainte de a intra în grădina noastră nu te-ai dus la el. Unde este fiica acestui effendi?

— N-o cunosc și habar n-am ce vrei de la mine.

— Ascultă, omule, văd că nu ți s-a dezlegat de tot limba. Sunt nevoit să-ți administrez totuși medicamentul de care vorbeam mai devreme!

Katombo bătu iarăși din palme, iar servitorii intrară din nou.

— Dați-i câte douăzeci de biciuri la fiecare talpă dacă nu are de gând să vorbească!

Îl duseră afară. Nu după mult timp răsunau plesnirile de bici și aproape imediat începură văicărelile prizonierului. Ayesha se înfășură și mai strâns în vâl, căci ceea ce se petrecea afară o tulbura până peste poate. Până și Said Abdallah începu să șovăie.

— Chiar trebuie să-l batem, Katombo? Întrebă el îndoit. N-ar fi mai bine să-l ducem la caid?

— Este un creștin armean și nu vreun supus al viceregelui. Noi vom termina cu el mult mai repede decât cadiul, care ar putea să-i facă greutăți fiindcă este străin. Dar nu-i așa că ți-a pricinuit mai mult rău decât i se face lui acum?

— Ai dreptate, fiule. Ia uite, îl aduc înapoi!

Într-adevăr, servitorii îl aduseră pe acuzat înapoi și unul din ei raportă că-i dăduseră numai zece lovituri de bici, căci se hotărâse să vorbească. Îl așezară pe covor, fiindcă nu se mai putea ține pe picioare, apoi plecară.

— Slavă domnului că ți-a dezlegat la timp limba, spuse Katombo, și roagă-te să ți-o lase așa. Căci altfel îți jur pe Allah și pe profeții lui că îndată ce vei șovăi să vorbești, vei primi câte douăzeci de lovituri de bici!

— Sunt în mâinile tale. Am jurat să tac, dar Dumnezeu mă va ierta, căci de durere îmi calc jurământul, se auzi în sfârșit glasul scăzut al arestatului.

— Vorbește, așadar! Tu ai răpit-o pe fată?

— Da.

— Nu aveai cum s-o faci de unul singur. Cine a mai fost cu tine?

— Tot echipajul de pe o sandală.

— Sandala era tocmită de cel pentru care ați răpit fata?

— Da.

— Cine este?

— *Mudirul* [20] din Assuan!

— Mudirul! exclamă Said Abdallah, de surpriză scăpându-și pipa pe jos. Dușmanul meu de moarte, puternicul Hamd el Arek, pe care *khedivul* [21] îl ocrotește ca pe un frate! *Allah akbar*, acum pricep totul! Știa că Sobeida este perla fecioarelor Egiptului și a pus să fie răpită ca să-și împodobească haremul cu ea și totodată să se răzbune pe mine! Continuă, Katombo! Omul ăsta nu trebuie cruțat!

— Ai auzit, da? se întoarse căpitanul către prizonier. Ești în serviciul mudirului?

— Da.

— Ca ce?

Cel întrebat tăcu. Katombo zâmbi.

— Acum pricep. Trebuia să-i faci servicii dintr-acelea de care nu trebuie să afle nimeni și care nu poartă nici un nume?

— Așa este.

— Ți-a poruncit s-o aduci neapărat pe Sobeida?

— Nu; trebuia să-l aduc una din cele două fiice ale acestui effendi, indiferent care.

Ayesha tresărit îngrozită; cât de ușor ar fi putut s-o lovească pe ea soarta Sobeidei!

— Cum ai ajuns la chioșc?

— M-am interesat dacă cele două fiice ale șecului ei Reisan vin seara acolo și m-am furișat într-acolo cu oamenii mei. Am înfipt cuțitul în cerceveaua ferestrei, ca să agățăm de el scara de funie. Oamenii mei au coborât cu fata, iar eu am fost nevoit să sar după ei, dar când am vrut să scot cuțitul, i s-a rupt vârful.

— N-ai reușit nici să sari cum trebuie, căci te-ai agățat de un cui. Fata a fost dusă cu bine la mudir?

— Da.

— Acum se află în haremul mudirului?

— Nu, pentru că soția lui favorită este geloasă și nu-i dă voie să mai aducă nici o sclavă tânără și frumoasă.

— Atunci unde ați dus-o?

— Într-o casă de pe strada Bab er Run. O recunoști ușor după prima surată[22] inscripționată deasupra porții.

— Cât ai primit pentru ce ai făcut?

— Încă n-am primit nimic. Mudirul avea de gând să mă plătească abia după ce mă întorceam.

— De ce ai revenit în Siut?

— Voiam să aflu dacă Said Abdallah ne-a dat de urmă.

— Știai că dahabyia cu care ai călătorit este a lui?

— Nu, timonierul mi-a spus doar numele tău.

— Hamd el Arek se mai află în Assuan? Am auzit că l-ar fi chemat khedivul la Cairo.

— Mai rămâne câteva zile în Assuan ca să se obișnuiască Sobeida, dar mai mult, nu.

— Gata, am terminat, cu tine!

Se întoarse apoi către Said Abdallah:

— Mai departe este al tău, effendi!

Acesta îi mai puse câteva întrebări fără prea mare însemnătate în legătură cu fiica sa, din care află mai multe despre cele petrecute, dar prea puțin despre locul unde fusese dusă. În cele din urmă, hotărî:

— Rămâi prizonierul meu până când se termină toată povestea! Dacă îmi primesc fata înapoi teafără și nevătămată, am să fiu indulgent cu tine; dar dacă nu, aici îți vor putezi oasele!

Dădu poruncă ca armeanul să fie dus de acolo, îngrijindu-se să nu aibă putință de evadare. Apoi îi întinse iarăși mâna lui Katombo:

— Îți spun din nou că-ți voi fi ca un tată. Allah să te ia în paza lui cu toți ai tăi! Mi-ai redeșteptat speranțele când eram în culmea disperării; mi-ai arătat calea pe care s-o urmez. Chiar astăzi o voi porni spre Assuan să-mi iau copila înapoi!

— Ba n-ai s-o faci. Vrei să-ți lași cealaltă fiică singură și fără apărare?

— O las în grija ta, fiindcă sunt sigur că sub oblăduirea ta este la fel de pusă la adăpost ca în cortul patriarhilor.

Katombo se simți cuprins de mândrie și satisfacție, dar se mulțumi doar să spună:

— Nu spuneai chiar tu că Hamd el Arek este dușmanul tău de moarte? Și apoi, viceregele îl ocrotește. Vrei să te arunci în groapa cu lei? Nu vei face altceva decât să pieri și tu, în loc să-ți salvezi fiica.

— Odinioară eu am avut puterea pe care o are al acum; comandam flote întregi pe mare și tot ce făceam era bine și drept. La un moment dat, viceregele a vrut să-mi dea de soție pe una din fiicele sale; însă eu o iubeam pe mama copiilor mei, și l-am refuzat. Atunci am căzut în dizgrația lui. Lovitura finală, însă, mi-a dat-o Hamd el Arek. Știa că am respins acea femeie și că l-am ridicat pe khediv împotriva mea. Mi-a luat locul și s-a băgat pe sub pielea suveranului, începând să umble după fetele mele. Allah să-l pedepsească pe câinele ăsta! Numai să-l gălesc, că-i fac eu de petrecanie!

— Lasă-l mai bine în seama celălalt pe care-l numeai adineauri fiul tău, effendi! Tu nu ai cum să acționezi în voie, căci mudirul îți va da imediat de urmă. Pe mine, în schimb, nu m-a văzut niciodată și nici numele nu mi-l știe. Tu mă cunoști prea bine. Îți jur că-mi voi da viața dacă nu îți voi aduce fiica înapoi!

Said Abdallah șovăia. Ayesha îi puse o mână pe umăr.

— Îndeplinește-i rugămintea, tată, și rămâi cu mine! O va aduce înapoi pe Sobeida!

— Și tu, fiica mea? Atunci, așa să fie! Du-te la Assuan, Katombo! Tu îmi vei împlini

speranțele! Ia dahabyia care nu are încărcătură! Te numesc comandantul ei.

— Iertare, effendi, dar dahabyia este prea înceată. Dă-mi sandala, care a fost construită după planurile mele și care oricum trebuia ca în trei zile să facă prima sa călătorie în josul râului!

— Nu poți să iei sandala, fiindcă este deja încărcată cu vârf!

— Atunci să mutăm totul pe cealaltă dahabyie. Dacă ne ajută și corăbierii noștri, până la ivirea zorilor suntem gata de drum. O să meargă așa de repede, că o să câștigăm îndoit timp!

— Fă cum dorești! Sandala a fost construită după planul tău și chiar tu i-ai pus numele Ter el Djennet[23]; spuneaai că va fi cea mai bună corabie de pe Nil. Prima sa călătorie să o faci în onoarea ta și să-ți fie precum fericirea pe care mi-o aduci înapoi! Du-te, fiul meu, și dă ordinele trebuincioase; trebuie ca toți să te asculte ca și cum le-aș fi dat chiar eu!

Katombo se duse. Odată ajuns în grădină, văzu un servitor arab care venea grăbit spre el: era un individ subțiratic și extraordinar de nervos.

— *Hamdulillah*, prețuit și slăvit fie Allah că te văd din nou! Când ai plecat în călătorie, eram bolnav. M-a mușcat un crocodil, dar norocul meu că nu sunt decât piele și os, așa că n-am avut cu ce se îndestula și m-a lăsat în pace. Oricum, mi-a înfipt bine colții în carne, de n-am mai fost în stare să mă ridic din pat și să merg cu tine. Acum Allah mi-a redat puterea și sper să mă iei cu tine dacă pleci în vreo altă călătorie.

— Sigur că da, Savab, și încă nu peste mult timp; chiar mâine în zori plecăm cu corabia cea nouă — Ter el Djennet.

— Mâine în zori? Cu sandala ta, sidi?

De bucurie, omul sări în sus mai abitir ca un maimuțoi și spuse:

— Ești cel mai bun și cel mai de treabă om, sidi, cum nu mai există în tot Musulmistanul, Parsistanul, Chinistanul și Franchistanul!

Katombo zâmbi. Savab îi era cel mai drag dintre toți supușii lui Said Abdallah. Era nu doar un servitor credincios și iscusit, ci se număra printre cei mai apropiați camarazi ai săi, căci vioiciunea și veselia lui înseninau adesea sufletele tuturor. Dar mai presus decât orice era o trăsătură care îl binedispunea întotdeauna pe Katombo. Savab, ca mulți alți arabi, de altfel, avea obiceiul ca la numele său să le adauge pe cele ale înaintașilor săi, ca să-și sporească prestața staturii cu care natura nu fusese prea darnică. Din această cauză își spunea Hagi Savab Ben Hagi Kafur el Kerimi Ibn Hagi Shehab el Kadiri Ibn Hagi Ghanem en Nur. Tot pomelnicul ăsta însemna Hagi Savab, fiul lui Hagi Kafur cel mare, fiul lui Hagi Shehab cel puternic, fiul lui Hagi Ghanem cel luminat.

— Să fii pregătit, Savab!

— Sunt pregătit de acum, sidi! Să ridic pânzele?

— Nu, răsă Katombo. Dar dacă tot ești așa de grăbit, du-te la dahabyia cu care am venit și anunță tot echipajul să vină la sandală, căci au treabă urgentă de făcut acolo.

— Am zburat!

Savab sări sprinten în dahabyie. Unul dintre oameni, pe care nu-l cunoștea, îi ieși în întâmpinare.

— Ce cauți aici?

— Mai întâi spune-mi tu ce cauți aici, Ben el Kuskusu[24]?

— Lucrez pe corabia asta.

— Ai fi ăla care a halit toți șobolanii și șoarecii de pe corabie, după cum văd că ești de negru în cerul gurii?!

— Vezi ce spui, țacă! Eu sunt Hassan și sunt însărcinat cu straja corăbiei!

— Hassan, straja corăbiei?! Ce Hassan, ce strajă? O strajă este un nimeni, iar Hassan este numele pe care îl poartă atâția bărbați câte fire de nisip pe fundul mării sau câți purici în Sahara. Eu sunt Hagi Savab Ben Hagi Kafur el Kerimi Ibn Hagi Shehab el Kadiri Ibn Hagi Ghanem en Nur și sunt prim-servitor și ministru al lui effendi Katombo. Vezi că de uimire ai rămas cu gura căscată de parcă vrei să hălăpăiești piramidele din Giseh la fel cum ai făcut cu șoarecii și șobolanii ăia! Unde e timonierul?

— În cabină! spuse dintr-o suflare Hassan, complet zăpăcit de vorbăria lui Savab.

Savab se duse iute la sus-pomenitul.

— *Allah kerim!* Te-ai însănațoit, Savab! îl salută acesta. Ce treabă ai pe dahabyie? Te-a trimis reisul?

— Da. Sidi Katombo îți transmite să trimiți de îndată toți oamenii pe Ter el Djennet, unde este treabă multă de făcut.

— Dar și aici avem destulă treabă.

— Allah să-ți binecuvânteze vorbele, dar ce poruncește effendi al meu cere degrabă supunere. Și tu știi bine asta, tu care ai mintea mai luminată decât Nur ed dunyie[25]!

— Fugi de-aici, Hagi Savab Ben Hagi Kafur și mai știu eu cum! râse timonierul, care-l știa prea bine pe flăcăul șugubăț ca să-i ia vorbele în nume de rău. Se urcă pe punte să-și adune oamenii și apoi să plece cu toții, lăsând în urmă doar o strajă.

Îl găsiră pe Katombo, care deja supraveghea mutarea încărcăturii pe cealaltă dahabyie.

Timonierul îl întreba de ce era grabă așa de mare, dar, spre necazul lui, nu scoase nimic de la el.

Și așa trecu după-amiaza cea fierbinte. Veni amurgul, foarte scurt prin locurile acelea, și se lăsă apoi seara. Dar munca nu se termină. Continuare cu toții să muncească la lumina făcliilor și opaițelor sub conducerea lui Katombo, care-i predă timonierului comanda abia când luceafărul de seară a ajuns la culme.

Părăsi sandala și se întoarse acasă. Dar nu intră, ci merse mai departe, încercând să ajungă la chioșc neobservat, ceea ce-i reuși, cu toate că pregătirile de plecare ținuseră pe toată lumea trează. Găsi căsuța încuiată. Se duse îndărătul unui pâlcc de smochini, să-și aștepte acolo iubita.

După câteva minute auzi zgomot ușor de pași. Văzu apropiindu-se o siluetă de femeie înfășurată din cap până în picioare în voaluri negre; până acum nu o văzuse pe Ayesha decât în straie albe, însă bătaia inimii îi spuse că ea era și că se îmbrăcase în negru ca să nu poată fi zărită.

Se opri în fața lui, își ridică privirea spre cer, căutând din ochi luceafărul de seară, apoi șopti, iscodind în jurul ei:

— Katombo!

— Ayesha!

— Erai așa de ocupat, încât credeam că nu ai să mai vii.

— Aș fi venit de m-ar fi reținut și o mie de brațe! Mai degrabă eu eram îndreptățit să cred că nu ai să vii!

— Dar nu ți-am făgăduit? Hai să intrăm!

Fata urcă scara și deschise ușa. El veni după ea. Perdeaua care acoperea geamul cu vedere spre grădina fusese ridicată, lăsând luna să intre nestingherită în chioșc. Se așezară unul lângă celălalt pe divan. Katombo dădu nerăbdător la o parte vâlul care-i acoperea fetei chipul, apoi o privi, lung în ochi, fără să scoată un cuvânt.

— Ayesha, ceasul ăsta minunat nu este oare un vis, o fata morgana care i se arată pelerinului frumoasă și aleasă, dar care mai pe urmă îl aruncă pradă deznădăjduirii?

— Nu, este cât se poate de adevărat. Eram încă o copilă când te-am văzut prima dată la noi în casă, dar te-am iubit chiar din acea zi și până acum și voi continua să te iubesc atâta timp cât mă va binecuvânta cu zile atotputernicul Allah.

— Dar de ce mă iubești, că doar am venit aici sărac lipit pământului, fără vreunul din darurile pe care Allah le dăruiește celor fericiți.

— Tu ai cel mai de seamă și mai vrednic de cinstire pe care Allah îl oferă doar aleșilor săi: ești un erou! Nu știi, oare, că pe la noi doar sclavii sunt aceia care aici se ploconesc cu umilință, iar dincolo se umflă în pene trufași? Există oare un *kismet*? Profetul zice că da, și *Coranul* zice la fel. Iar dacă soarta ta este să fii un erou, atunci așa trebuie să fii și să rămâi mereu tu însuși. Tatăl meu te-a primit când ai venit la el sărman și abătut. L-a interesat numai cum te cheamă și nimic altceva, dar tu posezi mult mai mult decât acest nume.

— Da, am mult mai mult decât el și asta pentru că te am pe tine, care-mi ești mai scumpă decât toate bogățiile de pe fața pământului.

— Nu, tu te ai pe tine și tocmai de aceea trebuie să mă ai și pe mine. Am văzut cât te-ai luptat pentru a câștiga dragostea și încrederea tatălui meu. Am văzut nopți în șir lumina arzând până dimineata în camera ta — citeai cărțile pe care ți le dăduse tatăl meu și care închideau în ele greaua știință de a conduce o corabie pe fluviu și pe marea cea largă. Iar când erai plecat în călătorii, eu am intrat în camera ta și am văzut multe cărți în limbi străine pe care nici un *taleb*[26] nu le poate desluși. Tata spune că ești mai înțelept și mai iscusit decât el. Ești un erou, pentru că nu crezi în *kismet*, ci vrei să ajungi cineva prin muncă și forțele tale proprii, de aceea te iubesc eu!

Ce fericire îi picurară în suflet vorbele fetei! Vedea că este înțeles până în străfundul sufletului său, că fata i-a ghicit gândurile și năzuințele sale cele mai ascunse! Se simți mândru și fericit până peste poate. De unde avea fata aceasta educată în spirit oriental concepțiile acestea despre *kismet*? La așa ceva nu se așteptase deloc!

— Cine te-a învățat să te îndoiști de kismet?

— Pot să-ți spun adevărul, Katombo?

— Chiar te rog!

— Când ai să afli, nu ai să mă mai iubești!

El își sprijini capul de pieptul ei și-i susură:

— Ayesha, am fost într-o țară străină pe unde se cântă un cântec minunat. Cuvintele lui ar putea să-ți fie răspuns.

— Cum sună?

— Te-am iubit, te iubesc și te voi iubi pentru totdeauna!

— Ce cuvinte frumoase! În țara de care-mi povestești trebuie că sunt poeți la fel de mari și de pricepuți cum sunt ai noștri! Cum îl cheamă pe poet?

— Almania.

— Așadar, pot să dau crezare cântecului și să-ți răspund fără să-mi fac griji?

— Așa să faci! Mai degrabă aș vrea să mor decât să renunț la dragostea ta!

— Atunci, află că noi am avut o sclavă bătrână care a fost nevoită să stea mereu cu noi după moartea mamei. Nu era o credincioasă, ci o *nasrani*[27]. Ne-a povestit mie și Sobeidei în secret foarte multe despre mântuitorul ei pe care îl chema Isa Ben Maryiam[28] și care și-a dat viața pentru cei săraci și năpăstuiți. Învățăturile pe care le propovăduia erau precum roua în deșert și balsamul pentru răni. Am plâns mult pentru patimile Lui, dar acum sălășluiește lângă Allah și conduce lumea. Îl iubesc și, fiindcă El a interzis credința în kismet, îi voi da ascultare.

— Tatăl tău știe tot ce mi-ai povestit?

— Nu, dar tu ești credincios și nu mă vei alunga acum de lângă tine!

— Nu am să fac așa ceva, căci și eu cred în învățăturile lui Isa Ben Maryiam. Totuși, inima este o fântână din care nu trebuie să se adape oricine, de aceea nu trebuie să vorbești despre gândurile tale, și nici despre simțămintele pe care le porți în tine. Cel fericit trebuie să ferece extazul înăuntrul lui, iar cel necăjit nu trebuie să-și arate necazul nimănui.

— Cu toate astea, tu ți l-ai arătat!

— Eu? De unde știi că sufletul mi-e întristat?

— Ai răș vreodată, de când te știu eu? Ai fost vreodată vesel și bine dispus? Pe chip ți se citește că o mare nefericire îți apasă sufletul. De-abia astăzi ți-am văzut pentru prima dată privirea neînnegurată. Vrei să-mi spui ce te-a tulburat într-atât?

— Da, dar acum este rândul meu să mă tem că nu ai să mă mai iubești!

Fata îl luă pe după gât și-i șopti:

— Te-am iubit, te iubesc și te voi iubi pentru totdeauna!

O sărută pe frunte, foarte mișcat.

— Da, port în inimă o durere foarte mare! Ce-ai spune, Ayesha, dacă acum te-ași izgoni și aș iubi pe altcineva, care nu m-ar vrea decât pentru o săptămână, ca să se joace cu mine de-a dragostea?

— Ah, Katombo, să nu faci așa ceva! Aș muri de supărare! îl imploră ea înspăimântată.

— Nu, sufletelul meu, n-o fac! Și eu am crezut că am să mor, dar inima unui bărbat este puternică. Sângerează mult, dar rămâne în viață, ceea ce este mai rău decât moartea.

Fata îl privi întrebătoare.

— Deci ai iubit pe o alta, care te-a părăsit?

— Da. Și acum, după ce ai aflat, spune-mi, n-o să mă părăsești și tu?

— Ah, nu, căci pe vremea aceea nu mă cunoșteai. Dimpotrivă, vreau să întreprind dragostea pe care ți-o port, ca să te ajut să-ți vindec rănile. Cum o chema?

— Lilga.

— Lilga! Voi ține minte acest nume rău, dar nu-l voi rosti niciodată, ca să nu tulbur fericirea pe care vreau atât de mult să ți-o dăruiesc.

Vorbele fetei mult iubite îi meraseră până în adâncul sufletului. Toată nefericirea și amărăciunea care-l chinaseră până acum i se strânseseră într-o lacrimă grea, care căzu pe obrazul fetei. Ayesha îl luă în brațe, implorându-l printre suspine:

— Nu plânge, Katombo, ci iubește-mă! Cu mine ai să uiți de toate supărările!

— Nu ai să mă dai uitării nici atunci când am să fiu departe?

— Mă voi gândi tot timpul la tine, în fiecare zi, în fiecare oră și în fiecare clipă! Acum poți să mă ierți că te trimit într-acolo unde te pasc pericole?

— Tu?

— Da, căci eu am fost cea care l-am implorat pe tata să te lase pe tine să te duci în locul

lui la Assuan.

— Nu am de ce să te iert. Ba mai mult, trebuie să-ți mulțumesc că ai fost alături de mine atunci când nu-l puteam îndupleca să-mi îndeplinească dorința.

— Sunt sigură că doar tu îmi vei putea aduce înapoi sora. Sunt sigură că vei învinge toate obstacolele. Tata nu s-ar mai fi întors niciodată. Are inima bolnavă; ah, Katombo, adu-i alinarea pe care o așteaptă, căci mă iubești pe mine, dar îl iubești și pe el, care ți-a spus fiul său.

— I-am făgăduit că mai degrabă voi muri decât să mă întorc fără Sobeida. Niciodată nu mi-am încălcat cuvântul dat. M-a numit fiul său, și va trebui să fiu așa cum și tu și eu dorim — ca soțul fiicei sale?

Chiar când rostea această întrebare, ușa pe jumătate deschisă se întunecă — era Said Abdallah. Se ridicară amândoi speriați, dar cel intrat își puse mâna pe creștetele lor și spuse:

— Așa va fi, Katombo, căci vă iubiți atât de mult cum mi-am iubit și eu odinioară soția. Meritați să fiți fericiți. Voiam să-ți vorbesc, Ayesha, dar nu te-am găsit în haremul tău, așa că am plecat să te caut. Am auzit tot ce ați discutat. Du-te la Assuan, Katombo, și, când mi-oi aduce-o pe Sobeida, o vei avea pe Ayesha drept soție. Este un preț mare și deosebit. Câștigă-ți-
l!

4. Sclava mudirului

Soarele se ridicase deja deasupra talazurilor Mării Roșii. Nilul era însuflețit, pe ulițele și străduțele din Assuan era forfotă mare, care, însă, avea să se stingă doar câteva ceasuri mai târziu, când astrul zilei își va fi trimis săgețile de zădăf asupra orașului.

La mal era trasă o sandala, care se unduia printre alte ambarcațiuni și care atrăgea privirile celor cunoscători. Coca era zveltă și subțiratică, așa cum se construia pe vremea aceea. Din cauza pânzelor nu se vedea mare lucru din corabie, și, cu toate acestea, numai dacă te luai după echipamentul foarte ciudat puteai să-ți închipui că și pânzele aveau o formă și o poziție neobișnuită.

La proră stăteau câțiva bărbați fumând tutun și admirând foarte liniștiți forfota care domnea pe chei. În schimb, la pupa, chiar lângă cârma vasului, se aflau alți doi bărbați, care erau atât de prinși într-o discuție foarte însuflețită, că nu dădeau nici cea mai mică atenție celor ce se petreceau în jurul lor.

Unul din ei era încă tânăr, foarte înalt, înveșmântat în haine de reis, pe când celălalt era subțirel și mult mai scund, dar extraordinar de vioi.

— Cum îți spuneam, effendi: Bab er Run. Sunt mic de stat, dar mintea mi-e deschisă precum Nilul. Cum aș putea să nu țin minte chiar propriul meu nume?

— Iar deasupra porții casei cu pricina stă scrisă prima sură din *Coran*.

— Prima — asta nu e rău! Bine că nu e a nouăzecea sau a o sută paisprezecea, că mi-era cam greu să tot număr...

— O să faci ce trebuie, Savab, mă auzi?

— *Mashallah!* Am făcut eu vreodată ce nu trebuie? Numai o dată am fost prost, când trebuia să înghit eu crocodilul ăla nenorocit, în loc să-l las pe el să mă mănânce! Nu-ți face griji, sidi! Assuanul nu are faima că ar fi locuit de oameni prea deștepți!

— Ia bani de aici, căci se prea poate să ai nevoie.

— *Mashallah*, sidi, știu că mereu am nevoie de câte ceva, dar dacă mi-o rămâne vreun rest, am să ți-l aduc în dinți înapoi. Bani sunt precum păsările; se știe din ce ou ies, dar, odată spartă găoacea, nimeni nu poate spune încotro își iau zborul.

— Hai, du-te! râse Katombo.

— *Salam...*

Restul nu se mai auzi, căci Savab sărise deja pe mal. Ajuns aici, își luă aerul unui trecător care se plimbă tihnit pe străzi, fără vreo țință precisă, având la dispoziție cât timp îi dorea sufletețelul. De-abia după niscaiva timp dădu peste un hamal care trândăvea în voie.

— *Salam aleik!*

— '*aleik!* i se răspunse scurt.

— Pacea e cu tine?

— Pace tot timpul!

— Și ai noroc la afaceri?

— Allah dă fiecăruia ce-i trebuie. Dă mult, atunci ai nevoie de mult, dă puțin, atunci ai nevoie de puțin.

— *Hamdulillah!* Slavă Domnului că am găsit ce căutam!

— Ce căutai?

— Mai bine întreabă-mă: pe cine căutai? Caut un om înțelept, care să-mi răspundă la o întrebare. Și, cum mi-ai vorbit atât de cărturărește, încât m-am dus cu gândul la scrierile cadiului, cred că tu poți să-mi dai răspunsul căutat.

— Întreabă-mă! îi spuse hamalul, care se simțea foarte flatat și de-abia aștepta o întrebare care să ceară un răspuns neobișnuit de înțelept.

— Unde este strada Bab er Run?

Hamalul se întunecă la față.

— Dacă asta e o întrebare deșteaptă, atunci du-te de unde ai venit, altfel îți arăt eu cu asta pe unde e strada! țipă hamalul, amenințându-l cu prăjina cu care obișnuia să-și sprijine cobilița pe care o purta pe umeri.

— Crezi că un om de treabă îngăduie să fie maimuțărit de un *mukkle* [29]? Cară-te, altfel o s-o ștergi de aici de trei ori mai iute decât îți închipui!

Spunând aceste vorbe, făcu o mișcare atât de grăitoare, încât Savab fu nevoit s-o ia la sănătoasa.

— *Mashallah*, ce grobian! Așadar, metoda asta nu merge. Trebuie să încerc alta.

O coti apoi pe o uliță strămtă, unde dădu peste un vânzător de șerbet. Se duse la el și-l întrebă scurt:

— Unde e strada Bab er Run?

Negustorul puse un pahar de șerbet pe pământ, apoi își făcu mâinile pâlnie la urechi:

— Hă? Ce?!

Văzând că omul e tare de urechi, Savab se apropie și mai mult de el, pregătindu-se să urle, când, deodată, apărură doi catări care duceau o litieră. Trebuie că în litieră se afla o femeie aleasă, căci avea doi înaintași care strigau: *remalek* și *shimalek*, pentru a-i îndemna pe cei care le ieșeau în cale să se dea la o parte. Cei doi aveau câte o biciușca, după moda locului, ca să-i supună pe eventualii neascultători. Nici nu apucă Savab să țipe: „Unde este strada Bab...” că se și trezi cu o lovitură zdravănă pe cocoșă. Se întoarse ca turbat.

— *Shimalek!* tună înaintașul către el și-i mai dădu încă o lovitură, la fel de crâncenă. *Shim...* așa, deci?! *Allah kerim*, tăbărâți pe flăcăul ăsta!

Savab se dădu iute la o parte, dar lovi fără să vrea găleata sorbegiului, răsturnând pe jos tot conținutul ei lipicios. Negustorul auzise cu întârziere amenințarea, așa că primise și el o lovitură de bici de la celălalt înaintaș, care-i tot dădea înaintea cu „remalekul” lui. Până să apuce omul să-și ferească găleata, cei doi catări își făcură drum atât de vijelios, încât îl răsturnară și pe el.

Când văzu Savab necazul pe care-l pricinuisse, se ridică degrabă din țărână și o luă la fugă, ținându-și respirația, până când ajunse iarăși în mulțime și-i mai veni inima la loc. Acum se opri să-și frece locul îndurerat.

— *Allah akbar!* Allah e puternic, dar loviturile astea de bici au fost și mai puternice! Ce noroc pe mine că am scăpat! Dacă negustorul m-ar fi denunțat să mă aresteze, aș fi fost nevoit să-i plătesc tot șerbetul. Se pare că astăzi kismetul meu e să nu găsesc strada Bab er Run.

Aruncă o privire în jur și dădu cu ochii de un sacagiu, care-și mâna din spate măgarul încărcat cu două butelci destupate. Așteptă până omul se mai apropie și-i ieși înaintea.

— Vrei să-mi spui pe unde este strada Bab er Run, ia Abd el Moiey, tu, servitor al apei?

Negustorul avea o statură herculeană. Îl măsură netulburat din cap până în picioare pe Savab, înșfacă apoi polonicul, îl vâră adânc în apă să-l umple bine, după care îi aruncă apa drept în față. Apoi se așternu din nou la drum, fără să scoată vreun cuvânt, de parcă nu se întâmplase nimic. Savab rămase ținut locului, jignit până-n vârful unghiilor, și-i trebui mult timp până să-și vină în fire, să-și lege eșarfa și să se șteargă cu ea de apă. Se afla în bazarul croitorilor, chiar în dreptul unei prăvălii, al cărei proprietar asistasă la scenă și care îl invită să intre.

— *Salam aleik!* salută Savab.

— *Salam!* Pacea fie cu tine! De ce te-a împroșcat omul ăla cu apă?

— *Mush arif.* Habar n-am. Poți tu să-mi spui de ce?

— Ce i-ai spus?

— L-am întrebat pe unde se află strada Bab er Run.

— Ești străin în Assuan?

— Da.

— Dincotro vii?

— De la Cairo, minți Savab.

— *Mashallah*, atunci te-a pedepsit degeaba! Te afli chiar pe strada Bab er Run. Omul o fi crezut că vrei să-l iei în bătaie de joc. Ce cauți pe strada asta?

— Casa mudirului.

— E mai departe de aici. O recunoști după *fatha* sfântă care se poate citi deasupra porții. Ce treabă ai cu Hamd el Arek?

Savab avusese parte până în acel moment numai de ghinioane, dar, cum era suficient de descurcăreț, își reveni iute și spuse:

— Vreau să-i cer dreptate.

— Dreptate? Profetul spune: „Când întâlnești un prieten, deschide-ți inima în fața lui, și-atunci nu te vei mai poticni”. Spune mai departe!

— Îmi ești prieten?

— Încearcă și ai, să vezi! Sunt prietenul tuturor celor drepti și dușmanul celor nedrepti.

— Am un frate în Wadi el Maghrib care nu e prea departe de aici. A răposat și mi-a lăsat moștenire toată averea lui. Dar când am venit din Cairo în Wadi, ce să vezi...

— ... mudirul ți-a confiscat *tirka*[30]?

- Tu ai spus-o.
- Și acum te duci la el să i-o ceri înapoi?
- Așa e! dădu din cap Savab.

Croitorul se uită precaut în jurul său, își puse mâna la gură și șopti:

— Știi ce-o să primești? O bătaie la tălpi, iar din moștenirea ta o să iei praful de pe tobă. În loc să te duci la el, mai bine ia-ți tălpășița și întoarce-te la Cairo!

— Vorbești serios?

— Da, pentru că îl cunosc pe cel despre care vorbești. Un an de zile și-a luat haine de la mine, iar când m-am dus să-i cer umil plata, m-a luat la bătaie. Ce-i drept, mi-am luat plata, căci pentru fiecare argint pe care i l-am cerut, am încasat un bici la tălpi! *Allah isharkilo!* Allah să-l pedepsească!

— Odată cu averea, a dispărut și fata fratelui meu.

— *Mashallah*, ce spui?! E clar că a închis-o în haremul său. Adună cele mai frumoase fecioare din zonă fără ca nevasta lui, Saida, să afle ceva. În casa de care ți-am vorbit sunt închise fetele. Știu prea bine lucrul ăsta, căci sora mea este paznic la odăile fetelor.

— Mai vine pe la tine în vizită?

— Vine zilnic, la ora la care trebuie să-și facă târguielile pentru bucătăreală.

— Ai să-mi dai voie să vorbesc și eu cu ea o dată?

Croitorul clătină încet, dar gânditor din cap.

— Este prea periculos!

— Atunci, stai să-ți spun ceva, omule! Fiica fratelui meu are un *mahbub*^[31] care a venit și el în Assuan. Este un comerciant foarte înstărit și are la el o pungă plină cu cocoșei de aur. Tare i-ar plăcea să stea de vorbă cu tine. Ce spui, să-l aduc încoace?

Croitorul își lăsă privirile în pământ, chibzuind adânc.

— Așteaptă nițel! Vreau să-mi consult kismetul!

Își vârî mâna în buzunarul șalvarilor și scoase la iveală trei zaruri, pe care le amestecă puțin în palmele făcute căuș, apoi le aruncă pe podea. Își ridică ochii, cercetă cu atenție privirea care-l ațintea de sus, după care spuse:

— Fugi și adu-l! Pot să am încredere în voi!

Savab părăsi prăvălia și se întoarce iute de tot la sandala unde Katombo îl aștepta cu nerăbdare. Când îl zări venind, coborî în cabină, să-l primească acolo.

— Ei?!

— Sidi, eu sunt Hagi Savab Ben Hagi Kafur el Kerimi Ibn Hagi Shehab el Kadiri Ibn Hagi Ghanem en Nur și ți-am îndeplinit porunca!

— Ai găsit strada?

— Foarte repede, se umflă el în pene.

— Și, mai departe?

— Pe strada cu pricina locuiește un croitor care îl dușmănește foarte mult pe mudir, fiindcă i-a tras o bătaie la tălpi, în loc să-i plătească serviciile pe care i le-a făcut. Sora lui păzește haremul mudirului și îl vizitează mereu. Nu vrei să stai de vorbă cu el? I-am spus că fratele meu din Wadi el Maghrib a murit și că am venit de la Cairo să-mi iau moștenirea. I-am mai spus că mudirul mi-a confiscat-o dimpreună cu fiica fratelui meu, al cărui iubit ai fi tu. Tu ai fi, chipurile, un comerciant și ai avea ceva cocoșei de aur cu tine.

— Savab, mintea ți-e la fel de bogată precum ți-e numele. Așteaptă puțin; sunt gata într-o clipă!

Nu avea cum să meargă îmbrăcat în haine de reis, ci era nevoit să-și schimbe veșmintele. Când fu gata, părăsiră amândoi corabia și își îndreptară pașii spre strada Bab er Run. Savab ținuse bine minte unde se afla strada cu pricina. Croitorul părea că tocmai pe ei îi aștepta. Se prea poate ca sora lui să fi venit și ea.

— Prietenul meu de față mi-a recomandat prăvălia ta, începutu Katombo, după salutarile de rigoare. Ai ceva veșminte potrivite pentru mine?

Croitorului i se aprinse privirea de mulțumire. Avea în față un bărbat care știa cum să abordeze o chestiune delicată.

— La mine găsești ce-ți dorește inima. Vrei o stofă bună sau una ieftină?

— Cea bună este mereu cea mai ieftină!

— Vorbești ca un cunoscător. Așază-te aici și primește o pipă! Îți voi prezenta ce am.

Aduse la vedere cele mai diferite piese de îmbrăcăminte. Katombo își alese câteva dintre ele și îi plăti croitorului preț dublu. Croitorul îi mulțumi:

— Binecuvântată fie mâna care dă în loc să ia! Ridicați-vă, oameni buni! Intrați pe ușa

asta, căci acolo veți găsi ceea ce căutați.

Îi urmărară invitația și pătruseră într-o odaie strâmtă, în care se afla o femeie scundă, rotofeie și acoperită cu vâl: Katombo făcu o plecăciune foarte adâncă, deși știa prea bine că nu avea în față decât o simplă servitoare.

— *Salam aleik!* Pacea și mântuirea fie cu tine! Coranul spune: „Inima femeii este aidoma trandafirului care răspândește parfum și arome îmbietoare”. Îngăduie-mi să admir acest trandafir — sora ta.

Lângă femeie se afla un vas de lut cu un trandafir în el. Luă vasul, mirosi trandafirul, apoi puse înăuntru un pumn plin de monezi de aur, după care puse vasul la locul lui. Această introducere avu un efect nesperat: vâlul fu ridicat puțin, scoțând la iveală un chip ca o lună plină, binevoitor și cu o căutătură foarte atentă; cu două mânuțe grăsuțe femeia luă vaza de flori și scoase banii din apă.

— Se vede că ai studiat Coranul și că ai deprins vorbele meșteșugite și o purtare aleasă! Te voi servi cât îmi va sta în puteri.

— Ești supraveghetore în haremul mudirului. Cunoști numele tuturor femeilor sale?

— Da, le cunosc.

— Știi și locul de baștină al fiecăreia?

— Deloc. De ce le-aș umple sufletul de durere întrebându-le despre ținutul lor natal?

— Numele Sobeida îți spune ceva?

— O cunosc. Dar ea nu face parte din femeile sale. Mudirul nu are voie să se apropie de ea, altfel ea a spus că se omoară.

— Când a fost-adusă?

— Acum nici o lună. Dar habar nu am de unde a venit!

— Este iubita mea. Aș putea să vorbesc măcar o dată cu ea?

— Dacă îmi juri pe barba profetului că ai să fii discret.

— Îți jur.

— Ei, atunci treaba trebuie făcută repede, căci mudirul pleacă chiar azi la Cairo și își ia cu el câteva femei, printre care ar putea fi și Sobeida.

— Cu ce corabie pleacă?

— Nu știu. Ia ce corabie îi place, fără să-l întrebe pe corăbier dacă îi convine.

— Când pot s-o văd pe Sobeida?

— Chiar la vremea prânzului. Va fi în grădină. Cum te uiți la casă, ai să găsești ușor zidul din spate al grădinii. Te descurci cum știi să ajungi acolo. Sobeida va sta lângă un lămâi.

— Pot să am încredere în tine?

Jură cu mânuța ei grăsulie pe inimă.

— Cu siguranță!

— *Kattar cherak*, îți mulțumesc. Dacă voi avea să-ți spun ceva, îți voi transmite prin fratele tău.

— Așa să faci!

Katombo și Savab își luară rămas-bun. Ieșiră în stradă și merseră până dădură de o casă așezată mai departe de celelalte, pe poarta căreia se putea citi sfânta *Fatha*. O luară pe un ocoliş, căutând partea din spate a grădinii. Reușiră să o găsească și, spre bucuria lor, văzură că terenul era în avantajul planului pe care și-l făcuseră, împrejurimile erau așa de părăsite și de dosnice, că nu aveau a se teme de vreun martor nedorit. Katombo se întoarse la sandală bucuros până peste poate.

De-abia apucă să-și schimbe veșmintele, că se întoarse și Savab.

— Sidi, câțiva *zubbati* [\[32\]](#) străbat călare cheiul fluviului. Se vorbește că ar căuta o corabie pentru mudir.

Katombo ieși degrabă pe punte, ajungând tocmai la timp pentru a vedea cum unul din oamenii cu pricina descălecaseră și venea acum spre ei. Ajuns la malul apei, ceru permisiune cu o voce aspră să vină pe punte. I se dădu voie, și păși la bord.

— Unde este reisul?

I se făcu semn spre Katombo, care aștepta foarte curios.

— Ești conducătorul acestei corăbii?

— *Na'am*, da, eu sunt.

— Ce încărcătură ai?

— *Mush haage*, nimic.

— Încotro merge sandala?

— Înspre Bahr el Abiad.

— Ce vrei să duci acolo?

— Siminichie.

— Dincotro vii?

— De la Cairo.

— Arată-mi interiorul vasului!

— *Min inte*, cine ești?

— Mă numesc Hamd el Arek și sunt mudirul din Assuan. Mă cunoști?

— De văzut, nu te-am văzut până acum, dar numele ți l-am auzit nu de puține ori. Vino și te uită!

Îl conduse pe mudir în cabină și apoi îl plimbă peste tot. Când ajunseră din nou pe punte, guvernatorul părea foarte mulțumit. Își puse mâna pe umărul lui Katombo.

— Ești un navigator bun?

— Judecă și singur! Sandala am construit-o după propriile mele planuri.

— Înseamnă că pot să mă încred în tine, căci stilul și înzestrarea corăbiei sunt nemaivăzute. Nu te vei duce la Bahr el Abiad!

— Nu? Întrebă reisul, chipurile mirat.

— Nu, te vei întoarce la Cairo.

— Ce să fac eu în Cairo?

— Să mă duci pe mine, slugile mele dimpreună cu femeile mele. Dacă ajungem cu bine, vei primi bani frumoși.

Katombo se strădui să pară cât mai îmbufnat și reuși așa de bine, încât mudirul se încruntă de-a binelea.

— Sper că nu ai ceva împotriva cinstei care ți se face de a mă avea la bord! Biciușca mea e gata să-ți deschidă ochii! Echipajul meu de servitori va sta sub proră, escorta mea va sta în corturile pe care am să ți le trimit, eu în cabină, iar femeile în cealaltă cabină. Dacă faci vreo încercare să fugi cu sandala, te așteaptă biciuirea la tălpi, să știi!

— Voi face precum spui! îl liniști Katombo.

— Așa sper, spre binele tău! Nu trebuie decât să aranjezi locul și să te îngrijești să avem o călătorie plăcută. Restul am să ți-l aduc eu.

Părăsi corabia, încălecă și plecă. Katombo nu știa dacă trebuia să fie bucuros dar trebuia să capete o certitudine, și asta nu se putea întâmpla decât la amiază. Până atunci avea, oricum, multe lucruri de făcut, pentru a pune la punct puntea vasului și cabinele. Cu puțin înainte de prânz, părăsi împreună cu Savab sandala, îndreptându-și pașii spre grădina guvernatorului, înfruntând zăpușeala apăsătoare. Ajunseră netulburați la locul care le fusese indicat. Mai întâi cercetară cu grijă împrejurimile ca să se asigure că nu era picior de străin pe acolo, după care merseră spre locul unde pe după zid se zărea lămâiul cu pricina.

— Trebuie să mă cațăr pe umerii tăi, Savab!

— *Mashallah*, că doar nu pe nas oi vrea să te urci! Firește că am să te țin, sidi!

— După aceea am să sar singur dincolo. Între timp, tu să rămâi ascuns aici, pe după tufișul ăsta, și să ții sub supraveghere locul. Imediat ce observi ceva suspect, scoți un țipăt de uliu, ne-am înțeles?

— Mă descurc eu, sidi. Dar să nu mă pui să fredonez vreun cântec de călugăr, că se duce naibii totul. Las' că am să stau cu ochii în patru ca un vultur! Vrei să te cocoți pe umerii mei?

— Da, hai!

Se urcă pe umerii servitorului său și putu, astfel, să cuprindă cu privirea peste zid. Dintr-un salt îndrăzneț, se cocoță pe marginea zidului.

— *Hamdulillah*, Allah fie slăvit că nu m-am suit și eu acolo! Nu cred că m-aș fi dat jos decât cu o frânghie lungă cât numele pe care-l port! Își spuse Savab, care se piti apoi după tufiș.

Katombo se ascunse printre crengile copacului, ca să poată cerceta grădina fără să fie văzut.

De sus, văzu o siluetă înveșmântată în alb venind pe drumul care se întindea la picioarele zidului. Era cea pe care o aștepta sau nu? Uitase să-i spună supraveghetorei de harem cum îl chema, așa că își imagina neîncrederea cu care înfrunta Sobeida toată aventura pe care o pusese el la cale. Văzu cum făptura făcu un semn discret printre vălurile care o acopereau spre locul unde se afla el și se hotărî să facă un mic gest de îndrăzneală, pentru a se convinge că ea era cea pe care o căuta.

— Sobeida! strigă el cu glas scăzut.

Cea strigată îl auzi, după cum putu el să-și dea seama.

— Sobeida, m-a trimis tatăl tău să te eliberez.

Făptura mai făcu doi pași până la copacul unde se cocoțase Katombo și întrebă repezit:

— Cine ești?

— Sunt Katombo, servitorul tatălui tău.

— Katombo, chiar tu ești?

— Eu sunt. Dar nu te uita în sus, ci prefăte că te uiți după flori! Acasă totul e bine. Tatăl și sora ta îți trimit sărutări. Am descoperit unde te afli și am venit să te salvez.

— *Ma yinkinnish*, e cu neputință. Chiar în seara asta trebuie să merg cu mudirul la Cairo, pe vapor.

— Aha, deci te ia cu el? Ei, totul e în regulă, căci mudirul va călători cu sandala mea.

— *Allah kerim!*

— Vei fi dusă în cabina de lângă cea-a căpitanului. Am să fac o gaură în peretele cabinei tale, ca să putem vorbi pe acolo. Ai grijă să nu te dai de gol că ne cunoști, pe mine și pe oamenii mei!

— Ai vreun cuțit la tine? Aruncă-mi-l!

Katombo își scoase pumnul de la brâu și i-l aruncă.

— Ia-l, cu toate că sper să nu-l folosești.

Se auzi o chemare slabă.

— Supraveghetarea îmi face semne *Ma'assalame*, rămâi cu bine!

— *Salam ve amal'aleik*, pacea și speranța fie cu tine! Plecă degrabă, iar Katombo sări jos de pe zid. Savab ieși din tufiș.

— Ai văzut-o? Ai vorbit cu ea, sidi?

— Da.

— A pomenit cumva de mine?

Katombo pufni în râs când văzu ce mutră curioasă avea servitorul.

— *Na'am jakessa*, o, ba da!

— Ce a spus, sidi? Hai, nu mă mai fierbe!

— M-a întrebat de ce erai ud learcă azi-dimineață.

Savab îi aruncă o privire încurcată.

— Nu cumva te aruncase din nou în apă el *Timsah*, crocodilul?

— Nu, sidi. Pe strada Bab er Run a fost o inundație teribilă despre care am să-ți povestesc altă dată.

— Bun, nu mă grăbesc. Dar acum, hai să mergem, că aici nu suntem deloc în siguranță.

Plecară, făcând un ocol larg de-a lungul fluviului.

Pe timpul după-amiezei fuseseră aduse pe sandală toate cele trebuincioase călătoriei. În hărmălaia pregătirilor nu avea cum să fie auzit zgomotul ușor pe care îl produse Katombo, care se ținu de cuvânt și desfăcu câteva scândurele din peretele cabinei unde avea să stea Sobeida. Ba, montă și un lacăt, cu care se putea închide pe dinăuntru. Prin urmare, fata era apărută de orice primejdie.

Amiaza se scurse, și apoi trecu și seara. Se lăsă noaptea cu stelele lucind liniștite în înaltul cerului, de parcă pe pământ nu ar fi fost nici necazuri și nici dureri, nici griji și nici angose. Deodată, pe cheiul unde stăteau ancorate bărcile, dahabyile și sandalele, apără lumina unor făclii. Patru purtători duceau o lectică păzită de un eunuc negru. Convoiul se apropia de locul unde era ancorată sandala. Când ajunseră cerură podețul de îmbarcare. Li se îndeplini cererea, aducând astfel lectica la bord. Eunucul ținea o biciușcă în mână.

— Unde este reisul? Întrebă el cu o voce nefirească, total nepotrivită cu statura sa herculeană.

— Aici, răspunse Katombo, apropiindu-se de el.

— Deschide camera pentru femeia aceasta, dar iute, altfel te strunesc cum știu eu!...

Reisul se uită și îl cercetă calm pe cel care-i vorbea.

— Am s-o deschid, dar cât am să doresc eu de iute. La bord se ascultă doar de biciușca mea.

Eunucul rânji cu colții lui albi și mari, dar nu avu curajul să-și pună în practică amenințarea.

Litiera fu dusă la intrarea în cabină, unde Sobeida se dădu jos. Gardianul i-o luă înainte, dar se întoarse numai după câteva minute și se duse glonț la Katombo.

— Dă-mi un ciocan și un clește!

— La ce-ți trebuie?

— Cum poți să pui zăvor la ușa care o desparte pe femeie de stăpânul ei? Este proprietatea

lui și trebuie să poată intra la ea ori de câte ori îi pofteste inima. Vreau să scot zăvorul.

— Spui că vrei?! *Allah akbar*, așa cum Allah e mare în cer și pe pământ, eu sunt stăpân pe corabia mea. Zăvorul rămâne la locul lui!

— Așa deci, câine? Ei, pofteste aici!

Eunucul dădu să lovească cu biciul, dar Katombo i-o luă înainte, îi smulse biciușca din mână, îl plesni de câteva ori peste față, apoi îl înșfăcă de gât. Nici nu trebui să se forțeze prea mult ca să-l pună pe negru la pământ.

— Legați-l fedeleș! porucii el supușilor săi, care dăduseră zor într-acolo. Puneți-i căluș la gură și aruncați-l în celulă!

Subordonații săi făcură întocmai cum li se poruncise, apoi Katombo se duse la cabina slab luminată doar de o lampă. Ușa care dădea spre cabina alăturată era zăvorâtă.

Bătu la ușă.

— Cine e?

— Katombo!

Ușa se deschise repezitor, iar Sobeida i se aruncă la piept izbucnind în hohote de plâns. Tradiția, strictetea, reținerea fură date uitării, lăsând locul nefericirii care îndurerase inima fetei.

— Katombo, acum sunt în siguranță?

— Da, nici o mână nu va mai îndrăzni măcar să te atingă!

— Dar unde este omul acela înfricoșător?

— Zace arestat în carcera corabiei.

— Pe Allah! Te bagi în mare bucluc! Eunucul are cea mai mare putere pe lângă mudir! Ești un om pierdut!

— Încă nu. Dacă nu te-aș fi avut aici, n-aș fi avut atâta îndrăzneală, dar acum, că ești în siguranță, totul e altfel. Sunt căpitanul acestei sandala și va fi vai de cel care va îndrăzni să nu se supună voinței mele! Zăvorul este bine pus; te va apăra de Hamd el Arek. Scândura asta nu trebuie decât să o dai puțin într-o parte și ai să dai de locul pe care l-am amenajat pentru mine, căci mudirul a dorit să locuiască în cabina mea. Poruncește și porunca-ți va fi dusă la bun sfârșit!

— Nu ai să poți să-i faci nimic, căci vine cu douăzeci de oameni după el!

— Nu mă tem de el, chiar de-ar fi să nu am decât zece oameni!

— Fugi, să nu te prindă aici!

— *Di ma yissah'hish*, așa nu merge. Trebuie să fac cumva să te iau de la el. Dar cum și-a adus deja tot calabalâcul la bord, nu am cum să plec fără el! În cazul asta ar avea tot dreptul să-mi pună capul unde-mi stau picioarele, mie și oamenilor mei!

— Dacă-i așa, apără-mă de el și de negrii lui fioroși!

— Stai liniștită, nu ai să pățești nimic!

Urcă din nou pe punte și văzu lumini de făclii. Era mudirul, care venea cu toată suita lui. Katombo pusese totul în ordine și era gata de plecare. Sandala era legată doar într-un odgon, iar pânzele erau pregătite pentru a fi înălțate. Din doi timpi și trei mișcări, corabia putea fi adusă în mijlocul fluviului.

Fu întins podețul pentru urcare la bord, așa că toți ce urmau să plece se îmbarcară. Trebuie că mudirul fusese chemat de urgență la ordinele khedivului, căci era nespus de grăbit. Katombo îl întâmpină pe puntea centrală, dar, în loc să-i răspundă la salut, rosti un singur cuvânt:

— *Yalla!* Pornim!

Era tocmai ce așteptase reisul, căci, imediat ce aveau să se afle pe calea apelor, singurul care avea de dat vreun ordin nu era altul decât el; așa o cerea obiceiul navigatorilor.

— Ho-ih! îi răsună cu putere vocea, și, deîndată, ancora fu ridicată. Pânzele se desfășurară pe catarge, iar corabia alunecă, intrând cu carena adânc în apă.

În tot acest răstimp, puntea fusese cuprinsă de o agitație nespusă, căci fiecare dorea să se instaleze cât mai bine, reușind astfel să se asmută unul împotriva celuilalt. În sfârșit, se făcu un pic de ordine, dar nu avea să țină mult, căci se petrecu ceva care tulbură iarăși liniștea. La ușa cabinei își făcuse apariția mudirul. La lumina făcliilor, se vedea bine că era foarte mânios.

— Reisule! tună el, rostogolindu-și ochii care aruncau scântei.

Katombo veni alene la el. Era de ajuns un singur semn, ca oamenii să i se adune în jur.

— Pe mine mă strigi?

— Da, pe tine! Cine a poruncit să se monteze un zăvor la ușa camerei vecine cu a mea? Deunăzi, când am fost aici, nu era nici un zăvor.

— Să poruncească? îi replică cu sânge rece Katombo, dar apăsând vorbele. Mie nu mi-a poruncit nimeni; am făcut-o cu de la mine putere.

— În cazul ăsta îți poruncesc să-l scoți imediat!

— Îmi poruncești? spuse Katombo, apăsând iarăși pe cuvinte. A cui este sandala asta?

— Mă rog, a ta!

— Așa zic și eu, prin urmare sunt singurul care are dreptul de a porunci aici. Cine dorește ceva de la mine, nu are decât să mă roage!

— *Kelb[33]!* mârâi mudirul, dând să se repeadă la Katombo.

Se abținu, însă, și-și roti privirea împrejur, căutând parcă ceva. Asmar!

— Asmar? Adică, eunucul tău?

— Da, unde e?

— La răcoare. A trebuit să-i administrez o pedeapsă, având în vedere că m-a amenințat cu biciul.

— Ți-ai pierdut mințile, omule?

— Nu mai mult ca tine. Îmi cunosc drepturile, pe când tu vrei să-ți însușești cea ce nu ți se cuvine.

— Scoate-l imediat din carceră, sau te împușc! Ai merita să-l pun să-ți jupoaie mutra obraznică! Hei, voi, veniți încoace! Arestați-l!

Katombo se dădu câțiva pași înapoi, până la oamenii săi: în mâini îi străluceau țevile a două pistoale.

— Ce-nseamnă asta? izbucni Katombo. Provocatorule! Asmuți proprii mei oameni împotriva mea?! Nu știi că aici eu am drept de viață și de moarte? Ce crezi că poți să faci cu adunătura ta? Am pus să fie blocați jos, sub punte, când am văzut că ridici glasul la mine.

Mudirul se uită cu atenție în jur și văzu că pe punte nu se aflau decât cinci din oamenii săi.

— Deschide zăvorul! porunci el din nou, dar vocea nu-i mai sună la fel de sigură ca mai înainte.

— Cu ce drept îmi ceri așa ceva? Cea care stă în cabină este cumva soția ta?

— *Na'am*, da.

— *Ja kisbe*, minți!

— Omule! scrâșni guvernatorul. Riști mult, să știi!

— Ba nu risc nimic, ci tu îți riști viața dacă nu te duci degrabă în cabina ta.

— Cine ți-a spus că nu este soția și nici sclava mea?

— Shirvan, armeanul!

Numele rostit de Katombo avu un mare efect asupra mudirului. Acesta se dădu îndărăt și se luă fără să vrea cu mâna de cap.

— Shirvan! Îl cunoști?

— Da.

— Unde te-ai văzut cu el?

— La Siut. Acum este arestat acolo.

— Cine l-a arestat?

— Said Abdallah, faimosul Abu er Reisan.

Mudirului îi scăpă o înjurătură urâtă.

— Minți, câine, și am să te nimicesc fie azi, fie mâine!

— Mai spune-mi odată mie, reisului acestei corăbii, că mint, si ai să faci cunoștință cu biciul propriului tău călău! Chiar eu sunt acela care l-a arestat pe Shirvan. Chiar eu l-am interog și chiar eu am fost în grădina ta s-o înștiințez pe Sobeida că va fi eliberată în curând, și află acum că sandala pe care te afli este proprietatea lui Said Abdallah, pe care l-ai asuprit. Până la Siut eu sunt stăpânul și comandantul tău. După aceea poți să părăsești corabia și să pleci încotro vei vedea cu ochii. Dă-mi armele!

Ordinul căzu precum un trăsnet asupra lui Hamd el Arek, paralizându-l în așa hal încât acesta nu mai fu în stare să miște un deget; Katombo își luă singur pistoalele, sabia și pumnalul pe care mudirul le avea asupra sa. Ceilalți îi urmară exemplul. Fără să crâncească, mudirul făcu stânga-mprejur și se duse în cabină. La un semn al lui Katombo, Savab se repezi într-acolo și puse zăvorul; guvernatorul era prizonier.

În timpul celor petrecute, sandala își văzuse de drumul ei, înfruntând valurile cu cea mai mare viteză. În calitatea lui de comandant al corăbiei, Katombo puse să se mai înalțe chiar în noaptea aceasta un cort pe covertă pentru Sobeida, într-un loc de unde nu putea fi zărită, chiar dacă s-ar fi plimbat câțiva pași încolo și-ncoace. Coborî apoi în cabină, dădu scândura la

o parte, și o rugă să iasă de acolo.

— Afară? întrebă ea îngrijorată.

— Afară!

— Unde este mudirul?

— E arestat.

— Și oamenii lui?

— Arestați.

— *Remallah*, Allah să ne aibă în grija lui! Ce ai făcut?

— Ceva pentru care pot să mă justific oricând.

O conduse apoi afară pe fata înfășurată temeinic în văluri, unde aerul era mult mai respirabil decât în chițimia înăbușitoare unde stătuse până atunci.

5. O noapte de nuntă infernală

Câteva zile mai târziu, o caravană șerpuia prin marginea de răsărit a pustiei libian. Era o caravană formată din patruzeci de cămile scumpe de călătorie și tot atâtea cămile de povară. Ceva mai în față călărea un bărbat tânăr în veșmânt de mameluc pe un cal din acel soi arab prețios — baccara, care avea un păr mătăsoș și fin cum nu putea fi întâlnit la nici o altă rasă.

Umbrele depășiseră deja animalele cu călăreț cu tot; soarele își cam terminase drumul său zilnic; cam sosisse vremea să se pună punct călătoriei sau măcar să se facă oprirea pentru odihna de noapte. Deodată, *hedjina*[34], care era chiar în fruntea caravanei, întinse gâtul ei lung, trase cu putere aer pe nări și slobozi un răcnet puternic și strident, zbughind-o apoi la fugă drept înainte ca gonită de vijelie. Bărbații scoaseră un strigăt de bucurie și o luară la fugă, întrecându-se cu animalele. Hedjina adulmecase aerul umed al Văii Nilului și în crând caravana ajunse în valea înverzită și frumos mirositoare.

— Siut! strigă călărețul de pe iapa murgă. Mergeți în caravanserai și așteptați acolo ordinele mele!

Dădu frâie calului și o luă de-a lungul apei, trecând prin fața casei cafeiului. Abd el Oman tocmai ieșise în ușa casei. Când văzu călărețul trecând prin fața lui, își spuse în barbă:

— Omar Bathu, principele mamelucilor, care este mai bogat chiar și decât khedivul! Sigur merge la șeicul reisanilor.

Cafegiul nu se înșelase, căci călărețul o coti spre poarta lui Said Abdallah, străbătu grădina și se opri în fața scărilor care duceau la divanul mai-marelui navigatorilor. Părea că drumul și locurile îi sunt foarte familiare.

Tropotul copitelor calului său nu rămase neobservat. Câțiva servitori se și năpustiră afară, iar sus se deschise o ușă în cadrul căreia apărură chiar stăpânul casei.

— Abdallah!

— Bathu!

Cei doi se aruncară unul în brațele celuilalt.

— Binecuvântat să-ți fie gândul care ți-a purtat pașii încoace! Îl salută Abdallah pe noul sosit. Intră și fii binevenit!

Câteva clipe mai târziu stăteau tolăniți pe divan, savurându-și pipele și cafeaua mocca îmbietoare.

— Au trecut luni de când nu ai mai fost pe la mine. Unde ai așezat corturile?

— Ici și colo, oriunde sabia mea și-a găsit de lucru. Am învins și am făcut multe prăzi, căci Allah îl iubește pe cel curajos și îi binecuvântează căile. Și tu? Ce mai faci ai tăi? Unde este Katombo, curajosul, și ce mai face... Sobeida?

Ultimele cuvinte le spusese cu glas scăzut și aproape șovăitor.

— Katombo a plecat cu sandala spre Assuan, iar Sobeida... ea... a...

— Știu că un bărbat nu vorbește despre femeile sale, dar despre Sobeida tot trebuie să întreb: mă iubește, și mi-ai dat-o de logodnică. Astăzi am venit ca să o pețesc în mod oficial și să o duc la Cairo în palatul meu. Cămilele pe care le-am adus pentru mireasa mea, sunt pregătite în caravanserai.

— Prietene, o mare nenorocire a lovit casa mea, căci Sobeida a dispărut.

— A dispărut?

Mamelucul sări ca ars, aruncă pipa cât colo și duse mâna la iatagan.

— Cu siguranță că a fost răpită, căci de bunăvoie nu pleca ea. Cine este diavolul care a făcut nelegiuirea?

— Am căutat săptămâni de-a lungul în zadar, până când Katombo s-a întors în sfârșit de la Bahr el Asrak. La numai o oră de la înapoiere, a reușit să descopere numele celui care a răpit-o.

— Așa e, Katombo este înțelept, curajos și neînfricat; îmi este prieten. Dar spune-mi, cine a răpit-o? Vreau să-l văd capul stând la picioarele mele.

— Este foarte puternic; nici o mie de săbii nu ar putea să-i vină de hac...

— Dar spune-mi odată cum îl cheamă! strigă Bathu, bătând din picior. Pe toți *șeitani*[35] din infern, trebuie să aflăm cum îl cheamă!

— Hamd el Arek, mudirul din Assuan.

— A, ăsta? Favoritul khedivului? Lua-l-ar toate *djiniile*[36] din adâncurile gheenei! Povestește, cum ai făcut?

— Voiam să merg chiar eu și să o iau înapoi de la el...

— Te-ar fi omorât, îi tăie Bathu vorba.

— Dar Katombo m-a rugat să-l trimit pe el.

— Foarte bine a făcut. Dacă e cineva în stare să o aducă înapoi, apoi el este acela, dar dacă eu...

Nu-și mai termină vorba, căci ușa se deschise și intră Savab.

— *Salam aleik*, effendi! Pacea fie cu tine!

— Savab! strigă Abdallah, scăpându-și pipa din mână. Ce vești ne aduci din Assuan? Principele mamelucilor se repezi la el și-l scutură de umeri.

— Hai, spune repede! Ați ajuns cu bine în Assuan?

— Da, sidi. Ne-am dus într-acolo s-o luăm pe Sobeida, fiica reisanului nostru.

— Și ce-ați reușit să faceți?

— Sidi, eu sunt Hagi Savab Ben Hagi Kafur el...

— La naiba cu numele tău! Vreau să știu dacă ați fost biruitori sau nu!

— Dă-mi voie să vorbesc pe îndelete, că așa o să aflu cel mai repede.

— Hai, vorbește!

— Eu sunt Hagi Savab Ben Hagi Kafur el Kerim Ibn Hagi Shehab el Kadiri Ibn Hagi Ghanem în Nur și ce-mi pun în gând, duc la bun sfârșit.

— *Hamdudillah*, prețuit fie Allah! Prin urmare, ați văzut-o?

— Da, mai întâi a văzut-o sidi Katombo, când s-a suit pe zid; apoi am văzut-o și eu, când...

— Ia taci puțin! Spune-mi mai întâi dacă ați adus-o cu voi?

— Bineînțeles. Eu am venit înainte cu barca cea mică, să vă înștiințez.

— Și Hamd el Arek ce spune de toată tărașenia?

— Ei, nu avem cum să-l auzim, pentru că acum stă prizonier în cabină.

— Mudirul?

— Mudirul! Sidi Katombo i-a luat, pe el și pe oamenii săi, prizonieri pe sandală.

— E de necrezut! Povestește!

Bunul Savab își începu raportul anevoios. Dură mult până reuși să-și termine povestirea, întrerupt de sutele de întrebări ale celor care ascultau. Nici nu sfârși bine, că se auzi o salvă de pistol — era semn că sandala ajunsese la țarm.

Said Abdallah și Omar Bathu se duseră iute spre malul fluviului. Savab venea după ei, împreună cu servitorii. De pe corabie tocmai se aruncase ancora și se făceau pregătirile de apropiere spre țarm. Trecu un minut, după care săriră cu toții la bord, stăpâni și servitori.

Copleșită de emoție adâncă, Sobeida îngenunchease în cortul său. Tatăl său veni la ea, se aruncă lângă fiica lui și o luă în brațe, nefiind în stare să scoată un cuvânt. Pe punte, Katombo și Omar Bathu schimbau saluturile de bun găsit. Servitorii se îmbrățișau, făcând o larmă grozavă. Era o scenă greu de cuprins în vorbe. Dar toată învâlmășeala se înteți când își făcu apariția Sobeida, la braț cu tatăl ei. Said Abdallah o conduse la Omar Bathu.

— Uite, ți-o dau de soție, precum ți-am făgăduit astăzi când ai venit s-o pețești. De-acum este a ta, așa că trebuie s-o conduci chiar tu la casa tatălui ei!

Omar o luă pe fată de mână și o ajută să sară pe mal. Comportarea lui Abu er Reisan îi lăsa pe toți cu gurile căscate, căci încălcase într-un totu tradiția mahomedană. Se duse apoi la Katombo și-i întinse amândouă mâinile.

— Fiule, am să-ți mulțumesc mai târziu! Purtarea mea cred că te-a mirat, dar ai niște prizonieri la bord care n-ar fi scăpat teferi dacă ar fi intrat pe mâna lui Omar Bathu, căruia-i clocește sângele în vine de mânie. Trebuie să ne mișcăm repede. Ce mă sfătuiești să fac?

— Fiica ta este neatinsă, așa că te sfătuiesc să renunți la răzbunarea ta personală și să te mulțumești doar să-l reclami pe mudir la vicerege! Dacă îi atacăm pe mudir și pe ai săi cu arma în mână, intrăm în bucluc, pentru că khedivul nu nouă are să ne dea ascultare, ci preferatului său, mudirul!

— Vorbele tale sunt foarte înțelepte. Așa voi face, precum spui. Unde sunt cei arestați?

— Mudirul este în cabină, iar pe ceilalți i-am strâns la un loc sub punte.

— Dă-le drumul! Acolo, de partea cealaltă, se află o barcă, unde putem să-i mutăm cu tot cu calabălăc. Le-ai luat armele?

— Da.

— Dă-le înapoi! Un om liber nu cunoaște umilință mai mare decât aceea de a fi lipsit de arme!

— N-ar fi mai bine să le primească de-abia când vor ajunge pe barcă?

— Nu, Katombo! Sau vrei ca mudirul să creadă despre noi că ne temem de el? O să se

înroșească precum un rac fiert când o să vadă cât de politicoasă mă port cu cel care mi-a răpit copila.

— Nu o fac cu plăcere, dar mi-ai ordonat, și trebuie să mă supun.

Dădu poruncă să i se aducă armele prizonierilor, apoi făcu un semn să se deschidă lucarna care ducea în încăperea unde îi închisese. Dădu la o parte zăvorul de la cabină chiar cu mâna lui.

Hamd el Arek năvăli afară precum un tigru rănit. Dar când dădu cu ochii de toată suflarea adunată acolo, se prefăcu că nu vede nimic și merse pe punte, unde se adunaseră toți oamenii săi. Lipsea doar eunucul.

— Sunteți liberi! îi înștiință Said Abdallah. Luați-vă armele înapoi!

Luă pistoalele, sabia și pumnalul mudirului și se apropiu de el.

— Hamd el Arek, ia-ți înapoi lucrurile care-ți aparțin!

Cel interelat le luă fără să facă nici un gest. În tot cest răstimp Katombo se ocupase de eunuc, poruncind unuia din oamenii săi să-l elibereze. Când negrul își făcu apariția pe punte, se vedea de la o poștă că era strașnic de supărat. Pielea îi crăpase de la loviturile de bici încasate de la Katombo, iar pe chip i se citea o mânie de nedescris. Îl căuta din ochi pe Katombo. Numai ce-l văzu, că și smulse cuțitul de la cingătoarea celui mai apropiat de lângă el și se repezi la Katombo.

Acesta nu era atent; întorsese capul și nu știa nimic până ce nu fu avertizat de un strigăt general. Dacă Said Abdallah nu s-ar fi aruncat între ei, totul ar fi fost prea târziu. Dar așa, reisu îl înșfacă pe negru de braț, ca să-l împiedice atacul, dar eunucului mânia îi dădu o forță atât de neobișnuită, încât reuși să scape din strânsoare și-i reteză lui Abdallah obrazul, din care țâșni un șuvoi de sânge. Cel rănit făcu un pas îndărăt, dar se aruncă apoi cu toată puterea asupra agresorului și-i smulse pumnalul din mână, înfigându-i-l apoi în umăr până la plasele. Mudirul sări în sus.

— Sânge vreți? De sânge o să aveți parte! Pe ei! Sfărtecați-i în bucăți!

Ridică pistoalele și le aținti asupra lui Abdallah. În clipa în care detună împușcătura, reisu se aruncă în lături, iar Katombo reuși să-i ia unul din pistoale. Mudirul rată ținta, ceea ce îi fu fatal, căci chiar în clipa următoare, pistolul fulgeră din mâna lui Katombo. Mudirul se prăbuși la pământ. Glonteile îl nimerise drept în frunte. Și acum începu bătălia. Văzându-și căpetenia răpusă, assuanii sloboziră un urlet înspăimântător și se năpustiră pe siutani. Fu o luptă crâncenă, din care siutanii se aleseră cu câțiva răniți. Assuanii, în schimb, fură nimiciți până la unul.

Totul nu dură mai mult de câteva minute. Omar Bathu, mamelucul, o condusesse acasă pe Sobeida. Auzise împușcăturile și făcuse iute cale-ntoarsă, dar când ajunsese el, soarta luptei era deja hotărâtă. Tocmai se prăvălea la pământ ultimul assuan ucis.

— *Allah akbar*, ce s-a întâmplat aici? întrebă el. Cine le-a dat arme arestaților?

— Eu, răspunse Said Abdallah cu glas abia auzit, totuși încă răvășit de cele ce se înfățișau înaintea ochilor tuturor — puntea înecată în sânge și leșurile zăcând pe jos.

— Tu? De ce?

— Am vrut... *mashallah*, am comis cea mai cumplită greșeală din viața mea!

— Că bine spui! Ia uite ce ne așteaptă! Vin khavasii [37], iar în fruntea lor este un bărbat. Cine este?

— E khasheful [38].

— Îngăduie-mi atunci să plec! Dacă vreau să vă ajut, nu trebuie să fiu văzut aici!

Bineînțele că împușcăturile se auziseră tocmai până în oraș. Khasheful își luase câțiva oameni cu el și dăduse fuga să vadă ce se întâmplă. Urcă la bord și salută cu o privire care nu anunța nimic bun.

— *Shu sar hene*, ce s-a întâmplat aici?

— O luptă, precum vezi, mărâi Abdallah.

— Între cine?

— Între assuani și navigatorii mei.

Khasheful se uită în jur și recunoscu leșul mudirului.

— *Remallah!* Ce-i asta? Nu este Hamd el Arek, mudirul din Assuan?

— Ba chiar e el.

— Cine l-a ucis?

— Eu. Însă el a tras primul în mine.

— Ai dovezi?

— Oamenii aceștia au fost cu toții martori.

— Părearea lor nu e valabilă, pentru că au participat și ei la luptă. Cum a ajuns mudirul pe sandala ta?

— Vroia să meargă la Cairo.

— Aha, prin urmare, era oaspete pe vasul tău, iar tu l-ai omorât! Sunt obligat să te arestez.

— Mai întâi așteaptă să aflu totul! Katombo, povestește-i cum s-a întâmplat!

Katombo, care era greu rănit la un braț, făcu un raport succint, dar cuprinzător. Cele auzite îl mai îmbălânziră puțin pe comandant. Se întoarse către Abdallah.

— Nu știai că mudirul este prietenul khedivului? Împotriva mudirului, nu mai am cum să înaintez nici o acuzație, fiindcă e mort. În schimb, ție n-o să-ți fie deloc ușor, căci ai să simți acuzarea pe propria piele și în toată grozăvia ei!

În timp ce comandantul își făcea însemnările de care avea nevoie, celor răniți li se interzise să părăsească locul și se porcase la oblojirea lor cu ce se găsea la îndemână — și nu era prea mare lucru. Cazul cu pricina îi dădea comandantului ocazia să iasă în evidență. Acesta fu și motivul pentru care se puse de îndată pe lucru, și începu cercetările cu cea mai mare meticulozitate de care era capabil. Soarele se pregătea să apună când reuși să tragă o concluzie.

— Said Abdallah, nu vreau să te arestez, căci ești grav rănit. Dar ai grijă să nu lipsească nici un om de-al tău când vă voi chema pe toți la judecată. Sandala ta nu are voie să părăsească cheiul, până când nu sosesc trimișii de la Cairo. Morții vor fi îngropați imediat ce vor fi văzuți de cadieu. Assuanii care mai sunt în viață îi voi lua, în schimb, cu mine, ca arestați — în numele khedivului și al legii!

Îi salută scurt din cap pe Abdallah și pe Katombo și plecă de pe sandală, luându-și un aer foarte important. Lăsă, totuși, doi jandarmi de pază pe corabie. Reisanul se întoarse către Katombo:

— Ai avut dreptate, fiule, când nu ai vrut să le dai armele înapoi. Eram atât de fericit că mi se reîntorsese copila și uite cum mi-a întunecat acum fericirea vâlul negru al morții! Și tu ești rănit. În loc să te răsplătesc pentru credința și fidelitatea pe care mi le-ai arătat, te-am făcut să plătești cu sânge!

— Nu vorbi așa, effendi! Hai acasă, unde ești așteptat cu mare nerăbdare!

O porniră spre casă. În fața porții îl găsiră pe Omar Bathu.

— Cum a mers? întrebă el.

Said Abdallah îi spuse la ce rezultat ajunseseră cercetările poliției.

Omar Bathu căzu pe gânduri.

— Khasheful știa că am fost pe sandală înainte de a veni el? se interesă el.

— N-a pomenit nimic despre așa ceva.

— În cazul ăsta, pot să-ți salvez toate bunurile!

— Crezi că e posibil să le pierd?

— Este chiar foarte posibil. Khasheful trebuie neapărat să-l înștiințeze pe khediv despre moartea favoritului său, Hamd el Arek. Va trimite chiar astăzi un sol de încredere la Cairo și poți să-ți închipui și singur ce va urma. Khedivul are împuternicirea, iar tu ești bogat. Justiția are nevoie de bogăție ca să poată supraviețui, așa că își va întinde brațul tocmai până în Siut, pentru a te elibera din strânsoarea aceasta a lui Mammon, care-ți primejduiește sufletul. Se prea poate chiar să-ți elibereze sufletul și de strânsoarea trupului, despre care ar considera că împiedică spiritul să ajungă cu bine în împărăția lui Allah. Hai să mergem în odaia ta, să discutăm mai pe îndelete trebușoara asta!

Străbătura grădina, apoi urcară scările care duceau spre odaia lui Abdallah. Fetele îi întâmpinară cu bucurie și, mai înainte de orice, își oblojiră tatăl, destul de greu rănit. Katombo observă tulburat cu ce grijă copilăroasă își îngrijea Ayesha tatăl. Puțin după aceea, văzând cât de rău se sperie iubita lui când dădu cu ochii de rana lui și mai grea, fu cuprins de un val de fericire.

— Katombo! strigă ea, repezindu-se la el fără să-și dea seama. Said Abdallah auzi și el strigătul de groază al fetei.

— Fii fără grijă, copila mea, luând-o de mână și arătând mai întâi spre Omar Bathu. Acest om a cerut mâna surorii tale, așa că nu mai ai de ce să te ferești de el. Apoi, îți amintești ce v-am promis când a plecat Katombo la Assuan să ne-o aducă pe Sobeida? Du-te la el, urmează-l în odaia lui sau ia-l în haremul tău, căci acum îi ești soție. Nu trebuie să plătească nici un preț pentru tine, ci trebuie să-mi fie precum un fiu și, după moartea mea, să împartă cu Omar Bathu moștenirea de la mine!

Principele mamelucilor veni mai aproape și-i puse o mână pe umăr.

— Said Abdallah, știi doar că am bogății cum puțini de-a lungul Nilului sau din deșert se pot lăuda că au. Lasă-i lui Katombo tot avutul tău, iar mie dă-mi-o pe Sobeida! Ea singură mă face mai fericit decât toate pietrele prețioase și aurul tău! Jos, în serai, mă așteaptă cămilele pregătite special pentru Sobeida. Îngăduie să dau poruncă să fie aduse încoace!

— La ce bun să primesc bogății de la tine, când eu nu mai pot să mi le păstrez nici măcar pe ale mele?

— Ți le vei păstra. Cheamă-l pe cadiu să ne officieze căsătoria!

Said Abdallah aprobă printr-o înclinare a capului, apoi, cu o bătaie din palme, chemă un servitor, căruia îi dădu poruncă să-l cheme de urgență pe cadiu.

— *Ta'ala!* Vino! îi șopti Ayesha lui Katombo.

Tremurând și șovăind, fata îl luă de mână pe Katombo și se duse în camera ei. Acolo, Katombo se așeză pe divan, pentru a o lăsa pe Ayesha să-i îngrijească rana. În timp ce iubita lui îl bandaja, o întrebă cu glas ușor:

— Te-ai gândit la mine când eram în Assuan, Ayesha? Ai fost convinsă că am să-ți aduc sora înapoi?

— Nu m-am îndoit o clipă. Știam că reușești să duci la bun sfârșit tot ce-ți pui în minte.

— Așa și trebuie să fie: bărbatul trebuie să fie convins de dragostea femeii sale și ea trebuie să creadă în forța lui! Dragostea ta este adevărată și profundă și ne va face pe amândoi fericiți. Ține-o tot așa, iubita mea, căci ne așteaptă zile grele! Simunul[39] năvălește peste noi și spectrul morții ne învăluie precum talazurile ucigașe în stare să înghită totul în calea lor! Vei avea forța să fii mereu lângă mine, orice s-ar întâmpla? Vei avea încredere că Allah care supraveghează totul de sus, din tării, îmi va da șapte vieți, ca să-ți pot apăra ție viața?

— Mă încred în el și în tine!

O cuprinse de mijloc și se uită drept în ochii ei, atât de senini și de sinceri.

— Îți mulțumesc. Acum, vină ce-o veni; noi suntem mai puternici împreună și nu ne vom descuraja niciodată.

Steaua care-i luminase odinioară dragostea, dispăruse acum pe drumul fără de întoarcere: Lilga era uitată, iar pe cerul vieții lui apăruse o lumină nouă, a cărei strălucire nu-l putea înșela.

Stătură așa mult timp unul lângă celălalt, până când perdeaua haremului se dădu la o parte și apărură Sobeida.

— Veniți, a sosit cadiul!

— N-ar trebui să ne împodobim? întrebă Ayesha.

— Nu. Tata spune că nu este timp pentru asta.

Ieșiră din odaie și intrară în încăperea unde cadiul se instalase comod lângă Omar Bathu și Abdallah, să fumeze „narghileaua pregătitoare”. Se ridică, făcu o plecăciune adâncă în fața celor nou intrați, apoi se așeză la loc cu un aer foarte demn. Katombo se așeză și el pe divan, luând o pipă adusă de un sclav. Cele două fete se așezară cu picioarele încrucișate sub ele pe niște perne aduse special pentru acest scop.

Nimeni nu scoase o vorbă până ce cadiul își termină pipa. În sfârșit, o puse deoparte și tuși, semn că avea să purceadă la cele trebuincioase ceremoniei pentru care venise. Începu cu sfânta fathă, care constituie prima sură a Coranului și pe care nici un musulman nu o uită când este vorba de o ocazie importantă:

— În numele atotmilostivului Allah! Slavă și prețuire Lui, Stăpânitorului lumii, Atotîndurătorului, care domnește în ziua judecății. Tie vrem să-ți slujim și pe tine te rugăm să ne dai harul tău asupră-ne și să nu ne duci pe calea celor care-ți stărnesc mânia, și să nu ne lași să ne rătăcim de turma ta!

Să începem cu Omar Bathu, marele și temutul emir al mamelucilor!

Omar se ridică în picioare, cadiul își așeză pe genunchi o foaie de pergament și luă un bețisor de trestie, ca să treacă la însemnarea celor necesare.

— *El ism el kerim*; care îți este prealuminatul nume?

— Omar Bathu.

— Cum îl cheamă pe părintele tău și pe părintele părintelui tău?

— Tatăl meu a fost prințul mamelucilor Kaman Ibn Aku el Aret Ben Ommanam. Tatăl lui a fost faimosul principe Pehlevan Aku el Aret Ben Ommanam, pe care îl prețuia marele sultan el Kebir[40].

— Cum se numea mama ta?

— Un credincios adevărat nu rostește în fața altuia numele unei femei. Era sora sultanului

Ageb Nuredin din Tebris.

— Văd că ești un fiu al Profetului care respectă foarte strict credința. Poți să te așezi.

Se întoarse acum spre Said Abdallah:

— Care este numele tău complet?

— Said Abdallah Ben Halal.

— Pe care din fiicele tale vrei să o oferi lui Omar Bathu?

— Pe cea mai mare.

— Cât îți dă pentru ea?

— Plata se află în serai[41]; Said Abdallah nu a evaluat-o.

— Mai aveți ceva de spus?

— Nu.

— Atunci, puneți-vă numele aici, sub cele scrise de mine!

Făcură întocmai, apoi cadiul i se adresă lui Katombo:

— Acum, să binevoiască tânărul reis să ia cuvântul! Care îți este preaprețiosul nume?

— Katombo.

— Doar atât?

— Da.

— Cum îl chema pe tatăl tău?

— Nu l-am cunoscut. Cadiul făcu un gest de mare uimire. După ce că în Orient și așa nu este deloc recomandabil să ai un singur nume, să nu-ți cunoști tatăl este o ocară cât se poate de mare.

— *Allah kerim!* Nu cunoști numele tatălui tău?

— Nu.

— Dar pe tatăl tatălui tău cum îl chema?

— Nici asta n-o știu.

— A cui fiică era mama ta?

— Nu mi-am cunoscut nici mama și nici tatăl.

— *Allah akbar!* Preaputernicul îi dă fiecărui copac o sămânță și fiecărui animal un procreator. Numai pe tine nu te-a lăsat să-ți cunoști tatăl. Ești un nefericit printre copiii pământului și părăsit printre fiii oamenilor! Și eu ce scriu aici, dacă tu nu ai tată?

— Vezi ce vorbești, cadiule! Eu nu sunt obișnuit să aud lucruri care nu-mi fac plăcere! Am fost răpit de la tatăl meu pe când nici nu puteam încă să rostesc două vorbe. Ia zii, acum, cine poartă vina pentru asta — eu sau tu?

— Nici tu, dar nici eu!

— Allah ți-a luminat judecata, în sfârșit! De ce ai rostit cuvinte care m-au rănit? Scrie numele celui care m-a adoptat!

— Spune-l!

— Numele său este Kanaveda el Vaida el Boiniari! răspunse Katombo, tălmăcind numele părintelui său țigan în arabă, pentru a fi mai aproape de rangul său de acum.

— Și mama, cine era?

— Era Vaidzina, adică principesa poporului lombardarilor.

— Allah să te binecuvinteze, fiul meu, căci ai avut părinți de rang mare. Însă trebuie că locuiesc într-o țară foarte îndepărtată, căci numele pe care le-ai rostit nu sunt deloc de prin ținutul el Arab.

Katombo se abținu să-i mai dea vreo lămurire, astfel încât cadiul i se adresă din nou lui Said Abdallah:

— Numele tău l-am scris deja. Pe care din fiicele tale vrei să o dai de soție acestui Katombo Ibn Kanaveda el Vaida el Boiniari?

Cel întrebat nu-și putea împiedica un surâs ușor, auzind cu ce nume arătos, lung și pompos se alesese dintr-odată Katombo. Răspunse, apoi:

— Pe cea mai mică.

— Cât dă pentru ea?

— A plătit un preț regesc pentru ea; nu-i mai cer nimic.

— Mai aveți ceva de spus?

— Nu.

— Atunci, scrieți-vă numele pe acest pergament!

Așa făcură; cadiul își puse și el sigiliul și semnătura, apoi înmână câte o foaie lui Omar Bathu și lui Katombo. Se ridică și spuse:

— Sculați-vă în picioare, căci mi-am terminat serviciul divin. Acum să rostim rugăciunea

— a nouăzeci și șaptea sură din Coran.

Se supuseră cu toții, chiar și femeile, iar cadiul începu:

— În numele atotmilostivului Allah! În adevăr, am descoperit Coranul în noaptea de el Kadr. Dar ce știm că este noaptea de el Kadr? Noaptea de el Kadr înseamnă mai mult decât o mie de aștri ai nopții. În noaptea aceasta pogoară pe pământ îngerul sufletelor, cu învoiala Domnului său, aducând cu sine soarta hotărâtă de Cel Drept pentru toate lucrurile pământești. Bucurie și mântuire să vă aducă această noapte până la ivirea aurorii!

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Vouă, bărbaților, vi s-a deschis acum calea spre haremul femeilor voastre; urmați această cale, și fie ca soțiile voastre să vă fie precum Huriile paradisului, să vă bucure inimile și să vă întărească forțele pentru lupta și osteneala care vă așteaptă în cursul vieții voastre!

Cele două perechi de proaspeți înșurăței părăsiră odaia, lăsându-i singuri pe Said Abdallah și pe cadiu. Said întinse mâna pe după perna pe care ședea și scoase o punguță plină ochi cu galbeni strălucitori.

— „Mâna ta trebuie să fie deschisă pentru fratele tău și să-l răsplătească din belșug pe servitorul Profetului!” spune Coranul. Ține aici, cadiule, ce ți se cuvine!

Cadiul luă punguța cu aerul că i se făcuse o surpriză foarte plăcută. Tăcu o clipă, de parcă se lupta în sinea lui cu o hotărâre, apoi întrebă:

— Ai să faci astăzi o petrecere pentru bărbații fiicelor tale, așa cum este tradiția printre fiii profetului?

— Nu. O mare năpastă a căzut asupra mea și o mare nenorocire amenință casa mea. Ești cadiu, așa că trebuie să știi despre ce vorbesc.

— Da, știu.

— Khasheful ți-a povestit?

— A fost la mine.

Ezită un moment, însă darul bogat primit de la Said Abdallah îi dezlegă limba. Vorbi mai departe:

— De multe ori m-a însărcinat să-i țin locul când pleca din oraș. La miezul nopții vrea să plece la Cairo cu corabia ta.

— Cu corabia mea? Dar n-a venit să o ceară cu chirie de la mine!

— Nici nu o să vină. Tocmai de aceea o să descindă la miezul nopții însoțit de zece khavasi pe sandala ta, ca s-o ducă la Cairo exact în starea în care se află și khedivul s-o poată vedea cu propriii lui ochi.

Said Abdallah se sperie; își dădu seama că aceasta însemna sfârșitul său.

— Iar pe tine te-a însărcinat să ne supraveghezi cu strășnicie, pe mine și pe oamenii mei?

— Mda, cam așa ceva

Deodată, cadiului i se aprinse privirea, se aplecă spre Abdallah și-l întrebă, cu voce șoptită:

— Cât dai pentru libertatea ta?

— Cât valorează pentru tine viața khashefului?

— Văd că ești un om înțelept, o Abu el Reisan! Spune-mi sincer ce ai în minte!

— În cazul în care khasheful nu se mai întoarce de la Cairo, tu îi vei lua locul.

— Gândurile tale sunt aidoma gândurilor mele. Zii mai departe!

— Ce este mai important pentru tine: ruinarea mea sau ascensiunea ta?

— Allah să aibă grijă de mine și să capăt postul visat! Dar khedivul se va întoarce, și tot vei muri!

— Crezi că Said Abdallah pregetă în fața unui călău și se resemnează să-și pună singur capul sub tălșul sabiei lui? Cine trebuie să mă păzească până la miezul nopții, tu sau el?

— Eu, fiindcă el nu are timp. Trebuie să se pregătească de călătorie. Până se întoarce el, eu trebuie să pun doisprezece khavasi de strajă în jurul casei tale și nu trebuie să las pe nimeni altcineva decât propriii tăi servitori să intre sau să iasă, ca să-ți aducă de-ale gurii.

— Bun. Fii atent la ce-ți spun eu. Îți jur pe barba Profetului că nu se va mai întoarce niciodată dacă îmi juri și tu că vei ține khavasii departe de casa mea până la miezul nopții. De acord?

— S-a făcut.

— Jură!

— Jur pe barba Profetului!

Își strânsă mâinile, apoi Abdallah scoase la iveală un inel foarte valoros și i-l întinse cadiului.

— Uite, primește acest almas[42] în semn de consfințire a jurământului pe care ți l-am

făcut! Este mare și mai valoros decât mult aur adunat la un loc. Poți să-l porți fără teamă, căci nimeni nu l-a văzut vreodată la mine.

— Mâna ta este precum dimineața care aduce belșugul. Allah să te însoțească oriîncotro vei dori s-o apuci! *Salâm aleik!*

— *U'aleik es salâm!* Pacea fie cu tine!

Cadiul plecă. Făcuse un târg cum nici nu sperase. Said Abdallah porunci unui servitor negru să-i cheme deîndată pe ginerii săi, care veniră imediat. Socrul lor le povesti cele discutate cu cadiul.

— Vino cu mine! Își dădu cu părerea Omar Bathu. Nu vei fi nicăieri mai în siguranță ca în deșert, cu mine!

— Dar tot într-acolo se îndreaptă și zbirii khedivului.

— Voi ști cum să te protejez.

— Mă vei apăra și în acest fel te vei pierde și tu împreună cu mine. Nu, Omar, ia-o pe Sobeida dimpreună cu comorile pe care le-ai adus pentru ea și înapoiază-te la ai tăi! Știu eu un loc unde sunt mai în siguranță chiar decât în munții sălbatici din Tibesti. Ba voi putea chiar să vin în vizită la tine și la fiica mea.

— *Fen fi el matrah di*, unde este acest loc?

— Este o insulă singuratică pe mare, ferită de orice cale navigabilă. Am descoperit-o pe când eram încă Bei er Reisul khedivilor. Acolo voi merge împreună cu Katombo și cu Ayesha, și numai pescărușii care se avântă în țării ne vor vedea.

— Ai de gând să navighezi pe Nil?

— Da, am să merg cu sandala și cu dahabyiile mele, pe care am să încarc până la miezul nopții tot avutul meu.

— Cum rămâne cu khasheful, care voia să-ți ia sandala?

— Va călători în lanțuri sau va aștepta pe fundul Nilului ziua învierii.

— Am să te însoțesc pretutindeni, până vei fi în siguranță.

— Ba ai să pleci din Siut nu mai târziu de astăzi. Nu trebuie să ai în fața ochilor decât siguranța Sobekjei. Îl am cu mine pe Katombo și mulți servitori credincioși pe care mă pot tot bizui. Pregătește-te acum, iar eu îmi voi pregăti fiica!

La scurt timp după aceea, între casa lui Abdallah și țărmlu fluviului se iscă un du-te-vino însuflețit în obscuritatea nopții. Dahabyiile fremătau de zarva lăzilor și cuferelor încărcate la bord. Făpturi sânguincioase alergau încolo și înapoi și doar sandala stătea singură și părăsită, ca un uriaș al apelor somnoroase, care se lasă legănat de unduirea talazurilor.

În afara orașului zăbovea o caravană, chiar cea care își făcuse apariția în Siut în cursul acelei amiezii. În mijlocul caravanei stătea tolănită la pământ una din acele hedjine care este crescută de seminția bisharinilor și este considerată a fi cel mai nobil și mai de preț animal al deșertului. La lumina pe care o dădea steaua sudului se putea vedea că pe spate avea un tahtirevân împodobit cu covoare de preț. Printre călăreții care descălecaseră și stăteau pe lângă animalele lor domnea o liniște desăvârșită. Dar, deodată, se auzi zgomot de pași care se apropiu.

Doi servitori desculți aduceau o litieră în urma căreia veneau Said Abdallah și Omar Bathu. Când ajunseră, lăsară jos litiera și o deschiseră. Sobeida coborî și, când dădu cu ochii de oamenii aceia străini cu care urma să plece, se aruncă de gâtul tatălui ei, izbucnind în hohote de plâns. Abdallah îi ridică ușurel vâlul și o sărută pe frunte.

— Nu mai plânge, copila mea, căci sufletul mi-e gata sfâșiat încă de când ți-ai luat rămas-bun de la Ayesha. Alungă-ți durerea în cel mai ascuns cotlon al inimioarei tale, fiindcă Allah este mărinos și va face în așa fel încât să ne revedem în curând!

Fata suspină iarăși, până ce tatăl ei o duse în brațele lui Omar Bathu.

— Am pierdut-o și apoi am regăsit-o, iar acum ți-o încredințez ție; însă un copil rămâne sânge din sângele părintelui său atâta timp cât îi bate inima în piept. Sunt sigur că am să vă revăd, și pe tine, și pe ea!

— Cortul meu va fi mereu deschis pentru tine, ori de câte ori pașii te vor îndrepta spre noi și, când vei veni, te vei putea bucura de fericirea copilei tale. Te-ai fi însoțit cu mare plăcere până la Cairo, căci sunt cineva printre oamenii mei, iar numele meu ți-ar fi adus multe foloase; însă tu nu ai vrut.

— Nu, pentru că te-ai fi târât odată cu mine în ruina care mă așteaptă dacă sunt arestat. Mă bucur că-mi știu fiica în siguranță cu tine. Allah fie cu voi acum și în vecii vecilor! Rămâi cu bine, copila mea; rămâi cu bine, fiul meu; rămâneți cu bine, oameni. buni! *Salâm aleikum*, pacea și mântuirea să vă însoțească peste tot

— *Salâm aleik!* — răsună salutul de răspuns al călăreților.

Sobeida se urcă pe tahtirevân, cu obrajii încă scăldați în lacrimi. Desprinderea de cuibușorul ei părintesc, unde fusese atât de fericită, o cam luase pe nepregătite. Cămilele se ridicară de la pământ, călăreții încălecară și, după un ultim *salâm*, caravana se puse în mișcare.

Said Abdallah mai stătu locului până ce tropotul caravanei se stinse încetul cu încetul. Se întoarse apoi suspinând ușurel, și o porni cu pas molcom înapoi. Dar după un timp își reveni și, de data aceasta, grăbi pasul. Însă nu o luă spre casa pustie acum, ci își îndreptă pașii spre țărmul fluviului unde era într-adevăr așteptat.

Dacă ar fi fost ziua, s-ar fi putut vedea cu ușurință chiar din pragul cafenelei o dahabyie înfruntând undele Nilului, apoi încă una și încă una. Fuseseră trase în apă fără cel mai mic zgomot și acum pluteau fără pânze, duse doar de puterea valurilor. Pânzele urmau să fie ridicate abia când corăbiile aveau să iasă din raza orașului. Era îndeajuns de primejdios, căci apele Nilului sunt atât de înșelătoare, în ciuda inundațiilor care se întâmplau în fiecare an, încât corăbiile se încumetau să plece pe timp de noapte doar când împrejurări extraordinare o cereau. De obicei trăgeau la țărm de cu seară, pentru a-și continua drumul abia a doua zi în zori.

Sandala continua să rămână la fel de liniștită ca și mai devreme. Said Abdallah se îndreptă într-acolo. Pe mal se afla o mână de oameni aleși pe sprânceană de Abdallah dintre supușii lui; stăteau pitulați printre odgoanele și căpriorii corăbiei. Printre ei era și Katombo.

— Unde e Ayesha? îl întreabă Said.

— Acolo, lângă scripetele pentru odgoane.

— Oare vom putea s-o aducem în cabină fără să bage nimeni de seamă? Totuși, cred că ar fi fost mai bine s-o fi îmbarcat-o pe una din dahabyii și mai târziu am fi putut s-o aducem aici.

— Nu dorește să se despartă nici o clipă de tine și de mine. Are o inimă neînfricăată, așa că nu ne va stingheri în cele ce avem de făcut. Uite, ia scara de funii și, după ce se va fi îmbarcat toată lumea, leag-o de odgon. Dacă tragi zdravăn de ea, Ayesha va putea să urce fără greutate. Dar acum vreau să urc la bord, căci este aproape miezul nopții și khasheful poate să-și facă apariția în orice moment.

— Să fii atent, fiule, ca planul nostru să poată reuși!

Katombo păși prin apa de la mal și înaintă până la coca vasului. Găsi acolo un capăt de odgon care atârna peste bordul corăbiei. Îl apucă și se cățăra pe el până sus. Ținându-se bine de funie și proptindu-se cu picioarele de scândura corăbiei, își aruncă doar privirea peste bord, ca să vadă unde sunt postați paznicii. Erau strânși în spatele cărmei, la lumina unei lanterne de navigație. După mișcările lui Katombo își dădu seama că joacă zaruri.

Se urcă fără cel mai mic zgomot la bord și se strecură cu grijă printre cadavrele care împânzeau puntea, furișându-se spre trapa care dădea în cală. Își dădu drumul ușurel pe scări, în jos, până ce ajunse în dreptul unui perete, unde era o ușă batantă. O deschise și pătrunse înăuntru. Știa că în cală nu era o încărcătură prea însemnată și că avea la dispoziție îndeajuns de multă funie. Luă una, o înnodă de mânerul trapei și o aruncă în afară. Oamenii lui o văzură când ajunseră acolo; după ce trecură prin apă, unul câte unul, se cățărară și apoi se strecurară înăuntru.

Mai rămăseseră pe mal doar Said Abdallah cu fiica lui. Acesta o luă și el prin apă, ca să lege scara de funie de odgon. Coborî înapoi și o ajută pe fată să se urce. Katombo o întâmpină și o conduse înspre cabine. Se urcă apoi și Abdallah, strângând și scara de funie după el.

— Și acum, treceți cu toții în magazia cu balast! comandă Katombo cu glas înfundat. Acolo nu vine nimeni, chiar dacă se face vreo percheziție pe vas.

Ordinul lui Katombo fu ascultat imediat. În acest răstimp, își conduse tânăra soție în ascunzătoarea pe care i-o pregătise la întoarcere. Închise ușa cabinei cu zăvorul și se întoarse apoi la Said Abdallah, care îl aștepta la gura lucarnei.

Nici nu trecu prea mult timp de așteptare încordată, că și zăriră niște siluete apropiindu-se de țărm.

— Vin, șopti Abdallah. Să mergem acum la Ayesha. Coborâră în ascunzătoarea fetei și dădură la o parte scândurile desfăcute special de Katombo.

Câteva secunde mai târziu își dădură seama, din zgomotele care le ajunseră la ureche, că tot alaiul khashefului se urcase la bord. Imediat după aceea, câțiva din oamenii lui veniră cu o lumină să cerceteze cala vasului.

Se întâmplă după cum prevăzuse Katombo; nu coborâră până în magazia de balast, ci se întoarseră pe punte, fără să le descopere ascunzătoarea. În sfârșit, se auzi lemnăria pârâind,

pânzele și odgoanele desfășurându-se. O bufnitură la pupa îi vesti că ancora fusese ridicată; sandala se puse încet în mișcare. Când valurile ajunseră în unghi ascuțit pe axa ei, începu să prindă viteză. La babord, talazurile se despica în liniștite, însă la tribord se împotriveau, spărgându-se năvalnic. Sandala o ținu așa până când pupa se desprinsese de mal, supunându-se de data aceasta valurilor și cârmei.

— Dacă ridică pânzele? întrebă Said Abdallah.

— Nu.

— Cum îți dai seama?

— Sandala ar merge mai repede decât apa, care ar trebui în cazul ăsta să se izbească cu zgomot de bordajul corăbiei. Nu se aude nici cel mai neînsemnat foșnet, prin urmare, vasul merge dus de apă.

— Ți-ai întrecut maestrul, Katombo, și dacă vei continua să studiezi la fel de bine cărțile de marinărit, vei ajunge un mare și faimos navigator.

— Cărțile nu sunt de ajuns; trebuie să te înfrunți cu marea, unde eu nu am ajuns până acum.

— Vom ieși acum pe mare.

— Cu ce corabie?

— Cu Ter el Djennet a noastră. Nici nu trebuie să mergem cu vreo altă corabie, dacă nu vrem să ne dea cineva de urmă.

— Crezi că sandala este potrivită pentru ieșirea pe mare?

— Nu ar fi deloc bună dacă ar fi construită ca celelalte ambarcațiuni, cu prora atât de plată. Însă tu ai așezat-o în unghi ascuțit pe carenă, și, dacă mai schimbăm câte ceva în echipamentul vasului, putem îndrăzni o călătorie de câteva zile pe o vreme nu prea rea.

După un răstimp ceva mai lung khasheful intră în cabina de lângă ei, însoțit de unul din khavasii lui, care aprinse lampa. Comandantul poliției se așează pe o pernă, își răsăcăcă picioarele și, cu un câscat tihnit, spuse:

— Am să rămân aici până la ziuă. Dacă se întâmplă ceva important, să mă chemi. Iar acum adu-mi pipa!

Stătea cu spatele sprijinit chiar de ușa care îl despărțea de cabina unde stăteau ascunși Abdallah și Katombo. Khavasul se duse. Katombo îl scutură pe Abdallah.

— Acum! șopti el.

— De ce? Nu te pripi!

— Acum putem să punem cel mai bine mâna pe el. Și apoi, oamenii noștri nu pot rezista prea mult în magazia cu balast.

Apucă ușurel zăvorul, îl trase cu o mișcare rapidă și în momentul următor îl și înșfăcase pe khashef de beregată, înainte ca acesta să apuce să scoată vreun sunet, îl trase înăuntru, la Abdallah.

— Ține-l bine, până mă ocup și de khavas!

Abdallah îl luă, iar Katombo se duse înapoi în cabină. În câteva clipe se întoarse și khavasul cu narghileaua în mână. Își dădu seama imediat cu cine stă în față, dar nu mai avu timp să fugă sau măcar să strige, căci Katombo îl înșfacă de gât și-l trase înăuntru, făcând să-i scape pipa din mâinile acum neputincioase.

În acea clipă, în spatele lui Katombo izbucni un strigăt puternic; se întoarse surprins și, la lumina lămpii, văzu apărând dinăuntru ascunzătorii o țevă de pușcă. Fără să pregete, scoase pumnalul de la brâu și-l înfipse în pieptul khavasului. Abdallah făcuse greșeala de a-și lua mâna de pe beregata khashefului; acesta putuse să respire și să-și adune puterile pentru a-și scoate pușca. Vroia să tragă; Abdallah îl prinsese de mână, dar nu putuse împiedica împușcătura. Glonteze își rată ținta, din fericire, și nu ajunse decât în grinda ascunzătorii lor.

— La pieire cu el! strigă Katombo văzând că Ayesha era prăbușită la pământ.

Fata leșinase, dar Katombo crezuse că a nimerit-o glonteze. Se năspusti asupra khashefului și-i înfipse turbând de mânie pumnalul în inimă; corpul comandantului poliției se prăbuși neînsuflețit la podea.

Închise apoi ușa de la cabină și trase zăvorul pe dinăuntru.

— Ești rănit, tată?

— Nu, răspunse Abdallah.

— Atunci, dă fuga în cală și cheamă oamenii! Eu păzesc cabina, iar tu te duci pe punte; nu trebuie să scape nimeni.

Said Abdallah dădu la o parte scândurile din perete și se strecură afară. Deja cineva bătea cu putere și insistent în ușa cabinei, însă lui Katombo nici că-i păsa; grija lui cea mai mare era

acum Ayesha. Se aplecă să-i cerceteze rana.

— Slavă domnului că nu este rănită; pesemne că a leșinat. Aha, glonte! a pătruns aici, în grindă.

Se ridică și se postă în spatele ușii, scoțându-și amândouă pistoalele sale cu țeava dublă.

— Khashef!... Sidi!... Effendi!... se auzea de afară și, cum strigătele rămâneau fără vreun răspuns, se apucară să lovească ușa cu picioarele.

Deodată, dinspre punte răzbătu un strigăt prelung de spaimă. Acum era timpul! Katombo dădu ușa în lături. Pe scările strâmte se aflau trei bărbați; ultimul din ei tocmai se întorsese să vadă ce se petrece pe punte. Izbucniră două împușcături, apoi încă una. Nici una nu-și rată ținta. Locul înghesuit se înecă în praf de pușcă. Katombo deschise iar ușa și se îndreptă spre ascunzătoare.

— Tată... Katombo!... o auzi el pe Ayesha chemând.

Țuitul gloanțelor o deșteptase.

— Aici, Ayesha!

— Allah să ne ajute? Ce s-a întâmplat?

— Suntem biruitori. Mai rămâi puțin aici; am să mă întorc imediat!

Dădu buzna în cală, unde nu mai era nimeni. O apucă apoi în sus pe scări. Deasupra stelele străluceau pe cer ca și mai devreme. La lumina lor putu să vadă cum Said Abdallah tocmai împușca un khavas, ultimul care mai era pe acolo.

— Gata? întrebă Katombo.

— Numai șapte. Unde sunt ceilalți?

— Morți, pe scările din fața cabinei.

— Scoateți-i afară! porunci Abdallah oamenilor săi.

În scurt timp, leșurile zăceau la prora, alături de cele ale asuanilor. Ayesha se odihnea în cortul în care nu cu mult înainte stătuse și Sobeida. Se aduseseră pietre din cală pentru a scufunda cadavrele. Deodată, în urma sandalei se aprinseră lumini de o parte și de alta a fluviului. Pe maluri ajunsese larma împușcăturilor și vacarmul luptei. Însă impunătoarea corabie era dusă atât de repede de apele fluviului, încât i se pierdu urma. Fu aruncat peste bord și ultimul cadavru. Acum nu mai aveau decât să șteargă orice urmă a bătăliei.

— Scoateți apă și frecați puntea! comandă Abdallah. Totul trebuie să fie lună, ca înainte, căci mâine dimineată întindem pânzele și o pornim să prindem din urmă dahabyiile.

Pe punte, oamenii dădeau zor mare, supravegheați de comandant. Katombo, în schimb, era în cort cu Ayesha, s-o liniștească și să-i alunge spaima încercată în aventura din acea noapte. Cuibărită la pieptul lui, fata alunecă ușor în brațele somnului, legănată de mângâierile iubitului ei. Chiar și el fu biruit, în sfârșit, de tumultul zilei care se încheia de-abia acum.

6. De la reis la kapudan-paşa

Când se trezi Katombo, soarele era sus pe cer, deasupra piscurilor din Mokattam.

Puntea strălucea de curăţenie şi nu mai purta nici cel mai mic semn că acolo ar fi fost dusă o luptă sângeroasă. Pe catarge fluturau pânzele, pe care tocmai le ridicase Said Abdallah; erau bine întinse, astfel că nu după mult timp, corabia îşi dublă viteza. Deasupra apelor scânteietoare zburau cârduri de rândunici, cărora arabii le spun „pasărea paradisului”, exact numele pe care îl purta şi sandala. Legenda spune că aceste pasări nu au mai vrut să se despartă de om de când a fost alungat din paradis. În pâlcurile de trestie, chiar lângă crocodilii care adăstau pe mal sau pe vreun banc de nisip, precum nişte buturugi unse cu nămol, se giugiuleau nestingheriţi porumbei albi de Nil, pe care băştinaşii îi venerează. Sus de tot, în tării, se rotea un vultur, trimiţându-şi pe pământ strigătul lui strident, căci un şoim zvelt îi dădea târcoale să-l şterpelească prada. Malurile lăsau vederii priveliştea unor câmpuri multicolore, cu plantaţii verzi, dominate de palmierii zvelţi şi mlădioşi. Când şi când se mai zărea câte un fellah[43] suindu-se în bărcuţa lui sărăcăcioasă pentru a-şi încerca norocul la pescuit. Sau câte o ţărăncuţă intrând în apă să-şi umple ulciorul de lut şi să iasă apoi purtându-l pe cap, asemenea unei figurine de bronz cu forme pe care nici un meşter nu le-ar fi putut reda mai frumos şi mai expresiv. Apoi, mai venea un câmp, unde proprietarul ieşise la lucru cu o pereche de boi înhămaţi la un plug de lemn la fel ca cel pe care trebuie să-l fi cunoscut acum trei mii de ani egiptenii. Era o felie de viaţă care înlănţuia privirea oricărui străin prin simplitatea sa atât de aspră.

Curentul purtă sandala mai departe, şi mai departe, cu o viteză din ce în ce mai mare, şi în câteva ceasuri ajunse din urmă cele trei dahabyii, ba chiar le întrecu. Călătoria pe fluviu se încheiasă cu bine. Ter el Djennet fu trasă la mal în portul Bulak [44].

Echipajul sandalei aşteptă aici cele trei dahabyii, după care se ocupă cu vânzarea unei părţi din încărcătura acestora, în schimbul unor lucruri trebuincioase. Cei care călătoriseră cu dahabyiile nu ştiau nimic din cele petrecute pe sandală în prima noapte, aşa încât li se dădu drumul din serviciul lui Said Abdallah fără teamă că ar putea divulga ceva.

În ceea ce priveşte sandala, Said Abdallah avea cu totul alte planuri. Echipajul acestei corăbii era format din oamenii lui cei mai buni şi de încredere, aşa că-i păstră lângă el, urmând să-l însoţească pe insula singuratică unde avea de gând să se ascundă.

Cu cea mai mare iuţeală fură luate toate măsurile necesare ca să poată pleca în scurt timp din Cairo şi să se îndrepte spre Alexandria.

Ter el Djennet ajunse şi aici cu bine şi nestingherită. De îndată ce ancorară în Alexandria, Said Abdallah tocmai meseriaşi care să facă schimbările trebuincioase pe corabie, ca să poată face faţă şi pe mai departe, pentru încă câteva zile.

Din nenorocire, însă, vremurile nu erau deloc prielnice pentru a părăsi portul. Poarta era în război cu Anglia, care îşi trimisese un escadron important în apele teritoriale turceşti. Unele veliere îşi tot făceau drum în afara Alexandriei şi, dacă într-o zi părea că blocada fusese ridicată, a doua zi totul era luat de la capăt.

Pe sandală lucrările se apropiau de sfârşit. Abdallah şi Katombo discutau pe covertă, îngrijoraţi că era posibil să nu poată ridica ancora. Să mai zăbovească, nu era deloc prudent. Pe timp de noapte nici un navigator nu îndrăzni să părăsească portul şi, dacă avea vreunul curajul să plece ziua, sigur se întâmpla să cadă în mâinile duşmanului.

— Mai bine rămânem, fu de părere Said Abdallah. Sandala noastră va fi greu de recunoscut printre celelalte corăbii. Vor crede că este vreun cliper de coastă.

— Dar noi doi am putea fi recunoscuţi, chiar dacă nu am părăsit corabia şi nici nu am fost în vreun serai sau în vreo cafenea. Trebuie să ne găsim un timonier care să se priceapă să ne scoată noaptea din port.

— Ce spui? Dacă mergem pe lângă coastă avem toate şansele să dăm peste corăbii duşmane.

— Dar ce-ţi închipui, că o să navigam de-a lungul ţărmului?! Nu, o să ieşim pe mare!

— Eşti sigur că ai să fii în stare să ţii cum trebuie jurnalele de bord şi că ai să faci calculele corect?

— Pot să mă iau la întrecere cu orice alt navigator, surăse Katombo.

— Prea bine. Mă pricep şi eu la navigaţia pe mare. Dar trebuie să ţinem seama de orice neprevăzut. Ia uite, cine este omul de colo care se uită aşa de insistent la corabia noastră?

— Care om?

— Acela de lângă macaraua de pe chei, în veșminte levantine.

— Aha, îl văd! Mi se pare că are mai degrabă veșminte de mameluc.

— De mameluc? Așa e! *Allah akbar!* Allah e mare și mi-a luat vâlul care-mi orbise vederea. Este același mameluc care l-a însoțit tot timpul, pe Omar Bathu când a venit la mine. Oare o fi venit aici în căutarea noastră? Ia să-l chem?

Nu fu nevoie să-l strige, ci doar să facă un simplu semn, căci mamelucul nu-și dezlipa ochii de pe sandala lor. Văzând că i se face semn, veni și urcă la bord.

— *Salam aleikum!*

— *Aleik!* Pe cine cauți?

— Nu am voie să dezvălui numele celui pe care îl caut.

— Cine ți-a interzis?

— Stăpânul meu, Omar Bathu, beiful mamelucilor. Sunt trimis aici să găsesc doi bărbați și o tânără femeie și apoi să mă întorc pentru a raporta dacă au ajuns cu bine pe mare.

— Păi, i-ai și găsit. Ce mai face fiica mea?

— Stăpânul meu îți transmite că fata este sănătoasă și fericită. Este puțin tulburată că nu poți veni s-o vizitezi împreună cu sora ei și cu ginerile tău.

— Cum de-ai putut să ajungi așa repede în Alexandria?

— Stăpânul mi-a dat două din cele mai bune animale pe care le are, o hedjină bisharină și un cal șarg tuareg.

— De ce nu ai venit direct la mine când m-ai văzut?

— Ce-i drept, pe tine te-am recunoscut, dar nu eram sigur că vasul este într-adevăr al tău. Stăpânul mi l-a descris în cu totul alt fel.

— Mai ai și altceva să-mi transmiți?

— Da. Khasheful din siut a dispărut împreună cu zece khavasi de-ai săi. Vestea a ajuns la Cairo; se bănuiește că tu i-ai fi omorât. Nu zăbovi prea mult în Alexandria!

— Voi face precum mă sfătuiești, dar acum intră să-ți refaci forțele cu ceva de-ale gurii și cu băutură!

— Nu am voie să fac nici o oprire până nu îndeplinesc toate ordinele stăpânului meu! Effendi, nu dorești să-ți trimit un timonier care să te scoată în siguranță, din port? E fratele nevastei mele.

— Ba da. Uite aici zece cocoșei de aur pentru osteneala ta!

— Păstrează-i pentru el, dacă vrei să-i dai ceva. Eu nu trebuie decât să mă supun poruncii lui Omar Bjathu și nu am voie să primesc nimic!

Sări înapoi peste podețul care lega corabia de mal și dispăru în mulțimea care forfotea pe chei.

Apariția mamelucului le înlătură celor doi toate îndoielile și grijile; totul era pregătit de plecare, așa că nu mai aveau de așteptat decât întoarcerea lui. Dar acesta nu veni. Soarele trecea dincolo de linia orizontului; Said Abdallah și Katombo începeau să-și facă griji, când își făcu apariția un bărbat pe care-l ghiciră imediat că era navigator.

— Cine ești? Îl iscodi Abdallah.

— Numele este Esla Ben Afram. M-a trimis *nasibul* [45] meu.

— Cine este *nasibul* tău?

— Ai vorbit eu el mai devreme, când a venit să-ți transmită salutările lui Omar Bathu, beiful mamelucilor.

— Unde este acum?

— S-a întors la stăpânul său, fiindcă știe că sunteți în siguranță pe mâinile mele.

— De ce nu a venit cu tine?

— Nu voia să fie pus în situația de a primi vreo răsplată.

— Când putem să plecăm?

— De îndată ce vei porunci, effendi. Vântul este prielnic și în zece minute se întunecă de-a binelea.

— Unde ți-ai lăsat barca în care te vei întoarce?

— Mă așteaptă în radă.

— Bun, să-l dăm drumul!

— În numele atotmilostivului Allah! mai spuse credinciosul musulman, atingându-și de trei ori fruntea cu mâna, făcând apoi o plecăciune adâncă în direcția în care trebuia să se afle Mecca.

În sfârșit, ancorele fură ridicate și pânzele desfășurate. Plecarea sandalei nu dădu nimănui

de bănuț. Un observator ar fi putut crede că vasul face doar un tur scurt prin împrejurimi, cu toate acestea, corabia făcu o vâltă, întoarse spatele cheiului și o porni înspre largul mării.

Timonierul stătea chiar în fruntea prorei, dând instrucțiunile cu voce puternică. La cârmă se afla chiar Katombo. Seara era foarte întunecată. Bolta cerului nu se acoperise încă de stele. Ordinele timonierului erau rostite din ce în ce mai încet, până când luă o făclie și o roti de trei ori deasupra capului, după care se retrase din nou la locul lui. I se răspunse cu un țipăt de pescăruș și imediat apără la iveală o bărcuță care se apropia de sandală.

— Aruncați o frânghie, este luntrea mea! îi lămurii marinarul.

Frânghia fu aruncată și pe ea se cațără la bord un puștan de vrea paisprezece ani. Barca o remorcă la sandală.

— Ai văzut dușmanul? îl întreabă tatăl pe fiul său.

— Da.

— L-ai văzut de aproape?

— Da, spuse puștiul cu aerul că fusese o treabă simplă pentru el.

— Unde este?

— Navighează în direcția nord-est și drept est de aici, ca să meargă spre Damiette.

— Înseamnă că suntem în siguranță. Puneți o lanternă aici, sus, să-mi lumineze calea!

Ordinul fu executat imediat. Timonierul dădea iarăși comenzi cu voce tare. Deși apa era destul de agitată, în nici două ore ajunseră în largul mării.

Când timonierul vru să-și ia rămas-bun, Said Abdallah îi întinse un pumn de monezi de aur.

— Primește-i! I-ai câștigat din plin!

— Sidi, păstrează-ți banii! Soțul surorii mele m-a rugat să vă scot din blocadă, ceea ce am făcut, pentru că așa a fost voia lui Allah. Mulțumirile tale țin loc de orice răsplată.

Merse spre balustrada corăbiei și, dintr-un salt sigur, în ciuda întunericului, sări în barca lui. Fiul său îl urmă la fel de curajos.

— *Salam aleik!* mai salutară încă o dată cei doi; valurile ridicară barca, apoi o coborâră. Pe urmă... ultima legătură cu patria celor din sandala se făcu nevăzută...

Said Abdallah veni către Katombo.

— Credeai că mai există oameni de treabă pe care trebuie să mult îi mai iubește Allah?

— Da; omul acesta ne-a dovedit-o din plin.

— Allah să-l binecuvinteze pe el și tot neamul lui, ca și pe toți ai noștri! Ei, acum dă-mi mie cârma; ai nevoie de odihnă, ca mâine să conduci tu corabia, în timp ce eu mă voi odihni.

Katambo îi dădu ascultare. A doua zi de dimineață se trezi, se uită la cer, apoi la apă; corabia ajunsese cu bine în largul mării. În cursul nopții nu avuseseră certitudinea că au ieșit din zona blocată a portului, căci s-ar fi putut prea bine ca un crucișător să se întoarcă și să-i descopere.

Aerul era plăcut și apa încântătoare, așa încât sandala și-a continuat mersul nestingherită încă o zi și jumătate, în după-amiaza celei de-a doua zile, Said Abdallah și Katombo stăteau tihniți la Ayesha în cort, căci la cârmă lăsaseră unul dintre oamenii lor, când, deodată se apropie Savab.

Bătu din palme semn că avea ceva de spus. Nu îndrăznise să vină la intrarea în cort, pentru că înăuntru se afla o femeie. Katombo se ridică și ieși la el.

— Ce e, Savab?

— Privește într-acolo, sidi! spuse el, arătând cu mâna în direcția nordului.

— Un velier! exclamă Katombo.

— Un velier, sidi?! Allah să-ți mântuie ochii, căci unul din noi nu vede bine, iar pe mine ochii nu m-au înșelat niciodată!

Katombo cercetă încă o dată orizontul, dar nu descoperi altceva decât ce văzuse și mai înainte.

— Acum, însă, te înșală, căci nu este decât un singur velier!

— Sidi, doar știi că eu sunt Hagi Savab Ben Hagi Kafur el Kerim Ibn Hagi Shehab el Kadiri Ibn Hagi Ghanem en Nur și ce spun, nu este minciună, căci corabia pe care o vedem nu are doar o singură pânză, ci mai multe!

Katombo râse.

— Ei, așa ai dreptate, Savab. Corabia asta are foarte multe pânze, dar un navigator nu spune „vin niște vele”, ci „vine un velier”. Ține minte ce-ți spun. Cheamă-l pe Emir er Reisan încoace!

Said Abdallah veni. Katombo îi arătă corabia.

— Sub ce pavilion navighează? întrebă Katombo.

— Habar n-am și nici n-am chef să aflu.

— Să țin mai mult est-sud?

— Ca să mergem împotriva cursului apei? Nu, nu este nevoie, fiindcă văd că acum a luat-o drept spre sud și nu ne va descoperi.

— Dar mai înainte mergea sud-est!

— A fost doar o impresie; acum, că s-a mai deschis unghiul vizual, se vede mai clar. Mă duc înapoi în cort; vino și tu, dacă nu-și schimbă direcția!

Se duse. Katombo rămase cu privirea ațintită pe corabia străină. Acum o ținea clar spre sud. Într-un sfert de ceas avea să dispară, așa că se întoarse și el în cort, nu înainte, însă, de a-i da lui Savab indicația de a supraveghea cu mare atenție corabia cu pricina și de a-i înștiința de îndată orice i se va părea curios.

După un sfert de ceas, Savab bătu iarăși din palme. Katombo scoase numai capul afară.

— Ce e, Savab?

— Corabia a plecat, sidi!

— Bun!

Se mai scurse cam o oră, până ce Savab își făcu iarăși apariția, bătând din palme.

— Vreo noutate? se interesă Katombo.

— Da, sidi, încă o corabie!

— Cu multe pânze?

— Da. Arată întocmai ca cea de mai înainte.

Katombo ieși repede din cort.

— Ce direcție are?

— Drept spre sudul nostru! Acolo!

Katombo recunoscuse aceeași corabie, care mai devreme mersese în direcție nordică față de sandală și apoi își schimbase cursul.

— Adu-l iute pe effendi!

Said Abdallah veni val-vârtej pe punte. Se minună de viteza cu care corabia străină ajunsese de pe o parte pe cealaltă a sandalei. Luă luneta să vadă mai bine despre ce era vorba.

— Katombo, suntem pierduți!

— Cum așa?

— E o navă de război, mai precis o navă dușmană.

— Și-a arborat pavilionul?

— Nu, dar prima dată a mers spre nord în fața noastră și apoi și-a schimbat cursul doar pentru a ne tăia calea de ieșire la coasta Derna. Sunt absolut sigur. Ce nu pricep, este viteza cu care a făcut manevrele! Allah e singurul care știe!

— Dă-mi luneta!

Se uită cu mare atenție.

— Ai dreptate: Allah știe, dar și eu!

— Lămurește-mă și pe mine!

— Este o corabie cu aburi, care merge și cu pânze, când este vânt bun. Vezi dâra aceea? Se face tot mai groasă și mai întunecată. E clar, se îndreaptă spre noi. Ai dreptate, pe noi ne vânează.

— Ce facem? Ne-predăm?

— Nu, ne apărăm.

— Nu se poate. Ei au de zece ori mai mulți oameni decât noi. Și apoi, nu avem nici tunuri.

— Ai de gând să-ți lași de izbeliște copila și comorile tale?

— Cu femeile nu se războiesc, iar bunurile mele nu au de ce să mi le ia, pentru că eu sunt un fugar din calea viceregelui și nicidecum un soldat.

— Fă cum îți spune inima, iar eu mă voi supune ordinelor tale!

— Hai să-i întrebăm și pe oamenii noștri!

Se duseră la ei. Vaporul se apropia tot mai mult. Oamenii din echipajul sandalei erau foarte obișnuiți cu mănuierea armelor și nu puteai spune despre ei că erau lași, însă nu erau convingși că-și puteau măsura forțele cu un asemenea adversar. Fură toți de acord cu Said Abdallah; toți, în afară de unul. Și anume, Savab.

— Allah e mare, și pumnalul meu este bine ascuțit. De ce să fiu eu nevoit să predau un credincios unui păgân? Am să-i dau gata precum lăcustele un lan de câmpie sau frunzișul unui copac.

Bineînțeles că nu izbuti să convingă pe nimeni. Se luă hotărârea să se predea

necondiționat dacă este să fie o corabie inamică.

Aceasta se apropiase acum foarte mult; își deschise trapele pentru gurile de tun, își coborî brusc pânzele și arboră pavilionul. Se auzi o detunătură, în semn că și sandala trebuia să procedeze la fel.

— Un englez, așadar, un inamic! strigă Abdallah. Pavilion nu avem, dar coborâți pânzele!

Ordinul fu executat. Așteptau acum cu spaima în suflet apropierea bărcii în care englezii trimiseră iscoade pentru a urca la bordul sandalei. Barca ajunsese lângă corabie, și din ea se urcară la bord un ofițer însoțit de opt oameni.

— Cine este comandantul acestei corăbii? întrebă ofițerul.

— Eu, îl lămurii Abdallah.

— Cine este proprietarul?

— Eu însumi.

— De unde veniți?

— De la Siut.

— Oare așa să fie? O corabie de Nil în largul mării! Încotro vă îndreptați?

— Spre Masrata.

— Aveți acte?

— N-am nici un act; sunt fugar.

— Frumos, surăse bărbatul destul de tânăr. Ca să fugi din Egipt, pleci din Siut cu o corabie fluvială, echipată ca o navă de mare și te îndrepti spre Masrata, care este sub autoritatea aceluiași sultan! Cum vă numiți, master?

— Said Abdallah.

— E un nume foarte frumos, care nu mă poate, însă, împiedica să-mi fac datoria. Sunt nevoit să vă cer permisiunea de a vă percheziționa corabia.

— Sunteți liber s-o faceți!

Ofițerul de marină aruncă mai întâi o privire în jurul lui pe punte, după care spuse mirat:

— Oamenii aceștia sunt neobișnuit de bine înarmați.

— Știți prea bine că la noi orice bărbat are dreptul să poarte arme, fără să însemne că este neapărat un războinic.

— Bun, acum duceți-mă la cabine și în cală!

Îl însoți Abdallah, ceilalți rămânând pe punte.

— Nu am găsit nimic suspect. Cu toate acestea, declarațiile dumneavoastră mă îndeamnă să vă percheziționez personal pe dumneavoastră și oamenii din echipaj.

— *Mashallah*, vreți să faceți de răs un căpitan? se aprinse Abdallah.

— Nu sunteți căpitan, ci un navigator particular, care mi se pare cam suspect. Sunteți de acord?

— Nu am încotro.

Percheziția nu avu nici un rezultat. Said credea că a scăpat, când ofițerul dădu din umeri spunând:

— Chiar și cea mai mică ambarcațiune poate să fie o ascunzătoare bună pentru acte secrete, depeșe și alte asemenea. Ce se ascunde în cort?

— Fiica mea.

— A, vreau s-o salut.

Se apropie și dădu perdeaua la o parte. Katombo duse imediat mâna la pumnal, dar ofițerul nu făcu altceva decât să se încline adânc și să se întoarcă apoi.

— Cu mare plăcere v-aș lăsa să vă continuați drumul, dar mă văd obligat să nu o fac. Unde este timonierul dumneavoastră?

— Aici, răspunse Katombo.

— Amândoi veți veni cu mine la bordul navei noastre, ca să vă duc în fața căpitanului. El este cel care va hotărî ce e de făcut.

Era prea târziu să i se împotrivească cineva. Cei doi fură nevoiți să coboare în barca englezilor. Fură duși la vaporul pe care scria cu litere mari aurii „Eagle” [46]. Urcară la bord pe scara special întinsă pentru aceasta. Fură imediat luați în primire de câțiva soldați de marină; locotenentul se duse să dea raportul.

După câteva clipe se întoarse și-i luă pe cei doi. Ofițerii erau adunați sub un cort răcoros. Căpitanul nu se ridică la apariția celor doi; se mulțumi să încline ușor capul.

— Mi s-au adus la cunoștință declarațiile dumneavoastră, se adresă el șecului reisanilor. Ați spus adevărul?

— Absolut.

— Mai aveți ceva de adăugat?
— Nu.
— Numele dumneavoastră este Abdallah? Cumva Said Abdallah?
— Exact.
— Așadar, dumneavoastră sunteți prietenul de odinioară al viceregului Egiptului?
— Chiar eu sunt.
— Nu văd, de fapt, vreun motiv pentru care să pun la îndoială declarațiile dumneavoastră.
— Cu toate acestea au mințit, căpitane, interveni unul din ofițeri, care nu purta nici un fel de însemn la uniformă. Întrebați-l, vă rog, pe timonier dacă nu cumva îl cheamă Katombo!
Katombo se întoarse ca trăsniț la auzul acelei voci. Dădu cu ochii de cel care vorbise și se albi la față. Cum ajunsese acest om, dușmanul său de moarte, pe mare și mai ales pe o navă englezească?

Nu avu timp să reflecteze prea mult la această întrebare, căci imediat răsună și întrebarea căpitanului:

— Cum vă numiți?

Se adună și răspunse cât putu de repede:

— Katombo.

— Vedeți, domnule căpitan, că am dreptate? spuse ofițerul. Acest om a făcut parte pe vremuri dintr-o șatră de țigani, care a intrat în castelul meu să fure. A fost prins, dar a scăpat, după ce a înjunghiat un servitor de-al meu.

Katombo simți că-i fuge sângele din obraji.

— Mincinosule, nemernicule! scrâșni el. Mai întâi tu ai fost cel care mi-ai răpit logodnica, apoi m-ai arestat fără nici un drept, și acum...

— Gura! tună contele von Hohenegg. Domnule căpitan, vedeți că omul nu este în toate mințile. Am venit la bordul vaporului dumneavoastră pentru a practica cunoștințele mele de navigație și în nici un caz pentru a fi ofensat de un criminal vagabond. Faceți-vă datoria! Doar v-ați convins că este cel despre care v-am spus.

Căpitanul făcu un semn, la care se și repeziră la Katomba zece mâini de matrozi, puternice ca de oțel, cărora nu le putu opune rezistență.

— Tată, sunt nevinovat, așa să știe și Ayesha! mai putu el să-i strige lui Said Abdallah, după care fu târât sub covertă.

Abdallah încremenise de spaimă. Nu fusese în stare să miște măcar un deget în apărarea ginerelui său. Într-un sfârșit, se întoarse către căpitan și spuse:

— Domnule căpitan, este o greșeală îngrozitoare! Pe Allah și pe toți profeții, îmi pun chezașie viața și onoarea că soțul ficei mele nu a făcut niciodată faptele de care este învinuit.

— Soțul ficei dumneavoastră? Vă puneți chezașie onoarea? Este extrem de imprudent să roștiți asemenea vorbe! Declarația pe care ați făcut-o capătă acum o altă lumină, care mă îndreptățește să vă iau prizonier și pe dumneavoastră! Luați bine aminte: nu numai că sunteți prizonier de război, ci vă acuz și de crimă! Îmi rezerv și dreptul de a lua în primire corabia și celelalte bunuri pe care le posedați!

Fu dus de acolo, în ciuda protestelor sale.

Fu trimisă altă barcă la sandală, care luă cei opt oameni care se aflau la bordul acesteia. Ayesha, împreună cu supușii lui Said Abdallah fură aduși ca prizonieri de război. Sandala fu apoi remorcată. „Vulturul” dădu drumul la mașini; se ridicară din nou pânzele, și se porni mai departe la drum.

Nu după mult timp se întunecă. Într-una din cabinele din mijloc stătea un bărbat în veșmânt turcesc, cu bine cunoscutul fes roșu pe cap. Părea afundat în gânduri foarte grave. Avea sprâncenele adunate în mijlocul frunții, și mustăcea ori de câte ori mai arunca o privire pe hubloul care dădea spre mare. Deodată, cineva bătu la ușă. La răspunsul lui, își făcu apariția un marinăr cu un platou bine garnisit cu bucate.

— Bună seara, domnule pașă!

— Bună seara!

— V-am adus cina. Mai aveți vreo dorință?

— Să mă anunți la căpitan!

— Nu am voie, domnule pașă. Căpitanul nu mai dorește să stea de vorbă cu dumneavoastră, pentru că mereu veniți cu dorințe pe care nu vi le poate îndeplini. Și apoi, astăzi a fost al naibii de ocupat.

— Nu cumva din cauza corăbiei pe care a confiscat-o?

— Ba da.

— De unde e?

— Hm, din, Egipt.

— A cui este?

— A unui anumit Said Abdallah.

De uimire, turcul sări cât colo.

— Said Abdallah? Este prizonier ca și mine?

— Da, împreună cu oamenii săi.

— Câți sunt la număr?

— Opt, cu el și cu timonierul.

Turcul tăcu o clipită, apoi întrebă cu glas scăzut:

— Nu mi-ai spus tu odată că ești nemulțumit de căpitan și de ofițeri?

— Hm, cam așa ceva... E al naibii de mult de muncă și al dracului de puțină mâncare! Dar vă spun numai dumneavoastră, fiindcă sunteți un domn de treabă și nefericit.

— Ascultă, fiule, cum te cheamă?

— Balduin Schubert.

— Mai ai frați sau surori?

— Doar un frate, Thomas, care este calfă de fierar.

— Vrei să fii bogat?

— La naiba! Ba bine că nu!

— N-ai putea face în vreun fel ca să pot vorbi pe ascuns cu acest Said Abdallah?

— Nu, nu, nu merge, fiindcă risc să fac cunoștință cu gârbaciul cu opt șfichiuri! Noapte bună, domnule pașă.

Se strecură apoi cu mers de felină pe ușă, trăgând zăvorul după el. Însă afară, în holul strâmt, se opri, muncit de gânduri.

— Și dacă aș face-o? În cazul ăsta trebuie să vorbesc mai întâi cu Katombo. Știu unde este închis; toți ceilalți vor crede că m-am dus în cabina mea să mă odihnesc până la următorul post. Thomas mi-a povestit multe despre el, cum a fost arestat nevinovat de către conte, care i-a luat iubita, și cum bunul meșter Brandauer i-a arătat prietenie și i-a dat bani ca să poată pleca în bejenie. Ar fi ceva să mă întorc într-o bună zi acasă și să le pot spune lui Thomas și lui Brandauer: și eu l-am salvat! Mda, așa voi face; acum mă duc direct la el!

Se furișă în cală și de aici ajunse în fața unei cuști făcute din scânduri groase, care era atât de joasă, încât un om abia dacă avea loc să stea în picioare. Bătu.

— Katombo, domnule Katombo!

— Cine-i? se auzi dinăuntru.

— Îl știți pe fierarul Brandauer din Fürstenberg?

— Bineînțeles că-l știu. Cine întreabă?

— Vă mai aduceți aminte de Thomas, care era pe vremea aceea calfa fierarului? Acela care în loc de B spunea P?

— Da.

— Sunt fratele lui, Balduin.

— Ești fratele lui Thomas? Ce cauți aici?

— Sunt marinar.

— Ce destinație are „Vulturul”?

— Trebuia să lupte ca un crucișător, dar acum se întoarce în Anglia, pentru că are la bord un prizonier foarte important.

— Cine e?

— Malek Pașa.

— *Mashallah*, marele Vizir?

— Da. L-am arestat pe o corabie cu care intenționa să se ducă la Tenedos.

— Și echipajul?

— Este tot prizonier de război.

— Unde?

— Dincolo, în cală.

— Unde sunt oamenii mei?

— Turcii au fost duși la babord, iar oamenii dumneavoastră, în cala tribord.

— Said Abdallah unde este?

— Cu ei.

— Și soția mea?

— Soția dumneavoastră? Aveți soție? A, doamna acoperită cu văluri din cabina contelui!

— În cabina contelui?! *Mashallah*, cine a dus-o acolo?

— Conte cu mânuța lui; el se mulțumește acum cu cabina de alături.

— I-a văzut fața?

— Știu sigur că nu, căci i-am servit și pe ea și pe el. Ea se ține al naibii de mândră și refuză să scoată un cuvântel. La masă și-a oprit un cuțit cu care vrea să se înjunghie dacă cineva îi va atinge măcar veșmântul.

— Nu vrei să-i duci un mesaj?

— Dar nu doriți să stați de vorbă personal cu ea?

— Îți bați joc de mine?

— Nici gând. Meșterul Brandauer v-a salvat și dacă el a putut, trebuie să pot și eu. Vă voi elibera.

— Vorbești serios? chiui de bucurie Katombo, dincolo de peretele de scânduri.

— Da. O să fugiți și eu am să vă însoțesc, fiindcă m-am săturat până peste cap de foamea asta veșnică!

— Și cum să facem? Poți să-mi dai drumul?

— Da, zăvorul nu este format decât din două bucăți de lemn.

— Poți să-mi faci rost de un costum de marinar?

— Fred mai are unul de rezervă în dulapul său; n-are să bage imediat de seamă că-i lipsește.

— Spui că prizonierii sunt strânși cu toții în cală?

— Chiar așa.

— Unde dorm ofițerii?

— În cabinele lor.

— Și marinarii și soldații?

— În încăperile de sub proră.

— Celula se poate închide pe dinăuntru?

— Da.

— Și cabinele?

— Da.

— Pot să ajung de aici la oamenii mei?

— Foarte ușor.

— Câți oameni stau de pază?

— Douăzeci, în afară de ofițer.

— Corabia mea mai este remorcată?

— Da. A fost percheziționată cu atenție, dar nu vi s-a luat nimic.

— Unde au fost duse armele noastre?

— În depozitul de arme.

— Cum se poate ajunge acolo?

— Numai prin cabina căpitanului, pe care comandantul i-a cedat-o contelui, și unde acum se află soția dumneavoastră.

— Asta e bine; o să reușim. La bord sunt cuie mari?

— Câte doriți. Pentru ce?

— Ca să batem în cuie ușile cabinelor și fereștriciile. Fă rost de cât de multe poți și de câteva ciocane. Du-le într-un loc pe punte, unde să nu le descopere nimeni. Mie adu-mi un cuțit bine ascuțit.

— Pot să vă aduc mai mult de o duzină, căci bucătarul are o groază de cuțite.

— Fă rost și de sfoară și curele, să-i legăm pe arestați!

— Se face!

— Bun. Când te întorci?

— La garda următoare, când toată lumea are să doarmă.

— Mai înainte poți să te streкори până la oamenii mei?

— Da. Ofițerii sunt cu toții la masă acum.

— Atunci, anunță-i să fie pregătiți, pe urmă aruncă o privire să vezi dacă ușa de la camera cu arme este deschisă!

— Așa voi face, domnule Katombo.

Plecă, lăsându-l pe Katombo pradă unei agitații de nedescris. Zăcea închis aici în carcera asta strâmtă, în timp ce femeia lui se afla în mâinile contelui, pe care îl știa în stare de orice mârșăvie. Trebuia să acționeze repede. Simțea că fierbe. Minutele care treceau i se păreau o veșnicie; ciulea urechea la fiecare zgomot. În găoacea lui strâmtă nu avea cum să măsoare

curgerea timpului. Tocmai începea să creadă că marinarul și-a bățut joc de el, când auzi zgomot ușor de pași apropiindu-se de cușca lui. Zăvorul fu tras și o voce înăbușită îi spuse:

— Ieșiți afară!

Katombo țâșni afară și-și întinse mădularele înțepenite.

— Ai adus cuțit și sfori?

— Da. Un cuțit de măcelărie, unul de tranșat și unul de masă și o droaie de sfori!

— Cuie?

— Sunt pregătite la catargul mare, lângă scripetele cu odgoane. Am dus și patru ciocane; le-am șterpelit din atelierul dulgherului.

— Ai fost la soția mea?

— Da. Își face griji pentru dumneavoastră și mi-a spus să vă rog să vă cruțați viața.

— Cum stăm cu camera de arme?

— Este închisă, dar poate fi doborâtă ușor din câteva lovituri de topor. Sus toată lumea doarme, iar străjile n-au mirosit nimic.

— Atunci du-mă la oamenii mei!

— Haideți!

Îl luă de mână și, după ce traversară cala, ajunseră în fața unei uși, îndărătul căreia se auzea ceva ca un fâsâit; erau oamenii care zăceau culcați pe un covor de paie.

— Aici sunt.

Katombo întinse mâna și pipăi ușor; găsi trei zăvoare, pe care le trase.

— Cine-i acolo? se auzi o voce puternică dinăuntru.

Deschise.

— Abdallah, vorbește mai încet! Sunt eu, Katombo.

— Katombo? *Hamdulillah*, Allah fie prețuit! Ești liber?

— Da. Vreți să ieșiți și voi?

— Nu mai întreba, ci dă-ne armele!

Săriseră toți în picioare și acum întindeau mâinile spre el, cerându-și armele înapoi.

— Da, armele, vrem armele, ca să putem ieși de aici!

Katombo încercă să-i potolească.

— Ascultați la mine, oameni buni! Nu e de ajuns doar să fim liberi; trebuie să capturăm și vasul pe care ne aflăm, altfel riscăm să fim iarăși arestați. Tot echipajul doarme, în afară de străjile de pe punte. Uitați, aici aveți un cuțit și sfori ca să-i legați! Ne strecurăm pe punte și dăm gata străjile fără nici cel mai mic zgomot. Este cel mai important lucru, căci cel mai neînsemnat zgomot înseamnă pentru noi sfârșitul. Ne strecurăm târâș pe rând până acolo, unul după altul. Tată, tu te duci cu Savab pe partea stângă a punții și rezolvi cu paznicii de acolo. Voi trei, Hafis, Bako și Bahman, vă duceți până pe catargul mare; acolo este un scripete, înăuntru cărui veți găsi cuie și ciocan. În cazul în care se întâmplă să se iste larmă, săriți iute și bateți în cuie lucarnele din față și din spate, aflate lângă cabinele ofițerilor. Fiecare se ocupă de câte una. Eu mă îngrijesc de străjile, din partea dreaptă a punții. Restul va veni de la sine. Dar evitați orice vărsare inutilă de sânge! Ne-am înțeles?

— Da, i se șopti în cor, iar Abdallah mai spuse:

— Ayesha e bine?

— Da. Acum, la atac... stați!

Întinse mâna să-i oprească, pentru că de sus venea zgomot de pași.

— Ofițerul de rond, spuse Balduin speriat.

— Vine jos?

— Fără doar și poate.

— Cu atât mai bine. Vino, tată! Ceilalți, mai așteptați puțin!

Nu zăvorî ușa, ci doar o închise. Se furișă împreună cu Said Abdallah îndărătul scărilor. Erau, într-adevăr, pași care se apropiau de scara îngustă. Era același locotenent care fusese pe sandală. Avea o lanternă și voia probabil să se încredințeze că prizonierii erau în siguranță. Pusese piciorul pe ultima treaptă, când Katombo, ieși din ascunzătoare și-l atacă din spate, luându-l pe după gât. Abdallah scoase cuțitul, dar Katombo îl opri:

— Nu-l înjunghia! Îmi trebuie uniforma lui!

Îl strânse de gât până ce omul își pierdu cunoștința și se prăbuși la pământ.

Abdallah îi smulsese lanternă și făcea acum lumină. Katombo îi scoase veșmintele, îl legă și-i puse căluș la gură. Se duse apoi înapoia scărilor și ieși după câteva momente îmbrăcat în ofițer.

— Și acum, la atac! Fiecare își cunoaște locul și trebuie să-și facă datoria. Nu mai e nevoie

să vă spun încă o dată care e miza jocului.

— Nu-i eliberăm și pe turci? Întrebă Balduin.

— Mai târziu. Acum ne-ar sta în drum și ar putea strica totul. Înainte!

O luă în frunte și aprinse lanterna abia când ajunse aproape de puntea superioară. Abia apucă să pună piciorul pe punte, că văzu o siluetă venind spre el.

— Cine-i acolo?

— Rondul!

— Totul e în ordine și nu s-a întâm...

„Întâmplat” vru să spună ofițerul de punte, dar nu mai apucă, fiindcă fu luat prin surprindere de Katombo, care-l înșfacă de gât. Îl legă iute și-i puse un căluș. Reisul o porni mai departe; în calea lui mai dădu peste trei gârzi, care avură parte de același tratament. În capul etravei îi găsi pe Abdallah și pe Savab.

— Care e situația? îl întrebă pe Abdallah.

— Toți au fost anihilați, în afară de timonier.

— Vino, atunci! Îl voi scoate și pe el din cursă, ca apoi să preiei tu comanda la timonă.

Înșfăcă de pe jos o bucată de lemn și o porniră înainte, Katombo cu pas militar apăsător, iar Abdallah puțin în urma lui, mergând târâș.

— Rondul? întrebă timonierul, ieșind din cabina lui.

— Rondul! încuviință Katombo.

— În curând va trebui să ținem cap nord, fiindcă tocmai am trecut pe lângă înălțimile promontoriului Matapan și...

Când să-și termine vorba, omul, care nu bănuia absolut nimic, căzu lat, fără cunoștință. Imediat se ridică și Said Abdallah.

— *Mashallah*, ce mână sigură ai! Acum preiau eu cârma. Ce direcție luăm?

— Același curs ca și până acum, fiindcă nu avem suficienți oameni pentru alte manevre. Suntem norocoși că „Vulturul” merge și cu pânze, căci dacă era vorba motoare nu prea puteam să ne aventurăm!

— Ce ai de gând să faci acum?

— Am să... aha, uite că vine cel de care aveam nevoie! și, ducându-se către marinarul care-și făcuse apariția, îl întrebă:

— Unde dorm mașinistul și fochiștii?

— Colo, în barca de salvare, în nopțile când se merge doar cu pânzele. Pe timpul zilei înghit atâta căldură, încât noaptea caută răcoarea aerului liber de pe punte. La ei nu m-am gândit. Puteau să dea totul peste cap!

— Înseamnă că am făcut bine să acționăm în liniște și nu ne-au auzit. Cum se ajunge la provizii și la apa de băut?

— Prin bucătărie.

— Deci nu trebuie să mai trecem prin celelalte încăperi?

— Nu. Se poate coborî acolo doar pe ușa asta; ofițerul administrativ a lăsat cheia acolo.

— *Hamdulillah*, jocul este al nostru! Avem destule lanterne și stinghii de lemn?

— Câte doriți!

— Hai să mergem!

Se duse iute pe puntea centrală, unde îl așteptau oamenii lui. Le dădu raportul, apoi le înmână unelte trebuincioase, spunându-le să bată în cuie toate ușile și lucarnele și apoi să le blocheze cu stinghiile. Oamenii plecară doi câte doi în locurile indicate.

Înăuntrul corăbiei toată lumea dormea, de la căpitan până la mus. Când de pe punte începură lovirile de ciocan, zgomotoase și nenumărate, tot echipajul se trezi. Se ridicară iute și dădură buzna la ușile cabinelor. Văzură cu groază că erau încuiați înăuntru. Oare ce se întâmplase? Izbucnise vreo revoltă, sau prizonierii izbutiseră să se elibereze? Cu toții, de la ofițeri la marinari, își puseră toate forțele în joc, încercând să spargă ușile; dar, chiar dacă ar fi cedat zăvoarele, bârnelor oricum nu s-ar fi rupt. Se iscă o larmă sub punte care creștea din ce în ce mai mult.

În acest răstimp, Katombo se duse în barca de salvare. Când izbucniseră primele lovituri de ciocan, mașiniștii se treziseră și dăduseră să plece din culcușul lor.

— Stați pe loc! le comandă Katombo. Recunoscără uniforma vasului lor, așa că se supuseră ordinului.

— Vă pricepeți să mânuiți motoarele fără alt ajutor?

— Bineînțeles, încuviință unul din ei, foarte mirat de întrebare.

— Vreți să câștigați de cinci, ori mai mulți bani decât acum?

— Bineînțeles! i se răspunsese din nou, cu și mai multă tărie.

— Bun; luați aminte la ce vă spun: vasul se află în mâinile celor pe care i-ați luat prizonieri de război. Tot echipajul este blocat în cabine și în cală...

— Cum...

— Gura! Voi veți avea altă soartă decât ceilalți, apoi veți fi eliberați. Veți conduce motoarele până ce vom ajunge la destinația pe care o vrem noi. Atunci veți primi de cinci ori mai mulți bani decât primiți de obicei aici. Să nu încercați să evadați, că nu aveți nici o șansă! Vreau un răspuns pe loc; nu am timp de pierdut!

Se uitară unii la ceilalți înmărmuriți. În sfârșit, unul mai hotărât, spuse, scărpînându-se după ureche:

— Ce poveste dată naibii! Purtați uniforma noastră și vreți să ne instigați la răzmeriță... hm, postul nostru este să stăm la mașini, și asta vom face, atâta timp cât ni se va cere. Cel mai bine pentru mine acum este să nu-mi mai pun nici o întrebare. Faceți ce vreți! Acum este prea întuneric să pot vedea ceva; pot să aștept până mâine dimineată.

Se culcuși din nou în colțul lui. Ceilalți mașiniști îi urmară exemplul. Katombo plecă foarte mulțumit de simțul practic al acestor oameni și făcu rost de un topor. Se duse la cabinele căpitanilor. Ajuns acolo, ciuli urechile, fiindcă dinăuntru se auzeau voci.

— Trebuie să ies. Înapoi, altfel folosesc forța! ordonă o voce bărbătească.

— Rămâi pe loc, altfel te înjunghii cu pumnul ăsta! îi replică Ayesha cu mult curaj.

Katombo intră, venind lângă soția lui. Stăteau acum amândoi față în față cu contele von Hohenegg.

— Katombo!

— Da, draguțule! Am venit să te ajut să-ți „pui în practică cunoștințele marinărești"! Mai întâi trebuie să afli cum a fost posibil să capturăm o navă atât de mare numai cu o corabie mărunță destinată a naviga doar pe Nil. Ești prizonierul meu!

Contele era atât de uimit, încât nu reuși să îngaime nici un cuvânt. Katombo auzi în spatele său pași apropiindu-se; se întoarse și recunoscu trei din oamenii săi, care veniseră să primească ordine noi.

— Luați acest om și legați-l!

— Să mă legați? Pe mine, contele von Hohenegg?... își îndreptă mândru ținuta, străpungându-l pe Katombo cu tăișul ca de oțel al privirii.

— Contele von Hohenegg? Pfui, acum nu ești decât un nenorocit de golan pe care ar fi trebuit să-l nimicesc dacă mâinile mele nu ar fi fost prea curate pentru pielea ta jengoasă! Legați-l!

Hohenegg fu luat și dus afară. În zadar se zbatu, pumnii puternici ai arabilor îl ținură strâns în frâu. În mai puțin de două minute, contele zăcea fără cunoștință la podea.

— Duceți-l în carcera unde am fost închis eu și așteptați-mă jos! Vin și eu imediat!

În sfârșit, era singur cu Ayesha. Fata mai-mai să-l acopere cu dezmiertări, dar el o respinse cu blândețe; nu era timp acum de așa ceva. Trebuia să acționeze.

Dintr-o lovitură de topor sparse ușa care ducea în camera armelor. Găsi aici din plin ce căuta.

— Vino sus pe punte, Ayesha, și stai cu tatăl tău până se liniștesc lucrurile! După aceea voi avea timp și pentru tine.

O duse la Said Abdallah, după care îl strigă pe marinar și se duse la cabina unde era închis pașa.

— *Salam'aleik!*

— *Aleik!* Cine ești și ce înseamnă toată zarva asta?

— Numele meu este Katombo, iar zarva înseamnă că ești liber.

— *Hamdulillah!* Cine este cel care-mi redă libertatea?

— Eu!

— Tu? Nu te cunosc și nu știu cum te cheamă.

— Said Abdallah este tatăl soției mele.

— *Allah akbar!* Allah e mare! Așadar, v-ați eliberat?

— Da. Tot echipajul „Vulturului” este arestat, dimpreună cu contele von Hohenegg, care se afla și el la bord.

— Cine? Contele von Hohenegg? scoase un strigăt de bucurie marele vizir.

— Este dușmanul tău?

— Este dușmanul padișahului. A venit ca trimis al țării sale la Istanbul și a nesocotit încrederea cu care a fost întâmpinat. A încercat să se strecoare în haremul sultanului și a

înjunghiat un paznic. A fost arestat și numai calitatea sa de emisar i-a salvat viața. A fost, totuși, dat afară din țară și acum nu mai are voie nici măcar să arunce un ochi prin Istanbul, dacă dorește să rămână întreg. Dar acum a fost arestat pe o corabie dușmană, așa că putem să-l tratăm ca pe un dușman. Îți spun drept că arestarea lui îmi este mai pe plac decât orice bătălie. Pe barba profetului, aș da orice să fie arestatul meu și nu al tău!

— O să discutăm mai târziu despre asta; poate ți-l predau ție. Ai oameni care să se priceapă la cârma unui vas de război?

— Toți sunt marinari destoinici.

— Atunci, du-te pe punte! De acum ești propriul tău stăpân!

Pașa se grăbi să dea viață ordinului. Katombo coborî apoi la carcera unde era zăvorât contele. De aici era un gang strâmt care ducea în cealaltă parte, unde erau închiși turcii. Îl lăsă pe Balduin să-l conducă. Marinarul deschise o ușă dindărătul căreia năvăliră aburi înecăcioși. La lumina opaițului ieșiră la iveală figurile prizonierilor, care se ridicaseră de pe patele putrede, unde zăcuseră până atunci.

— Vreți să fiți liberi? îi întrebă Katombo.

Răsună un „Da” general.

— Atunci făgăduiți-mi solemn că îmi veți da ascultare, fiindcă așa a ordonat pașa al vostru!

— Făgăduim!

— Veniți!

Plecară înșiruiți către coartă.

Cei eliberați au fost postați la cisterna de apă din fața corăbiei. Katombo se duse la timonă, unde Malek Pașa îi întinse mâna.

— Ai cucerit vaporul cu tot cu echipaj; este al tău acum. Vrei să mă duci la Istanbul?

— Întrebă-l pe Said Abdallah. Dorința lui este ordin pentru mine.

— Mi-a povestit totul. Mila khedivului este precum un pai îndoit de orice vânticel; în schimb, mila lui Allah este eternă și fără de sfârșit. Prietenul Abdallah merge împreună cu mine la Istanbul, „obrazul luminat al chipului lumii”, așa mi-a promis. Sultanul îi va aduce alinare pentru toate suferințele îndurate.

— Așa este? îl întrebă Katombo pe Said Abdallah. Acesta încuviință din cap.

— Atunci, merg și eu cu voi. Dar aș dori să-mi împlinești o dorință, o, mare vizir!

— Rostește-o și este ca și împlinită!

— Ia vasul acesta cu tot ce se află pe el ca pe un dar de la mine!

— *Allah il Allah!* vorbești serios?

— Nu mi-aș permite să glumesc cu tine!

— Și contele este al meu?

— Al tău și al sultanului. Mi-a înveninat tinerețea și m-a izgonit în pribegie. Allah l-a adus acum în mâinile mele, dar eu ți-l predau ție, căci sultanul tare se va bucura și te va binecuvânta dacă îi duci o asemenea pradă!

— Te va binecuvânta și pe tine. Fii fiul meu, așa cum ești și fiul prietenului și fratelui meu! Ai fost reis?

— Da.

— Te pricepi să mănuiesti vasul acesta?

Privirea lui Katombo se aprinse. Trebuia să nu-și piardă capul, căci acum i se puneau dinainte un viitor la care nici nu visase.

— Mă pricep.

— Te cred și mă las pe mâinile tale. Îmi vei fi căpitan, până ce sultanul îți va oferi ceva mai bun.

— Atunci te rog să le spui oamenilor tăi că trebuie să-mi asculte neîntârziat ordinele! A venit timpul să facem ordine la bord.

— Vino!

Pașa i-o luă înainte. Ajunseră la baricada unde se aflau turcii, care se aruncară iute la pământ în fața lor.

— Ascultați cu atenție ce vă spun! Acest om este fiul și prietenul meu. Îi predau conducerea vasului. Voi trebuie să-l ascultați cu prețul vieții la fel ca pe mine, altfel, faceți din nou cunoștință cu biciul! Katombo vorbește-le tu mai departe!

Se întoarse la timonă. Katombo își chemă și arabii săi. În scurt timp totul era pus în ordine la bord; fiecare post fusese asigurat cu cel puțin câte un om. Katombo putea acum să speră că vor ajunge cu bine la Istanbul.

Astfel se mai petrecură câteva ceasuri. De unde la început fusese zarvă mare, acum totul era cufundat în liniște. Învinșii își dăduseră seama că nu mai aveau nimic de făcut.

La răsărit cerul se lumina, semn că începea să se crape de ziua. Mașiniștii coborâră în camera motoarelor, pentru a pune vasul în mișcare cu forța aburilor. Cortul în care stătea Ayesha fusese așezat pe punte; Katombo stătea lângă cort. Said Abdallah era încă la timonă, iar Malek Pașa se retrăsese în cabina căpitanului, care urma să-l servească drept loc de odihnă, fiind cea mai bună încăpere de pe vas.

Deodată, Savab veni la Katombo. Odinioară fusese și el timonier, ceea ce-l făcea să se umfle zdravăn în pene.

— Sidi, acolo jos, unde sunt strânși ofițerii, unul din ei bate din ce în ce mai tare și cere să stea de vorbă cu căpitanul.

— Dă-le arme oamenilor noștri care nu sunt ocupați cu altceva și după aceea o să deschidem.

Fură împărțite arme. În scurt timp, un șir impunător de navigatori mășșăluiau în pas întins spre cabinele ofițerilor.

— Savab, deschide! ordonă Katombo.

Drugii de lemn fură dați la o parte, iar zăvoarele fură deschise. Căpitanul țâșni imediat afară, însoțit de tot grupul de ofițeri. Avuseseră timp să se înarmeze până în dinți, dar văzând ce-i aștepta la ușă, se răzgândiră, își dădură seama că nu puteau opune rezistență fără ajutorul celorlalți din echipajul lor. Din comportamentul lui Katombo înțeleseseră că el era cel cu care aveau să stea de vorbă.

Căpitanul o luă înainte, iar ceilalți ofițeri rămaseră pe loc.

— Unde este contele, von Hohenegg?

Katombo zâmbi cu superioritate.

— Nu sunteți în postura care să vă îndreptățească să-mi puneți o asemenea întrebare mie, actualul căpitan al „Vulturului”. De câteva ceasuri vasul este proprietatea sultanului de la Istanbul. În locul dumneavoastră aș prefera să aștept în tăcere pe mai departe. Cu toate acestea, voi face o excepție și vă voi răspunde. Malek Pașa este liber, în schimb Hohenegg se află în cușca unde ați binevoit să mă încarcerați pe mine.

— Contele... în carceră?

— Ba poate ați vrut să spuneți „mișelul... în carceră? „. După cum am putut să mă conving singur, acolo au stat nu numai oameni politici, ci și criminali de rând. De altfel, vreți să-mi explicați cum a ajuns contele pe vasul dumneavoastră?

— De ce nu? Doar nu este vreun secret. Știți probabil că Nordlandia nu era o putere marină până nu de mult. Și totuși, de curând a hotărât să iasă din neutralitate. Contele Hohenegg a primit de la ducele său misiunea de a studia felul în care se practică marina de către puterile străine. A ales Anglia, care nu a fost atât de meschină să-i refuze cererea de a face studii pe unul din vasele sale de război.

— Vă mulțumesc, domnule căpitan, pentru informația dumneavoastră. Conjunctura mă obligă să vă declar prizonieri. Depinde numai de dumneavoastră dacă vă veți ușura sau vă veți îngreuna situația, dar sper că vă veți supune de bunăvoie. Predați-ne armele!

Ofițerii se uitară unii la alții, își aruncară priviri piezișe, dar căpitanul își scoase sabia și pistoalele. Ceilalți îi urmară și ei exemplul.

— Veți aștepta liniștiți în front până ce eu voi inspecta cabinele domniilor voastre. Cine face vreo mișcare suspectă este împușcat!

Dispăru în cabine însoțit de Savab, și trecu ceva timp până se întoarseră. Katombo aduse un braț plin de tot felul de hârtii.

— Mi-am permis să confisc lucruri care pentru noi sunt de o mare importanță, în timp ce pentru domniile voastre nu mai înseamnă nimic. Urmați-l pe acest om! Vă va duce în încăperile în care veți sta de acum înainte.

Savab puse jos pachetul și făcu cale întoarsă. Prizonierii fură închiși într-un spațiu pe jumătate mai mic decât cel în care stătuseră înainte. Celelalte cabine le luă Katombo pentru sine, pentru Ayesha și pentru Said Abdallah.

După ce termină cu arestații, Savab trebui să ducă hârtiile confiscate în cabina lui Malek Pașa. Deschiseră apoi lucarnele, ca să negocieze și cu restul echipajului arestat. Nu fu prea ușor. Se ajunsese la o înțelegere abia după multe tratative. Oamenii predară armele și rămaseră închiși. Această măsură se impunea de la sine, căci Katombo avea la dispoziție o mână de oameni.

În tot acest timp, marele vizir se făcuse nevăzut. Se pare că hârtiile cu pricina erau de o

importanță extraordinară pentru el. Într-un sfârșit, veni pe punte, îndreptându-se spre Katombo cu un aer foarte mulțumit.

— Allah este cu tine și cu mâna ta. Căci ce atingi tu, se transformă în floarea binecuvântării. Actele pe care le-ai găsit sunt mai valoroase decât o grămadă de aur. Astăzi noi am învins dușmanul pe mare și pe pământ, fără să ducem vreo luptă sau să pierdem vreun om. În schimb, am câștigat un om, adică pe tine, căruia îi stau dinainte toate onorurile pe care le poate oferi Înalta Poartă! Îți repet: fii fiul meu! Vrei?

— Vreau.

— Și de acum înainte vei purta numele pe care l-a purtat primul și singurul meu fiu, înainte ca îngerii morții să-l ia cu ei!

— Ce nume?

— Nurvan. Pot să-ți spun așa?

— Mărite domn, chiar te rog să o faci!

— Allah să te binecuvânteze dimpreună cu toți ai tăi și să-ți lumineze calea! Mi-ai salvat viața și mi-ai redat libertatea; ai adus sultanului victoria. Te așteaptă onoruri și demnități înalte, dar tu să rămâi la fel de viteaz și de puternic, de credincios și de cinstit ca și cum ai trăi pe o insulă pustie, ca cea spre care te îndrepti împreună cu Said Abdallah și cu soția ta! Iar dușmanul tău... Allah să-l mistuie!

Viața lui Katombo intrase cu totul neașteptat pe alt făgaș. Primul pas spre rangul de kapudan-pașă – amiralul sultanului – era făcut.

7. Răzbunarea khedivilor

Şase ani trecură de la cele istorisite mai înainte.

Era prin martie, o lună caniculară în Egipt. Soarele dogorea pământul. Nisipul deşertului nu mai putea răbda sulilele marelui astru, reflectându-le într-o mare de jăratec în care ochiul căuta sprijinul unui punct verde, nemaisuportând durerea arsurii.

Prin deşert trecea o caravană mică. În faţă mergeau doi bărbaţi călare. Unul era bătrân; barba împrumutase culorile argintului, dar tot părea să mai aibă forţa de a traversa pustii.

Însoţitorul său era mult mai tânăr; îl depăşea pe celălalt prin statură, prin înălţime şi robustete.

În urma lor venea o cămilă împodobită cu un tahtirevan, în care stătea o femeie acoperită de văluri, cu o fetiţă în braţe care să tot fi avut vreo doi ani. Copila avea aceleaşi trăsături drăgălaşe ca ale mamei sale.

Venea apoi un servitor care ducea mai multe cămile de povară. Convoiul îl încheiau câţiva bărbaţi înarmaţi, pe figurile cărora se citea desluşit că erau bine deprinşi cu uzul iataganelor şi carabinelor pe care le duceau cu ei.

Cei doi înaintaşi discutau aprins.

— Ştii sigur că suntem pe drumul cel bun, Katombo? întrebă cel mai în vârstă.

— Da, tată, îi răspunse cel întrebat. Ştiu precis că în trei ceasuri urmează să ajungem la oază.

— *Hamdulillah!* Noi nu avem de ce să ne temem de călătoria asta, dar Ayesha şi copilul nu au forţa noastră şi tare mai simt nevoia să punem odată capăt drumului. Ce va spune Omar Bathu?

— Şi Sobeida? Nu au habar că suntem în drum spre ei. Când vom ajunge la ei, vor fi pe cât de uimiţi, pe atât de bucuroşi.

— Şase ani! E mult timp de când nu i-am mai văzut. Ție ți-au fost prielnici, dar lui Omar Bathu, nu prea. Ai devenit kapudan-paşă, iar el a fost condamnat la moarte pentru că s-a știut că a fost complice la uciderea mudirului şi la evadarea noastră. A reuşit să fugă şi uite acum e nevoit să-şi ducă traiul hăituit ca un proscris în singurul loc unde se mai află în siguranţă, în pustie!

— Nu i-a fost ușor, dar nici atât de greu. El şi cu Sobeida se iubesc, iar mamelucii i-au rămas credincioşi. Voi face uz de toată influenţa mea pentru ca să obţină permisiunea khedivilor să se întoarcă.

— Crezi că ai o influenţă chiar așa de mare? Viceregele este un conducător aproape de sine stătător al țării sale. În Masr[47] voinţa sultanului nu mai valorează aproape nimic, şi apoi adu-ţi aminte că în ochii viceregelui şi tu eşti numai bun de pedepsit.

— Cu condiţia ca sub numele de Nurvan Paşa să fie descoperit acel Katombo care l-a tras pe sfoară pe mudirul din Assuan, biruindu-l. Ia opreşte-te! Ce-i cu punctele acelea?

Arată cu mâna în faţă, unde, pe linia orizontului se zăreau apropiindu-se nişte puncte albe. Caravana se opri. Bărbaţii îşi luară armele în mâini.

— Sunt duşmani? întrebă cu voce înspăimântată femeia înfăşurată în văluri.

— Nu ne dăm seama, Ayesha, îi răspunse Katombo. Aproape fiecare locuitor al deşertului este aici mai mult sau mai puţin hoţ sau tâlhar.

— Sunt mulţi, îşi dădu cu părerea Said Abdallah. Poţi să-i numeri, Katombo?

Acesta îşi duse mâna streăşină la ochi, pentru a pune stavilă soarelui, care-i împiedica vederea.

— Cinci — zece — doisprezece — cincisprezece — douăzeci! Sunt mai mulţi ca noi.

— Prin urmare, trebuie să ne ferim de ei.

Călăreţii se apropiară. Haikurile[48] lor albe străluceau în lumina soarelui. Observaseră caravana şi se îndreptau spre ea, rând pe rând, până o împresurară pe de-a-ntregul.

De teamă, Ayesha tremura şi-şi strângea cu putere la piept fetiţa.

— Nu vă luptaţi! Mai bine predaţi-vă! îi imploră ea.

— Linişteşte-te! îi vorbi Katombo; nu avem de ce să ne temem. Pe unul din ei îl cunosc; era cu Omar Bathu, când a luat-o pe Sobeida.

Călăreţii îşi fluturau ameninţător iataganele şi flintele, iar când cercul din jurul micuţei caravane se închise complet, conducătorul întreabă:

— Cine sunteţi voi?

— Suntem drumetri în căutarea unei oaze. Dorim pacea.
 — De unde veniți?
 — Din Masr.
 — Încotro mergeți?
 — Întrebi de parcă ai fi vreun khavas. Cine te-a făcut stăpân al pustiei?
 — Un khavas? Eu nu sunt sclav, ci om liber. Un ibn' arab nu este un polițist.
 — Atunci, vezi-ți de drum așa cum vrem să facem și noi!
 — Drumul nostru este și al vostru. Veniți din Masr — asta nu e bine pentru voi, căci trebuie să vă duc la șeicul nostru.
 — Cum îl cheamă pe șeicul vostru?
 — Ai să afli la un moment dat.
 — Ba îl știu de pe acum. Stăpânul vostru este Omar Bathu, cel pe care îl căutăm și noi.
 — Îl cunoști? Cine ți-a vorbit de el?
 — Îi suntem prieteni. Du-ne la el!
 — Dacă îi ești, prieten, n-ai de ce să-ți faci griji; dacă, în schimb, veniți cu gânduri dușmănoase, sunteți pierduți. Veniți!

Convoiul se puse în mișcare.

Trecuse mai bine de un ceas, când din depărtare ieși la iveală un călăreț care trebuie că încălecase o hedjină foarte bună, căci animalul avea un pas atât de iute, încât în cinci minute intră în câmpul auditiv al celor din caravană. Călărețul era un bărbat încă tânăr, care avea asupra lui o mulțime de arme. Păru că nu se teme de convoi nici cât negru sub unghie; ba, dimpotrivă, se apropie încrezător și își opri hedjina de-abia când ajunsese lângă beduini.

— *Salam aleikum!* salută el, ducând mâna la frunte.

— *Salal!* îi răspunse scurt conducătorul caravaniei. Îl salutase din obligație, scurtând cuvintele, de parcă ar fi vrut să vadă mai întâi cu cine are de-a face. De unde vii?

— De la Blidah.

— Strașnic de departe. Și încotro te duci?

— La Korosko.

— Și asta e departe. Din care duar[49] faci parte?

— Sunt un fiu al beni solimanilor și mă numesc Mehem al Olahad.

— Beni solimanii sunt păstori pașnici, dar tu ai foarte multe arme la tine.

— Nu știi că gumii[50] băntuie prin deșert și că „stăpânul cu capul mare”[51] își înalță vocea pe timp de noapte? Și tu ai arme, și cu toate acestea te-am salutată ca pe un prieten.

— Îți voi fi prieten, așa că vino cu noi! În oaza noastră vei găsi apă și mâncare pentru tine și pentru animalul tău.

— Cum îl cheamă pe șeicul acestei tabere?

— Îți va spune chiar el cum îl cheamă. Hai!

Străinul li se alătură.

Soarele se cufunda tot mai mult la orizont. Nu mai era mult până la apusul atât de scurt prin acele locuri, când din depărtare apărură vârfurile verzi ale unor palmieri. Ajunseră în curând la o oază care arăta extraordinar de fertilă datorită unui izvor susurător.

Pe sub palmierii zvelți, încărcăți cu ciorchini de curmale, erau așezate mai bine de șaiszeci de corturi. Cel mai mare cort era întins chiar în mijlocul oazei. În fața cortului stătea conducătorul acestei tabere, Omar Bathu, principele mamelucilor.

Cei șase ani de prigoană nu lăsaseră vreo urmă neplăcută asupra înfățișării lui. Chipul îi era frumos bronzat, iar trupul i se împlinise, devenind mai puternic, mai solid și mai robust. Se uita înspre răsărit, de unde venea convoiul. Perdeaua cortului se dădu la o parte, și Sobeida ieși lângă soțul ei. Luase obiceiul femeilor beduine și nu mai era acoperită de văl. Nici ea nu se schimbaseră prea mult.

— Nu vrei să intri, dragule? Masa este gata.

— Tare aș vrea, dar uite că vin oamenii noștri cu niște străini după ei.

— Cine poate să fie? Prizonieri dușmani?

— Nu știu. Privește, trebuie că este și o femeie cu ei, căci una din cămile poartă un tahtirevan.

Convoiul se apropie tot mai repede, căci animalele adulmecaseră apa. Chipul lui Omar Bathu se încorda din ce în ce mai mult. Dar privirea celui care poartă în suflet iubirea este foarte pătrunzătoare. Sobeida izbucni deodată:

— Tatăl meu!

Se repezi înainte cu brațele desfăcute. Said Abdallah sări de pe cal și o strânse la piept.

— Copila mea, draga mea!

O sărută cu tandrețe părintească și îl salută pe Omar, care între timp dăduse mâna cu Katombo. Acesta puse cămila care purta un tahtirevan să îngenuncheze. Coborî Ayesha. Strigătele de bucurie se întreprind. Toată tabăra fu cuprinsă de bucuria pricinuită de vizita pe care o primise șeicul. Pentru beduinul din neamul beni solimanilor această situație îi era foarte pe plac, fiindcă nimeni nu mai stătea să-și piardă timpul cu el și să-l iscodească despre ruiele sale. Rămase ca oaspete în tabăra din oază.

Se lăsase întunericul. Familia reunită stătea sub palmieri și-și povestea viața scursă până în acea zi a revederii. Sobeida îi dăruise și ea soțului ei o fetiță, care avea cinci ani, fiind cu trei ani mai mare decât fiica lui Katombo.

Cele două familii nu reușiseră să-și trimită vești una alteia decât foarte rar, căci Omar Bathu nu rămânea prea mult într-un singur loc și era nevoit să stea mai mult ascuns, așa că acum aveau ocazia să stea de vorbă pe îndelete.

Dinspre apă răsunară, deodată, trilarurile unei rababe[52], în jurul căreia dăntuiau câteva fetișcane. Se adunaseră acolo toți bărbații, și de aceea Ayesha își dăduse la o parte vâlul, lăsându-și frumosul chip în mângâierea razelor lunii.

Și totuși, un ochi neștiut, o spiona. Beduinul străin se trăsese îndărătul unui palmier și acum iscodea cu priviri agere toată cea adunare. Ba reuși chiar să și prindă mare parte din discuție. Nu se dezlipi din locul lui de observație decât când văzu că grupul începu să se retragă spre locul de odihnă.

Nu peste mult timp, peste oază se lăsă liniștea deplină. Chiar și deșertul fu cuprins de tăcerea adâncă. La răstimpuri, se mai auzea doar în depărtări urletul vreunui șacal sau vaietul ascuțit al vreunei hiene.

Atunci se ridică și beduinul din ascunzătoarea sa. Se strecură printre doi palmieri, căutându-și drum spre ieșirea din tabără. Reuși să se furișeze neobservat. O luă apoi în direcția de unde venise pe timp de zi. Merse preț de un sfert de ceas, după care se opri și slobozi un strigăt ca de vultur. I se răspunse imediat. Se îndreptă spre locul de unde venea, strigătul și ajunsese în fața unui bărbat, care tocmai se ridicase de pe jos.

— Ei, Nasafi, acela este duarul mamelucilor? îl întrebă acesta.

— Da, sidi.

— În sfârșit, acum e al meu și am să capăt prețul pus pe capul lui de khedivi! Este acolo?

— Da! L-am văzut și am vorbit cu el.

— Am mers pe urmele tale, dar la un moment dat erau amestecate cu altele. Cu cine te-ai întâlnit pe drum?

— Cu oamenii mamelucului și cu o caravană neînsemnată, care îi însoțea.

— Ce caravană?

— Erau doi bărbați, o femeie și un copil. Omar Bathu i-a strigat pe bărbați Katombo și Abdallah, iar femeia era sora nevestei lui.

— Abdallah? Asta e Said Abdallah, șeicul reisanilor, și reisul Katombo, care acum șase ani l-au omorât pe Hamd el Arek și apoi au fugit. *Hamdulillah*, slavă lui Allah că i-am găsit, în sfârșit! Ori îi fac prizonieri, ori îi omor! Descrie-mi tabăra din oază!

Nasafi, care purta, așadar, cu totul alt nume când se întâlnește cu oamenii lui Omar Bathu, dădu curs poruncii.

— Câți bărbați apti de luptă sunt acolo?

— În jur de șazeci.

— Atunci le suntem superiori, mai ales, dacă-i scădem pe cei care dorm și pe cei care vor fi morți înainte de a se putea apăra. Acum întoarce-te și stai de veghe până vin eu cu ienicerii. Strigătul vulturului va fi semnalul meu. Dacă totul e în ordine, îmi răspunzi cu un tril de privighetoare.

— Așa voi face, sidi! Însă chiar e musai să mă întorc singur?

— Ți-e frică? Trebuie să te întorci acolo iute, până nu ți se observă lipsa și ni se dau peste cap toate planurile.

Nasafi se furișă înapoi în duar. După cum se părea, nimeni nu băgase de seamă că lipsise. Dar tocmai când să se întindă pe covorașul care-i fusese așezat lângă cămila sa, din spatele animalului ieși la iveală o siluetă înaltă: Katombo.

— Unde ai fost? îl întrebă el.

— Am fost să gonesc hienele care nu mă lăsau să dorm cu strigătele lor.

— Eu am auzit hienele acolo, în partea dreaptă, iar tu ai venit dinspre stânga. Minți!

— Ba nu mint deloc!

— Ba da! De unde ai pistoalele care-ți atârnă la brâu?

— Dar ce, crezi că le-oi fi furat? Le-am cumpărat.

— De unde?

— Din... Siut.

— Aha! De la cine în Siut?

— De la armurierul Omrah el Barat.

— Oi fi tu isteț, dar eu cunosc prea bine orașul Siut și știu exact că nu există acolo nici un armurier cu numele ăsta. Pistoalele tale poartă însemnele khedivilor; deunăzi m-am uitat cu atenție la ele. Ești arnăut sau ienicer.

— Eu sunt un beni soliman!

— Și te cheamă Mehem al Olahad? În Masr se spune Olahad, pe când la beni solimani se spune Ulahad. Te-ai trădat singur! Spui adevărul, sau ești pierdut!

— Nu am altceva de spus.

— Atunci ești prizonierul meu.

Îl înșfacă zdravăn pe tânăr.

— Încă nu, îi replică acesta.

Se aplecă, se strecură pe sub brațul lui Katombo, reușind să-și scoată pumnalul de la brâu. Se repezi să-l împlânte, dar Katombo fu mai iute și-l prinse de mână.

— Ucigașule! Acum vei plăti cu viața!

Îl ținu strâns și, cu un strigăt, trezi toată suflarea din tabără. Fiii pustiei nu cunosc teama care să le paralizeze brațele și să le răpească sângele rece, fiindcă sunt bine obișnuiți cu primejdiiile.

— Veniți încoace! Acest străin este un trădător care a vrut să mă ucidă când am încercat să-l interoghez.

Îl împresurară imediat pe Nasafi, iar Katombo le raportă pe scurt cele întâmplate. Veniseră într-o suflare chiar și Said Abdallah și Omar Bathu. Principele mamelucilor se uită cu atenție la armele trădătorului.

— Este ienicer și este așteptat nu departe de aici...

Se întoarse apoi spre acuzat și-l întreabă amenințător:

— Mărturisești?

— Nu am nimic de mărturisit!

— Să mori, atunci!

— Și tu odată cu mine, tu dimpreună cu toți ai tăi! Asta e kismetul vostru!

— Aha, acum te-ai trădat! Legați-ți!

I se luară armele și fu legat fedeleș.

— Trebuie să mărturisească faptul că este arnăut sau ienicer, spuse Katombo. Omule, știi cumva cine este kapudan-pașa sultanului?

— Nurvan-pașa.

— Bun. Eu sunt Nurvan-pașa și îți poruncesc să spui adevărul!

— Minți!

— Aduceți o torță aici!

I se aduse lumină.

— Știi să citești? Întrebă Katombo.

— Da.

— Aha, un beni soliman care știe să citească! Ia vezi ce scrie aici!

Desfășură un pergament, ținându-l dinaintea ochilor lui. Prizonierul aruncă o privire pe pașaportul de demnitar al sultanului și albi.

— Acum mă crezi că sunt Nurvan-pașa?

— Da.

— În genunchi cu tine, câine! Îți ordon să spui adevărul. Dacă mai spui vreo scorneală, te biciuiesc până-ți dai duhul!

Prizonierul căzu în genunchi.

— Întrebă, stăpâne! Sluga ta îți va răspunde!

— Care este numele tău adevărat?

— Nasafi.

— Ce ești?

— Ienicer.

— Ce cauți în deșert?

— Îl caut pe mamelucul Omar Bathu.

— Nu ești singur; cine mai e cu tine?
— Aga ienicerilor împreună cu o sută douăzeci de oameni.
— Unde este?
— Aproape de aici. Poate să vă atace într-un singur minutel!
— Bun. Stingeți torța! Luați-vă armele, oameni buni! Adunați femeile în mijlocul duarului și păstrați-vă calmul! Cine v-a spus de tabăra noastră din oază?
— Aga știe; eu habar n-am.
— Îți dăruiesc viața, fiindcă ai fost nevoit să ascuți ordinele și pentru că de data asta mi-ai spus adevărul!

Îi scoase legăturile și-i mai spuse:
— Ești liber. Du-te la agă și spune-i că Nurvan-pașa îl invită încoace. Ai să vezi că va renunța la intențiile lui.

Hotărârea aceasta avea să-l coste mult pe mameluci, căci Katombo se pripi și greși. Fusese prea orbit de poziția lui de înalt ofițer al sultanului, gândind că aga și oamenii lui nu sunt decât o trupă militară obișnuită care va trebui să se supună uzanțelor unui război civil obișnuit. Făcuse o greșală foarte gravă, căci aga luase de mult timp hotărârea de a-i considera pe mameluci un neam lipsit de orice fel de drepturi, a căror nimicire și-o dorea cu orice preț.

Nasafi o luă la sănătoasa, fugind de-i scăpărau călcăiele. Nici nu se mai gândi la cămilă și la armele pe care le lăsase în urmă. Nu foarte departe de oază dădu peste ienicerii care se strecurau înspre tabără. La vederea lui, aga se miră până peste poate.

— De ce te-ai întors?
— Ca să-ți spun că atacul nu mai poate avea loc.
— De ce, mă rog?
— În doar se află kapudan-pașa.
— Nurvan-pașa! Cred că șeitanul ți-a luat mințile!
— Sidi, el este. Nici eu nu am crezut până ce nu mi-a arătat un pergament al sultanului.
— Când? Acum?
— Da, acum. A observat că lipsisem din tabără și a așteptat să mă întorc. A trezit apoi toți bărbații din doar și i-a pus să mă lege. Am fost nevoit să mărturisesc totul, iar acum m-a trimis să te previn.

— Ce-mi pasă mie de kapudan-pașa? El este ofițerul sultanului, pe când eu sunt ofițerul viceregelui. Nu am de ce să ascult de el. Viceregele mi-a ordonat să-l arestez sau să-l omor pe Omar Bathu și chiar asta am de gând să fac, chiar dacă se va încinge o luptă grea, pentru că acum sunt preveniți. Pentru că ai trădat îți vei primi pedeapsa mâine dimineață.

— Îndurare, agă! Nu am avut încotro!
— Cine este comandantul tău, el sau eu?
— Tu, sidi. Dar gândește-te că îi vei pricinui mult rău viceregelui dacă îl omori pe amiralul flotei sultanului!

— Nu-l omor decât dacă îmi stă în cale. Ai văzut-o pe nevasta mamelucului?
— I-am văzut chipul, căci nu era acoperită de văl, așa cum cere obiceiul beduinilor.
— Este chiar așa de frumoasă precum i s-a povestit viceregelui?
— Da. Este desăvârșită ca o hurie a paradisului.
— Atunci, locul ei este în haremul viceregelui! Întoarce-te la Nurvan-pașa și spune-i că-i cer să mi-l predea pe mameluc, dimpreună cu femeia lui! Dacă se supune, mă retrag pașnic, și nu mai atac oaza.

— Nu va fi de acord, fiindcă nevasta lui este sora nevastii lui Omar Bathu.
— Ei bine, în cazul ăsta vom ataca. Dacă va fi omorât și el, vina este numai a lui. Pleacă! Poate îți retrag pedeapsa.

Nasafi plecă. Dură ceva până se întoarse.
— Ei? îl întreabă aga.
— Sidi, a fost nespus de mândru și a vrut să mă omoare fiindcă am îndrăznit să-i propun un târg ca ăsta.

— Ce ți-a răspuns?
— A zis să vii și să-l iei personal pe mameluc.
— Știe câți suntem noi?
— Nu, minți Nasafi, de frică să nu-și înrăutățească situația.
— E posibil să creadă că suntem mai puțini decât ei. Îi atacăm! Iar pe tine te iert dacă îmi aduci capetele a trei dușmani omorâți de mâna ta! Înainte! Înconjurăm tabăra și când voi da

semanatul, atacăm și omorăm pe oricine ni se împotrivese. Tot ce găsim va fi al nostru.

Aga își dorește să înflăcăreze vitejia ienicerilor cu acest discurs, ceea ce reuși din plin. Se împărțiră în două cete, pentru a ataca tabăra din toate părțile. Deșertul dormea cufundat în tăcere. Curând, însă, răzbat un țipătul ca de vultur, și duarul se însufleși.

Răsunau voci poruncitoare, scrâșneau afuriseli, bubuiau flinte. Apoi, puștile fură aruncate, și lupta se purtă numai cu pumnalele. În vacarm se amestecau tot mai multe voci femeiești. Biruiră ienicerii; îi întrecuseră în forțe pe mameluci. Lupta lăsase în urmă o scenă înfiorătoare și atât de inumană, cum se poate vedea numai în Sahara, unde prin vene curge un sânge fierbinte precum arșița soarelui care mistuie dunele de nisipuri mișcătoare. Ici și colo mai vedeai câte un mameluc croindu-și drum printre corturi, pentru a se pierde apoi în imensitatea pustiului. La ivirea zorilor, totul era sfârșit. Aga stătea în mijlocul duarului, cu rănilor sângerând din belșug. Dinainte avea capetele aduse de Nasafi, precum i se poruncise.

— E bine! Ți-ai ispășit greșeala! Numără morții! Nasafi se grăbi să dea ascultare ordinului. Aga se duse la pâlcul de prizonieri. Erau numai femei. În afară de Katombo, grav rănit, nu mai era nici un bărbat. Cei care nu reușiseră să scape prin fugă, fuseseră uciși. Said Abdallah și Omar Bathu căzuseră și ei victime.

Femeile erau șocate, căci multe dintre ele fuseseră maltratate nemilos de sălbăticiii ieniceri. Nu departe de ele se aflau Sobeida și Ayesha. Sobeida jenea trupul iubitului ei; fetița îi fusese și ea doborâtă de un glonte ucigaș. Cu fața înecată în lacrimi, Ayesha încerca să stăvilească șuvoiul de sânge care nu contenea să curgă din rănilor lui Katombo, care se alesese cu o lovitură de iatagan peste cap, iar acum zăcea la pământ fără cunoștință. Suleika, fetița lor, dormea netulburată de grozăviile din jur, chiar lângă tatăl ei leșinat.

Aga își aruncă privirea ca de oțel peste grămada de femei.

— Cum te numești? o întreabă pe Ayesha.

Femeia își spuse numele.

— Și pe bărbatul ăsta cum îl cheamă?

— Este Nurvan-pașa, marele amiral al sultanului, îi replică ea semeață. L-ai rănit și i-ai omorât oamenii. Cumplită soartă te așteaptă când va afla sultanul!

Căpetenia ienicerilor răsă disprețuitor.

— Eu sunt aga viceregelui. Sultanul nu are ce să-mi facă; eu nu ascult decât de vicerege.

Se întoarse apoi către Sobeida:

— Cum te cheamă?

— Sobeida.

— Ești fiica lui Said Abdallah și nevasta lui Omar Bathu?

— Da.

— Nu mai plânge, căci tristețea are să ți se transforme în mare bucurie! Vei merge în haremul viceregelui.

În ciuda lacrimilor, chipul femeii fulgeră de mânie.

— Poate doar moartă!

Scoase cuțitul de la cingătoarea soțului ei mort, dar aga i-l smulse rapid.

— Nasafi!

Ienicerul veni degrabă.

— Ți dau în grijă femeia aceasta. Trebuie ținută separat de ceilalți prizonieri, căci este destinată pentru haremul viceregelui. Supravegheaz-o și fii atent să nu facă vreo nechibzuință!

Sobeida se aruncase în brațele surorii ei, ca să nu poate fi despărțită de ea. Cele două surori se strâneau cu toată puterea lor, dar nu le ajută la nimic, căci fură până la urmă despărțite. Nasafi o duse pe Sobeida la una din cămile, forțând-o să se urce în tahtirevan.

— Ticălosule, omoară-mă! strigă Ayesha, pradă insuportabilei dureri.

— Nu pot. Ești la fel de frumoasă ca și sora ta, și tare aș vrea să te duc și pe tine în haremul viceregelui, dar nu pot, fiindcă ești nevasta lui kapudan-pașa. Rămâi cu el să-l oblojești.

— Măcar lasă-mă să-mi iau rămas-bun de la sora ea!

— Bine!

Cele două surori nu mai aveau de stat împreună decât un moment, dar fu un moment sfâșietor de trist, între timp, celelalte femei fuseseră urcate pe cămile împreună cu copiii. Urmau să fie vânduți. Ienicerii răniți fură bandajați, cei uciși, îngropați. Convoiul se pregătea acum de plecare.

— Despărțiți-vă! porunci aga celor două surori, apoi vorbi numai cu Ayesha: Ți las toate

bunului lui Nuran-paşa; nu am nevoie să-l prădez, spune-i că l-am cruţat şi că nu mi-am făcut decât datoria. Nu aţi rămas singuri, căci mulţi de-ai voştri au fugit, dar se vor întoarce îndată ce noi vom pleca din oază. *Salam aleik*, pacea şi mântuirea să fie cu tine şi cu toţi pe care îi iubeşti!

Călăreţii încăleacă şi caravana se puse în mişcare, în vaietele şi plânsetele femeilor şi copiilor. Ca un şarpe uriaş o luă prin deşert, spre răsărit, şi în curând nu i se mai văzu capul şi apoi, nici coada. Ayesha rămase cu soţul rănit şi cu copilaşul ei, singură în pustietatea fără de sfârşit.

Căzu în genunchi şi începu să se roage, dar nu ca o mahomedană, ci ca o creştină, la Isa Ben Maryiam, fiul lui Dumnezeu, care a venit pe pământ să spună: „Veniţi la mine toţi cei năpăstuiţi şi oropsiţi; eu vă voi mântui!”

Îşi duse apoi soţul la izvor, să-i spele rănila. Apa rece îl făcu să-şi vină în fire; deschise ochii şi o recunoscu pe soţia lui.

— Ayesha! şopti el.

— Aici sunt, iubitul meu!

— Unde este Suleika, fetiţa noastră?

— Aici! E teafără.

— Şi Sobeida?

— A fost luată prizonieră şi dusă de aici împreună cu ceilalţi.

— Omar şi tatăl tău?

— Ucişi. Uite-i acolo.

Întoarse încet capul rănit. Privirea îi căzu pe cele două leşuri, apoi văzu şi trupurile celorlalţi mameluci omorâţi. Priveliştea înfricoşătoare îl făcu să-l piară orice urmă de slăbiciune.

Femeile orientale sunt crescute doar pentru un viitor măritiş. Cum orientalii sunt în mare parte războinici, puţine sunt femeile care nu se pricep să oblojească o rană. Ayesha ştia prea bine ce avea de făcut în asemenea cazuri. Căută ierburi de leac pentru calmarea durerilor; adună un braţ, le mărunţi, picură seva pe rană, puse apoi şi plantele şi-i bandajă capul lui Katombo.

Tratamentul îi făcu bine suferindului. Alunecă într-un somn adânc, care-l ţinu până a doua zi de dimineaţă. Când se trezi, scena care i se oferea privirilor rămăsese neschimbată ca în ajun. Fu nevoit să-şi vină bine în simţiri, după care întrebă:

— Au murit cu toţii?

— Au scăpat doar câţiva.

— De ce am fost cruţaţi noi doi?

— Rangul pe care-l ai ne-a salvat.

— Şi Sobeida, de ce a fost luată?

— Urmează să fie dusă în haremul viceregelui.

— Înghiţi-l-ar focurile gheenei! Te rog, ai grijă de mine şi dă-mi apă proaspătă şi sevă de ierburi tămăduitoare, ca să mă pun pe picioare şi să mă răzbun!

— Ai de aşteptat săptămâni bune de acum încolo.

— Allah este mare şi atotputernic. Şi apoi, am un trup solid. Nu ţi-a fost frică singură în pustietatea asta?

— Mă înspăimântau morţii, iar noaptea trecută hienele şi şacalii au dat târcoale oazei. Oare se vor întoarce toţi cei care au fugit?

— Vor veni când se vor convinge că asasinii au plecat de-a binelea.

Puţinele cuvinte rostite îl obosiră pe suferind. Închise ochii şi aţipi din nou.

Ayesha plecă să caute ierburi pentru el şi curmale căzute pe jos pentru ea şi pentru fiica lor. Aşa se petrecu ziua; veni seara, apoi urmă încă o noapte. Animalele pe care ienicerii le abandonaseră în urma lor, se descurcaseră singure; găsiseră apă, curmale şi iarbă din belşug.

Din cauza arşiţei, leşurile răspândeau o duhoare imposibil de respirat. Dar Ayesha era pândită şi de altă primejdie: mirosul de carne moartă atrăgea hienele, şacalii şi vulpile deşertului. Mai mult ca sigur că în noaptea aceasta, Ayesha ar fi avut de furcă, dacă ar fi rămas tot singură. Dar, spre miezul nopţii, se auzi un fâsâit şi apoi apărură o umbră omenească; Ayesha se sperie la început, dar apoi îi veni inima la loc — era unul din mamelucii fugiţi.

Cercetă mai întâi trupurile celor ucişi, apoi veni înspre locul unde se aflau supravieţuitorii. Se opri şovăind, dar chemarea Ayeshei îl linişti.

— *Allah akbar!* Mai sunt supravieţuitori? Nu te-a văzut ienicerul?

— Nu e vorba despre asta; mi-a lăsat viaţa cu bună ştiinţă.

- Și Nurvan-pașa?
- E rănit. Eu și copilul meu suntem teferi.
- Unde sunt celelalte femei cu copiii?

— I-a luat aga cu el. Femeile vrea să le vândă pentru haremuri, iar copiii, negustorilor de sclavi.

— Allah să-l pedepsească pe câinele ăsta! Dacă aș fi avut nevastă, aș fi plecat după el, fiindcă văd că mai sunt cai și cămile. Am numărat morții și lipsesc trei dintre ei. Au fost luați prizonieri?

— Nu.

— Înseamnă că au fugit și se vor întoarce, de îndată ce vor fi siguri că dușmanul a plecat. Am să încerc să văd dacă sunt prin apropiere. Le voi dau un semnal pe care ei îl cunosc.

Plecă să caute o rababă. Scoase câteva măsuri, apoi repetă operația de câteva ori. Rezultatul nu se lăsa așteptat prea mult; în curând apărură trei mameluci, care se strecuraseră înapoi spre oază, așteptând să fie siguri că nu mai era picior de dușman pe acolo.

Îi informă despre situația în care se afla tabăra. Cei trei își ostoiră mai întâi foamea și setea după care se apucară de treabă. Erau băieți tineri, nu avuseseră femeie sau copil de apărat și tocmai aceasta fusese pricina din care izbutiseră să fugă. Din aceeași cauză nici nu se luaseră după ieniceri; dacă ar fi avut în tabără vreo rudă apropiată, nu i-ar fi cruțat pe mișei. Fiul deșertului, războinic și luptător înăscut, nu se dă înlături să urmărească o caravană inamică de unul singur și știe să aștepte momentul cel mai potrivit pentru a-și pune planurile în aplicare. Și nici o vulpe nu e mai șireată, nici o panteră mai însetată de sânge și nici un leu mai curajos în fața morții decât el.

Cei patru hotărâră să rămână locului, să-și vindece rănitul și să străjuiască oaza.

În aceeași noapte își îngropară morții pe care ienicerii îi lăsaseră pradă sălbăticiunilor deșertului.

8. Viață pentru viață

Câteva luni mai târziu, în Bulak, suburbia orașului Cairo, își făcea intrarea o caravană mică, formată doar dintr-o femeie cu copilul ei și din cinci bărbați. Unul din ei avea chipul foarte palid, însă privirea îi era aprigă precum focul sălbatic.

Își lăsa nevasta și copilul în grija însoțitorilor săi și o luă spre strada el Kantareb, oprindu-se în fața unui palat păzit de o santinelă oacheșă.

— A cui este casa aceasta? întrebă el straja.

— A khedivului, Allah să-l aibă în pază! Înăuntru locuiește cadiul șef, pe care îl trimite în fiecare an sultanul, Allah să-l lumineze chipul, ca să împartă dreptatea între el și vicerege.

— Cum îl cheamă pe cadiul cel nou, căci știu că a fost schimbat?

— Are un nume lung cât apele Nilului, dar noi îi spunem doar Abu Mossalem.

— Este acasă?

— Este în odaia cu divanul, căci acum este ora când stă de vorbă cu orice credincios care vine să-i ceară dreptate! Vrei să intri la el?

— Da.

— Mergi, dară, și fie ca Allah să-ți binecuvânteze vorbele!

Katombo intră; urcă scara cu trepte învelite în covorașe scumpe de Smirna. Sus era un eunuc înveșmântat în straie bogate. Pumnalul care-i apărea la brâu era acoperit cu aur, iar pistoalele erau încrustate cu argint.

— Ce dorești? îl întrebă pe noul sosit.

— Vreau să vorbesc cu cadiul.

— Cine ești?

— Îi voi spune chiar eu personal.

— Trebuie să-mi spui mie. Fără permisiunea mea, nu poți intra la el.

— Unde este divanul lui?

— Acolo.

Arătă cu mâna stângă spre o ușă, iar pe cea dreaptă o ținea întinsă, semn că permisiunea de a intra putea fi cumpărată numai cu un bacșiș.

— Vrei bacșiș? îl întrebă Katombo.

— Nu știi că o mână întinsă înseamnă o ușă deschisă?

— Iar tu nu știi că Profetul spune „mâna lacomă a servitorului păgubește stăpânul”? Vai de ce-l care-și vinde dreptatea pe aur și argint! Nu primești nimic de la mine.

— Nici tu nu intri la cadiu.

— Ba am să-ți dovedesc că am să intru.

Îi trase nemernicului o lovitură care-l lăsa lat la podea. Dar, cât ai clipi, acesta se ridică și dădu să-l înjunghie pe Katombo cu pumnalul. Katombo, însă, îl prinse strașnic de mâna în care ținea cuțitul și-l strânse până-l făcu să dea drumul armei.

Se deschise atunci și ușa divanului, iar în prag apărură însuși cadiul.

Katombo se întoarse iute cu spatele, pentru a nu fi recunoscut.

— Câine, cum ai îndrăznit, strigă cadiul, și-și scoase iataganul.

Cel strigat se întoarse.

— Întrebarea ta e justă. Câinele acesta a îndrăznit să-mi ceară bacșiș, cu toate că tu nu erai plecat de acasă, și a scos pumnalul împotriva mea. Să-l omor sau preferi să-l dai chiar tu pe mâna călăului?

— Omule, ești posedat de djinul cel rău, sau ce ai? Lasă că-ți revii tu cu o bătaie zdravănă la tălpi! Cine ești?

— Privește!

Katombo își dădu pe spate gluga.

Cadiul se dădu îndărăt speriat până peste poate.

— *Mashallah!* Kapudan-pașa!

— Da, eu sunt. Ai timp pentru mine chiar și fără bacșiș?

— *Salam aleik!* Intră, stăpâne!

— Cum rămâne cu omul ăsta care cutează să vândă dreptatea și bunul tău renume pe bani?

— Nu va scăpa de pedeapsă. Hai, intră cu mine!

Eunucul își puse la loc pumnalul, tremurând din toate încheieturile. Cei doi intrară în

divan, unde se aflau mai mulți bărbați și câteva femei acoperite cu văluri.

— Ieșiți și așteptați să vă chem eu! le porunci cadiul. Plecară. Katombo fu nevoit să se așeze în dreapta cadiului, pe o treaptă mai înălțată și acoperită cu un covor splendid de cașmir. Cadiul bătu din palme, și imediat apărură doi sclavi negri cu ciubucuri și cafele aromitoare.

Cadiul fu primul care deschise discuția.

— Știi că sultanul a trimis un emisar să te caute aici, în Kahira?

— Am auzit ceva.

— Promiseși concediu pentru două luni și nu te-ai mai întors. Sultanul s-a interesat și pe lângă khediv.

— Și ce răspuns i-a dat khedivul?

— A spus că ai fost doar o singură dată pe la el și că ai dispărut apoi. Corabia cu care ai venit și care trebuia să te aștepte a plecat de mult la Istanbul. Îmi îngădui să te întreb pe unde ai zăbovit tot acest timp?

Katombo își luă fesul de pe cap.

— Vezi rana aceasta? Cadiul se minună.

— *Mashallah!* Ai fost rănit și bolnav? Cine a îndrăznit să ridice mâna asupra faimosului amiral al sultanului?

— Am venit la tine să-mi faci dreptate. Îl vei pedepsi pe făptaș?

— Allah e mare și mâna mea e puternică. Câinele nemernic merită să-și piardă capul; spune-mi cum îl cheamă!

— Nu-l vei pedepsi, spuse Katombo îndoit.

— De ce nu? Îți jur pe barba Profetului că-și va primi răspata! Spune-mi cum îl cheamă! Voi pune să fie arestat, chiar de s-ar ascunde în cel mai îndepărtat cotlon din Sahara.

— Nu ai de ce să-l cauți în Sahara, fiindcă locuiește chiar aici, în Kahira. Este viceregele. Cadiul se îngrozi.

— Allah să ne apere sufletele! Cum a fost posibil ca viceregele să-l atace pe kapudan-pașa?

— Nu el a făcut-o, ci ienicerii săi.

— Unde s-a întâmplat grozăvia?

— În oaza unde mă dusesem să-mi vizitez un prieten.

— Aga a lipsit trei luni fără ca nimeni să știe unde este. Să fi fost acolo?

— Da.

— V-a atacat știind că ești acolo?

— Da, știa. Chiar eu i-am trimis vorbă și l-am avertizat.

— Înseamnă că a acționat din ordinul khedivului și că prietenul tău era mare dușman al viceregelui. Cine era?

— Îl cunoști pe Omar Bathu?

— Principele mamelucilor, cel bogat și viteaz?

— Da. Soția lui este sora soției mele. Dar pe Said Abdallah îl cunoști?

— Marea căpetenie a navigatorilor? El l-a ucis demult pe Hamd el Arek, mudirul din Assuan. Khedivul urmărea să-l omoare, dar a reușit să scape cu ajutorul unui tânăr reis, care era faimos pentru vitejia lui și căruia i-a dat de soție pe una din fiicele lui.

— Acest reis sunt eu.

— Tu? se miră cadiul.

— Da, eu. Mudirul din Assuan o răpise pe sora nevestei mele; fata era logodnica principelui mamelucilor. Am eliberat-o din mâinile mudirului, el m-a urmărit, ne-am luptat și a căzut în luptă. Eu am fugit cu Abdallah, iar Omar Bathu a fost nevoit să se ascundă în deșert de furia viceregelui, care vroia să-l omoare. Acum trei luni am fost cu Abdallah și cu soția mea în vizită la mameluc. Am fost atacați de aga ienicerilor, trimis de khediv, care a omorât toți bărbații și a luat cu el femeile și copiii.

— Așadar, Said Abdallah și Omar Bathu sunt morți?

— Întocmai, scrâșni Katombo. Dar mă voi răzbuna.

— Pe cine?

— Pe ucigașii lor. Tu mă vei ajuta.

— Totul s-a petrecut din ordinul viceregelui. Mai bine spune dacă pot să mă ating de el.

— Mi-ai promis pe barba Profetului că-mi vei face dreptate. Nu știi, oare, că un credincios nu are voie să încalce vreodată acest jurământ?

— Îl voi respecta cât îmi va sta în puteri, căci Allah știe că un om nu poate face mai mult decât i s-a dat. Povestește-mi totul de-a fir a păr!

Katombo îi povestește cadiului aventurile sale din Egipt cu atâtea detalii cât consideră el că e necesar. Cadiul rămase apoi căzută pe gânduri minute în șir. Într-un sfârșit, spuse:

— De fapt, cine este ucigașul? Viceregele nu e, pentru că nu cunoștea situația în amănunt. Nici aga nu e vinovat, căci nu și-a făcut decât datoria de soldat. Nu există nici un vinovat, așa că este ca și cum nu aș fi făcut nici un jurământ.

Katombo nu putu să ia în nume de rău concluzia șireată la care ajunsese cadiul, fiindcă atacul îl țintise numai pe Omar Bathu, iar aga îi spusese că avea să se retragă pașnic dacă mamelucul îi va fi fost predat. Toată povestea lua un aspect pur personal, care nu intra sub incidența autorității publice și care cerea tot răzbunare personală.

— Ești foarte înțelept, o, cadiule, căci te pricepi să întorci un jurământ în așa fel încât Allah să nu-l mai poată auzi. Dar mai bine spune-mi dacă mă vei apăra în cazul în care mi-aș atrage ura khedivului?

— Da, te voi apăra.

— Acesta are dreptul de a lua văduva mamelucului în haremul său, împotriva voinței ei?

— Nu are nici un drept, căci doar nu este o sclavă care să poată fi vândută.

— Cu asta a luat sfârșit discuția noastră. Allah să te aibă în grijă!

Se ridică. Cadiul făcu la fel, dar îl mai reținu puțin.

— Unde locuiești?

— Stau încă în caravanserai cu toți ai mei.

— În acest caz te rog să vii în casa mea și să te simți ca la tine acasă.

— Dacă asta ți-e dorința, mă voi supune.

— Și mai chibzuiește la ce ai de gând să faci, căci khedivul nu este un supus direct sau vreun funcționar al sultanului, ale cărui puteri adesea nu sunt chiar așa de întinse cum par la prima vedere. Iată ce face ca sarcina mea să fie atât de dificilă. Adu-i pe ai tăi aici și te voi ajuta cât îmi va sta în putere.

Katombo se înapoie în caravanserai și-i aduse pe Ayesha, copilul și servitorii în casa cadiului, după care plecă singur spre palatul viceregelui.

Era o situație puțin obișnuită pentru rangul său. De obicei, în țările calde, un om de rang foarte înalt nu umblă decât însoțit de un alai numeros de servitori. Pentru fiecare îndeletnicire în parte există câte un om însărcinat special, care are la rândul său o mulțime de subordonați, ceea ce face ca plimbările în public ale stăpânului să fie adevărate parăzi. Cuvântul plimbare nu este tocmai corect, fiindcă nici un stăpân nu va merge vreodată la pas pe străzi publice, ci va ieși ori călare, ori în litieră. Faptul că, în ciuda rangului său, Katombo se dusesse pe jos la castelul khedivului avea motive diferite: pe de o parte, concepțiile sale occidentale; pe de altă parte, nici nu avea la dispoziție servitori. Dar mai era ceva. Mergea neînsoțit de vreun alai strălucitor și aceasta avea să fie, o lovitură dată considerației pe care ar fi trebuit s-o arate viceregelui.

Khedivul tocmai se îmbăiașe. Se tolănise pe divanul său îmbrăcat în mătase albă și fuma. Tunica lui roșie sclipea de briliante. La turban îi strălucea o broșă, care părea să valoreze mai multe sute de mii. Sabia de Damasc, așezată pe jos, lângă el, avea mânerul încrustat cu diamante și cu pietre prețioase din cele mai rare.

Stăpânitorul Egiptului era în toane proaste. În fața lui stătea aga ienicerilor, comandantul superior al poliției viceregelui, care îi dădea raportul zilnic; trebuie că se întâmplaseră multe care îi stârniseră mânia viceregelui.

Deodată se apropie un sclav, făcând numai plecăciuni.

— Ce vrei, câine? îl întreabă viceregele.

— Stăpâne, un om care spune că se numește Nurvan-pașa vrea să vorbească cu tine, o, soare al înțelepciunii!

Viceregele tresări. Aruncă agăi o privire întunecată.

— Vezi că nu l-a înghițit pustiu! Dacă ar fi murit împreună cu ceilalți nu ne-ar mai fi deranjat acum.

Agă lăsă privirile în pământ.

— Stăpâne, nu puteam să știu care ți-e voia!

— O slugă bună trebuie să știe mereu care e voia stăpânului său. Spune-i să intre!

Katombo intră.

Înclină doar puțin din cap și-și duse mâna dreaptă la inimă, ca semn de respect.

Khedivul îl întâmpină cu o mișcare leneșă din mână.

— *Salam aleik!* Amiralul sultanului este binevenit în casa mea. Ce pricină ți-a purtat pașii înspre mine?

— Nu am venit în calitate de înalt trimis al prea-puternicului meu stăpân, ci cu o afacere personală.

Îi aruncă agăi o privire aprigă, apoi se uită întrebător la vicerege. Acesta pricepu întrebarea nerostită și îl lămurii:

— Omul este mâna mea dreaptă. Poți să vorbești ca și cum ai fi singur cu mine.

— Îngăduie-mi, atunci, să mă așez!

Împinse cu piciorul o pernă lângă khediv și se așeză. Viceregele neglijase să-i ofere un loc, așa că fu nevoit să înghită corecția pe care i-o făcuse kapudan-pașa.

— Așază-te și dă-i drumul! spuse el cu voce calmă, dar cutele frunții arătau că nu-i căzuse prea bine purtarea mândră a celuiilalt.

— Spui că acest om este mâna ta dreaptă, începu Katombo. De ce a ridicat-o împotriva mea?

— Asupra ta? se miră khedivul. Vorbește mai deslușit!

Katombo își scoase fesul.

— Privește rana pe care mi-a pricinuit-o mâna ta dreaptă!

— Aga al meu ți-a pricinuit o rană?

— Întocmai, și tu o știi de mult!

— Ba nu am aflat decât acum. Se întoarse către agă:

— Sabia ta a făcut rana asta?

— Nu, îi răspunse cel întebat.

Viceregele se întoarse cu un aer satisfăcut spre pașă.

— Ai auzit, da? Să știi că aga nu mă minte niciodată, fiindcă știe că altfel se poate trezi cu capul acolo unde îi stau picioarele.

— Nu minte și cu toate astea, nici nu spune adevărul, căci din ordinul lui am văzut eu moartea cu ochii.

— Povestește-mi! Cele ce mi-ai spus sună extraordinar de misterios, dar poate că-mi vei dezlega misterul.

— Cunoști prea bine care e misterul, îi răspunse Katombo cu sânge rece. Nu am să te fac să-ți pierzi prețiosul tău timp cu ceva inutil. Aga ăsta al tău mi-a omorât prietenii în deșert. Recunoaște că totul s-a întâmplat din ordinul tău!

— Cum se numeau prietenii tăi?

— Said Abdallah și Omar Bathu.

— Ce aud nu prea este în favoarea ta. N-ai putut să-ți găsești și tu prieteni mai buni?

— Erau prieteni cum niciodată nu voi mai avea.

— Erau ucigași! L-au omorât pe Hamd el Arek, mudirul din Assuan, așa că trebuia să moară și ei. Nu cunoști ce spune Coranul: „sânge pentru sânge, ochi pentru ochi”?

— Nu l-au omorât mișelește, ci l-au biruit în luptă dreaptă. Mudirul îi răpise lui Said Abdallah fiica și a ridicat și arma împotriva lui, cu toate că acesta voia să-l cruțe. Iar mamelucii ce ți-au făcut, de ai pus să fie omorâți, dimpreună cu Omar Bathu și cu Said Abdallah?

Khedivul turbă.

— Câine, cum îndrăznești să vorbești cu mine?

— Câine?! Ai tepeul să-l faci câine pe Nurvan-pașa, amiralul marelui sultan?

— Nu e vorba de tepe; un simplu semn de-al meu poate să însemne pieirea ta.

— Nu-mi ești nici comandant și nici stăpân. Mă doare-n cot de semnul tău, ca și de amenințarea ta. Mudirul a fost împușcat de Said Abdallah în legitimă apărare, pe când Omar Bathu a fost ucis hoște!

— Dovedește!

— Cuvântul meu e de ajuns! Îi ținu semeț piept Katombo.

— De unde știi eu că nu minți?

— Pentru că am fost de față la fiecare bătălie. Eu sunt soțul fiicei lui Said Abdallah și mă numesc de fapt Katombo.

— Katombo! strigă khedivul, ridicându-se pe jumătate. Deci tu ești ucigașul care a evadat de la noi odinioară?

— Te înșeli. Nu sunt nicidecum ucigaș. Am fost atacat de mudir și nu am făcut decât să mă apăr!

— L-ai înșelat și l-ai omorât pe cel care a stat în acest loc înaintea mea. Ești un nelegiuit, iar eu te voi judeca.

— Te înșeli din nou. Eu sunt Nurvan, kapudan-pașa sultanului, și cel care se atinge de

mine are de-a face cu sultanul.

— Ești Nurvan-pașa, dar mai înainte ai fost și supusul meu, căci te-ai născut în Egipt și ai fost reis pe fluviul sfânt.

— Am fost reis, dar de născut m-am născut într-o țară străină și foarte îndepărtată. Nu sunt supusul tău și mă aflu în fața ta pentru cei uciși. Unde este Sobeida, soția lui Omar Bathu?

— Nu știi că un credincios nu vorbește niciodată despre vreo femeie?

— Tu nu ești nici un necredincios, căci i-ai vorbit despre ea agăi tale. Morții nu mai poți să-i învii, dar pe Sobeida, sora soției mele, ai să mi-o dai!

Se ridicase și stătea acum cu o ținută poruncitoare dinaintea celui pentru care toți supușii egipteni erau precum sclavii. Viceregele se ridicase și el, ducând mâna la sabie.

— Nu o vei mai revedea niciodată pe Sobeida!

— O revendic pe Sobeida împreună cu toate bogățiile pe care aga le-a jefuit de la principele mamelucilor.

— Revendici! Ha, un singur semn de-al meu te-ar transforma în țărână! În fața mea nu stai ca ofițer al sultanului, ci ca ucigaș al mudirului. Și dacă termin cu tine acum cine o să știe pe unde ți-au rămas oasele? De ce vii la mine ca un derviş nenorocit și nu cu însoțitori pe măsura unui kapudan-pașa? Pot să-ți iau capul fără să aflu nimeni nimic niciodată.

— Greșești. Cadiul știe că am venit la tine. Mă așteaptă să revin și-l va anunța de îndată pe sultan dacă nu m-aș mai întoarce.

— Așa crezi? Îți închipui că stăpânul Egiptului tremură în fața unui cadiu? Cine ești tu? Un hagi sau un cerșetor care a venit de unul singur la mine. Agă, pe el!

Katombo duse mâna la sabie.

— Chiar crezi că eu, kapudan-pașa, mă tem de stăpânitorul Egiptului? Retrage-ți ordinul, altfel mă obligi să mă răzbun personal pentru uciderea alor mei!

— Cutezi să-l ameninți pe conducătorul Egiptului chiar în palatul său? Pe el, agă!

Agă întinse brațul, dar chiar în același moment sclipi sabia lui Katombo, iar capul ienicerului zbură cât colo. Trupul fără cap se mai zbatu câteva clipe, umplând podeaua cu un suvoi de sânge.

— Iată cum știe kapudan-pașa să mânuiască sabia, când este constrâns să încalce pacea unei case.

Șterse sabia însângerată de perna pe care stătuse și o vâri la loc în teacă.

De spaimă și uimire, viceregele nu fusese în stare să facă o mișcare. Într-un sfârșit, își veni în fire.

— Ucișule! tună el și se năpusti asupra lui Katombo, cu sabia scoasă din teacă.

Katombo pară lovitura cu atâta forță, încât sabia viceregului zbură cât colo. Atunci, khedivul duse mâna la șalul care îi servea drept brâu și scoase un pistol. Trase, dar Katombo se feri cu o mișcare iute ca fulgerul; glonte trecură suierând chiar pe deasupra capului său. Detunătura armei alarmă servitorii aflați prin apropiere, făcându-i să se bulucească speriați în odaie.

— Arestați ucigașul și legați-l! porunci khedivul, spumegând de furie.

Katombo scoase iarăși sabia.

— Stați! strigă el sever. Eu sunt Nurvan, kapudan-pașa sultanului. Am fost în legitimă apărare! Cel care se atinge de mine este un om mort!

Felul amenințător în care rostise cuvintele și ținuta lui care impunea respect îi dezarmă pentru câteva clipe pe servitorii, de altfel mare parte dintre ei fiind eunuci deloc războinici. Katombo profită de cele câteva momente de zăpăceală și plecă. Khedivul turba de înverșunare, dar, când servitorii își reveniră, în sfârșit, și dădură să îndeplinească ordinul stăpânului lor, fu prea târziu. Katombo dispăruse deja în forfota mulțimii de trecători din fața palatului.

Viceregele mai trase o împușcătură ținând în servitorii săi; pe unul chiar îl doborî. Dădu apoi ordin să fie adus de urgență la el cadiul.

În tot acest răstimp, cadiul îl așteptase pe Katombo să se întoarcă.

— Cum a mers? îl întreabă de îndată ce-l văzu apărând. Privirea ți-e tulbure de mânie. Arăți de parcă s-ar fi întâmplat o mare nenorocire.

— Sabia asta poartă încă sângele cald al asasinului, îi răspunse scurt cel întrebat.

— Ce ai făcut? Pe cine ai omorât?

— Pe aga ienicerilor.

— *Allah akbar*, Allah e mare, dar îndrăzneala ta e și mai mare. Unde l-ai omorât?

— În palat, chiar sub ochii viceregelui.
Cadiul păli.
— Ești un om pierdut.
— Eu? Kapudan-pașa?
— Da. Nici eu și nici sultanul nu mai avem cum să te salvăm. Ai încălcat pacea casei viceregale și l-ai ucis pe mai marele administrației polițienești din imperiu. Vei cădea pradă răzbnării și jurisdicției viceregelui.
— Nu sunt supus acestei jurisdicții.
— Ba ești!
— Nu mă supun.
— Vei fi silit.
— Mă vei apăra. Nici un khavas de-al viceregelui nu are voie să intre în casa ta.
— *Mashallah*, așa este! Vei sta la mine, dar imediat ce vei depăși pragul casei mele, vei fi arestat.
— Voi fi prevăzător. Chiar acum voi scrie o înștiințare demnă de toată încrederea către sultan. El urmează a hotărî ce este de făcut.
— Îi voi scrie și eu, dar tot nu pot să-ți ascund temerile mele. Sultanul trebuie să țină seama și de părerea khedivului.
— Să asculte de el și nu de amiralul său?
— Da, însă prevederea este mult mai necesară.
Iată că își făcu apariția și trimisul viceregelui, care venise după cadiu. Acesta se supuse imediat și purcese înspre palatul viceregal, însoțit de o suită foarte numeroasă.
Trecu mult timp până ce se întoarse. Figura lui nu lăsa loc de prea multe speranțe.
— Se va întâmpla așa cum am spus eu. Khedivul a cerut să te predau imediat.
— L-ai refuzat?
— Da.
— Și el ce a spus?
— A fost nevoit să admită că dreptul civil îți dă voie să te refugiezi în casa mea. Dar va ține casa sub strictă supraveghere. Khavasii însărcinați cu încercuirea casei sunt deja pe drum.
— Nu mă îngrijorează deloc, pentru că nu am să ies din casă până ce nu va veni hotărârea sultanului.
— Khedivul o va primi înaintea ta.
— Cum adică?
— A trimis deja un sol la Istanbul, care să te reclame în numele viceregelui și să ceară predea ta.
— Pe cine a trimis?
— Un bărbat al cărui rang va atârna greu în fața sultanului...
— Cumva vizirul său?
— Ai ghicit. Poți să-ți închipui că raportul venit din gura acestui înalt funcționar, care pe deasupra este și un diplomat abil, va avea mai mult succes decât scrisoarea ta.
— Ai dreptate. Sultanul este cam slab de înger. Ai auzit de contele von Hohenegg, pe care l-am luat eu prizonier odinioară pe vaporul „Eagle”?
— Orice turc cunoaște această faptă de vitejie, în urma căreia tu ai devenit cel mai bun căpitan de nave de război al sultanului!
— Contele își atrăsese ura sultanului, iar eu credeam că-l va nimici. Dar nemernicul a știut să dea o asemenea întorsătură situației prin viclenia lui, încât sultanul i-a dat drumul. Mi-e teamă că momentul acesta de slăbiciune îmi pune acum viața în pericol.
— Îți împărtășesc temerile, dar voi fi alături de tine atât cât voi putea. Bineînțeles că și khedivul își închipuie că spre Istanbul va pleca și un sol trimis de tine. Este de așteptat ca trimisul tău să aibă de furcă.
— Se prea poate. Nu există nici un mijloc de a-i împiedica?
— Am un servitor de încredere pe care ne putem bizui. Sigur că nu trebuie să predea el personal mesajul tău. Cui ar trebui să înmâneze scrisoarea?
— Marelui vizir, care îmi este prieten.
— Apucă-te iute și scrie! De celelalte mă îngrijesc eu. Allah să ne binecuvânteze pașii!
— Ai vorbit cu viceregele despre Sobeida?
— Da.
— Și ce răspuns ți-a dat?
— A spus că ne va anunța diseară ce hotărâre a luat.

— O va păstra în haremul său, iar eu nu am cum să o eliberez.

— Părea că are de gând să o elibereze chiar în seara ta. Așteaptă până diseară, când vei primi răspunsul.

Era aproape miezul nopții. Locuitorii din Cairo dormeau. Doar ici și colo se mai vedea câte o siluetă înveșmântată în alb ieșită pe prisma casei pentru a sorbi răcoarea binefăcătoare a nopții. Deodată, pe ulițele cufundate în tăcere apărură o litieră purtată de patru oameni. În frunte mergea un ofițer de ieniceri. În fața palatului unde locuia cadiul, porunci oprirea și bătu.

Se deschise o fereastră mică, îndărătul căreia apărură chipul unui bărbat.

— Binecuvântată fie-ți noaptea! salută ienicerul. Ești straja acestei case?

— Da. Care ți-e dorința, domnule?

— Stăpânul tău, cadiul, s-a culcat?

— Este în foisor; lucrează.

— Cadiul găzduiește cumva un sidi cu numele Nurvan-pașa?

— Da.

— El s-a culcat?

— Nu știu, trebuie să văd.

— Trezește-l și deschide!

— La ora asta târzie? Nu pot. Stăpânul se va mânia rău pe mine.

— Nu vreau să intru, ci doar să predau litiera asta.

— Cine e înăuntru?

— O persoană pe care o așteaptă pașa.

— Cine a trimis-o?

— Viceregele.

— Atunci, deschid imediat. Dar nu intră decât cei care poartă litiera, care se vor retrage apoi de îndată!

— Nu voi trece pragul casei, dar nici tu nu ai voie să deschizi litiera decât în prezența lui Nurvan-pașa. Spune-i doar că viceregele îi trimite ce i-a cerut!

Ușa se deschise; cei patru duseră litiera în curte, apoi se îndepărtară în tăcere, conduși tot de ienicer.

Negrul nu îndrăznea să se apropie de litieră. Se duse la chioșcul unde se afla cadiul, singur printre cărțile sale, scriind cu zel ceva.

Auzind că intrase cineva la el, se întoarse iritat.

— Ce dorești? Nu știi că am cerut să nu fii deranjat?

Negrul se aruncase la podea; nu îndrăzni decât să ridice puțin capul.

— Știu, stăpâne, dar sunt nevoit să te tulbur, fiindcă viceregele a trimis o litieră.

— O litieră? Pentru cine?

— Pentru Nurvan-pașa. Nu este goală!

— Dar cine e înăuntru?

— Nu știu. A adus-o un ofițer ienicer și mi-a poruncit să nu mă uit înăuntru. Mi-a spus să anunț că viceregele a trimis ce i-a cerut Nurvan-pașa.

Cadiul se ridică uimit.

— Du-te acum înapoi la postul tău!

Negrul o luă înspre ușă mergând cu spatele și făcând plecăciune după plecăciune. Cadiul se duse neîntârziat în camera unde se afla Katombo, care tocmai stătea alături de Ayesha, vorbind despre cele petrecute în ziua ce tocmai se încheia. Katombo auzi pași apropiindu-se și ieși fuga să vadă cine era.

— A, tu erai? întrebă el surprins, când îl recunoscu pe cadiu.

— Eu. Văd că sufletul tău nu-și poate găsi odihnă. Vino cu mine în curte!

— Ce să fac acolo?

— Să vezi o litieră trimisă de vicerege.

O presimțire cumplită îi strânse inima lui Katombo. Cei doi se duseră în curte. Deschiseră litiera. La lumina lunii văzură chipul nefiresc de palid al unei femei, ai cărei ochi larg deschiși îi fixau reci și inexpresivi.

— Sobeida! strigă Katombo, încremenind de spaimă.

— Sobeida, fiica lui Said Abdallah și soția lui Omar Bathu? șopti cadiul speriat.

— Da. Viceregele a pus să fie ucisă!

Cadiul își reveni din sperietură.

— Nu poți să fii convins că așa a făcut. E foarte posibil să se fi aruncat singură în ghearele

morții. E foarte posibil să fie încă în viață. Hai să vedem în ce stare este. Poruncește să fie chemată și soția ta!

— Nu. Ayesha ar muri de supărare. Lasă-mă să o duc într-o cameră liniștită!

— Vino!

Katombo luă în brațe leșul înfășurat în veșminte. Cadiul porunci negrului să tacă și să ducă de acolo litiera. Se duseră apoi amândoi într-o odaie, pe care cadiul o lumină cu mâna lui și unde puteau sta fără să fie tulburați de nimeni. Katombo puse cadavrul pe covor.

— Nu mai trăiește, mâinile îi sunt reci și țepe. Cadiul puse și el mâna.

— E moartă. Dar este nefiresc de țeapănă. Nu cred că s-a săvârșit de moarte bună.

Katombo aduse opaițul mai aproape și cercetă cu atenție leșul. Deodată, îi veni în minte o bănuială.

— Uită-te la nas. Nările îi sunt larg deschise și foarte vineții.

— Și ce vrei să spui cu asta? întrebă cadiul.

În loc de răspuns, Katombo lumină un inel de o frumusețe deosebită pe care îl purta Sobeida:

— Acesta este inelul mamelucului. Îl purta întotdeauna, fără să-l dea vreodată cuiva. Odată mi-a povestit că inelul conținea o pulbere fină, pe care i-o preparase un vraci înțelept. Dacă îl prizezi, poți să mori, mai repede sau mai încet, depinde câtă pulbere din aceasta otrăvitoare ai tras pe nări. Este o otravă fără leac sau scăpare.

— Și unde e pulberea?

Katombo scoase inelul de pe degetul Sobeidei.

— Vezi că nu are nici o piatră, ci doar sigiliul mamelucului, sub care se află o capsulă care ascunde pulberea otrăvitoare.

— Deschide-o!

— E periculos. Acoperă-ți nările și gura!

Se legară amândoi cu o panglică la gură și la nas, apoi Katombo deschise capsula. Înăuntru era o pulbere fină albăstruie, peste care mai era o bucată de hârtie, pe care se vedea deslușit cuvântul „păr”.

— Ce să însemne asta? se miră cadiul.

— Sunt sigur că Sobeida a luat inelul de la Omar Bathu, după ce acesta a murit. Știa că eu cunosc secretul inelului și că voi ghici imediat felul în care a murit, dacă-l voi vedea pe degetul ei. A bănuat că-l voi deschide și de aceea a pus bilețelul înăuntru. Probabil că înainte de a muri a ascuns în păr ceva care ne va da vreo explicație. Hai să căutăm!

Despletiră cozile bogate ale răposatei și se dovedi că bănuielele lui Katombo fuseseră întemeiate. În plete se ascundea un bilețel împăturit. Katombo îl desfăcu și citi:

„Lui Katombo, în această seară trebuie să devin femeia ucigașului, fiindcă s-a hotărât să mă predea celui care m-a cerut înapoi, adică ție. Cu cîntea răpită nu voi mai putea trăi, așa că m-am hotărât să mă omor, îți va trimite leșul meu, iar tu vei găsi aceste cuvinte: Sărut-o pe Ayesha! Rămâneți cu bine și răzbunați moartea mea și a celor dragi mie!

SOBEIDA.”

Katombo încleștă pumnii, scrâșnind de mânie.

— Mă duc să-l omor.

— Nu vorbi la mânie. Uiți că nu poți să părăsești casa mea și că nu poți să omori un khediv la fel de ușor precum un fellah sau un arab din deșert?

— Și de ce nu? Face cumva mai multe vieți? Sau, inima lui nu poate fi străpunsă de oțelul glontelui?

— Este la fel de muritor ca oricare altul, dar răzbunarea asta te poate costa și pe tine viața! Gândește-te la soția și la fiica ta!

Katombo lăsă în jos brațele ridicate amenințător.

— Ai dreptate. Dar el tot trebuie să moară, și nu de glonte sau de sabie. Va avea parte de aceeași moarte ca cea pe care i-a pricinuit-o fiicei lui Said Abdallah.

Își puse inelul otrăvitor pe deget.

Cadiul îl luă de mână prevenitor.

— Profetul spune: „Gândește de trei ori cu trei ore înainte la cuvântul care-ți iese din gură!” Nu face nimic până ce sufletul nu-și va fi găsit din nou calmul și privirea limpezimea! Viața unui suveran este sacră și intangibilă.

— Nu mai sacră și nici mai intangibilă decât viețile altora! Nu-ți mai face griji pentru

mine! Nurvan-paşa nu va face nimic înainte de a fi chibzuit îndeajuns de mult. Trebuie să aştept hotărârea sultanului.

— Până atunci vei fi nevoit să înveţi ce-i răbdarea, îi spui soţiei tale că sora ei a murit?

— Da.

— N-ar fi mai bine să mai amâni puţin momentul?

— Nu. Răposata are dreptul să fie jeliată de cei dragi şi ştiu că Ayesha prefera să-şi vadă sora mai degrabă moartă, decât în braţele celui care i-a omorât tatăl. Hai acum, vreau să merg la ea! Să-ţi fie binecuvântată noaptea!

Plecă de acolo cu inima împovărată de greutatea veştii care avea să pricinuiască mare durere soţiei lui iubite.

Trecu mult timp în care singurătatea lui Katombo nu mai fu tulburată de nici un eveniment. De-abia după câteva săptămâni sosi în sfârşit vestea mult aşteptată de Katombo, dar şi de vicerege. Katombo se afla în foişor, când intră un servitor şi-l anunţă:

— Effendi, afară e un om care vrea să-ţi vorbească.

— Cine e?

— Un kapudan din Istanbul.

— Cum îl cheamă?

— Fessar Ahmed.

Katombo se încruntă. Fessar Ahmed fusese un subaltern de-al său rebel şi cu care cam avusese de furcă.

Nu era deloc semn bun că sultanul îl alesese tocmai pe acesta să-i transmită decizia în ceea ce-l privea.

— Spune-i să intre!

Servitorul îndeplini ordinul. În foişor îşi făcu apariţia un turc, al cărui chip înecat într-o barbă sălbatică nu inspira deloc încredere. În locul plecăciunii care s-ar fi cuvenit unui kapudan-paşă, turcul se mulţumi doar să ducă mâna dreaptă la inimă. Făcu câţiva paşi, apoi se opri cu un aer provocator.

— Fessar Ahmed, cine te-a trimis? îl întrebă Katombo.

— Amândoi, şi sultanul, Allah să-l binecuvinteze, şi kapudan-paşa, un erou cum altul nu mai există.

— Dar kapudan-paşa sunt eu.

— Erai; acum este Rumid-paşa, care fusese exilat în Smirna din pricina ta.

— Ah, Allah este mare, dar tu împreună cu sultanul sunteţi şi mai mari. Ce veşti îmi aduci?

Kapudanul scoase la iveală o cutiuţă îmbrăcată în marochin şi cu colţurile bătute în aur.

— Stăpânitorul credincioşilor îţi trimite prin mine această podoabă primită odinioară de la tine. Te roagă să o pui chiar în prezenţa mea, ca eu să-i pot adevăra că nu ai refuzat-o.

Katombo deschise cutiuţa. Înăuntru era un obiect primejdios, de care numai un sultan poate dispune: un şnur de mătase aurie, cu care cel care îl primeşte este obligat să se spânzure. Katombo se uită îndelung la şnur, apoi spuse cu sânge rece:

— Arată-mi înscrisul de la sultan!

— Nu mă crezi pe cuvânt?

— Cum vine asta, să mă omor doar plecând de la cuvântul unui om care nu se bucură deloc de încrederea mea?! Arată-mi înscrisul!

Kapudanul rânji trufaş. Scoase un pergament şi i-l arătă lui Katombo.

— Citeşte şi singur care e voinţa sultanului!

— Mda, este chiar mâna lui. Stăpânul tuturor musulmanilor îmi dovedeşte o recunoştinţă minunată şi adevărat nobilă! Allah să-l binecuvinteze! Ce veste îmi aduci de la noul kapudan-paşă?

— Sunt însărcinat să-ţi transmit că şi-a dat multă osteneală să-ţi găsească acest dar preţios.

— Sunt convins. Ce ai de gând să faci dacă nu accept şnurul?

— Sultanul a avut mărinimia să-ţi trimită pentru ca tu să poţi sfârşi într-un mod onorabil şi nu ca un nelegiuit oarecare. Dacă nu te supui, sunt nevoit să te tratez ca pe un asemenea individ.

— Şi în ce ar consta tratamentul acesta, mă rog frumos?

— Îţi tai capul şi i-l duc sultanului.

— Nu va fi nevoie, căci voi îndeplini porunca sultanului întocmai. Spuneai că stăpânul tuturor credincioşilor mi-a poruncit să pun podoaba în prezenţa ta, pentru a fi sigur că i-am dat ascultare?

— Așa este.

— Ia uite cum mă supun!

Luă șnurul, și-l legă în jurul gâtului, ca pe o bentiță.

— Stai! Nu așa trebuie. Acolo este grilajul ferestrei; te duci, te spânzuri, iar eu aștept până ce sunt încredințat că ești mort de-a binelea.

— Zău? M-am supus întocmai ordinului; mai mult nu mai am de ce să mă supun. Întoarce-te la Istanbul și înștiințează-ți stăpânul că mi-am pus șnurul! Viața mea e în mâinile lui Allah și nu într-ale sultanului și, dacă nu vreau să încalc această lege, în locul unei sinucideri sau al unui asasinat, mai degrabă s-ar cuveni o cercetare cinstită!

— Te împotrivești?

— Mă împotrivesc.

— Atunci, îți tai capul.

Scoase iataganul și se apropie amenințător.

— Tu?! strigă Katombo disprețuitor.

— Da, eu! Nu-ți folosește la nimic să te împotrivești, fiindcă eu sunt la fel de puternic și de iscusit ca și tine și, în plus, nu ai arme!

— Vierme! Pleacă imediat din această casă, altfel tu vei fi cel care va rămâne fără cap. Ți-l voi tăia și-l voi trimite sultanului, să-l încredințez că ai fost într-adevăr la mine.

— Să mori, atunci!

Solul se opinti din toate puterile să lovească, dar Katombo i-o luă înainte. Se năpusti asupra lui, îi smulse sabia și îl înșfacă strașnic de braț. Taișul săbiei fulgeră și, dintr-o singură lovitură, capul turcului zbură cât colo. Leșul decapitat se prăbuși la podea.

Katombo se apucă să cerceteze buzunarele turcului răpus. Dădu peste o scrisoare a sultanului prin care îl anunța că în momentul primirii veștii, Nurvan-pașa avea să fie deja mort.

După cum se părea, în Cairo nu apucase încă nimeni să afle de misiunea lui Fessar Ahmed. Nurvan se hotărî pe loc. Avusese până atunci timp să se pregătească bine de evadare.

Întâi de toate încuie încăperea, pentru ca nimeni să nu poată intra și să descopere grozăviile petrecute acolo, după care le scoase din casă într-o litieră pe Ayesha împreună cu micuța Suleika, însoțite de un servitor de încredere. Khavasii poștați în jurul casei nu-și concentraseră vigilența decât asupra lui Katombo, așa că litiera trecu neobservată. Katombo se duse în sfârșit la cadiu, care habar n-avea de nimic din cele petrecute în casa lui.

— Am venit să-mi iau rămas bun.

Cadiul îl privi uimit.

— Ai primit veste de la sultan?

— Da.

— Și?

Kptombo îi povesti deschis totul. Cadiul luă un aer foarte grav.

— Știi că acum trebuie să te predau sultanului?

— Ai s-o faci?

— Ai urcat foarte sus și te-ai prăbușit foarte jos, dar poate că vei ajunge din nou ce ai fost. Sultanul are un urmaș, iar acesta mi-a dat indicații speciale în ce te privește. Vei fi liber!

— Da, știu că voi ajunge din nou la rangul avut și atunci am să mă gândesc la tine ca la un frate.

— Unde sunt ai tăi?

— I-am trimis de aici. Mă voi întâlni cu ei într-un loc sigur.

— Cum ai să treci de khavasii?

— Mă voi îmbrăca în derviş.

— Vor intra la bănuiele, fiindcă știu prea bine că nimeni nu a putut intra aici. Îți cunosc chipul?

— Nu prea.

— Atunci îți voi da haine de înaintaș. Eu voi ieși la plimbare, iar tu îmi vei deschide calea.

— Atunci, te rog să mergi mai bine cu o litieră, ca să pot lua cu mine câte ceva trebuincios.

— Prea bine. În casă am să fac eu curățenie și am să dau ordin să fie îndepărtate leșurile.

— Capul îl iau cu mine.

— Cum dorești!

O jumătate de ceas mai târziu, poarta casei se deschidea, iar khavasii poștați acolo văzură ieșind o litieră purtată de patru oameni și însoțită de doi înaintași. Aceștia din urmă aveau cu

ei biciuști tipice pentru zona Nilului, pentru a-și croi drum pe ulițele strâmte și atât de aglomerate de pe acolo.

Cadiul ieși în curte, urmat de un servitor care îi ducea narghileaua. Se vedea clar că în literă încă nu era nimeni. Cadiul se urcă, iar cei patru purtători apucară de cozile lecticii. Tot alaiul ieși pe poartă cu pași iuți. Khavasii nici nu apucaseră să se dea în lături, așa că cei doi înaintași își făceau acum datoria. „Remalek” striga unul, „shimalek” striga celălalt, ridicându-și biciurile. Străjile se dădură grăbite în lături, în ciuda rangului lor. Litiera dispăru astfel în forfota străzii. Katombo evadase.

A doua zi la palatul viceregal își făcu apariția un fellah care ceru să intre la khediv. Când fu întrebat ce înștiințare adusese, spuse că avea de înmănat un înscris de mare importanță, care trebuia să ajungă numai în mâinile viceregelui. Era un simplu fellah, așa că nu fu lăsat să intre. I se luă înscrisul și fu gonit de acolo.

Scrisoarea merse din mână în mână, până ce ajunse, în sfârșit, la destinație. Stăpânitorul Egiptului primi scrisoarea strașnic sigilată și învelită în hârtie groasă. O deschise și dădu cu ochii de o coală umplută de la un capăt la altul cu un scris atât de mărunț încât fu nevoit să o aducă foarte aproape de ochi și-i luă ceva timp până reuși s-o descifreze. Iată ce stătea scris acolo:

„Către tiranul Egiptului,

Ia-i ucis pe Said Abdallah și pe Omar Bathu, ai vrut să mă ucizi și pe mine și te faci vinovat și de pieirea Sobeidei. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte! Urmează să ai parte de aceeași soartă ca și cea care ți-a căzut victimă. Sobeida avea un inel de la răposatul ei soț, care ascundea o pulbere fină și foarte otrăvitoare. A preferat să o folosească, decât să devină femeia ta. Mi-ai trimis leșul ei și așa am găsit inelul. Am impregnat hârtia pe care o ții în mână cu acea otravă și am scris foarte mic, pentru ca să fii nevoit să o duci aproape de ochi și să inspiri pulberea în timp ce citești. De acum, clipele îți sunt numărate și nici un medic de pe lumea asta nu va putea să-ți afle leac. Te vei stinge încet și vei muri ca un nenorocit. Gândește-te în ultimele tale clipe la faptele săvârșite și la mine, care-am știut să-i răzbun pe cei dragi!

NURVAN-PAȘA”.

Tiranul păli și rămase cu privirile pierdute la hârtia fatală din fața lui. Sobeida era răzbunată. Cu toate încercările de a i se salva viața, în câteva ceasuri khedivul își dădu duhul.

Câteva zile mai târziu, noul kapudan-pașă primi o misterioasă lădiță. Aducea capul căpitanului Fessar Ahmed, împreună cu cutiuța în care se afla șnurul care-i fusese destinat lui Katombo.

9. Sub pavilionul roșu

Katombo ajunsese cu bine la ai săi. Avea la dispoziție aproape tot ce îi era necesar pentru el și pentru familia lui. Îi dusesese într-un loc sigur, apoi o pornise înspre port, unde erau ancorate corăbii aflate sub cele mai diverse pavilioane.

Între două corăbii apusene masive și greoaie adăsta o felucă[53] zvultă și cu carena colțuroasă, ca o baiaderă mlădioasă între două chinezoaice neajutorate. Chiar atunci, porni o barcă dintr-acolo și aduse la țărm doi bărbați care păreau a fi turci sau arabi. O porniră de-a lungul cheiului, vâslașul care-i adusesse rămânând în barcă. Katombo se mai plimbă puțin încolo și înapoi, după care se duse la barcagiu.

— *Salam aleik!*

— *U'aleik!* îi răspunse omul ursuz.

Vâslașul purta pantalonii scurți și largi, din care-i apăreau picioarele goale; avea o tunică roșie jerpelită, iar pe cap avea un fes fără ciucure; în schimb, pumnalul și pistoalele vârate la cingătoarea zdrențuită aveau o lucrătură desăvârșită.

— Faci parte din echipajul acestei corăbii? întrebă Katombo.

— Da.

— Trebuie să fie un velier pe cinste! De unde veniți?

— Allah știe.

— Cât timp stați aici?

— Allah știe.

— Încotro o luați?

— N-ai auzit că doar Allah știe?

— Omule, îmi placi!

— În schimb, tu nu îmi placi.

— De ce nu?

— Pentru, că nu știi cât e de frumos să-ți păzești limba.

— Ba știi. Tăcerea e de aur, dar vorba aduce aur!

Duse mâna la buzunar și scoase o monedă de aur. I-o dădu marinarului, care o înșfăcă și o strecură iute la cingătoare.

— M-am înșelat, să știi. Îmi placi foarte mult, fiindcă Allah ți-a dăruit înțelepciune și înțelegere.

— Așadar, de unde veniți?

— De la Jaffa.

— Încotro mergeți?

— Spre Tunis.

— Cât rămâneți aici?

— Până mâine.

— Și eu vreau să merg în Tunis. Am să vorbesc cu căpitanul tău. Unde este?

— La bord.

— Poți să mă duci la el?

— Vino!

— Cine erau cei doi pe care i-ai adus la țărm?

— Secundul și comandantul.

Katombo dădu ușor din cap, cu aerul că i se confirmase o bănuială. Un secund și un comandant în veșminte așa de bogate! Și apoi, la ce era nevoie de un comandant?

Barca ajunse la corabie.

— Dă-mi un semn când dorești să te duc înapoi! spuse vâslașul și făcu cale-ntoarsă spre mal. Era de datoria lui să stea și să-și aștepte superiorii acolo. Katombo urcă scara corăbiei ca unul care nu prea fusese pe mare. Ajuns la bord întrebă de căpitan și fu condus la cabina lui. Înainte de a intra, aruncă încă o privire cercetătoare pe punte.

Căpitanul era un musulman corpolent; stătea tolănit pe un covor și își fuma în liniște narghileaua. Pe chipul lui se citea limpede că nu-i picase prea bine să fie deranjat de cineva care nu făcea parte din echipajul său.

— Cine ești? întrebă el aspru.

— Un om care are nevoie de ajutorul tău, îl lămuri Katombo.

— Pentru ce?

— Vreau să plec din țara aceasta.
— Vrei sau ești nevoit?
— Sunt nevoit.
— *Mashallah*, ești sincer! Cum te numești?
— Numai Allah știe.
— Allah e mare, iar limba ți-e pecetluită. Nu știi că nu am voie să iau la bord pe cineva care nu-mi spune măcar numele?

— Ba știu, și cu toate acestea mă vei lua, împreună cu soția și cu copilul meu.

— N-am nevoie de femei și de copii la bord.

— Știu, dar pot să-ți plătesc oricât îmi ceri.

Propunerea lui Katombo păru să-l mai îndulcească pe căpitan; reflectă puțin, apoi spuse:

— Ați mai fost pe mare?

— De multe ori.

— Și nu vă e frică de vânt sau de ploaie?

— Nu.

— Și nici de altele?...

— Adică?

— De exemplu, de pirății care nu sunt puțini prin aceste ape.

— Nu ne temem de el.

— Ah, ești cam lăudăros! Și dacă ar veni „Tigrul”? Ai auzit de el?

Katombo răs.

— Cum să nu! Ne va lăsa în pace.

Tonul cu care Katombo rostise aceste cuvinte îl făcură pe căpitan să ridice privirea mirat spre el.

— De ce crezi asta?

— Pentru că ești la fel de bine înarmat ca și el. Și el are tot o felucă la fel de bine construită ca și a ta.

În ochii căpitanului se ivi o sclipire de înțelegere.

— Încotro vrei să mergi?

— Spre Tunis sau Alger. Poate îți voi spune chiar în timpul călătoriei.

— Prețul e mare, să știi!

— Ba poate că nu. Vreau să plec de aici și sunt în stare să plec chiar și cu „Tigrul”.

— Dai cinci sute de reali?

— Da.

— Se pare că soarele țării ăsteia te cam arde. Vă voi da locuri la bordul corăbiei mele. Măine dimineată la ceasul rugăciunii pornim în largul mării. Când ai să te îmbarci?

— În seara asta, când se va lăsa întunericul.

— Ai arme la tine?

— Da. Sunt mai bune decât ce ai tu pe aici.

— *Mashallah!* Vom avea ocazia să ne cunoaștem! Allah fie cu tine!

Cu acestea, Katombo plecă. Seara, când se înapoie, găsi totul rânduit pentru a fi îmbarcat pe corabie. Ayesha și Suleika fură duse într-o încăpere unde nu aveau să fie deranjate de oamenii, din echipaj. Dis-de-dimineată, feluca lăsase mult în urmă țărnul și se îndrepta cu vânt bun la pupa spre apus, ca un velier iscusit ce era.

Noul venit avusese timp pe timpul călătoriei să observe cele ce se petreceau la bord. Căpitanul nu se sinchisise până în acel moment nici cât negru sub unghie de corabie și nu ieșise deloc din cabina lui, cu toate că ieșirea din port ar fi cerut prezența lui. Katombo văzu că bănuielele sale sunt confirmate. Căpitanul părea într-adevăr să fie proprietarul vasului, dar nu era deloc navigator, așa că trebuia să se lase în voia oamenilor săi. De altfel, secundul se dovedi un om foarte iscusit într-ale meseriei iar cel pe care vâslașul îl numise comandant ar fi putut foarte bine să fie căpitan. Comanda corabia într-un fel din care puteai recunoaște ușor experiența și forța unui adevărat lup de mare. Katombo descoperi cu surprindere că omul nu avea deloc trăsături orientale, ci, dimpotrivă, înfățișarea îi trăda originea apuseană, la fel ca și secundul, care era un bărbat încă tânăr. Cei doi semănau atât de mult încât se vedea de la o poștă că erau rude foarte apropiate.

Comandantul stătuse la punte pupa. Veni acum la catargul unde stătea Katombo, cu aerul că avea de gând să-i întindă o cursă.

— Cum îți place la noi?

— Foarte mult, mai ales aici sus.

— Cum adică?

— Jos, în cală, m-aș fi înăbușit. Dacă aș fi căpitan, aș lăsa oamenii să mai iasă la aer. Comandantul îi aruncă o privire surprinsă.

— Ce oameni? Ne-ai spionat.

— Nu, dar sunt navigator la rândul meu, și încă unul care știe să deosebească un tigru de un iepure.

— Ce navigator ești, mă rog? Matroz?

— N-are importanță.

— Ba poate că are. De unde și până unde ai tras tu concluzia că pe corabie s-ar afla mai mulți oameni decât ce ai văzut?

— M-am luat după construcția și echipamentul acestui vas.

— Și dacă ai avea dreptate, ce ai face?

— Nimic. Nu sunt decât un oaspete și știu prea bine ce îndatoriri avem unii față de ceilalți.

— E în regulă. De altfel, suntem suficient de departe ca să putem arbora pavilionul.

Dădu două ordine scurte și îndeplinite imediat. Fu de ajuns să se tragă o funie pentru ca pânza care avea o semilună uriașă pe ea să fie întoarsă; pe partea cealaltă apărură imaginea unui pirat, care în mâna dreaptă avea un satâr, iar în stânga un steag roșu. Dedesubt se putea citi deslușit un singur cuvânt: „Tigrul”. În aceeași clipă se deschise una din trapele de la prora, pe unde năvăliră vreo douăzeci de bărbați înarmați până în dinți și pe chipurile cărora se vedea că absolviseră cu brio școala vieții de războinici.

— Sunteți niște flăcăi de pomină! îi laudă Katombo. Chiar înainte de a veni la bord știam că voi merge cu „Tigrul”.

— De unde și până unde? Vrei cumva să devii unul de-ai noștri?

— Posibil.

— Mai mult ca sigur. Nu lăsăm pe nimeni la bord care să nu devină unul de-ai noștri. I-ai plăcut căpitanului și de aceea s-a făcut că e de acord, să te ia la bord. Te sfătuiesc să te supui și să rămâi de bunăvoie cu noi.

— Ca ce?

— Depinde de priceperea ta. Ce post ai avut pe ultima corabie cu care ai navigat?

Katombo zâmbi.

— Am fost comandant.

— Chiar așa? Serios? Sub ce putere ai servit?

— Sub cea a sultanului.

— Ce corabie?

— Ali Ahmed.

— Înseamnă că ai fost un adevărat lup de mare. Cum ai ajuns să fugi de el și cum de ai nevastă și copil?

— Sunt creștin și sunt înșurat. Dar pricina pentru care am ieșit din slujba sultanului am să-ți o istorisesc mai încolo. Deocamdată vreau să te asigur numai că am slujit în mod onorabil la Ali Ahmed.

— Sper. M-aș bucura dacă ai rămâne cu noi. Am chiar și un post pentru tine. Flăcăul meu tocmai are o treabă departe în lume. Urmează să plece de pe „Tigrul”, iar tu ai putea să-i iei locul de ajutor al secundului. Sunt mulțumit de rezultatul verificării la care te-am supus, așa că vei căpăta o poziție mai înaltă. Poți să-ți lași nevasta și copilul într-un loc sigur în port.

— Care este fiul tău?

— Cel care stă acolo, lângă secund.

— „Tigrul” are vreun loc unde să poată trage oricând fără să fie recunoscut?

— Nu...

— Rămân doar cu condiția să găsești un asemenea loc.

— E cam greu de găsit.

— Știu eu unul; o insulă părăsită unde o felucă precum a voastră poate ajunge nestingherită.

— Unde?

— Foarte aproape de aici. E însemnată pe hartă, dar pot să-ți descriu în amănunt poziția ei.

— Atunci vino în cabină să ne uităm pe hartă!

Coborâră. Cabina era mică, nu mai mare decât cabinele secunzilor de fregate, dar foarte bine echipată cu toate instrumentele posibile de navigație, de a căror valoare Katombo își dădu seama de la prima ochire. Comandantul luă hărțile și i le dădu lui Katombo să o

găsească pe cea care avea înscris printr-un punct insula de care pomenise acesta.

Încă se mai îndeletniceau cu hărțile, când intră un marinar.

— Ce e? îl întrebă maestrul velier.

— Pânze la cap compas nord est.

— Vin acum.

Urcară pe punte și văzură în direcția cu pricina un punct mic și alb. Comandantul își luă luneta, iar Katombo o scoase și el pe a lui. După câteva clipe, chipul i se înăspri.

— Ce e? întrebă maestrul, vrând să pună la încercare priceperea lui Katombo.

— Nu e vas de război, răspunse cel întebat.

— Vezi foarte bine. Și atunci, ce este?

— Un vas cu trei catarge, un velier de soi, după cum arată.

— Dar încă nu ai cum să-l recunoști.

— O, cum nu!

— ÎNSEAMNĂ ORI CĂ EȘTI MAI ISCUSIT CA MINE, ORI CĂ AI O LUNETĂ MAI BUNĂ DECÂT A MEA. CE PĂRERE AI, NE MENȚINEM CURSUL?

— Nu. Corabia are destinație comercială. Câte tunuri avem?

— Jos patru, iar pe punte, trei.

— Atunci te sfătuiesc să schimbi direcția cap compas est sud, să ne depărtăm de pământ spre vest și să facem un ocol din fața corabiei care să ne ducă apoi în larg.

— Nici gând.

— De ce?

— Pentru că nu avem de ce să ne temem de o navă de comerț. Chiar de ar fi fost vorba de o navă de război, tot nu ne-am fi temut, fiindcă are pescaj mai mare ca al nostru. Dacă ar fi să o luăm spre vest, i-ar fi tare greu să se țină după noi, căci pe acolo sunt bancuri de nisip.

— Faci cum dorești, îi replică Katombo, ridicând din umeri.

Se duse liniștit în încăperea unde fuseseră adăpostite Ayesha și fetița lor. „Tigrul” își menținea cursul. Velierul străin se apropia tot mai mult și în curând se adevăra că avusese dreptate Katombo.

Era un vas cu trei catarge, de formă îngustă, aproape fără cusur. Nu se putea ghici pavilionul sub care naviga, fiindcă nu arborase nici un steag.

Comandantul luă un aer gânditor, apoi schimbă brusc direcția cap compas nord vest. Jos în cală Katombo își dădu seama de manevră din cauza siajului. Urcă din nou pe punte, cercetă orizontul, apoi se duse la comandant.

— Vezi că nu m-am înșelat? De ce vrei să-l ocolești?

— Mi se pare foarte suspect că nu și-a arborat pavilionul. Corabia asta are construcție de fregată, dar are echipament de cliper[54]; este cel mai bun velier pe care l-am văzut vreodată. Poate să aibă numai patru tunuri și un echipaj bun, și în cazul ăsta ne este imposibil să-l atacăm.

— Nu numai că nu-l putem ataca, dar suntem ca și pierduți.

— Cum așa?

— Este „Selim”, corabie fără asemănare pe lume.

— „Selim”, corabia minune, pe care Nurvan-pașa a construit-o în amănunt după propriile lui planuri?

— Și care este folosită ori pentru depeșe, ori pentru transporturi care cer viteză mare. Are paisprezece tunuri în permanență mascate și are la bord echipaj la fel de numeros ca un vas de război.

— De unde știi toate astea?

— Pentru că am servit pe ea, îi răspunse Katombo după câteva ezitări.

— Tu? Ca ce?

— Doar ți-am mai spus că am fost comandant!

— *Mashallah!* Dacă-i pe-așa, trebuie că ești un flăcău al naibii de folositor. Tu ce ai face ca să scapi de corabia asta?

— Este fără putință să-l scapi. Dacă ai fi ținut seama de sfatul meu!

— Ptiu! Nu trebuie să ne învingă! Voi ține așa de aproape de țarm, că nu va îndrăzni să se țină după noi.

— Hm, surâse Katombo, este inutil. Nu are un pescaj cu mult mai mare decât noi, pentru că este construită ca o luntre. Numai ce vom avea țărnul în față, că ne va și întrece.

— Se vede treaba că știi destul de bine corabia asta.

— Negreșit. Alege! Avem numai două căi: ori te lupți cu ei și te scufunzi, ori te predai fără

condiții și fără să te legi de ei înainte.

— Pe toți diavolii! Ești afurisit de laconic! Voi lupta. Iar tu, ce faci? Alegi să fii neutru?

— Mă voi lupta numai dacă nu există o altă cale.

— Și care ar putea fi?

— Habar n-am. Un fleac neștiut de nimeni care poate să transforme și cea mai dificilă situație într-una favorabilă.

— Ești curajos și prevăzător, totodată. Ai putea să-mi fii de mare folos. Vrei să lupti ca voluntar sau vrei să-ți dau o poziție anume stabilită?

— Prefer prima variantă.

— E în regulă. Stai aproape de mine!

Cei de pe velier trebuie că observaseră de mult că feluca încerca să scape. În consecință, deodată fu desfășurat un nor de pânze, sub care corabia luă o viteză nemaipomenită. Velierul se apropia din minut în minut de „Tigrul”. Soarele nu apucase să se-mpreuneze cu marea, când feluca se văzu întrecută. Făcu o voltă spre est, încercând să scape măcar până la căderea serii, pentru ca apoi să fie înghițită de întuneric.

Dar nu izbuti. „Selim” își schimbă și ea cursul, arborând de-acum pavilionul turcesc. În același timp se deschiseră trapele tunurilor unde nici măcar nu te așteptai. Se trase o salvă, semn pentru felucă să i se alăture.

Aceasta, însă, nu se supuse, ba mai desfășură o pânză. Corabia mergea acum cu o viteză de se zguduiau catargele și, dacă nu ar fi fost vorba de „Selim”, o altă corabie nu ar fi reușit în veci s-o întrecă. Velierul, însă, venea tot mai aproape. Trimise încă o salvă, de data asta cu țință directă. Ghiuleaua se văzu deslușit dansând pe deasupra talazurilor și apoi dispărând scurt în apă pe dinaintea tribordului felucii.

Șuierul ghiulelei îi scoase pe căpitan din cabina sa. Chipul său rotofei și năuc avea o paloare cadaverică; mergea împleticit ca un bețiv. În mâna dreaptă tremurândă ținea sabia, iar în stânga un pistol cu piedica trasă. Cu toate că reușise să-și dea seama de situație, nu putu scoate un cuvânt; cu toate astea, ridică mâna și comandă:

— Steagul roșu sus! bălmăji el. Deschideți trapele de tunuri!

— Mai bine nu, spuse comandantul. Cu un simplu steag nu putem scufunda nava de colo, și apoi, unei corăbii care te-a întrecut nu-i arăți imediat cine ești.

— Ce ai de gând acum? întrebă Katombo.

— Să țin corabia într-o parte, să nu ne nimerească vreo ghiulea. Pe urmă vom fi așa de aproape de ei, încât ghiulelele noastre o să-l scufunde cu siguranță.

— Și pe noi odată cu ei.

— Cum așa?

— Are trape de tunuri chiar și pe linia de plutire.

— Nu le văd.

— Sunt mascate, la fel ca ale noastre.

— Și totuși, nu am de ales fiindcă asta-i singura cale prin care putem birui.

— Căpitanul este de acord?

— Ptiu! Nici n-o să-i ceară cineva părerea! Iarăși a fumat opiu; este complet neputincios acum. Uite cum s-a prăbușit acolo; nu se va scula până nu-i va trece beția drogului.

Chiar în acel moment, șuiera încă o ghiulea pe deasupra lor, atât de bine ținută, încât nimeri chiar în parapet, împrăștiind așchile de jur-împrejur. Se ridicară atunci și măștile tunurilor de pe „Selim”. Se dovedi că avusese dreptate Katombo.

— Pe toți dracii! Flăcări se cam pricep să țintească! sudui comandantul. În două minute o să ajungem lângă ei și o să le arătăm că nu suntem mai puțin pricepuți!

— N-o să ne folosească la nimic. Dacă nu vrei să sfârșim spânzurați de verga[55] mare, strânge pânzele și predă-te!

— Să ne predăm? Nu ești în toate mințile?

— Dimpotrivă, știu prea bine ce vorbesc.

— Dar nu știi că un pirat preferă să se ducă pe fundul mării decât să fie spânzurat!

— Ba știu. Dar dacă mă lași pe mine să negociez, poți să-mi iei capul dacă nu ieșim teferi din toată povestea!

— Ești smintit, iar eu nu am timp de palavre. Alege; ori te lupti, ori te ascunzi!

Plecă. „Selim” întrecuse „Tigrul” cu câteva lungimi de corabie. Îi mai făcea încă semne să oprească. În loc să se supună ordinului, feluca o porni drept spre velier pentru a-i ajunge sub bord. Comandantul lui „Selim” și dădu seama de manevră și încercă să o împiedice. Velierul se zgudui sub forța unui proiectil bine ținut, care distruse bordajul felucii, făcând pur, și

simplic ravagii. Doar acest proiectil fu de ajuns pentru ca să omoare sau să rănească aproape tot echipajul „Tigrului”. La bordul velierului izbucniră strigăte de victorie.

Căpitanul fusese și el lovit; zăcea acum mort la picioarele lui Katombo, care nu avea timp să se ocupe de el. Se duse repede la catargul de pavilion[56] și ridică steagul alb. Cei care până atunci stătuseră pe puntea inferioară dădură buzna la el. Văzând ce face, dând cu ochii de comandantul ucis la picioarele lui Katombo, se repeziră la el.

— Ce faci, câine? urlă la el un arab solid, care-și scoase pumnalul. Ai să-ți plătești cu capul trădarea!

Katombo îl înfruntă cu sânge rece.

— Înapoi, strigă el, altfel sunteți pierduți cu toții. Dacă nu vă predați, în cinci minute „Selim” nu are ce alege din voi!

— Și dacă ne predăm, suntem spânzurați.

— Cunosco corabia, îi știu căpitanul și marinarii. Vă încredințez că nu o să vi se întâmple nimic.

— Te credem. Secundul să preia comanda!

— Nu, comanda am s-o preiau chiar eu, dacă vreți să vă scap de o moarte rușinoasă. Treceți la brațe! [57] Aruncați parâma! Ne oprim.

Puntea răsuna de comenzile pe care le dădea cu voce fermă Katombo. Oamenii din echipaj nu mai văzuseră niciodată atâta îndrăzneală.

Pe punte apărură și Ayesha, pradă disperării, căci bubuiturile tunurilor o speriaseră foarte tare. Fiindcă acum nu mai era nici un pericol, Katombo, care o văzuse, îi făcu semn că poate să se apropie de el.

— Katombo, o să fim uciși sau luați prizonieri? Întrebă ea.

— Nici una, nici alta, draga mea!

— Cine e dușmanul? Are pavilion turcesc sau mi se pare mie?

— Ba da. Ia uită-te mai bine în fața ta! Nu recunoști corabia?

De spaimă, Ayesha nu mai apucase să vadă corabia cu care se luptau. Se uită acum cu atenție și ce văzu o îngrozi.

— Cum e cu putință? „Selim” a ta?

— Da. Iar acolo sus se află kapudan Masur Bei, cel mai bun dintre învățăceii mei. Mi-a fost mereu credincios și este atât de iscusit, că noul kapudan-pașă l-a lăsat la comanda lui „Selim”.

— Dar cine e ofițerul care se îndreaptă spre el?

— Nu se poate, este chiar el!

— Cine?

— Kapudan-pașă care mi-a luat locul și mi-a trimis șnurul de mătase. Dacă se află la bord, înseamnă că trebuie să fie vorba de o călătorie foarte importantă.

— Suntem pierduți!

— Nici vorbă. Corabia se apropie de noi, așa că îi voi putea recunoaște pe cei de pe punte. Vor fi cu toții de partea mea, dacă vor fi puși să aleagă între mine și el. Fii atentă; a sosit momentul decisiv.

De-acum cele două corăbii se unduiau pe valuri, una lângă cealaltă. De pe „Selim” fusese coborâtă o barcă plină ochi cu oameni înarmați până în dinți. În câteva minute, barca ajunsese la felucă. La comandă se afla locotenentul.

Urcară cu toții la bordul felucii. Marinarii rămaseră pe loc cu armele pregătite, iar ofițerul se duse la puntea pupa, unde Katombo îl aștepta cu gluga trasă pe ochi.

— Tu ești comandantul acestei corăbii? îl întrebă el.

— Acum, da.

— Cum se numește corabia?

Văzuse numele înscris la pupa, dar regulamentul îl obligă să pună, totuși, întrebarea.

— „Tigrul”.

— De unde vine?

— De peste tot.

— Aha! Ce fel de corabie este?

— De pirăți! îi răspunse fără să pregete Katombo.

— Ai mult curaj dacă mărturisești așa ușor. De ce nu ai oprit când v-am somat?

— Aș fi făcut-o imediat, dar nu eu eram cel în măsură să opresc.

— Dar cine, atunci?

— Comandantul, de aici, și căpitanul, de colo. Unul e mort, iar celălalt nu mai are mult de trăit, după cum se pare.

— Iar tu în ce calitate ești la bord?
— Simplu călător cu nevasta și copilul.
— Nu zău?! Și cu toate astea, ți s-a încredințat, comanda, cu toate că secundul este la locul lui? Minți, un călător oaspete nu ar primi comanda, mai ales într-o situație ca asta în care vă aflați.

— Nu mint; ba mai mult, îți spun că voi prelua și comanda corăbiei voastre.
— Ce nerozie! Allah cred că ți-a luat mințile sau poate doar vrei să faci pe nebunul, ca să-ți scapi pielea. Eu însă îți spun că veți fi spânzurați cu toții, pe legea mea...
— Pe legea ta că te numești Moab Ben Osman, nu-i așa? Îi tăie Katombo vorba.
— De unde știi cum mă cheamă? Tu cine ești?
— Spune-mi chiar tu!
Spunând acestea, Katombo își aruncă gluga pe spate. Locotenentul se dădu îndărăt speriat.
— *Allah akbar!* Allah e mare! Ia viața și apoi o dă înapoi morților!
— Acum știi cine sunt?

Locotenentul făcu o temenea până ce aproape atinse podeaua și luă mâna lui Katombo să i-o sărute.

— Stăpânul și binefăcătorul meu! Așadar, nu ai murit?
— Sunt în viață, după cum poți să vezi. Acum mă crezi că nu am mințit?
— Te cred, stăpâne!
— Ce ai de gând cu noi?
— Vă voi duce la bordul vasului nostru și pentru moment îmi voi lăsa oamenii pe corabia voastră.

— Și pe urmă?
— Aștept porunca ta, stăpâne!
— Pot să mă bizui pe tine?
— Pe mine și pe toți oamenii mei care stau acolo.
— Care e starea de spirit a celorlalți de pe „Selim”?
— La fel ca a noastră.
— Noul kapudan-pașa nu vă place?
— Nu. Allah nu i-a dăruit bunătate în suflet, este crud. Noi toți credem că nu are s-o sfârșească de moarte bună.

— Kapudan Masur Bei, căpitanul vostru, își mai aduce aminte de mine?
— Da, și te iubește la fel ca și înainte. „Selim” este doar creația ta! Ai făcut fericiți pe toți cei care s-au îmbarcat pe ea. Când am primit vestea morții tale, s-au întristat; când a venit cel care te-a înlocuit, s-au înverșunat, pentru că îi tratează de parcă ar fi sclavi sau ghiauri, iar acum, când vor auzi că trăiești și că vrei să vii la bordul lor, se vor bucura mult de tot!
— În afară de kapudan-pașa. M-a făcut să pierd considerația sultanului și a mers până acolo că l-a făcut să-mi trimită șnurul de mătase.

— *Mashallah!* Dacă-i pe așa, fă ce vrei cu el! Noi vom fi alături de tine!
— De ce se află pe „Selim”?
— Nu știu.
— Încotro urma să vă îndreptați?
— Nici asta nu știu, fiindcă a ținut totul în mare secret.
— Vom afla. Cine preia comanda oamenilor din barca cu care ai venit, tu sau eu?
— Tu, stăpâne.
— Mai bine ți-o las ție, fiindcă știu că pot să am deplină încredere în ție.
— Pe barba Profetului, să știi că așa e!
— Bun; ascultă la mine voi merge singur la bordul velierului. De sunt primit cu prietenie, e foarte bine; de nu, sar peste bord și mă întorc la „Tigru”. Tu ce vei face în acest caz?

— Rămân cu tine și mă fac pirat.
— Dar știi că sacrifici totul pentru mine, nu?
— Nu sacrific nimic, pentru că tot ce am și tot ce sunt ție ți se datorează.
— E în regulă; înștiințează-ți oamenii și coboară barca mică.
Ordinul fu executat. Ayesha era foarte îngrijorată și nu voia în ruptul capului să se despartă de soțul ei. Cu mare greutate, Katombo reuși până la urmă să o liniștească. O duse în cabina ei și o lăsă acolo.

Coborî apoi în barcă, pornind neînsoțit de nimeni spre „Selim”.
Odată ajuns acolo, nu mică le fu mirarea ofițerilor și marinarilor când, în loc de arestații pe care-i așteptau, se treziră cu un singur om, căruia nici măcar nu-i puteau vedea prea bine

fața, fiind ascunsă de glugă.

Contramaistrul îl luă în primire și-l conduse pe puntea superioară pupa, unde se afla căpitanul împreună cu kapudan-pașa. Înlocuitorul și dușmanul lui!

Când acesta din urmă îl văzu pe noul sosit, acoperit strașnic, îi spuse căpitanului:

— Este o situație așa de puțin obișnuită, încât am să conduc eu interogatoriul.

Căpitanul făcu o plecăciune în semn de încuviințare. Katombo îl salută doar pe căpitan, oprindu-se trufaș în fața pașei. Ofițerii, în afara de cei postați pe punte, se adunaseră buluc într-acolo.

— Salută, câine! tună pașa.

— Am salutat! îl înfruntă semeț Katombo.

— Pe mine și pe ceilalți marinari nu ne-ai salutat!

— Pe ceilalți îi salut, dar pe tine, nu!

Răspunsul primit îl uimi pe pașă.

— Așa?! Și de ce mă rog?

— Nu sunt obligat să salut decât ofițerii corăbiei și pe nimeni altcineva în rest.

— Nu știi cine sunt eu?

— Ba te cunosc.

— Și cu toate astea, nu te arăți smerit în fața mea, precum șacalul trebuie să fie în fața unui leu?

— Nu ești nicidecum vreun leu, ci doar o hienă lașă care se hrănește cu leșuri. Dar iată că s-au trezit la viață morții și au venit să nimicească hoții de cadavre.

— Cum îndrăznești, câine? Meriți să mori laolaltă cu ceilalți ai tăi, fiindcă ești pirat. Însă tu vei avea parte de o moarte de o sută de ori mai grea, mai cruntă și mai lentă decât ceilalți. Pentru ce ai venit și de ce nu te însoțește nimeni?

— Am venit să aduc răzbunare și pedeapsă. Sunt singur pentru că nu mi-e frică de nimeni pe lume.

— Nici de mine? întrebă pașa cu un rânjel care-i dezveli gingiile de animal de pradă.

— De tine cu atât mai puțin. Nu ești decât o poamă putredă pe care orice flăcăiandru ar putea s-o zdrobească!

Pașa ridică spada.

— Jos cu tine, în țărână, altfel îți tai capul!

— Nu cred! îi replică disprețuitor Katombo, ridicând sabia și aruncându-și gluga pe spate, arătându-și fața.

Kapudan-pașa se dădu înapoi înspăimântat.

— Nurvan-pașa!

— Chiar eu sunt, Nurvan-pașa! Nurvan-pașa, care vine pe puntea lui „Selim” să-și salute bunii camarazi și să elibereze imperiul de un trădător care-i tratează ca pe niște câini și care și-a obținut poziția de acum numai prin trădare, minciuni și vicleșuguri!

Între timp, pașa își venise în fire.

— Luați-l și arestați-l! ordonă el.

Katombo se adresă ofițerilor.

— Îi veți da ascultare și-l veți aresta pe cel care vă este cel mai destoinic prieten, părinte și binefăcător?

Ofițerii schimbară o privire între ei și căzură cu toții de acord. Ridicară armele și trecură de partea lui Katombo. Acesta se întoarse către pașă:

— Privește ce greutate mai are cuvântul tău! Vroiai să mă omori cu cea mai mare cruzime? Eu nu am inima ta de jivină sălbatică și am să-ți dau o moarte iute și fără dureri.

În acel moment, pașa se aruncă asupra lui cu sabia, încercând să-i dea lovitura de grație.

— Mori, câine! Pe urmă vă vine și vouă rândul, nemernicilor!

Sabia sfărtecă aerul, dar, ca prin minune, îi scăpă din mână, rostogolindu-se peste bord. Katombo intervenise la timp, parând ca un maestru lovitura.

— Mai ai răbdare până termin de vorbit cu tine! Mi-ai distrus onoarea și mi-ai furat postul; din pricina ta am primit șnurul de mătase de la sultan. În loc să-mi fac felul cu el, am tăiat capul trimisului tău, iar pe khediv îl așteaptă moartea care-i cotrobăie acum prin măruntaie! Soarta trimisului tău urmează s-o împărtășești și tu! Iadul să te înghită, ucigaș și trădător ce ești!

Dintr-o mișcare, îl înșfacă pe pașă, îl răsuci la fel ca pe Fessar Ahmed și-i zbură capul dintr-o străfulgerare de spadă.

Căpitanul veni la el.

— Allah e mare și judecata lui e dreaptă. Fii binevenit, o, stăpâne, și fă cu noi ce-ți spune ție sufletul!

Katombo dădu mâna cu el, apoi cu toți ceilalți.

— Bine te-am găsit, Masur Bei! Știam eu că pot să mă bizui pe încrederea ta. Bine v-am găsit și pe ceilalți! Vreți să vă fiu din nou comandant?

— Da, vrem! strigară cu toții într-un glas.

— Dar știți că vă riscați viața dacă aflați sultanul?

— Știm, stăpâne, dar nu ne e frică! îl asigură căpitanul. Ești înțelept și curajos și nu avem de ce să pregetăm să-ți predăm comanda lui „Selim”, dimpreună cu soarta noastră care va să vină!

— Vă mulțumesc! Nimeni nu are să afle ce s-a întâmplat astăzi. „Selim” va dispărea și nu va ieși din, nou la iveală decât atunci când Nurvan-pașa va fi din nou kapudan-pașă. Și atunci vă voi răsplăti pentru încrederea pe care mi-ați arătat-o. Până ce va veni acea zi, vă voi duce oriunde este nevoie de oameni curajoși care să biruiască în lupte grele. Acoperiți mortul și aruncați-l peste bord. De acum încolo, în cabina lui voi sta eu. Nimeni nu are voie să intre înaintea mea acolo.

La aflarea veștii că Nurvan-pașa se afla la bord și că urmează să preia comanda se buluciră pe punte în strigăte de bucurie și ceilalți membri ai echipajului. Noul căpitan dădu comanda să fie ridicate toate steagurile și pavilioanele și cu toții se grăbiră să dea ascultare și să împodobească corabia de paradă în onoarea lui Katombo.

Acesta se întoarse cu barca înapoi la bordul „Tigrului”, ca să-și aducă soția și copilul la bordul celeilalte corăbii. Cu toate că încercase din răspuțuri s-o liniștească, Ayesha încă mai era pradă unei sperieturi îngrozitoare. Se duse direct la ea, fără să mai fie nevoit să treacă întâi pe la locotenent să-i dea raportul, căci acesta văzuse cu câtă bucurie fusese primit Katombo pe „Selim”. Îi expuse soției pe scurt situația, după care se apucă să cerceteze cu de-amănuntul cala corăbiei. Feluca ascundea o adevărată bogăție de bani și bunuri pe care, în situația dată, Katombo ar fi avut tot dreptul să și le însușească. Cu toate acestea, în loc să procedeze în acest fel, îi chemă la el pe secund și pe fiul comandantului răpus. Nici unul din cei doi nu știa în ce calitate îi chemase Katombo.

— După părerea voastră, cui aparține acum corabia asta? îi întrebă el.

— Lui „Selim”, îi răspunse secundul aspru. Care ne va fi soarta? Ce era cu strigătele de bucurie de pe „Selim”?

— Mai înainte v-am jurat că nu veți păți nimic și am avut grijă să mă țin de cuvânt. „Tigrul” aparține căpitanului și va merge împreună cu „Selim” ca pradă de luptă. Dar toate bogățiile de pe corabie vor rămâne proprietatea voastră. Locotenentul care se află aici la bord vă va duce în primul port care ne iese în cale. Puteți să împărțiți bunurile între voi după bunul plac, dar să vă grăbiți, pentru că „Selim” nu poate să aștepte prea mult după felucă!

Cei doi nu-și reveneau din uimire și nu mai știau cu ce cuvinte alese să-i mai mulțumească lui Katombo pentru mărinimia fără margini pe care le-o arătase.

— Actele corăbiei sunt în cabină? întrebă el, după aceea.

— Da, îi răspunse fiul comandantului. Avem tot felul de acte pentru diferite situații și, dacă vei fi la fel de mărinimos ca adineauri, ți le vom da pe toate. Vino jos!

Se duseră în cabina îngustă, unde mai devreme Katombo stătuse de vorbă cu căpitanul. Intrăți acolo, tânărul se apucă să dea la o parte covorul de pe podea.

— Aici este o ascunzătoare secretă unde se află tot ce autoritățile nu trebuie să știe. Tatăl meu e mort. Eu oricum aveam de gând să plec într-o altă călătorie, unde nu aveam nevoie de actele ascunse aici. Ia-le tu!

Scoase o bârnă de lemn din podea, și ieși la iveală o adâncitură în care, pe lângă mai multe pungi burdușite, se aflau și câteva pachete cu acte.

— Banii vă aparțin, spuse Katombo. Iau numai actele.

Le luă și le puse bine, după care se duse înapoi pe punte, pentru a-l înștiința și pe locotenent despre felul în care procedase cu feluca și cu echipajul ei. În cele din urmă, își luă soția și fetița și le duse pe „Selim”. „Tigrul” își desfăcu pânzele și o porni spre primul port care avea să-i iasă în cale.

10. Sub pavilionul negru

De la cele povestite mai înainte trecuseră de-acum mai mulți ani. Trecuse mult timp și de când contele von Hohenegg fusese eliberat prin mijlocire diplomatică din arestul în care se aflase în Constantinopol și se întorsese pe proprietățile sale.

Stătea acum în camera sa de lucru, privind încruntat de griji scrisoarea unei societăți de asigurări, care suna astfel:

„Înălțimea voastră! Ne vedem în imposibilitatea de a consimți la propunerea domniei voastre de a prelua asigurarea corăbiilor și a bunurilor navigabile pe care le dețineți. Motivul refuzului nostru îl constituie riscul extraordinar de mare de pierdere care nu poate fi acoperit de prima de asigurări. Nu putem să ne permitem a împărtăși soarta celorlalte societăți care au fost aduse în pragul falimentului în urma afacerilor încheiate cu domnia voastră. Când ni se va confirma din surse sigure că așa-numitul «căpitan negru» a fost anihilat, vă vom sta din nou cu mare plăcere la dispoziție”.

Contele puse deoparte scrisoarea, cu un zâmbet amar. Căpitanul negru și iarăși căpitanul negru! Câte pagube a putut pricinui acest om casei Hohenegg! Zece corăbii aparținând societății de coloniale din Nordlandia fuseseră capturate numai în ultimul an de piraiți și încărcăturile lor atât de prețioase confiscate drept pradă. Și nici vorbă de vreo speranță pentru a-i opri din fărâdelegile lor pe acești piraiți periculoși. Cum se ajunsese în această situație?

Nordlandia își concentrase atenția asupra cuceririi economice a coloniilor de peste ocean. Sub conducerea contelui von Hohenegg, care avea o pricepere rară într-ale comerțului, luase naștere o societate care punea la dispoziție mijloacele bănești pentru achiziționarea și exploatarea de terenuri de peste ocean. Contele participase la fondarea acestei societăți cu propria sa avere deloc neglijabilă și reușise ca, prin manevre șirete, să preia încetul cu încetul aproape toate acțiunile societății. Profitul care se adunase în teșchereaua contelui în urma acestei întreprinderi atât de avantajoase se ridica la mai multe milioane. Atotputernicul conte ajunsese să stăpânească aproape tot ceea ce însemna negoț pe mare în Nordlandia și corăbiile care purtau pavilionul acestei țări navigau în cea mai mare parte sub contractul și în conțul contelui.

Dar, de la un moment dat, începură să apară tot felul de zvonuri, la început mai confuze, apoi din ce în ce mai desluate. Într-o perioadă de pace deplină, Turcia primi o „declarație de război” semnată de „Căpitanul negru”. La început, autoritățile se mulțumiseră să ia totul în răs, dar nu peste mult timp pofta de răs le pieri definitiv. Numai după câteva zile primiră vestea că o corabie de negoț turcească fusese scufundată. Se afla în largul mării când a fost atacată de o felucă de dimensiuni mici și, după o scurtă rezistență, fusese capturată. Piratul adusese corabia până în apropierea țărmlui, unde echipajul capturat fusese coborât în bărci, după care corabia fusese scufundată cu toată încărcătura.

Așa începuse războiul dus de piraiți cu o îndrăzneală nemaipomenită. Înalta Poartă făcu toate eforturile pentru a pune mâna pe acești dușmani periculoși, dar în zadar. La ce folos că toate corăbiile ieșeau de-acum în larg ceva mai înarmate! „Tigrul” se arătă de fiecare dată net superior față de acestea. Veștile despre corăbii capturate și scufundate se înmulțeau și părea că misteriosul inamic dispunea de însușirea de a apărea în mai multe locuri în același timp, așa de iute apărea și dispărea.

La Istanbul tocmai se discuta măsurile care urma să fie luate împotriva „Tigrului”, când sosi încă o veste proastă. O corvetă de război echipată cu douăzeci și unu de tunuri fusese aruncată pe fundul mării de „Tigrul” pirat. De data aceasta, nu mai fusese vorba de o felucă, ci de o fregată cu trei catarge cu tachelaj de cliper, ceea ce dovedea că „Tigrul” dispunea nu de una, ci de cel puțin două, dacă nu mai multe corăbii.

Lucrurile începură să devină cât se poate de serioase. Era timpul ca piraiții să fie opriți. Dar veștile despre cele petrecute începură să se extindă și în străinătate, cu toate strădaniile Porții de a preveni scurgerile de informații. Porni în larg o flotă întreagă pentru a captura piraiții, dar se întoarse fără nici un rezultat. Corsarii prinseseră de veste și se retrăseseră într-un loc unde nu aveau cum să fie descoperiți. Trebuie că găsiseră o ascunzătoare unde aveau la dispoziție toate cele necesare pentru a-și duce traiul în deplină independență față de restul lumii.

Misterul deplin învăluia și persoana „Căpitanului negru”. Nimeni nu știa cine este el în realitate. Nimeni nu se putea fâli că stătuse vreodată față în față cu el. Mulți spuneau că ar fi un negru herculean; alții, în schimb, erau de părere că numai un european putea avea acele cunoștințe de navigație necesare pentru a ieși la lumina zilei cu pavilionul negru. Dar nu puțini erau navigatorii superstițioși care credeau că cel care conducea „Tigrul” era diavolul în persoană.

Pe de altă parte, toată lumea recunoștea curajul și cavalerismul de care dădea dovadă misteriosul pirat. „Căpitanul negru” era singurul pirat care nu jertfise niciodată sânge omenesc. Dacă adversarul său făcea uz de arme, atunci firește că scotea și el armele, dar dacă acesta se preda de bunăvoie, nu lăsa în urmă nici un cadavru. „Tigrul” își remorca adversarul până la primul port, iar echipajul primea toate cele trebuincioase pentru a se putea întoarce înapoi în țară. Se povestea chiar că de mai multe ori „Căpitanul negru” ar fi putut să nimicească vreo corabie, dar preferase să cruțe viețile omenеști, lăsând prada să plece mai departe, pentru a pune din nou mâna pe ea puțin mai târziu.

Războiul acesta ciudat cum nu se mai pomenise, încetă aproape un an întreg. Căpitanul Negru se abținu să mai atace vreo corabie, pentru a nu mai da ocazia nici unei puteri să-l contraatace în vreun fel. De aceea, vestea capturării de către „Căpitanul negru” a două corăbii aparținând societății de coloniale din Nordlandia căzu ca un trăsnet, făcând rapid înconjurul lumii. Uimirea fu cu atât mai mare cu cât societatea de asigurări care lucra de obicei societatea de coloniale primi de la „Căpitanul negru” despăgubirea pentru daune până la ultima leșcaie, dar cu somația de a nu mai încheia pe viitor nici un fel de contract cu mai sus pomenita societate. Orice corabie aparținând acestei întreprinderi conduse de contele von Hohenegg ce i-ar fi ieșit în drum în acel moment ar fi fost pierdută.

Vestea se împrăștie ca vântul și consecința fu că societățile de asigurări refuzară una după alta să mai facă afaceri cu contele von Hohenegg. Acesta făcu eforturi disperate pentru a obține sprijinul Angliei, văzând că Nordlandia, al cărei punct vulnerabil era chiar marina, nu putea să o scoată la capăt cu acest adversar de temut. Însă Anglia îi declină cererea ridicând din umeri compătimitoare. De mult timp pusese și Anglia ochii pe înfloritoarele colonii și orice semn de slăbiciune din partea negoțului marin nordlandez nu putea decât să-i dea satisfacție.

Iată că acum contele se trezi singur, doar el și cu iscusința lui de a ieși din încurcătură. Societatea lui înregistrase până acum pierderea a zece corăbii. Ce avea de făcut? Putea să se întoarcă el singur împotriva tuturor acestor întreprinderi atât de productive? Nici gând! Și totuși, trebuia să existe o cale de ieșire! Până la urmă, găsi una. Hohenegg încheie contracte cu proprietarii mai multor corăbii din Sudlandia. Din acel moment, acestea aveau să navigheze în contul societății de coloniale nordlandeze. Pană atunci „Căpitanul negru” nu avusese de a face decât cu vase nordlandeze. Prea bine! Pagubele suferite de conte prin pierderea corăbiilor nordlandeze aveau acum să fie răscumpărate prin foloasele pe care aveau să i le aducă corăbiile sudlandeze.

Iată care era situația în momentul când contele primise scrisoarea de la societatea de asigurări. Fusese ultima tentativă pe care o întreprinsese contele și care se soldase tot cu un eșec. Își sprijinea acum gânditor capul în palme. Oare cine era de fapt misteriosul „Căpitan negru”? Și împotriva cui era îndreptat totul, împotriva Nordlandiei sau a lui personal? Îi făcea impresia că ținta era el și nimeni altul, fiindcă de multe ori asociații lui care fuseseră atacați pe mare fuseseră despăgubiți, ce-i drept cu sume mult prea mici, dar oricum, o a treia mână misterioasă intervenise acoperind pagubele pentru pierderea corăbiilor. Prin urmare, singurul care rămăsese în pierdere totală fusese numai el! Însă oare cine dintre cei pe care și-i făcuse dușmani dispunea de puterea pe care o exercita „Căpitanul negru”? Trecu în revistă pe toți cei cu care-și încrucisase vreodată drumul în dușmănie, dar nici unul nu făcuse dovada aptitudinilor de care dispunea „Căpitanul negru”. Totul era un mare mister, a cărui dezlegare probabil că nu aparținea decât viitorului.

Un servitor intră, scoțându-l pe conte din gândurile în care se adâncise.

— Prea mărite stăpân, căpitanul „Pescărușului” cere să fie primit.

Contele sări în sus cu un strigăt de bucurie.

— Căpitanul „Pescărușului”? Nu-l așteptam așa curând. Spune-i să intre!

Servitorul se îndepărtă, pentru a lăsa să intre un bărbat cu înfățișare de navigator.

— Bine ai venit, căpitane Hoffmann! îl întâmpină contele. Te-ai și întors din călătorie?

— Ai, ai, ai, domnule conte! Ieri am ancorat „Pescărușul” la țărm.

— Călătoria a avut succes?

— Nu, înălțimea voastră!

Rostise „nu” cu atâta convingere, încât contele rămase ținut locului.

— Cum adică? A pățit vreo nenorocire corabia?

— Nu, „Pescărușul” s-a întors nevătămat.

— Omule, dezleagă-ți odată limba și spune-mi ce s-a întâmplat! Ce necaz a dat peste voi?

— Am pierdut încărcătura.

Contele păli. Cumplita veste îl zgudui așa de rău, că fu nevoit să se așeze.

— Nu... pricep. Cum adică?...

Cel întrebat se uită la conte cu compătimire.

— „Căpitanul negru” a capturat încărcătura.

Se lăsă liniște. Contele fu nevoit să rumege bine în sinea lui cele aflate.

— „Căpitanul negru”! Mereu „Căpitanul negru”! rosti el cu greu, într-un sfârșit. Dar cum a fost cu puțință? De unde a știut că sunteți în serviciul meu?

— Nu am cum să vă răspund, domnule conte! N-am nici cea mai mică idee. Afacerea a fost ținută în cel mai mare secret!

— Ticălosul! Așadar, îndrăznește să atace și corăbiile sudlandeze!

— Tare aș vrea să aflu pe cine nu îndrăznește acest om să atace!

— Povestește-mi!

— Parâma tocmai fusese aruncată. „Pescărușul” ajunsese în dreptul Azorelor, când fu semnalat un velier cu trei catarge, care se îndrepta cu o viteză neobișnuit de mare chiar în urma siajului nostru. N-am mai văzut în viața mea o corabie care să atingă așa o viteză. Când s-a apropiat mai mult am putut să văd ce culoare aveau pânzele. Erau negre. Mi-am dat seama imediat în fața cui mă aflu. Un vas atât de rapid și cu velele vopsite în negru nu putea să aparțină decât „Căpitanului negru”. Cu toate acestea, mi-am păstrat sângele rece, fiindcă știam că obișnuiește să atace numai corăbiile turcești sau nordlandeze. Prin urmare, i-am spus timonierului să păstreze cursul pe care-l urmăresc, altfel puteam să trezesc suspiciunile piratilor. Cu mare încordare am văzut că velierul continua să se apropie de noi. Când mai avea doar o milă până să ne ajungă, a tras, o salvă ca semn să ne oprim. M-am supus și...

— Nu trebuia să faci așa ceva! Trebuia să încercați să fugiți.

Căpitanul zâmbi stânjenit.

— Iertare, domnule conte, dar nu vă înțeleg. Nu aveam nici o șansă de scăpare. Se vede treaba că nu-l cunoașteți pe „Căpitanul negru”.

— Dar puteați să vă împotriviți.

— Nu cumva glumiți? Chiar dacă „Pescărușul” ar fi fost cum trebuie echipat, tot n-ar fi putut să se opună velierului acela cu trei catarge. Nu, înălțime, credeți-mă, am făcut ceea ce trebuia în situația aceea.

— Povestește mai departe!

— Cu luneta am văzut că pe velier nu era nici tipenie; un singur om stătea la babord. Deodată, pânzele au căzut ca prin minune și velierul a făcut o voltă elegantă spre noi. Cele două corăbii ajunseseră de-acum una lângă cealaltă. „Ahoi, ce corabie sunteți?” strigă omul spre noi. „Bricul „Pescărușul”, căpitan Hoffmann”, îi răspunsei eu. „Aici e „Tigrul” căpitanului negru! Veniți imediat la bord! — Ce puteam să fac, domnule conte? Să refuz supunerea, singur în fața a douăzeci de tunuri? Am considerat că era absolut imposibil. Așadar, am coborât barca și în cinci minute eram la bordul piratului. Cu excepția omului de la babord nu am văzut pe nimeni altcineva pe punte. Omul veni la mine. Era înveșmântat din cap până în picioare în negru și purta o mască pe față, care-i ascundea întru totul trăsăturile. Mă lăsă mult să aștept până ce vorbi cu mine. „Sunteți tocmii de societatea nordlandeză de coloniale, nu-i așa, domnule căpitan? Nu are rost să mințiți; sunt foarte precis informat. Mi-ar părea foarte rău să fiu constrâns să vin în inspecție pe corabia dumneavoastră.” — „Ce vreți de la mine?” — „Vreau încărcătura pe care o transportați — mărfurile acestei societăți”. — „Cu ce drept îmi ordonați mie...” — „Cu dreptul celui mai puternic”, îmi reteză el vorba. „Căpitane, am să fiu sincer cu dumneavoastră. Nu sunt nici dușmanul Sudlandiei și nici al Nordlandiei; eu mă războiesc cu contele von Hohenegg, pe care mi-am jurat să-l distrug...”

— Stai! strigă contele, care ascultase totul foarte încordat. Nu l-ai întrebat cum de a ajuns să-mi fie dușman?

— Eu l-am întrebat ceva, dar el s-a făcut că nu mă aude. Dar lăsați-mă să povestesc mai departe! Firește că am protestat împotriva unui asemenea abuz de putere; omul m-a lăsat să-mi termin vorba, apoi a spus: „Domnule căpitan, în prezent sunteți în serviciul Nordlandiei, așa că sunt nevoit să vă consider inamic. Cu toate acestea, merg până acolo că sunt gata să vă

cruț corabia, dar numai cu condiția să-mi predați toată încărcătura. În acest caz nici unul dintre flăcăii mei nu va păși pe vasul care vă aparține. Dar dacă vă veți împotrivi voinței mele, atunci voi fi obligat, deși nu doresc așa ceva, să dau greutate vorbelor mele cu arma în mână. Chibzuți bine și hotărâți-vă iute!” Înălțime, puteați prea bine să fiți în locul meu. Nu aveam decât o cale de ales, și anume să nu mă opun. Așa că nu am stat prea mult pe gânduri, ci am și dat comenzile necesare. În câteva minute stăteam cu corăbiile bord lângă bord; zece ore s-a trudit echipajul meu să transfere toată încărcătura în cala piratului. În tot acest răstimp, echipajul „Tigrului” stătea cu pistoalele pregătite să tragă la cel mai mic semn de nesupunere. Dați-mi voie să scurtez povestea! Înainte să părăsesc corabia dușmanului, „Căpitanul negru” a venit la mine și mi-a spus cu glas calm, ba chiar prietenos: „Domnule căpitan, de data asta v-am cruțat corabia. Dar pe viitor păziți-vă să vă mai ocupați de afacerile contelui Hohenegg! Nu vreau eu, pricepeți? Și ca să vă puteți justifica în fața contelui, vă rog să-i înmânați o scrisoare”. După care mi-a dat scrisoarea de față.

Contele cercetă înscrisul cu mare nerăbdare. Oare conținea dezlegarea misterului și aducea vreun indiciu asupra „Căpitanului negru”?

— Îți mulțumesc, căpitane. Mi-ai adus vești proaste, dar sunt de acord că nu ai avut încotro. Acum lasă-mă singur! Trebuie să reflectez în liniște la cele petrecute.

Căpitanul salută scurt și plecă. Hohenegg se așeză la masa lui de scris. Ținu ceva mai mult scrisoarea în mână, de parcă s-ar fi temut să o deschidă. Apoi, cu o mișcare repezită, luă cuțitul de scrisori și o desfăcu.

Scrisoarea nu conținea decât câteva cuvinte scrise cu majuscule, dar contelui îi trebui o veșnicie până ce-și veni în fire. Încrămeni mult timp holbându-se năuc la bucățica de hârtie din mână. Într-un sfârșit, o puse pe masă. Pălise atât de rău, iar fruntea i se albise de broboane de sudori reci. Închise ochii, iar capul îi căzu pe piept ca plecat de o greutate insuportabilă. La ce se gândea? Umbrele trecutului, de mult uitate, ieșiseră la lumină să-l tortureze acum? Sau auzea îngerul răzbunării apropiindu-se tiptil de ușa lui, gata în orice clipită să dea buzna peste el?

Scrisoarea care-l încrămenisise pe Hohenegg suna așa:

„Mi-ai răpit-o pe Lilga, care mi-era mai de preț decât propriul meu suflet. Pentru fapta ta îți iau averea de care ți-e legată inima și pe care se sprijină puterea ta. Nu-mi voi găsi liniștea până ce nu te voi vedea la picioarele mele”.

*Katombo,
„Căpitanul negru”*

II. Secretul țigăncii

11. Fiul fierarului

Pe o uliță largă care ducea din sat spre Fürstenberg, capitala Nordlandiei, pășea un tânăr.

Nu părea să aibă mai mult de douăzeci și doi de ani, dar din toată înfățișarea lui răzbătea un aer de maturitate puțin obișnuit pentru cei de vârsta lui. Era înalt și bine clădit; avea trăsături frumoase și bărbătești, iar siguranța în mișcări nu putea să lase decât o impresie foarte plăcută. Chiar și bărbuța frumos îngrijită, care pe alt chip ar fi putut părea cam de filfizon, îi stătea foarte bine. Hainele, la fel de îngrijite, îi scoteau și mai mult în evidență eleganța întregii făpturi.

În urmă-i se înșiraua casă după casă, îndărătul unor grădinițe umbroase ori ieșind cu îndrăzneală până în stradă. Printre ele se afla și o căsuță îngrămădită într-un singur cat, cu pereții negri de fum; hornul înalt, streășina lăsată și uneltele împrăștiate peste tot prin curte lăsau să se vadă deslușit că era o casă de fierar. În fața intrării era o trăsură ușorică. Osia din spate era ruptă; un servitor împodobit din belșug cu fireturi stătea lângă perechea de bidivii nervoși, ostentindu-se să-l liniștească.

Ocupanții trăsurii coborâseră. Erau un domn și o doamnă. Domnul părea să aibă cam douăzeci și trei de ani și avea aerul unui membru al înaltei societăți. Dar se vedea clar de la o primă ochire că-și cultivase din plin mândria și orgoliul. Doamna era înveșmântată după ultima modă. Să tot fi avut cam șaptesprezece ani, dar după comportament îi dădea cu siguranță mai mult. Avea încă trăsături copilărești, dar se vedea bine că bobocul de fată avea, nu peste mult timp, să înflorească într-un trandafir de o frumusețe desăvârșită, pe care nu-l va culege o mână oarecare. Obrajii îi erau palizi, de parcă trecuse printr-o mare spieretură. Ochii mari albaștri erau încă umezi de spaimă, dar vocea îi sună blândă și liniștită când spuse:

— Nu vă faceți griji, domnule conte! În mijlocul primejdiei m-am simțit apărută de brațele puternice ale unui cavaler căruia numai rangul îi este de ajuns pentru a trezi cea mai mare siguranță.

Contele făcu o plecăciune de mulțumire, dar privirea îi cerceta nesigură chipul. Spunea oare adevărul, sau, în ciuda tinereții ei, își însușise deja acea iscusință de a rosti un reproș numai sub formă de aluzie? Îl privea drept în fața lui îmbătrânită, iar în colțul gurii se întrezărea un surâs aproape batjocoritor. Se hotărî să se aperse voalat:

— Un adevărat cavaler, sigur pe el, trebuie să se arate veșnic fără frică și fără curus. Dar dacă are de-a face cu indivizi săraci cu duhul și prost crescuți, precum acești doi armăsari, se vede ajuns în situația deloc plăcută de a fi nevoit să-și ceară iertare.

— Dragă conte, cu siguranță că aveți o părere mult mai avizată decât maestrul meu de călărie, care spunea că acești doi bidivii posedă o școală distinsă. El a vrut numai să o luăm pe un alt drum și să-l lăsăm pe el să mâne trăsura. Și apoi, incidentul a fost mai mult prilej de înveselire decât de primejdie și chiar faptul neplăcut că nu l-am găsit pe fierar are și o parte plăcută, căci pot să mai profit încă un timp de serviciile nobilului meu cavaler.

Iarăși se uită cu acea căutătură cercetătoare. Vorbele ei încercau, oare, să-l facă să priceapă superioritatea unui maestru de călărie față de el? Atunci era sigur că femeia delicată din fața lui era mult mai coaptă decât își închipuise el. Când el vorbi mai departe, colțurile ochilor i se încrețiră ușor:

— Serviciile mele îți stau la dispoziție pentru veșnicie, prințesă! Dar acum trebuie să las trăsura aici și să merg să închiriez alta!

Se duse la nevasta fierarului, care până atunci stătuse la intrarea casei.

— Așadar, nu aveți pe nimeni altcineva care să ne repare trăsura?

— Nu. Calfa nu o scoate la capăt de unul singur.

— Este prin apropiere vreo trăsură cum se cade pe care s-o putem închiria?

— Firește. Dar... Bună ziua, domnule doctor! se întrerupse. Minunată vreme pentru plimbare, nu-i așa?

Salutase un trecător care mai înainte avusese aerul că vrea să meargă mai departe, dar acum, își scoase pălăria și veni spre femeie. În parte familiar, în parte respectuos, aceasta îi întinse mâna.

— Așadar, finul meu avea de gând să nu se oprească și pe la mine?

— Ca să nu deranjeze.

— Să deranjeze? Ba dimpotrivă! Trăsuri acestui domn i s-a rupt osia; bărbatul meu nu e acasă, iar fierăria tatălui dumneavoastră e prea departe. Oaspetele de vară, englezul acela, nu-

și împurună trăsura altcuiva decăt domnului doctor, de aceea, domnul naș ar putea să ne pună o vorbă bună, dacă ar fi așa bun.

— Prietenul meu, lordul Halingbrook, este plecat în oraș din păcate, după cum m-a anunțat, iar în apropiere nu există nici o altă trăsură disponibilă. Totuși, dacă domnul conte — se aplecă politicos, dar cu măsură spre tânăr — îngăduie, aş putea chiar eu s-o pun pe picioare. Cuptorul este aprins?

— Da; ucenicul tocmai făcea niște cuie.

— Bun. Atunci, doamna nașă să aibă mai întâi bunătatea să-i instaleze comod pe înălțimile lor. Eu mă voi apuca de îndată de lucru.

Întră în atelier, își scoase haina de plimbare, își suflecă mânecile și-și puse șorțul de piele al meșterului. După ce aprinse focul, se apucă să cerceteze trăsura.

— Într-o jumătate de ceas, înălțimile voastre vor putea pleca.

Domnul și doamna erau uimiți. De unde și până unde era în stare acest om distins, care purta titlul de doctor, să repare o trăsură stricăță? Nevasta fierarului îi spusese fin, prin urmare, nu avea cum să fie de viță nobilă. Dar era prieten cu lordul Halingbrook, un englez mândru și retras, care avea acces la Curte în calitate de trimis al reginei din țara sa. Era o dilemă cu care mai ales doamna părea că-și frământă mintea.

Observându-i cu atenție fiecare mișcare, aceasta își spuse că omul trebuie să aibă o forță puțin obișnuită. Liniștește caii cât ai zice pește, după care ridică și împinse trăsura de parcă ar fi ținut în mâini o jucărie de copii. O duse în atelier, de unde începură să răsune lovituri asurzitoare de ciocan, iar pe ușă să iasă scânteii orbitoare.

Nevasta fierarului scosese în fața casei o măsuță cu două scaune, invitându-i pe cei doi nobili să se așeze.

— Cum îl cheamă pe domnul care este în același timp și fierar și doctor, lucru foarte neobișnuit? întrebă doamna.

— A, nu e medic, ci e doctor în științele juridice, îi răspunse femeia, fudulindu-se vizibil.

— Ce funcție ocupă?

— Nici una, pentru că nu are nevoie; spune că l-ar împiedica să învețe pe mai departe. Este fiul fierarului Brandauer și finul ducelui; eu însămi i-am fost nașă alături de duce.

— Aha, probabil obișnuita cerșetorie de botez, care este acordată prea des, din păcate! spuse tânărul disprețuitor.

Nevasta fierarului se împurpură la față.

— Pot să întreb cine este domnul?

— Sunt contele Hohenegg, iar doamna este prințesa Asta din Sudlandia.

Dacă își închipuia că are să facă impresie cu această prezentare, se înșelase amarnic; femeia nu se sperie deloc, ba se duse cu un aer foarte prietenos la prințesă.

— Ce mă bucur, înălțime, că reușesc să vă văd, în sfârșit! Domnul naș ne-a spus multe lucruri bune despre dumneavoastră și despre tatăl dumneavoastră, înălțimea sa principele. Are minte foarte ageră pentru politică și locul lui este la Curte. Alteța Sa este la curent cu cele ce se petrec în fierăria de la Curte și mereu i-a cerut să intre în serviciul lui, dar el a refuzat.

— Să înțeleg că tânărul domn doctor mă cunoaște?

— Nu; nu a văzut-o niciodată pe înălțimea voastră. Dar pe domnul conte aici de față îl cunoaște.

— Înseamnă că a vorbit și despre mine? întrebă acesta ironic.

— Foarte des.

— Bănuiesc că numai de bine, așa-i?

Ezită un moment, apoi spuse:

— Da, de bine, fiindcă a povestit că bătrânul conte Hohenegg, tatăl dumneavoastră, va deveni ducele nostru după ce ducele de acum, cel care nu are nici un copil, va muri. Și mai trebuie să vă spun că scrisoarea de cumetrie nu a fost nici o cerșetorie. Ducele însuși s-a oferit, iar fierarul de la Curte a trebuit să se supună; totuși, el a ținui morțiș să fiu și eu de față, ceea ce i-a convenit de minune marelui domn. Suveranul nostru este un om foarte cumsecade, care își iubește supușii ca pe propriii săi copii. Să dea Dumnezeu să nu se schimbe nimic pe viitor!

Contele tocmai voia să spună ceva răutăcios, dar își ținui vorba, căci de fierărie se apropia o făptură foarte ciudată.

Era o femeie. Mergea desculță și purta o rochie purpurie. Pe umeri avea un șal galben, ponosit. Pe cap își înfășurase o basma în chip de turban. Era oacheșă, iar nasul ascuțit îi trona deasupra bărbiei voluntare. Ca nordlandeză, i-ai fi dat cam cincizeci de ani, dar se vedea clar

că era țișancă și femeile din acest neam îmbătrânesc foarte repede. Era, așadar, foarte probabil să nu fi ajuns încă la această vârstă.

Dând cu ochii de conte, nu fu defel tulburată. Îl cercetă pătrunzător, ca și pe ceilalți, după care îi salută cu o mișcare aproape trușă, întrebând:

— Măritului conte i-a rămas ceva de pomană și pentru Lilga, țișanca?

Acesta dădu din cap iritat.

— Pleacă! Cerșetoria este interzisă pe aici.

Se dădu cu un pas mai aproape de el și-l sfredeli cercetător cu ochii ei mari și întunecați.

— Cum? Domnul îmi cere să plec? Oare nu a fost un timp când Lilga, vaidzina neamului ei, era oricând binevenită în palatul contelui? Vă cunosc chipul și ochii aștia reci, cărora numai trușia le mai dă nițică viață. Ați gonit-o pe țișgarita de aici, și atunci să vă fie începutul precum pasul elefantului care zdrobește tot ce calcă, iar sfârșitul precum cel al sălbăticiunilor hăituite, care mor în întunericul nopții, lingându-și rănilor sângerânde, singure și părăsite.

Se îndreptase de spate, atât cât îi permitea statura, și ținea mâna dreaptă ridicată de parcă ar fi chemat spirite neștiute. Ochii îi străluceau, iar cuvintele îi scrâșneau printre dinții albi ca fildeșul. Cu toată hidoșenia ei de acum tot se putea vedea că odinioară fusese o fată frumoasă.

Contele sări în sus și, fierbând de mânie, o înșfacă de mână.

— Vrajitoare, vrei să te nimicesc?

Prințesa se ridicase și ea. Privirea lui se întâlni cu privirea ei blândă și mirată. Luă mâna de pe țișgancă și se întoarse spre nevasta fierarului:

— Trimite-l chiar acum pe ucenic la poliție! Să fie arestată vagaboanda asta!

Chiar în acel moment ieși din atelier doctorul Brandauer, cu un ciocan uriaș în mână. Țișanca îl văzu. Privirea i se înăspri și mai mult, iar pe chip îi apărură o uimire fără margini. Veni repede în fața lui.

— Sunteți Max, fiul fierarului de curte?

— Da, încuviință el mirat.

— Sunt Lilga, țișgarita.

— Lilga? Este oare cu puțință? strigă el, luminându-i-se chipul. În sfârșit, în sfârșit dorința noastră s-a îndeplinit! Trebuie să te duc neapărat la tatăl meu!

— Lilga nu poate să vă însoțească.

— De ce?

— Trebuie să fie arestată.

— Pentru ce?

— Pentru că a ghicit viitorul domnului de colo.

— Domnul acela nu are cum să te aresteze! Vii cu mine!

Siguranța cu care rostise aceste vorbe îl ofensă pe conte.

— Oho! făcu el. Am poruncit să fie arestată și mi se va da ascultare!

Răducind ciocanul uriaș în mână, Brandauer se uită la el zâmbind.

— Domnule conte, vă rog prea supus să dați drumul acestei femei.

— Nu am nici un motiv să-mi retrag porunca.

— Iar eu v-am rugat din politețe, ceea ce nici nu aveam nevoie să vă rog. Aici nimeni nu e obligat să asculte ordinele dumneavoastră. Nu suntem supuși nici poliției și nici dumneavoastră, iar Lilga se află sub protecția mea specială. V-am dat tot ajutorul cerut. Vreți să mă siliți să vă las cu trăsura stricată?

— O să facem rost de alta.

Atunci, prințesa veni la Brandauer.

— Domnule doctor, sfârșiți ce ați început! Vă roagă Asta din Sudlandia!

— Dorința înălțimii voastre este ordin pentru mine! Eu nu îngădui să mi se poruncească, dar o rugăminte ca cea venită din gura dumneavoastră mă transformă în cel mai bucurător servitor. Lilga, mergi în casă și așteaptă până termin aici!

Lilga dădu ușurel din cap și-i aruncă o privire în care se amestecau devotamentul și supunerea.

— Poporul boiniarilor și lombardarilor a părăsit India pentru că le-a cerut-o Bomania, zeita. Rătăcește de atunci din țară în țară și nu-și va găsi odihnă până ce nu va da peste casa-minune în care să se adune la un loc pentru a stăpâni lumea. Lilga este o fiică a neamului ei; nu are voie să se oprească dacă spiritul o mână de la spate. E nevoită să plece, dar vă veți mai întâlni cu ea, încă înainte ca soarele să apună de trei ori. Dați-mi mâna!

Îi luă mâna lui Brandauer, dar abia dacă-l învrednici cu o privire, ochii îi erau pierduți în depărtări, de parcă ar fi văzut într-acolo porțile viitorului deschizându-se. Se uită apoi drept

în ochii lui nerăbdători.

— Spiritul este atotștiitor, iar ochiul omului este slab; dar atunci când spiritul îl întărește, lucrurile îi apar în toată limpezimea lor. Nu vei crede ce-ți spune Lilga, și cu toate astea; se va adevăra. Mâna dumată puternică știe să mănuiască un ciocan; ai nevoie de putere, pentru că mai încolo vei mânui un sceptru. Sceptrul și ciocanul vor fi cuvintele-cheie ale vieții dumată. Vei semăna dragoste și vei culege dușmănie. Dar pumnul dumată va cădea ca un ciocan peste capetele dușmanilor, iar lângă dumneata vei avea...

Se opri ca în fața unei arătări neașteptate și, cu o mișcare iute, luă mâna prințesei care stătea lângă ea. Continuă apoi:

— Te văd alături de îngerul vieții dumată pe care l-ai găsit când țineai în mână un ciocan și care îți va rămâne credincios când vei ține în mână sceptrul. O să vezi mai târziu că Lilga ți-a prezis adevărat!

Dădu drumul mâinii fetei, se întoarse și dispăru cu pași repezi pe poteca îngustă care ieșea printre fierărie și casa de lângă ea.

Era în seara aceleiași zile. Max Brandauer stătea în încăperea de lângă fierăria Curții, pe care părinții săi i-o lăsaseră ca odaie de studiu. Încerca să se concentreze asupra unui tratat de știință militară, dar cele petrecute peste zi nu-i dădeau liniște.

Se gândea la apariția țigăncii, al cărei nume îi redeșteptă amintiri din primele zile ale copilăriei sale. O văzuse pentru prima oară pe când era doar un puști de cinci ani. Dispăruse la fel de neașteptat precum apăruse; părinții ei o așteptaseră apoi ani de-a rândul. Se întorsese de-abia acum; venise din pricini fără importanță, sau tocmai pentru a dezlega misterul care o învăluisese — cine putea ști?

Max le povestise părinților de întâlnirea cu ea, iar mama îl dojenise cu blândețe că o lăsase să dispară din nou. Tatăl, în schimb, era calm și ferm convins că Lilga avea să apară din nou.

Pe lângă figura prezicătoarei, Max Brandauer avea în fața ochilor imaginea luminoasă a prințesei. Până acum nu mai cunoscuse dulcea tulburare a dragostei, și nu-și dădea seama ce însemna starea care îl cuprinsese de puțin timp.

Înăuntru, în fierărie, zgomotele ciocanelor încetaseră de mult; după ce primiseră masa de seară, cei trei fierari stăteau acum în fața ușii, pălăvrăgind despre una și alta, savurându-și pipa de seară. Aproape de ei stăteau cei doi ucenici, ghemuiți pe niște roți de trăsură răsturnate, străduindu-se să prindă cât mai mult din discuția celor maturi și să se delecteze cu mirosul tutunului de pipă, care, pentru niște nări mai fine nu ar fi fost tocmai o plăcere.

— Da, spuse Thomas, fierarul șef, s-a întors tânărul domn. Să te ții acum desfătări la care o să iau parte! Toată ziua exerciții de scrimă și floretă, seara, o plimpare pe apă sau chiar o excursie, de la care Thomas nu trepuie să lipsească. Mai ales că, pe lângă distracție, mai vine și un pahar de pere, o felie de pâine cu unt și cu șuncă, sau mai pine...

— ...sau un pahar dublu de rachiu de ienupăr și o Ambalema, îi luă vorba un camarad del său.

— Da, asta așa e, fu de acord și al treilea.

Cei trei camarazi erau unul și unul. Toți trei își făcuseră serviciul militar, Thomas la cavalerie, Kasimir la infanteriști și Heinrich la artilerie. Fiecare ajunsese subofițer și considera că arma lui era cea mai importantă. Erau burlaci și ferm hotărâți să rămână așa cât mai mult timp cu putință, fiindcă le era foarte bine, cu toate că fiecare ascundea în străfundul inimii un dor. Thomas era topit după văduva Barbara Seidenmüller, Kasimir visa adesea la drăgălașa tânără văduvă și comerciantă de cartofi Barbara Seidenmüller, iar Heinrich își bea berea de seară cu cea mai mare plăcere la onorabila și preavirtuoasă văduvă, comerciantă de cartofi și hangită Barbara Seidenmüller.

Fiecare din ei avea, cum se spune îndeobște, „doaga lui lipsă”. Thomas Schubert, cavaleristul, nu izbutise niciodată în viața lui să rostească litera „b”, așa că propriul său nume suna în gura lui „Thomas Schupert”. Kasimir, infanteristul, era teribil de tăcut și singura lui contribuție la vreo discuție erau cuvintele: „Da, așa e” sau „Nu este așa”. Heinrich, artileristul, era cu totul altfel decât ceilalți doi; mereu avea câte ceva de contrazis sau de zeflemisit și avea însușirea deosebită de a înșira gogoși cu atâta curaj, încât nimeni nu îndrăznise până acum să-i pună la îndoială buna-credință.

Lui Thomas nu-i pică prea bine că i se luase vorba din gură. Aruncă nervos în aer un vâltuc de fum, apoi spuse:

— Pliscul, prieteni! Ce treapă aveți voi cu rachiul meu dublu sau cu țigara mea preferată! Ampalema este cea mai bună țigară care există. Hapana, Capalleros, Londres, Patavia, Puros sunt nimic pe lângă veritabila Ampalema. Și apoi, nu trebuie să mă scoateți din minți când vă

povestesc despre tânărul domn! Chiar în seara asta trepuie să-l plim cu parca pe Oller și nici nu știți ce plăcere îmi face. Parcă îl văd cum stă tolănit în parcă, cu ochii închiși și fără să scoată o vorpă; dar eu știu că tocmai atunci meditează adânc și studiază. Iar când ne întorcem, îmi întinde mâna și-mi spune: „Foarte mulțumesc, dragul meu Thomas!”, de mai că l-aș împrățișa, dacă nu ar fi așa de școlit și de distins. Are așa un ceva, care te tulpură și-ți trezește respectul. Odată am văzut o piesă de teatru, „Prințul dezmiardat” se chema...

— „Prințul fermecat”, îndrăzni să-l corecteze Fritz, unul din ucenici.

— Gura, mucosule! Când vorpește șeful, calfele trebuie să tacă și ucenicii să ia exemplu de la ei! Tot-una-i dacă un prinț e dezmiardat sau e fermecat. Cum spuneam, în piesa asta apare un prinț care este cizmar și eu, când văd pe tânărul domn, mi se pare...

— ... ți se pare că el e cizmarul și tu, prințul, îi tăie vorba Heinrich.

— Să nu mă întrerupi când vorpesc așa de frumos; nici nu mai știu unde am rămas.

— Da, așa e! Își dădu cu părerea Kasimir.

— Așadar, prințul ăsta, care era cizmar...

— Thomas! îl chemă în acel moment Max, care ieșise pe fereastră.

Fostul subofițer se ridică iute în poziție de drepti.

— La ordin, domnule doctor!

— Ești gata?

— Gata sunt!

Își netezi părul, își îndreptă șapca și își încheie butonii de la tunică. Întinse apoi pipa ucenicului de lângă el.

— Du-o în camera mea, Fritz! Știi unde s-o agăți! Fumatul nu este lucru potrivit cu serviciul unui domn.

După câteva minute coborî și doctorul.

— O luăm prin grădină, Thomas. E mai aproape.

Fierarul îl urma cam la șase pași depărtare. Cum mergeau ei în liniște prin pajiștea mătăsoasă, Thomas zări într-un colț al grădinii pe cei doi ucenici, care stăteau ghemuiți și-și treceau unul altuia o pipă, trădându-și prezența printr-un rotocol de fum.

— Domnule doctor!

— Ce e?

— Permiteți-mi să fac un mic ocol! Văd acolo doi netrepnici care-mi strică punătearea de pipă!

O luă tiptil-tiptil într-acolo și-i surprinse pe cei doi, înșfăcându-i de păr.

— Ce faceți aici cu pipa mea, trântorilor? Cumva aici e camera mea, hai? Ia luați de aici câte o urecheală drept acont! Restul îl primiți când mă întorc acasă, fiindcă treapa cere să fie făcută pe îndelete, iar acum nu am timp.

Își luă pipa și se grăbi să-l ajungă din urmă pe doctor.

Acesta ajunsese de-acum la râul care susura în apropierea grădinii. La mal era o gondolă, proprietatea fierarului. Se urcară în ea și o desprinseră de mal. O porniră în josul râului. Thomas nu era nevoit să vâslească, căci Max stătea la cârmă. Întunericul serii se lăsa tot mai mult, iar pe cer se aprinseseră mii de stele. Trecură prin fața palatului contelui Hohenegg, care de ani de zile găzduia președintele consiliului de miniștri, și ajunseră la aripa care fusese construită special pentru oaspeți de vară. Acum locuiau acolo un prinț moștenitor din Sudlandia, principatul învecinat, împreună cu soția și cumnata lui. Onoraseră capitala cu vizita lor care ascundea, totuși, un scop diplomatic secret, în spatele splendidei construcții se afla un parc care dădea spre râul Oller, iar peste drum de poarta parcului se întindea un teren viran. Max trase la țarm.

— Așteaptă-mă aici, Thomas, până mă întorc!

— Intrarea este interzisă, domnule doctor!

— Știu.

În ciuda acestui răspuns, Max coborî din barcă și, dintr-un salt, trecu de partea cealaltă a împrejuririi de fier, ajungând în parc. Nu-l mânase spre acest loc nici o țintă precisă, iar dacă cineva l-ar fi întrebat, nu ar fi știut ce să răspundă. Adesea, acțiunile noastre sunt conduse nu de rațiune, ci de inimă.

Se apropie de clădirea unde erau luminate doar câteva ferestre. Le cercetă pe îndelete una după cealaltă, dar nici una nu-i scoase la iveală măcar umbra celei care îl mânase într-acolo. Deodată îi ajunse la urechi zgomot de pași care se preumblau prin parc. Se ascunse îndărătul unui tufiș. Două doamne se apropiau, adâncite într-o conversație însuflețită. Amândouă erau îmbrăcate în culori deschise, ieșind astfel în evidență din întunericul grădinii.

— Așadar, suntem nevoite să conșpirăm împotriva politicii, draga mea Asta! spuse una din ele. Nu trebuie să te lași jertfită, căci și mie îmi este respingător acest conte!

Mai mult nu putu să audă, dar acum își dădu seama care era pricina ce-i adusese prin aceste locuri pe oaspeții princieri! Rămase pe loc atâta cât putu să le urmărească cu privirea pe cele două doamne. După care, se întoarse la barcă pe drumul pe care venise.

— Mai departe, la vale? întrebă Thomas.

— Da.

Porniră iarăși în plimbare. Max visa în liniște. Nu vedea aproape nimic din malurile pe care, le lăsau în urmă, frumos luminate de stelele nopții. Nu avea în fața ochilor decât făptura delicată care o văzuse mai devreme pășind alături de prințesa moștenitoare. Ce legătură am eu cu ea? se gândea el. Ea e fiică de principe, iar eu, un simplu fiu de fierar. Nici nu încăpea vorbă de asemenea gânduri. O urmăse precum steaua pe care nu o pierzi din ochi, chiar dacă miliarde de mile te despart de ea.

Așa se mai lăsară purtați de apă o bucată bună de drum, înainte de a întoarce și a trece la vâsle. Vâslitul îi făcu bine, îl ajută să-și clarifice frământările interioare. Mănată de patru brațe puternice, barca plutea acum repejor pe drumul de întoarcere.

Tocmai trecuseră de palatul contelui Hohenegg, când se întâlniră cu o barcă mai mică. Marx nu ar fi băgat de seamă dacă nu l-ar fi făcut atent Thomas.

— Ia uitați, domnule doctor, vine cineva! E o părcuță din aceea ca o coajă de nucă, cum sunt la clupul nautic! Încotro o merge?

Era un fel de canoe care, atunci când are om la bord, numără abia doi țoli pescaj. Venea dinspre malul celălalt și nu avea cum să vadă barca vâslită de cei doi, ascunși de umbrele copacilor de pe mal.

— Cam neopîșnuit flăcăul ăsta, se pronunță Thomas după ce văzuse mica ambarcațiune, când o rază de lumină căzută întâmplător asupra ei o scosese din întuneric. Arată ca un turc; are un caftan galpen și un turpan alpastru.

Max se uită și el cu atenție. Bănuiala i se adevăra: era țiganca; dezlegase o barcă de la clubul nautic și pornise într-o călătorie misterioasă.

— Las-o să treacă!

— La ordin, domnule doctor! spuse Thomas, puțin uimit că vorbise ca despre o femeie.

— E în regulă. Trebuie să vâslim neauziți în urma ei. Întoarce!

Barca pe care o urmăreau trecu pe lângă palat și trase la mal, în dreptul unui crâng care dădea înspre grădină. Max ajunsese de-abia în dreptul palatului. Cărmi la stânga și trase și el la mal.

— Thomas, vrei să fii părtaș într-o aventură?

— Sunt gata oricând pentru o aventură!

— În barca aceea este o femeie.

— O femeie? La naipa! Ce caută aici? Trebuie că e trecut de unsprezece noaptea!

— Este o țigancă. Cred că vrea să intre pe ascuns în palatul contelui și de aceea a tras la mal acolo.

— Are s-o ia prin grădină.

— Negreșit. Trebuie să i-o luăm înainte.

— La ordin, dom' doctor! Leg parca de copac. Așa, gata; asta e!

— Hai acum! Repede!

O luară iute prin spatele palatului, și apoi merșeră spre grădina care era înconjurată de un zid. Nu era nici o greutate să sară zidul, ceea ce și făcură. Pe partea aceasta, parterul înălțat al clădirii avea un porțic care se deschidea într-o scară ce ducea în grădină. Pe aici trebuia să vină țiganca dacă avea de gând să facă ceea ce presupusese Max. Se pitiră după un arbust ornamental și se puseră pe așteptat.

După un răstimp, apărură o făptură care mergea tiptil-tiptil; se opri o clipă, ciuli urechea, apoi se duse la scară. Nu urcă, ci se aplecă într-o parte și dispăru. Scara părea că duce într-o pivniță, care avea câte două luminoare de o parte și de cealaltă a pereților care o încadrau. După câteva momente, dinăuntru răzbătu o lumină.

— Mă duc după ea. Rămâi aici de pază!

— A intrat pe fereastră! Eu nu-mi permit să vă dau vreun ordin, dar cred că ar fi mai bine dacă nu v-ați duce, domnule doctor! Țiganca asta are pe necuratul în ea și umplă cu vrăjitorii care nu sunt a pună pentru un om! Poate vrea să dea vreo spargere și atunci va fi vai și-amar de pielea noastră!

Când Max ajunse la fereastra deschisă văzu că Lilga se căznea să împingă o parte dintr-un

perete; reuși să deschidă intrarea secretă și dispăru pe partea cealaltă a peretelui. Max se luă repede după ea. În fața lui pâlpâia o lumină. Lilga înainta așa de încet, că nu fu nici o greutate pentru el să se apropie de ea. Ajunse chiar în spatele ei; îi putea auzi respirația. Țiganca habar n-avea că este urmărită.

Încăperea boltită în care pătrunseseră cei doi nu era defel o pivniță, ci un coridor îngust și jos, care dădea chiar spre interiorul clădirii; culoarul se termina cu o scară care mergea în sus. Lilga urcă; trebuie că străbătuse nu de puține ori acest drum. Scara nu ducea spre parter sau spre primul etaj al casei, ci direct spre etajul al doilea. Acolo țiganca se opri trăgând cu urechea în fața unei uși înguste care nu avea decât o clanță simplă. După câteva momente puse mâna pe clanță; ușa se deschise pe dinăuntru fără zgomot, lăsând să iasă la iveală o lumină vie, care o încadră pe gitană ca rama unui tablou.

Fără să închidă ușa, înainta ușurel în cameră. Max veni mai aproape. Se trezi într-o bibliotecă ovală cu pereții tapetați cu rafturi pline de cărți. Încăperea era despărțită de o altă printr-o draperie verde. Biblioteca avea o intrare secretă, mascată de un perete cu cărți, care putea fi mișcat într-un anumit fel. Din tavan atârna un candelabru cu șase brațe, care lumina încăperea ca ziua. În mijlocul camerei se afla o masă lungă, acoperită toată cu cărți și tot felul de hârtii.

Lilga se duse la draperie, o dădu puțin la o parte, aruncă o privire și... dispăru pe după draperie. Max așteptă puțin, apoi se strecură și el până acolo. Fără să miște draperia în așa fel încât să fie observat, își făcu totuși o mică deschidere prin care reuși să vadă dincolo.

În față avea praveștea unei camere de lucru luminată de o veioză scumpă. Țiganca se așezase pe un scaun îmbrăcat în catifea. Își scosese o pipă de lut, o umpluse cu tutun și și-o aprinsese tacticos. Fuma tihnit, de parcă se afla la ea acasă și părea că nu avea să se ridice prea curând de acolo. Oare ce însemnau toate acestea? Cum de știa cerșetorea aceasta străină și disprețuită odaia secretă a contelui? Max nu avea acum timp de întrebări. Întâi de toate trebuia să profite de situație. Se strecură înapoi să verifice dacă avea cum să mai iasă de acolo; se liniști văzând că intrarea secretă din bibliotecă avea un zăvor care era legat de clanța exterioară, putând astfel să iasă foarte ușor.

Privirea îi căzu pe masa de scris. Chiar în fața lui văzu, amestecată printre alte hârtii pline de cifre, o foaie pe care stătea scris cuvântul „cheie”. Să fi fost vorba de cheia misteriosului schimb de scrisori diplomatice ale contelui? Cu toate că de ani buni era membru al consiliului de miniștri, contele era considerat adversarul secret al ducelui și trebuie că întreținea relații duplicitare cu mai multe Curți. Circulară deja zvonuri cum că se ducea o campanie secretă pentru a-l răsturna pe actualul duce. Sute de gânduri săgetau mintea doctorului; se mai duse încă o dată la draperie; țiganca era tot la masă, fumându-și nestingherită pipa. Se așeză iute pe un scaun și începu să-și noteze grăbit în carnet cifră după cifră, literă după literă din hârtia aceea atât de importantă.

Tocmai ajunsese la sfârșit, când de dincolo auzi o voce răsunătoare. Se repezi iute la draperie, trăgând cu ochiul. Bătrânul conte intrase și dăduse peste neașteptata vizitatoare nocturnă. De când Katombo îi dezvăluise misterul „Căpitanului negru” îmbătrânise vizibil, fără să-și piardă, însă vioiciunea lui dintotdeauna. Dând cu ochii de țigancă, se înnegri la față.

— Mii de trăsnete! Ce-nseamnă asta?

Țiganca nici că se gândea să se ridice. Trase cu sete din pipă și apoi spuse:

— Mii de trăsnete, chiar așa! Nu o mai cunoaște pe Lilga, femeia lui!

— Lilga! strigă el, trăgând vizibil speriat zăvorul ușii. Trăiești! Ce dorești de la mine? Ai uitat că ți-am interzis să mai intri în casa mea?

— Trupul țingaritei a îmbătrânit, dar nu și mintea ei. Nu a uitat nimic; cu toate acestea, nu-i e frică de tine. Mai trăiește încă și nu va muri decât atunci când va voi prea buna Bovania. Unde este fiul meu?

— Nu-i la mine, a murit.

Lilga se ridică, în sfârșit.

— Mincinosule!

— Ai grijă ce spui, femeie!

— Omule, ferește-te de Lilga, țiganca! Când era cea mai frumoasă dintre fiicele boiniarilor, ți-ai bătut joc de ea. Și-a părăsit neamul ca să stea cu tine. Dar jurămintele tale n-au fost decât minciuni, săruturile, otravă și iubirea ta, înșelăciune. M-ai izgonit în lume, ca să-ți iei o nevastă de viță nobilă. Mi-ai răpit chiar și copilul, fiul tău și al meu! Dar eu l-am găsit și i-am spus cine este tatăl și călăul lui. Însă tu mi l-ai răpit din nou și m-ai dat afară din țară. Eu tot m-am întors ca să-i dau de urmă. Unde este copilul nostru?

— A murit.

— A murit? Da, e mort, mai mult decât mort. Trupul său e viu, dar ce folos, dacă de trei ani încoace i-ai ucis spiritul, sleindu-l de orice putere? Unde este copilul meu, fiul meu? L-ai închis într-o casă de nebuni fiindcă știa că un conte îi este tată. Scoate-l de acolo!

— Și tu ești la fel de smintită!

Se întoarse către el și-l privi aspru drept în ochi; se lăsă apoi încet în genunchi.

— Ai cunoscut inima unei fete care și-a sacrificat poporul, neamul, credința, părinții și frații pentru că așa ai vrut tu. Dar se vede că nu cunoști inima unei mame, care este aida unei leoaice capabilă să-l sfășie pe cel care îndrăznește să-i răpească odorul. Adu-ți aminte ce fericiți am fost și privește-o apoi pe Lilga așa cum este ea acum, căzută în genunchi în fața ta! Te imploră să...

— Taci! îi tăie contele aspru vorba. Termină cu teatrul ăsta! Fiul tău este mort. Nu ai să-l mai revezi niciodată.

Femeia se ridică în picioare.

— Atunci, țingarita va striga pe toate drumurile că tu ești tatăl copilului ei.

— Nu zău?! Te voi împiedica.

— Așa zici tu? pufni ea, pe chip întipărimdu-i-se de data asta ura și hotărârea, ștergându-i de pe buze disprețul de mai devreme. Îți închipui că Lilga se teme de tine și de puterea ta, conte von Hohenegg? Ești prins în ghearele ei precum o vulpe în labele unei leoaice. O singură vorbuliță de-a ei îți poate aduce pieirea!

— Ei! Ia spune vorbuliță aceea! îi porunci el rânjind batjocoritor.

Veni lângă el și-i murmură:

— Răpirea prințului!

El se dădu îndărăt.

— Ești cu adevărat smintită, vagaboando!

— Ascultă mai departe!

Veni iar lângă el și-i mai șuieră printre dinți cuvinte pe care Max nu reuși să le prindă, pentru că le spusese prea încet. Contele se albise la față și rămăsese fără replică.

— Ei, ce zici? Tânjeai după tron și coroană; vagaboanda din fața ta poate să ți le dea pe amândouă sau la fel de bine poate să ți le ia. Acum pot să îmi recapăt fiul?

Hohenegg se duse la fereastră și rămase mult timp cu privirea pierdută. Într-un sfârșit, se întoarse către ea.

— Până acum ai păstrat tăcerea?

— Jur pe Bovania că așa am făcut.

— Bun, îți vei recăpăta fiul.

— Când?

— Când vei voi.

— Măine! Știu unde a fost dus.

— Bine. Îi voi scrie cele trebuincioase directorului.

Se așeză și completă o foaie care era deja semnată și purta sigiliul contelui.

— Uite! Hârtia asta îți va deschide ușile azilului.

— Rămâi sănătos! Nu mă voi mai întoarce niciodată!

Max nu avu cum să mai audă răspunsul contelui, fiind nevoit să se întoarcă repede. Dar pe unde s-o ia? Pe culoar nu se putea aventura, fiindcă era mai mult ca sigur că ținanca avea să dea peste el acolo. Nu-i rămase altceva de făcut decât să se ascundă sub masa care avea o cuvertură îndeajuns de lungă.

Nici nu se pitulase bine acolo, că cei doi intrară în bibliotecă.

— Rămâi sănătoasă o dată pentru totdeauna! spuse contele. Și ia aminte că puterea mea se întinde mult mai mult decât te poartă pe tine pașii!

Femeia ieși prin ușa secretă, iar el se întoarse în camera de lucru.

Max îl auzi plimbându-se de colo până colo mult timp; apoi îi ajunse la urechi scârțâitul ușor al peniței. Tocmai când doctorul se tot gândea dacă trebuia să plece, contele se ridică și intră în bibliotecă. Pași spre ușa ascunsă, o deschise și dispăru.

Cu siguranță că voia să se asigure dacă ținanca închisese la loc fereastra și ușa. Max bănuia ce trebuia să fi scris contele. Profită de ocazie să se convingă dacă avea dreptate sau nu. Se duse degrabă în camera de lucru, aruncă o privire pe masa de scris și descifră hârtia care fusese lăsată acolo. Contele ordonase directorului azilului de nebuni ca, imediat ce acesta avea să o vadă pe Lilga să o interneze de urgență ca nebună irecuperabilă, să nu stea de vorbă deloc cu ea și, la cel mai mic gest de rezistență din partea ei, să ia cele mai aspre măsuri de

constrângere și să i se aplice o lecție dură.

— Nemernicul! șopti ca pentru sine doctorul.

Se întoarse grăbit înapoi în cameră.

Plecaser la timp de acolo, căci chiar în clipa următoare intră din nou contele, care se duse în încăperea vecină. Imediat după aceea se simți miros de ceară roșie pentru sigiliu, apoi se auzi un jilț urnindu-se și ușa care dădea afară deschizându-se și pe urmă închizându-se. Contele avea de gând negreșit să înmâneze scrisoarea unui curier.

Culoarul era închis. Max făcu lumină și zări în perete un inel de fier. Dintr-o smucitură, puse în mișcare ușa masivă, care părea a fi pe roțile. Tânărul doctor pătrunse în ceea ce părea a fi o pivniță, de sub scara care ducea la terasa de afară. Cercetă scurt ieșirea spre coridor și văzu că podeaua era puțin ridicată, așa că nu trebuia decât să împingă ușor pentru ca peretele mobil să se îmbuce la loc.

De acum era un fleac pentru Max să iasă afară, ferestrele având câte un gemuleț mobil care se deschidea și în afară, dar și pe dinăuntru.

Se cațără pe fereastră și, dintr-o mișcare, fu afară.

Thomas veni iute la el:

— Slavă Domnului, domnule doctor, că v-ați întors teafăr și nevătămat! Vrajitoarea a ieșit de mult. Ce s-a întâmplat acolo înăuntru?

— Ai să afli mai târziu. Dar până una alta, să nu spui nimănui de cele întâmplate în seara asta!

— Mă jur că am să păstrez tăcerea! N-am să-i spun nici măcar punei Parpara Seidenmüller, hangița de la „Vulturul Alpastru”, care întotdeauna trepuie să le știe pe toate...

12. Ospiciul

Când cei doi ajunseseră, din nou acasă, liniștea nopții se lăsase de mult. Max se duse în camera lui, dar somnul întârzia să vină. Cele aflate în acea noapte îi frământau mintea și nu-l lăsau să adoarmă.

Se sculă dis-de-dimineață, se îmbracă și ieși să facă o plimbare în aerul răcoros al dimineții, ca să-și pună în ordine gândurile. Trebuia să chibzuiască bine la cele ce avea de făcut în privința gitanei.

Când o porni pe drumul de întoarcere acasă, hotărârea era luată. Să lase cazul în grija justiției, nu mergea. Era foarte probabil că nu i s-ar fi dat crezare și, chiar de s-ar fi întâmplat, contelui nu i-ar fi fost deloc greu să facă uz de relațiile sale puternice pentru a întoarce procesul în favoarea sa, îndepărtând-o astfel pe țigancă din calea sa. Nu, nu dorea nicicum să se adreseze nașului său, contele, și să-l înfățișeze toată întâmplarea.

Ajuns aproape de fierărie, auzi loviturile de ciocan, în fața ușii fierăriei se aflau mai mulți cai, ținuți în frâu de rânđași care purtau veșminte de servitori ai ducelui. Văzându-i, grăbi pasul și nu peste mult timp ajunse lângă ei.

Stând cu spatele la foc, fierarul, potcovarul și armurierul Curții, Albert Brandauer, ținea cu un clește pe nicovală o bucată de fier înroșit. Lângă el, un om, care nu purta veșminte de fierar, lovea din răspuțier fierul cu ciocanul, împrăștiind mii de scântei în jur.

Cel care îl ajuta pe fierar purta, într-adevăr, un șorț de piele de fierar și își sumețise mânecile cămășii după onorabilul obicei al breslașilor cu pricina, dar cămașa îi era croită din cea mai fină pânză franțuzească, întreaga sa înfățișare strălucea; se vedea deslușit că avea camerist, și încă unul iscusit, care nu preocupase nici un efort pentru a-și pune la punct stăpânul.

Era însuși ducele.

Domnii de rang înalt au hobby-urile lor. Există domnitori faimoși pentru pasiunea și talentul lor în giuvaergerie, strungărie sau bucătărie. Petru cel Mare a fost chiar și dulgher pe corabie. În Nordlandia oricine cunoștea pasiunea ducelui pentru arta fierăritului, iar în capitală oricine știa că înălțimii sale îi plăcea să trebaluiască prin fierăria Curții cu mare sânguință și pricepere. Când grijile cărmuirii îl apăsau prea tare sau dacă simțea vreodată nevoia să se destindă, mergea la fierărie și apuca cleștele și ciocanul. Înălții demnitari erau foarte mulțumiți cu această pasiune a ducelui, pentru că de fiecare dată se întorcea în cea mai bună dispoziție de la fierărie; chiar și poporul de rând vorbea cu satisfacție de pasiunea ducelui, care nu costa nici un ban țara, așa cum se întâmpla cu alți stăpânitori, care storceau sudorile poporului pentru a-și satisface plăcerile. Nu de puține ori se întâmplase ca, în decursul vreunei plimbări prin țară, ducele să oprească înaintea vreunei fierării, să dea câteva lovituri de ciocan, ca apoi să plece mulțumit și cu zâmbetul pe buze. Micul atelier de fierărie al Curții, care se afla la marginea orașului, era la fel de bine cunoscut precum teatrul sau oricare altă clădire faimoasă din capitală. Puțini erau cei veniți din provincie în vizită la Fürstenberg care să plece înainte de a da o raită și pe la fierăria lui Brandauer.

În această zi ducele își făcuse apariția dimineața devreme; avea de potcovit câțiva cai din distinsul său grajd. Fierarii și ucenicii fuseseră nevoiți să se dea la o parte, iar acum nu se auzeau decât loviturile de ciocan, odată cu discuția pe care o purtau cei doi oameni atât de diferiți în exterior, dar asemănători în lăuntrul lor.

— Spui să nu mă amestec cu „aducătorii de lumină”; Brandauer? îl descosea ducele.

— În nici un caz, luminăția voastră! Pentru țara noastră sunt ce sunt șoarecii pentru un câmp rodnic sau omizile pentru copac.

— Ai dreptate, Brandauer, se auzi dintre două lovituri de ciocan. Contele îi vrea, dar eu nu, la fel ca și tine. Mai ține fierul pe foc!

Fierarul făcu întocmai și suflă în foaie.

— Ce mai vroiai să-mi spui? îl întrebă ducele, stând rezemat de coada ciocanului.

— Iar se vorbește în taină despre o revoluție!

— Pfui! Vorbe goale, atâtea de trântorii francezi! Eu îmi fac datoria față de popor, care e mulțumit de mine. Privește ciocanul acesta! Cu el împlânzesc fierul. Tot așa există un alt fel de ciocan cu care pot să împlânzesc o rebeliune. Ce spui despre disputele de la granița cu Sudlandia?

— Cât aduce pe an granița?

— Puțin; cam cinci sute de mii de taleri.

— Și cât costă supravegherea ei permanentă?

— Cam cu zece mii de taleri mai mult decât suma pe care ți-am zis-o.

— Atunci, renunțați la graniță, luminăția voastră!

— Dintr-un anume punct de vedere, ai dreptate, dar trebuie să te gândești și la alte aspecte.

— Eu gândesc la fel ca flăcăul meu, care se pricepe! îi răspunde fierarul scurt și cu mândrie părintească.

— Ce spune el despre graniță?

— La o parte cu ea!

— E în regulă. Într-o bună zi am să stau de vorbă cu el. Scoate fierul din foc, bătrâne!

Iarăși se porniră loviturile de ciocan, când intră Max; făcu o plecăciune plină de respect către înaltul ajutor al tatălui său.

Acesta îi răspunde la salut cu vorbele:

— Bună dimineața, doctore! Te-ai întors din nou în patria natală? după care începu din nou să bată fierul până ce fu nevoie să fie băgat din nou la foc. De-abia atunci îi întinse mâna, vizibil mulțumit. Bine ai venit! Ai niște timp liber, fiule?

— Pentru luminăția voastră sunt oricând liber!

— Atunci, jos cu tunica, pune-ți șorțul și înșfacă ciocanul! Hai să lucrăm toți trei!

Fierarii pălăvrăgeau în grădină; pe lângă ei, ca de obicei, ucenicii. De câte ori ducele își făcea drum pe atelierul lor, li se dădea liber.

— De-ar putea cineva auzi ce se petrece înăuntru spuse Heinrich, artileristul. Acolo se face politică și se decid probleme la care nici măcar ministrul nu are acces.

— Da, așa e! întări și Kasimir.

— Bătrânul are o minte practică, dar ducele se ia mai mult după spusele tânărului domn, chiar dacă nu lasă să se vadă. Sunt sigur că o să devină cineva important.

Kasimir încuviință cu putere din cap.

— Poate chiar un vagmistru de cavalerie, continuă Heinrich, aruncând o ocheadă cu subînțele către Thomas.

— Se prea poate, îl înfruntă acesta calm, căci la artilerie nu cred că i-ar place vreodată; este prea gropiană și nerușinată.

— Chiar așa? întrebă Kasimir, care nu se sătura niciodată să-i vadă înțepându-se.

— Bineînțeles! Și cine nu crede, nu are decât să arunce o privire la Heinrich, și pe urmă o să priceapă prea bine cum stă treapa. În schimp, noi, cei de la cavalerie, suntem oameni suptiri, altfel de ce tânărul domn preferă să meargă cu mine și nu cu altul? Și cine primește cea mai puțin Ampalema? Cine a primit chiar deunăzi o cupaneză? Thomas, de la cavalerie.

— Ia nu te mai umfla atâta în pene cu cavaleria ta! îi replică Heinrich disprețuitor. Mare brânză! Dar să fii în stare să mânuiești cum trebuie un tun, asta-i cu totul altceva! Uneori de o singură salvă bine trasă depinde soarta unei bătălii întregi.

— Cred că-ți lipsește o doagă! îl contrazise Thomas. Cum să depindă o pătlie de o singură salvă de tun?

— Păi, tu nu poți să pricepi. Ia să vă dau un exemplu. Chiar acum unsprezece ani, în bătălia de la Harlingen făceam ultimele încercări ca să nimicim dușmanul. Fuseseră aruncate în joc toate rezervele. Înaintam pe toată linia, dar inamicul mai avea încă forțe proaspete. Dacă și le-ar fi aruncat în luptă, am fi fost obligați să ne retragem și să ne lăsăm învinși. Bătrânul conte Hohenegg — zică-se orice s-ar zice despre el, dar nu există îndoială că a fost un erou militar foarte curajos — stătea pe o colină îndărătul bateriei noastre și-i observa prin lunetă pe comandanții inamici. Deodată întoarse capul spre mine: „Heinrich Feldmann”, spuse el, „ești cel mai bun artilerist din armata mea; vezi colo aghiotantul inamic călare? „La ordin, generalissime!” îi răspunsei eu. „Trebuie să predea ordinul scris de introducere în luptă a rezervelor; îl ține în tasca de la șa.” „Să-l ușurez, domnule?” îl întrebai eu. „Da, dar cruță omul și calul, căci omul ne simpatizează, iar calul îi este foarte drag.” „Se face, domnule!” Încarc, așadar, pușca cu grijă și o pun la ochi. La naiba, flăcăul mai are o sută de pași până la pădure și între el și crângul des se află un han, prin spatele căruia urmează să treacă. Ce să fac? Există o singură posibilitate: catul de jos al hanului nu are decât o singură încăpere. Pot să ochesc prin ferestrele de dincoace și de dincolo ale odăii. Duc pușca iarăși la ochi — călărețul dispăre îndărătul casei; descarc — glonte trece prin amândouă ferestrele și lovește tasca de la șaua călărețului, care ajunsese chiar în spatele casei. Bătălia a fost câștigată și de-abia a doua zi, când m-am dus la han, am putut să văd ce împușcătură de maestru am făcut.

Ei, acum tot nu mă credeți că soarta unei singure bății poate să depindă de o singură împușcătură?

— La naiba cu pazaconiile tale! îl bombăni Thomas, supărat de îndrăzneala cu care artileristul înșirase la gogoși. Ești cel mai nerușinat mincinos pe care l-am văzut la viața mea!

— Da, așa e, fu de acord și Kasimir.

De-abia după ce mai trecu un ceas își chemă meșterul fierar ajutoarele. Ducele plecase din atelier însoțit de doctor; de-acum fierarii se puteau apuca din nou de treabă.

Când se întoarse mai târziu, Max veni călare pe un armăsar murg de rasă aleasă; i-l dăduse ducele din propriile lui grajduri.

— Ai permisul de intrare în ospiciu? îl întreabă tatăl său.

— Da. Ministrul de interne în persoană mi l-a eliberat.

— Ai să-i aduci pe Lilga și pe fiul ei la noi, nu-i așa?

— Fără doar și poate.

Apucă frâiele calului și o porni la galop. Fierarul rămase cu privirile pierdute după fiul său. Era mândru ca nimeni altul de feciorul lui.

Drumul mergea tot pe lângă râu, înspre munți. Cam la vreo trei mile depărtare de Fürstenberg, la poalele unei mici localități, Bergstein, se rânduia un șir de dealuri chiar până la malul râului, terminându-se cu o fortificație naturală de stânci. Pe coama bastionului stâncos se ridica un castel vechi care acum era folosit ca ospiciu. Directorul acestuia, Breiding, era un fost medic militar de rang înalt, care primise acest post prin bunăvoința contelui Hohenegg.

Acesta se trezise nu de mult timp și-și lua micul dejun în mijlocul familiei. Era un om foarte corpolent, cu fălci proeminente.

— Nici o noutate, scumpetea mea? Mai toarnă-mi un pic, te rog!

— Azi-noapte a venit un trimis din partea contelui. Vroia neapărat să te vadă personal. Dar eu i-am spus că ești plecat. Uite-ți cafeluța! E îndeajuns de dulce?

— Tocmai cum trebuie, inimioara mea! Somnul este cea mai importantă necesitate a organismului uman. Cine-și scurtează somnul, își scurtează viața. Dă-mi acum scrisoarea!

Soția îi întinse scrisoarea sigilată; o desfăcu și o citi.

— Hm, un client nou! spuse împăturind la loc scrisoarea.

— Un bărbat?

— Nu, o femeie; o țigancă

— Aha! Precis e vreo vagaboandă. De unde e trimisă?

— Vine ea singură.

— Singură? De bunăvoie? Cum e cu puțință?

— Vine sa-și viziteze fiul și o să fie oprită aici.

— Cine este fiul ei?

— Nu mai trăiește. Era numărul unsprezece de la furioși.

Fata cea mare dădu drumul linguriței de cafea cu zgomot în ceașca și întreabă:

— Domnul acela draguț care zicea mereu că el e sănătos și că a fost declarat bolnav mintal din motive necurate?

— Chiar, acela, copila mea.

— Papa, eu cred că nu era nebun și cei doi medici secundari sunt de aceeași părere cu mine..

— De unde știi tu? o întreabă surprins tatăl.

— I-am auzit vorbind fără ca ei să știe că-i ascult.

— Acești doi asistenți sunt încă la început în meserie și nu se pricep să pună un diagnostic. Medicul șef, ca și mine, de altfel, a stabilit că e bolnav. Și apoi, în acest caz este vorba și de părerea Înălțimii sale, contele, pe care nu trebuie să o pui la îndoială. Tulburarea pacientului cu numărul unsprezece se înrăutățise de la o zi la alta; cazurile de demență cunosc adesea stări de revenire în forță a bolii. Nu aveam ce să-i mai fac decât să-l bag în cămașa de forță. Asta l-a slăbit fizic așa de rău, încât în scurt timp și-a găsit odihna veșnică.

— Aici cred că se ascunde un mister cu totul neobișnuit, papa. Deși era foarte tânăr și fusese fiu de țigancă, avansase până la rangul de căpitan. Contele ți l-a adus pe el, după care acum îți poruncește s-o oprești și pe mama lui.

— Copila mea, sunt convins că nici știința și nici contele nu se pot înșela. Legăturile de familie ale celor aduși aici nu sunt treaba mea.

Se ridică și plecă să preia raporturile medicilor. Aceștia erau adunați în biroul lui. Îl așteptau de peste o jumătate de ceas.

— Bună dimineața, domnii mei! Îi salută el, așezându-se. Luați loc! Înainte de a face raportul, vreau să vă atrag atenția asupra unei noutăți. Chiar în cursul acestei după-amiezi își va face apariția o țigancă venită să-și viziteze fiul. Această persoană este nebună și trebuie internată de urgență în celulele pentru furioși.

— Cine este fiul? Întrebă medicul șef, Schramm.

— Era numărul unsprezece.

Cei doi asistenți schimbă între ei priviri pline de subînțeles. Medicul șef fu și el luat prin surprindere.

— Mama lui este țigancă? Pot să întreb de unde vine înștiințarea de care ați pomenit?

— De la Înălțimea Sa, contele von Hohenegg.

— Atunci, femeia este cu siguranță nebună. Înălțimea Sa dispune de cunoștințe medicale de netăgăduit, care fac superfluă o reexaminare aici în ospiciu a femeii cu pricina.

Aici se cuvine spus că, la început, contele von Hohenegg își crescuse fiul avut împreună cu Lilga sub numele von Wallroth și îl înscrisese la dorința lui în militarie, unde tânărul, fiind foarte capabil, avansase până la gradul de căpitan. Când contele fu cuprins de patima stăpânirii și, ros de ambiții, începu să urzească planuri de trădare împotriva casei stăpânitorului actual, văzu în fiul său o piedică și îl înlătură încredințându-l „protecției” unor medici de boli mintale cu totul aserviți, lui, care urmau să-l facă să dispară pentru totdeauna într-un mod cât mai puțin bătător la ochi.

Mai departe, raportul nu dură mai mult de câteva minute. Subalternii cunoșteau îndeajuns de bine felul în care directorul lor conducea ospiciul, pentru a-și tulbura cât mai puțin digestia. Tocmai isprăviseră raportul, când intră portarul care anunță că în camera de așteptare se afla o țigancă venită să-și viziteze fiul.

— Domnule doctor Schramm, fiți așa da bun și duceți-vă dumneavoastră jos! Îi ceru directorul. Sunteți familiarizat cu detaliile problemei.

Doctorul Schramm plecă; din mers dădu câteva ordine, și se duse în camera de așteptare. O găsi pe Lilga.

— Cine sunteți? o interogă el aspru, cercetând-o din cap până în picioare cu privirea lui tăioasă.

— Mă numesc Lilga și sunt vaidzina neamului meu.

— Ce dorești?

— Domnul meu, binevoiiți a citi hârtia asta pe care mi-a dat-o contele von Hohenegg!

— E scrisă de mâna lui?

— Da.

Se uită în treacăt peste scrisoare.

— Veniți după mine!

Ieși din cameră, traversă curtea și pătrunse într-o clădire sumbră, cu ferestrele strașnic zăbreuite. Aici urcă o scară, puse o gardiană să-i deschidă ușa de la intrare, care dădea într-un coridor întunecos, apoi trase zăvorul greu de fier de la una din ușile de pe culoar.

— Aici înăuntru!

Celula avea o fereastră cu zăbrele prin care lumina zilei cu greu își putea croi drum.

În pereții golași erau înfipse niște belciuge, din care atârnau lanțuri care sporeau impresia înfricoșătoare pe care încăperea ar fi făcut-o oricum.

Țiganka făcu un pas înapoi

O fulgeră o bănuială înspăimântătoare.

— Ce să fac eu aici?

— Vei vedea.

— Nu intru până ce nu aflu. Vreau să-mi văd fiul.

— Intră!

O luă și o împinse fără menajamente, după care ieși, zăvorând ușa în urma lui.

— Femeia rămâne la acest număr! ordonă el gardianei de serviciu. Dacă nu stă liniștită, o vârați în cămașa de forță! Pe ziua de azi nu primește nimic de mâncare.

Când se întoarse în curte, îi ieși înainte portarul.

— Domnule doctor șef, vă căutam. A sosit un domn care dorește să viziteze ospiciul și nu știu dacă trebuie să-l deranjez pe domnul director.

— Cine e?

— Un domn foarte bine. Nu și-a spus numele.

— Ia să vedem.

Străbătu fără să se grăbească curtea îndreptându-se către camera de așteptare. Tânărul pe

care îl găsi acolo se ridică în picioare la intrarea lui.

— Domnul director Breiding? murmură el, făcând o plecăciune nu foarte adâncă.

— Medic șef Schramm, îi răspunse cel întrebat destul de rece, închipuindu-și că avea de-a face cu vreun om de litere sau vreun jurnalist.

— Am cerut să vorbesc cu directorul. Este plecat?

— Numele dumneavoastră?

— Pofțiți cartea mea de vizită!

Îi întinse cartea de vizită pe care stătea scris simplu: „Dr. Max Brandauer”.

Medicul șef se înclină la fel de rece.

— Doriți să faceți un tur al instituției noastre?

— Negreșit.

— În ce scop?

— În scopul unei informări.

— Aha! făcu doctorul, pe chip citindu-i-se satisfacția că nu se înșelase în presupunerile sale. Vă autorizez accesul și vă voi da un însoțitor.

— Doresc să fiu însoțit de domnul director!

— Imposibil! Dânsul, de altfel ca și noi, ceilalți trei medici, este foarte solicitat de meseria grea pe care o practică aici.

Max zâmbi.

— Domnul meu, vă rog să citiți această hârtie!

Scoase un plic cu antet oficial din buzunar și-l înmână doctorului.

Acesta îl desfăcu și-l citi surprins și puțin stânjenit. Hârtia cuprindea un ordin scurt și cuprinzător din partea ministrului de interne pentru ca celui care-l va prezenta să i se acorde accesul, în calitate de trimis al ducelui, în toate saloanele și încăperile din ospiciu și să i se răspundă detaliat la toate întrebările.

— Asta-i cu totul altceva, domnul meu, băgui medicul șef. Îl rog pe domnul doctor să binevoiască a mă însoți la domnul director!

Îl conduse în camera șefului său. Nu, era nimeni acolo. Copleșit de încordarea pricinuită de prezentarea raportului subalternilor săi, directorul simțise nevoia unui somnifer întăritor.

— Îmi permiteți să vă rog să luați loc? Îl voi anunța de îndată pe domnul director.

— Prea bine! Dar nu aş vrea să aștept din nou o jumătate de oră. Timpul meu este și mai măsurat decât cel al domnilor doctori, sună răspicat răspunsul lui Max.

Ordinul scris pe care îl avea la mână îi fu de mare ajutor, căci nici după două minute își făcu apariția directorul.

Se vedea clar că fusese trezit din somn.

— Domnule doctor, am onoarea...

— Domnule director, unde l-ați lăsat pe domnul medic șef?

— A fost nevoit să meargă de urgență la un pacient...

— Vă rog să-l chemați la fel de urgent! Trebuia să vă gândiți că este de datoria lui să pregătească ospiciul pentru vizita mea. De asemenea, am să aștept ca și ceilalți medici ai instituției să mi se alăture în turul pe care am de gând să îl fac.

Directorul se văzu obligat să sune după medicul șef, care își făcu imediat apariția însoțit de cei doi medici secundari.

— Să mergem, domnilor! ordonă Max. Aș dori să văd mai întâi sălile de întruniri, apoi sălile de rugăciune, bucătăria, locurile de plimbare și așa mai departe, după care voi merge să vizitez celele individuale.

Era pentru prima dată când un reprezentant al ducelui venea incognito în vizită la ospiciu. Însoțitorii vizitatorului își dădură seama, după notițele amănunțite pe care și le lua, că aveau de-a face cu o persoană foarte avizată.

Inspectarea lăcașului de boli mintale îi prilejui lui Max contactul cu suferința umană. Văzu pacienți care jeleau după vreo întâmplare adevărată sau numai închipuită, idioți care scânceau ușurel, dar neîncetat ca pentru ei, deranjați mintali cronici care nu scoteau un sunet și limbuți cărora nu le tăcea o clipă pentru. Văzu artiști și scriitori faimoși pentru operele lor dar care acum zăceau în nesimțire ca niște umbre ale spiritelor de odinioară. Unul se credea tigr; a trebuit să i se transforme celula într-o cușcă; mânca numai carne crudă, în sânge, pe care o sfâșia cu dinții și cu unghiile crescute în neștire, și răgea ca o sălbăticiune. Un altul se învărtea fără încetare; își închipuia că este axa de rotație a pământului. Încă unul privea cerul printr-un sul de hârtie pe care îl credea lunetă; se credea Galilei și în fiecare zi descoperea câte o stea nouă. Mai era unul care se credea Napoleon Bonaparte; stătea bătos în celula sa și

dădea toată ziua ordine cu voce răstită, închipuindu-se la comanda bătăliei de la Wagram.

În aripa pentru femei priverile era la fel de cumplită. Dintr-o celulă venea un urlat așa de teribil, pe care Max abia putea să îl suporte.

— În numele lui Dumnezeu, domnule director, nu există nici un mijloc să-i faceți pe oamenii aceștia să tacă?

— Se vor potoli de la sine. Așa se întâmplă întotdeauna când vreun pacient nou face cunoștință cu cămașa de forță.

— Să înțeleg că persoana aceasta se află de curând aici?

— De astăzi.

— Cine e?

— O țigancă.

— A! Și ce boală are?

— Încă nu am apucat să o consultăm, domnule doctor.

— Dar în formele cu care a fost trimisă aici trebuie să fie vreun indiciu.

— Încă nu am avut timp să le citim.

— Vă rog să deschideți!

Gardiana care îi însoțea trase zăvorul. Lilga stătea pe jos în mijlocul celei; avea picioarele prînse în cătușe grele, iar partea de sus a trupului era așa de tare strânsă într-o cămașă de forță, încât bieteii femeii îi curgea un firicel de salivă din gură, iar ochii îi erau larg ieșiți din orbite. La intrarea celor trei bărbați scoase un geamăt sălbatic, în care răzbătea o cumplită frică de moarte. Max se stăpâni cu greu.

— Domnule director, chiar este necesar acest tratament?

— Fără îndoială.

— De ce?

— Raportează! se adresa directorul gardienei.

— Bătea în ușă și cerea să i se dea drumul.

— Este o dorință cât se poate de firească, interveni Max. Vă rog, domnule director, să o scoateți din starea în care e!

— Nu am cum să vă dau ascultare, domnule doctor. Dacă fac acum o concesie, după aceea va fi imposibil s-o mai vindec vreodată. Vă rog să înțelegeți!

Directorul știa prea bine ce vorbea. Dacă ar fi dezlegat-o pe țigancă, trimisul ducelui ar fi aflat cu siguranță ceea ce nu trebuia în nici un caz să afle.

— Nu puteți să-mi îndepliniți rugămintea?

— Îmi pare rău!

— Atunci îmi transform rugămintea în ordin oficial.

Directorul îi privi drept în ochi, în parte uimit, în parte îngrijorat.

Nu avea decât o soluție:

— Nu am cum să țin seama de acest ordin, domnule doctor. Eu nu pot primi ordine decât de la superiorii mei. Excelența sa mi-a transmis să vă răspund la orice întrebare și nu să vă ascult ordinele.

— Bun! Citiți, vă rog, această hârtie!

Doctorul scoase o a doua scrisoare. Directorul o citi și se albi la față.

— Vedeți, domnule director Breiding, că sunt îndreptățit să mi se pună totul la dispoziție. Biletul acesta scris chiar de mâna Luminăției sale vă va convinge, sper. Dacă nu eliberați imediat femeia, mă văd nevoit să vă eliberez pe dumneavoastră din funcție.

Amenințarea își făcu efectul. Directorul o ajută pe gardiană să-i scoată femeii cătușele și cămașa de forță, imediat ce aceasta reuși să respire cum trebuie, încetă să mai urle. Directorul nu avea, însă, de ce să se mai teamă că pacienta ar fi făcut vreo mărturisire, căci în aceeași clipă se prăbuși leșinată la podea.

— Ziceați ceva de actele cu care a fost trimisă aici pacienta și pe care nu le-ați citit încă?

— Da.

— Dar au trecut prin mâinile dumneavoastră?

— Da.

— Mințiți!

— Domnule doctor . . .

— Vă repet: mințiți. Vă rog să dați vorbă să fie aduse imediat aici!

— Cred... sper, domnule doctor, că... vroiam să spun...

— Ei, ce vroiați să spuneți?

— Că actele cu pricina nu sunt într-un tot așa cum se obișnuiește...

— ...ci sunt sub forma unui ordin din partea contelui Hohenegg, nu-i așa?

Directorul încremeni de spaimă. Cine era acest tânăr, acest simplu „Dr. Max Brandauer” care dispunea de o încredere așa de mare din partea ducelui încât își permitea să-l amenințe cu eliberarea din funcție? Și de unde știa de ordinul contelui?

— Așa... așa... este! se bâlbâi el.

— Vreau să văd acest ordin!

— Domnule doctor, nu sunt sigur că-l mai am.

— Ba îl veți găsi, dacă nu vreți să suportați o inspecție oficială a documentelor acestui azil! Această femeie a venit aici pentru a-și vizita fiul, nu-i așa?

— Așa e.

— Unde este acesta?

— A murit acum câteva zile.

— Unde sunt documentele lui de internare?

Directorul tăcu.

— Aha, înțeleg, erau la fel cu cele ale mamei lui! Domnule director, sub conducerea dumneavoastră se pare că se petrec lucruri care mă silesc să procedez la o percheziție foarte serioasă. Căpitanul von Wallroth era ținut ca fiind grav deranjat mintal, așa-i?

— Așa e!

— Domnii, se întoarse brusc Max spre cei doi medici secundari, vreau părerea dumneavoastră despre acest

— Domnule doctor!...

— Nu vă eschivați! Apelez la știința și la onoarea dumneavoastră să-mi spuneți dacă acest amărât era într-adevăr nebun. De răspunsul pe care mi-l veți da depinde viitorul carierei dumneavoastră!

— Nu era deranjat mintal, dar se prea poate să fi devenit în urma tratamentului suportat aici, îndrăzni cel mai curajos dintre ei.

— Este suficient; corespunde întocmai cu părerea mea! Domnule director, o declar liberă pe mama căpitanului și îi dau drumul din ospiciu. Puneți-o imediat pe picioare! Mă voi îngriji personal de o trăsură cu care să o conduc înapoi în oraș! Dar mai înainte să vedem dacă este de găsit ordinul pe care l-ați primit astăzi prin curier de urgență de la conte. De restul se vor ocupa autoritățile.

La scurt timp, Max părăsea azilul, îndreptându-se către orașelul Bergstein. Era foarte tulburat și spera că o plimbare pe jos avea să-i pună gândurile în ordine. Calul și-l lăsase în grajdurile ospiciului.

Dădu peste niște muncitori care reparau drumul, îi întrebă de cel mai apropiat birjar și fu lămurit așa de clar, încât nu-i fu deloc greu să ajungă acolo.

Acasă nu găsi decât nevasta și copilul acestuia. Află de la ei că birjarul era plecat într-o cursă dar că trebuia să se întoarcă din moment în moment. Max făcu comanda și tocmai voia să plece, când privirile îi căzură pe o oglindă, deasupra căreia era agățată o schiță făcută creionul. Se apropie ca s-o vadă mai bine.

— Lilga, țiganka! Cum a ajuns tabloul acesta aici?

— O cunoașteți pe Lilga? îl întrebă femeia. Ah, este binefăcătoarea noastră. Fiul meu, care este dăruit cu un pic de talent la desen, i-a făcut portretul pe care îl vedeți atârnat acolo. Nu credeți că e reușit?

— Foarte reușit! Dar spuneți-mi, bună doamnă, cum ați ajuns s-o cunoașteți pe țigancă?

— S-a întâmplat de mult, să tot fie douăzeci de ani de atunci. Pe vremea aceea era o doamnă de văză și locuia la castelul contelui von Hohenegg, în Fürstenberg. Lucrul acesta trebuia ținut ascuns, dar toată lumea vorbea și cu toții o compătimeau pe frumoasa fată, pentru că... dar acestea sunt nimicuri care nu au cum să vă intereseze pe dumneavoastră. Cum ziceam: mama mea era moașă; avusese de-a face cu tot felul de notabilități. Pe vremea aceea eram de puțin timp măritată și locuiam la ea, în capitală. Într-o noapte se întâmplă că două doamne de rang foarte înalt aveau nevoie de ajutorul ei, și anume ducea și baroana Falkenau, care se aflau în vizită la castel. Cele două doamne erau rude îndepărtate. Baronul, pe care stăpânitorul acestei țări îl prețuia foarte mult, era plecat în străinătate. Baroana a murit la naștere și, pentru că primul meu născut îmi murise cu puțin timp în urmă, am primit-o în grijă pe micuța baronesă — ah, vroiam să spun, pe micul baron, ca să-i fiu doică. De atunci, frumoasa țigancă a început să mă viziteze în fiecare zi.

Max nici nu bănuia ce însemnătate avea să aibă această scurtă relatare asupra viitorului destinului său.

— Lilga a continuat să vă viziteze și mai târziu?

— Da. De cum își făcea apariția, noi trebuia s-o înștiințăm despre tot ce se petrecea și, cum pleca, să ne informăm la rândul nostru despre tot ce ar fi putut s-o intereseze.

— Despre ce?

— Despre... despre... ei bine, oi avea voie să vă spun? Mai întâi despre fiul fierarului de Curte Brandauer, apoi despre fiul baronului Falkenau, pe urmă despre contele Hohenegg și despre mulți alți oameni de rang înalt.

— Pe care îi cunoașteți personal?

— Nu eu. Soțul meu s-a îngrijit mereu de asta.

— A primit ceva pentru strădaniile lui? Femeia surâse.

— Suntem foarte mulțumiți. Lilga trebuie că avea foarte mulți bani încă de pe atunci.

Max se despărți de ea și se întoarse la ospiciu. După o jumătate de ceas sosi și birjarul și, la scurt timp după aceea, trăsura o purta pe Lilga înapoi în oraș. Max o însoțea călare pe gitana atât de ușor eliberată.

13. „Aducătorii de lumină”

Era spre seară. Bătrânul conte von Hohenegg stătea la masa de scris. Lângă el se așezase fiul său. Discutau aprins, dar nu foarte prietenos.

— Cât de departe ai ajuns cu prințesa Asta? îl întreabă tatăl.

Fiul ridică din umeri.

— Să știi, papa, că nu am de gând să tratez legătura mea cu ea ca pe un capriciu. Un plan atât de important are nevoie de timp ca să se dezvolte de la sine.

— Așa deci! Cu alte cuvinte, te afli de-abia la început ?

— Cam așa, dragă papa. Doamna noastră nu pare deloc dornică să-și sacrifice sentimentele pe altarul politicii sau tradițiilor vreunei case princiare. Să-i lăsăm timp în așa fel încât inima ei să vină singură în întâmpinarea noastră.

— Timp? Așa vorbește un ofițer care trebuie să se obișnuiască cu orice fel de cucerire?

— Uiți, papa, că sunt și cetăți care nu pot fi cucerite decât după un asediu îndelungat.

— Nu cred că prințesa Asta este genul de care spui. Pe de altă parte, nu avem timp. Te porți prea delicat, cum nu-ți stă deloc în fire. „Drăguțul conte”, cum ți se spune în cercurile ofițerești, este, totuși, croit din alt material. Dă-le încolo de șovăieli! Alteța Sa începe să îmbătrânească, ca să nu-ți mai amintesc și de restul. Știi bine că viitorul casei noastre depinde de reușita acestui plan. Ți-am spus de nenumărate ori că nu am multe să-ți las moștenire. Suntem săraci. Marea avere a familiei Hohenegg s-a dus pe apa sâmbetei ca urmare a pierderilor uriașe suportate în navigație!

— Iar eu ți-am spus, la rândul meu, de nenumărate ori, papa, că un nobil nu se cuvine să se amestece cu tagma negustorilor. Ai fi putut mai bine să investești averea familiei în terenuri, și atunci, „căpitanul negru”, iadul să-l înghită, nu ar mai fi avut cum să se atingă de noi. De ce nu l-ai trimis pe țișanul ăsta pe lumea cealaltă atunci când l-ai închis în pivnița noastră!

— Îți vine ușor să vorbești acum, când am ajuns la ananghie. Pentru cine am rupt-o atunci cu tradițiile rangului nostru, dacă nu pentru tine, pe care te visam ajuns duce? Ah, dar mi-ai adus aminte de altceva când ai pomenit de dușmanul nostru de moarte. Știi că un alt dușman al Nordlandiei adică al politicii nordlandeze, se află în prezent în Sudlandia? Mă refer la Nurvan-pașa.

Tânărul conte făcu ochii mari.

— Nurvan-pașa în Sudlandia? Ce caută acolo?

— Asta mă întrebam și eu. Trebuie să fim prevăzători. Prezența lui acolo este suspectă. Situația din Nordlandia are nevoie, cât mai curând de o clarificare și încă nu se știe ce se va întâmpla pe mai departe. Mi-am croit eu niște căi, dar nu se știe niciodată! Prin urmare, mă gândeam că ar fi în avantajul nostru dacă am afla ce planuri l-au adus pe Nurvan-pașa în Sudlandia. Nu vrei să preiei tu sarcina și să-mi dai apoi de știre?

— Dar pentru asta ar trebui... ah... ar trebui să...

— ...să pleci din Nordlandia? Firește!

— Și prințesa Asta?

— M-am gândit bine. Fata nu prea dă semne că s-ar grăbi. Mai bine să așteptăm ce ne aduce viitorul! Dacă planul ne izbuteste, prințesa Asta va face mai puține nazuri în fața contelui Hohenegg. Dar mai e și alt motiv să te trimit acolo!

— Ce motiv, papa?

— Nu ghicești? Sunt nevoit să țin seama de orice eventualitate. Dacă în ultimul moment își vără diavolul coada și planul nostru e descoperit, tu trebuie să fii complet afară din joc. Dacă lucrurile vor merge prost de tot, măcar tu să fii lăsat în pace.

— Și tu, papa?

— Eu? Nu cred că planul meu va da greș, spuse contele abătut. Toată viața m-am pregătit pentru reușită și mi-am îndrăznit să fac lucruri ale căror urmări tu nici măcar nu le bănuiești, căci dintotdeauna m-am ferit să te fac părtaș la secretele mele. Pregătirile pentru lovitura finală se apropie de sfârșit. Dacă dau greș, locul meu nu mai este pe această lume!

Contele se ridicase și acum măsura încruntat camera cu pași mari. Fiul său îl privi câteva clipe consternat, apoi râse fără urmă de îngrijorare:

— Ah, dragă papa, de ce o iei așa de în tragic? Până acum totul a mers strună! De ce ne-ai părăsi norocul tocmai acum?

— Nu știi ce s-a întâmplat. Până de curând eram convins că nimeni nu-mi cunoaște secretele. Ai să-mi înțelegi îngrijorarea când îți voi spune că am descoperit că lucrurile nu stau chiar așa. Există o persoană care-mi cunoaște toate secretele.

— Mă înspăimântă! Despre cine vorbești?

— Nu întreba! Nu pot să-ți spun numele ei!

— Dar nu te-ai gândit s-o reduci la tăcere?

— Îți repet: nu întreba! Sigur că m-am îngrijit s-o fac să tacă. Persoana asta e singurul obstacol care ne-ar fi dat într-adevăr de furcă. Acum s-a aranjat. Nici nu ți-aș fi pomenit de ea dacă nu am fi fost nevoiți să fim extrem de precauți. La fel și cu Nurvan-pașa.

— Ei bine, papa, dacă asta te liniștește, vreau să-ți mărturisesc că îmi place misiunea pe care mi-o încredințezi, în Fürstenberg nu mă reține nimic, în afară de slouii acela de gheață, prițesa Asta. Dacă ești de acord, voi pleca chiar mâine în zori și voi-adeuce...

În acel moment intră valetul, ducând o carte de vizită pe tăvița de argint. Contele se uită la ea și spuse:

— Un nume civil! Habar n-am cine e. Ce caută aici la o oră așa de nepotrivită? Trebuie să fie ceva foarte important, dacă un necunoscut a îndrăznit să mă deranjeze acum.

Îi dădu liber fiului său cu un gest al mâinii, iar dintr-o înclinare a capului îngădui valetului să-l poftască înăuntru pe necunoscutul vizitator nocturn. O ușă se închise în urma tânărului conte și o alta se deschise, lăsându-l să intre pe fiul fierarului care, după o plecăciune politicoasă, se îndreptă demn de spate, așteptând cuviincios ca primul să vorbească contele.

— Ce doriți? întreabă acesta rece. Sper ca apariția dumneavoastră la o oră așa de nepotrivită să fie scuzată de o pricină bine întemeiată. Acum nu am timp de vizite mărunte.

— Vin din însărcinarea Alteței Sale, domnule conte!

— Așa! Nu știam că sunteți angajatul vărului meu.

— Nici nu sunt. Sunt fiul celui pe care trebuie să-l știți măcar după nume, fierarul Curții, Brandauer.

Chipul și-așa aspru al contelui se crispă și mai mult.

— Bun. Cu siguranță că aveți vreun act din partea ducelui. Trebuie să înțelegeți că nu obișnuiesc să accept ca intermediar între mine și Alteța Sa pe orice necunoscut.

— Poftiți, domnule conte!

Max întinse hârtia pe care contele o citi dintr-o ochire, pentru ca apoi să-l privească întrebător.

— Din ce-mi arătați nu reiese scopul vizitei dumneavoastră.

— Alteța Sa a considerat că pot să transmit mesajul și pe cale verbală.

— Treceți la subiect!

— Porunciți și mă supun. Circulă zvonul că un anumit domn von Wallroth, căpitan de artilerie, a fost declarat nebun de către o anumită persoană din anumite motive. În acest mod nelegiuit și inuman, căpitanul a fost închis într-un ospiciu, unde i s-a grăbit sfârșitul.

Contele se ridică. Un nor îi întunecase chipul.

— Un zvon cu adevărat nemaipomenit, domnule Brandauer. Cine l-a colportat?

— Firește că e foarte dificil de descoperit sursa și răspândirea unui zvon. Acest caz face excepție, dar eu nu sunt obligat să răspund înălțimii Voastre.

— Atunci voi ști să vă constrâng. Acest zvon îmi aduce atingere în cel mai înalt grad și...

— Hm! îl întrerupse Brandauer, aproape disprețuitor.

— Cum îndrăzniți, domnule? Spuneam că acest zvon mă atinge în cel mai înalt grad fiindcă administrația ospiciului se află sub conducerea mea. Repet, vă voi constrânge; dacă e nevoie, să-mi dezvăluiți numele celui care a produs acest zvon!

— Înălțimea Sa nu este în măsură să mă silească în vreun fel, fiindcă Alteța Sa...

— ...poate foarte bine să aibă puterea de a grația, dar nu și să se amestece în desfășurarea unui interogatoriu sau a unei cercetări. Cine m-ar împiedica să vă arestez?

— Eu, „anonimul” fiu de fierar, înălțime!

— Ah! Faptul că vărul meu are bizară pasiune de a se relaxa când și când în atelierul tatălui dumneavoastră nu este în ochii mei un motiv ca să vă fac vreo concesie. Prin urmare, vă ordon să-mi spuneți numele celui care a născocit și a răspândit zvonul.

— Nu văd nici un temei grăitor pentru a da curs acestui ordin. De altfel, zvonul nu este o născocire, ci este purul adevăr.

— Aștept cu nerăbdare dovada.

— Actele de internare a căpitanului se află de-acum în mâinile Alteței Sale. Aceste acte se reduc în mod curios doar la un simplu ordin care poartă o semnătură despre care nu trebuie

să vă spun prea multe.

— Cine a dat din mână actele?

— Directorul spitalului, firește. A fost silit să predea un alt act care îi fusese înmănat prin curierul rapid care cerea ca mama căpitanului să aibă parte, de aceeași soartă ca cea care l-a împins pe fiul său în noaptea nebuliei și a morții.

Contele avu nevoie de ceva timp să-și vină în fire. Se rezemă cu mâna de masa lui de scris, apoi spuse cu glas înăbușit:

— Mama căpitanului? Are o mamă?

— Firește... și bineînțeles că are și... un tată!

— Cum o cheamă?

— Este o țigancă pe nume Lilga, iar tatăl, care mai este în viață, este un...

— La naiba, vorbeam acum de mamă!

— Așadar, zvonul a pornit de la mine și a fost...

— Nu pricep cum de v-a trecut prin minte așa o sminteală!

— ...și a fost adus tot de mine la cunoștința ducelui, care m-a onorat cu însărcinarea de a vizita ospiciul. Acolo mi s-au adevărit cumplitele bănuiri. Am eliberat-o pe mama căpitanului și am înștiințat-o pe Alteța Sa despre toată situația. În consecință, directorul și medicul șef vor fi supuși unei anchete. De altfel, sunt deja arestați și nu mai au cum să dea înapoi.

Contele păli și mai tare, dar, când vorbi mai departe, ochii îi scăpărau scânteii:

— Să înțeleg că totul s-a petrecut fără permisiunea mea?

— Încă nu am auzit ca un stăpânitor cu puteri depline să aibă nevoie de permisiunea vreunui din supușii lui, fie el și președintele consiliului de miniștri. Și apoi, nici nu era timp să fie înștiințată și Înălțimea Voastră. Din nefericire, se pare că o persoană foarte sus-pusă va avea de pătimit în urma anchetei. Alteța Sa are mărnișoasă intenție de a nu lăsa lucrurile să ajungă acolo și dorește să dea indicații în acest sens autorităților însărcinate cu ancheta. În afara ducelui, femeii eliberate din ospiciu și a mea, nimeni altcineva nu știe absolut nimic. Consider ca mare favoare din partea stăpânitorului faptul că m-a însărcinat pe mine să transmit aceste indicații.

— Ce scop au indicațiile de care vorbiți?

Doctorul ridică din umeri.

— Nu altul decât cel deja amintit. Mi se pare foarte posibil ca biata femeie să nu fie în stare să facă față unei anchete. Oricum, merită o răscumpărare pentru toate suferințele îndurate.

— În mâinile cui se află hârtiile luate de la ospiciu?

— În mâinile ducelui.

— Aveați nevoie de o autorizație din partea ministrului de interne?

— Firește, dar ducele a preferat să nu desconspire scopul anchetei mele.

Contele se duse la fereastră, rămânând minute în șir cu privirile pierdute în noapte. Deodată, se întoarse brusc, ca iluminat de o idee:

— Domnule doctor, dumneavoastră dețineți vreun post în administrația statului?

— Nu.

— E păcat, pentru că un om cu știința dumneavoastră ar trebui să încerce să se facă folositor țării lui. Sunt gata să vă deschid niște uși, dacă doriți!

Max se înclină respectuos.

— Vă mulțumesc, înălțime! Deocamdată nu am astfel de planuri. Iar dacă aș avea, le-aș încredința mai întâi Alteței Sale, care îmi este și naș! Să înțeleg că discuția noastră se oprește aici, pentru moment?

— Sunteți liber!

Când ușa se închise în urma doctorului, contele căzu pe gânduri. Cele aflate îi umpluseră sufletul de neliniște. Acest Brandauer era într-adevăr un om periculos! De unde putea el să știe că... Era o enigmă care se cerea numaidecât dezlegată. Să pună mâna pe el, nu putea; era un favorit al ducelui, care l-ar fi apărut fără doar și poate. Dar țiganka? Să termine odată pentru totdeauna și cu ea? În nici un caz! Mai putea oare să facă ceva împotriva ei, după toate cele întâmplate? Blestematul ăsta de Brandauer îl lăsase fără apărare! Toată viața lui montase un joc foarte îndrăzneț împotriva rudelor sale și acum, când nu mai avea de pus la punct decât ultimul amănunt, fusese făcut șah-mat. Trebuia să acționeze repede, dacă voia să mai apuce să guste din roadele muncii sale de o viață.

Se plimba prin cameră ca un leu în cușcă. După un răstimp, se hotărî. Trase de șnurul clopoțelului și-i porunci valetului care apăru imediat:

— Du-te degrabă îmbrăcat civil la hanul Barbarei Seidenmüller și cheamă-l de urgență la mine pe domnul Ambrosius Natter[58], pe urmă, du-te la castel și caută să-l găsești fără vâlvă pe cameristul Grunert. Să mi-l aduci în grădină, unde mă va aștepta pe terasă!

— La ordin, Înălțimea Voastră!

Omul plecă. Se duse în odaia lui, își aruncă pe umeri o mantilă, își puse o pălărie civilă și părăsi în scurt timp palatul stăpânului său. Se duse la malul râului, dezlegă o barcă și o porni, vâslind din răsputeri, spre malul celălalt.

Când ajunse acolo, Max tocmai cobora din gondola sa. Nu avea de ce să se grăbească, așa că-l văzu deslușit pe trimisul contelui trecându-i grăbit pe dinainte.

— Valetul contelui; cel care mi-a dat drumul în casă, murmură surprins Max. Ce grăbit e! Sigur are vreo însărcinare legată de vizita mea acolo! Trebuie să fiu cu ochii pe el.

Îl urmări pe furiș până la hanul onorabilei văduve și comerciante de cartofi, Barbara Seidenmüller. Se opri sub streșină unei case de vizavi și văzu că la primul cat al hanului două ferestre erau luminate. După draperii văzu bine umbra unui om mic de statură care stătea de vorbă cu un altul, în care îl recunoscuse imediat pe valetul contelui. Trecu strada hotărât și intră în han.

Primul client de care dădu cu ochii fu Kasimir, fostul infanterist. Când acesta îl văzu, la rândul lui, se ridică respectuos de pe scaun. Doctorul se duse la el.

— Kasimir, vrei să-mi faci un serviciu?

Cel întrebat încuviință din cap.

— Da.

— Știi că vii des pe aici; de aceea îmi închipui că-i cunoști sau măcar i-ai văzut pe toți străinii care trag la han.

— Așa este.

— Aici locuiește cineva mic de statură. Camera lui e la primul etaj, cu ferestre care dau în stradă.

— Chiar așa este. De patru săptămâni se află aici.

— Îl cunoști?

Urmă încă un scuturat din cap, și mai viguros decât primul.

— Atunci, postează-te cu fața spre fereastra lui, undeva în întuneric, așa încât să nu poți fi văzut! Bănuiesc, că în curând are să iasă din han. Imediat ce vezi că pleacă, dă-mi de știre! Eu mai am ceva de discutat cu hangița.

Kasimir își dădu berea pe gât și plecă. Hangița îl văzu pe noul venit și veni iute la el. Era o femeie plăcută, încă tânără; când îi întinse mâna, chipul îi iradia, de bucurie.

— De mii de ori bun venit, domnule doctor! Nu v-am mai văzut de cel puțin un an de zile! Pe unde ați tot umblat?

— Prin Italia, Franța, Anglia, Olanda, și tot așa...

— Vai de mine! Trebuie că a fost îngrozitor! Eu țin tare mult la „Vulturul Albastru” ăsta al meu și nu am să-l părăsesc câte zile oi avea! Ca acasă nu-i nicăieri! Să vă aduc o sticlă cu ce am eu mai bun?

— Da, am nevoie de o înghițitură zdravănă, ca și dumneata, de altfel. Îmi trebuie o informație, dacă se poate între patru ochi.

— Între patru ochi? Haideți atunci în odăița din spate, unde nu ne deranjează nimeni!

— Trebuie să rămân aici, pentru că aștept din moment în moment pe cineva. Adu-mi vinul la masa de lângă ușă!

Hangița dădu zor să-și servească oaspetele de vază, lăsând vorbă chelnerului să se ocupe el de ceilalți clienți.

— De patru săptămâni în hanul dumitale locuiește un domn străin, începu Max, după ce femeia luă loc lângă el. Tare aș vrea să știu cum îl cheamă și cu ce se ocupă, dar fără ca el să afle ceva.

— Despre cine vorbiți?

— Nu știu altceva despre el decât că e mic de statură și are o cameră la primul etaj, cu ferestre care dau în stradă.

— A, vorbiți de domnul care are camerele unu până la patru?

— Are patru camere? Trebuie că este foarte înstărit de-și permite!

— Fără doar și poate. Este rentier, plătește foarte bine și se numește Ambrosius Natter. Dar stă prea puțin pe acasă și adesea lipsește zile în șir.

— Prin ce fel de cercuri se învâрте?

— Habar n-am. Oricum, primește des vizitele unor domni pe care, din păcate, nu-i cunosc.

— Din ce clasă socială fac parte?

— După toate aparențele, din cea de jos. Unii dintre ei, cu toate că umblă în civil, au un aer fără îndoială milităresc. De două sau trei ori a fost pe aici și un servitor de-al contelui Hohenegg. Era îmbrăcat tot în civil, dar eu l-am recunoscut.

— Spui că Natter iese mult?

— Aproape numai seara.

— Când se întoarce?

— Foarte târziu. Îl văd când vine, cu toate că i-am pus la dispoziție o cheie de-a casei. Câteodată...

Hangița se întrerupse, căci pe ușă dăduse buzna Kasimir.

— A plecat? întrebă Max.

— Da, așa e.

— Încotro? A luat-o cumva pe stradă la dreapta?

— Nu, la stânga.

— Bea mai departe vinul meu, Kasimir! Noapte bună!

— Ce domn cumsecade, nu-i așa, Kasimir? făcu hangița, după ce Max se îndepărtase.

Fostul infanterist nu avea cum s-o aprobe. Tocmai era cu paharul la gură și se vedea bine că avea de gând să-l golească până la fund.

— A trebuit să stai cu ochii pe cineva, acolo afară?

Kasimir dădu din cap și-și mai turnă un pahar.

— Pe rentierul cel scund?

Întrebarea îl surprinse din nou cu paharul la gură. Dădu din cap, apoi dădu pe gât băutura fină cu care nu prea era obișnuit.

— Ce treabă avea cu el?

Turnându-și încă un pahar, Kasimir ridică din umeri.

Nostima văduvioară îi răpise ea inima, dar acum nu prea-i cădea bine că-l deranja din acea plăcută îndeletnicire, asupra căreia își concentra toată atenția.

— Nu știi, Kasimir?

Acesta scutură din cap și duse pentru a treia oară paharul la gură.

— Îți place vinul?

Dădu din cap în timp ce golea paharul cu atâta convingere, de parcă ar fi sorbit nectar zeiesc.

— Te cred; e soiul cel mai ales pe care îl am în pivnița mea. Dar ia uite, doctorul mi-a lăsat prea mulți bani. Ce să fac? Să te las pe tine să-i înapoezi, sau... da, așa voi face! Voi ține minte cât mi-a dat în plus și, când se va întoarce, i-i voi da înapoi.

Kasimir își turnase și ultimul rest din sticlă. Vru să ridice paharul, dar îl lăsă brusc jos.

— Pe toți diavolii, nu este deloc așa!

— Zici că ar trebui să-ți dau ție banii?

Ridică iarăși paharul și încuviință în timp ce-l dădea pe gât. Puse paharul la loc pe masă și banii cu pricina, în buzunar, apoi își îndesă pălăria pe cap și spuse:

— Noapte bună, Bărbel!

— Noapte bună, Kasimir!

Se ridică și o porni țănoș spre casă. Nu oricine se putea lăuda că băuse până acum din vinul cel mai ales al Barbarei Seidenmüller.

Doctorul ieșise din han la timp pentru a-l zări pe rentier la lumina unei lanterne și-al prinde în urmă. Ajunsese foarte aproape de el, reușind astfel să nu-l piardă din ochi.

Rentierul se îndrepta cu pași repezi spre râu. Ținea foarte aproape de șirul de case, pentru a se confunda cu umbrele lor; cu toate acestea, Max izbuti să-l aibă sub ochi tot timpul.

— Se duce la palatul Hohenegg, gândi el. Ce naiba or avea de împărțit cei doi? E clar că pricina care-l grăbește pe omul acesta spre conte la o oră așa de târzie are legătură cu vizita pe care a primit-o mai devreme. Trebuie să aflu ce au de vorbit cei doi. Am să încerc să ajung la bibliotecă pe o scurtătură. Din bibliotecă pot să aud tot și dacă voi fi surprins acolo, nu am de ce să mă tem.

Natter trecuse râul cu barca contelui. Max ajunse și el iute dincolo, cu gondola sa. O luă prin spatele palatului, se asigură că nu-l vede nimeni, sări pe fereastră, strecurându-se apoi pe culoarul secret. Înainta încet, fiindcă trebuia să fie prevăzător. Reuși să ajungă neauzit la bibliotecă, unde de data aceasta nu mai ardea nici o lumină. Auzi voci dinspre camera de lucru. Se duse la draperie și trase cu ochiul.

Pe sofa era așezat un bărbat scund, dar robust. Era îmbrăcat într-un costum negru de

calitate, croit după ultima modă de la Paris. Nu purta barbă, iar chipul său palid era luminat de o privire ageră căreia cu siguranță nu-i scăpa niciodată nimic. În fața lui stătea contele. Max nu ajunsese suficient de repede acolo, așa că pierduse prima parte a discuției celor doi. Dar ce-i auzeau acum urechile îl făcu imediat atent.

— Cum stați cu strădaniile pe lângă corpul de ofițeri? Își întrebă contele vizitatorul.

— Minunat! îi răspunse acesta. Lista pe care mi-ați dat-o mi-a fost de mare ajutor. Cei aflați pe listă sunt cu toții de origine burgheză, neavând nici o rudă în Ministerul de Război. Oferiți-le vreun prilej să înainteze în grad, și atunci iadul să mă înghită dacă nu vă vor asculta supuși. Și dacă e vreunul nehotărât, îi dăm permisie, cel mai bun mijloc de a-l face să se gândească mai bine.

— Sunteți absolut sigur de acești oameni?

— Fără doar și poate.

— Dar trupele vor rămâne de partea comandanților lor în cazul în care e atacat actualul regim?

— Trupele? N-o să le ceară nimeni părerea. Datoria lor este să se supună.

— Sigur, în situația actuală de pace și ordine. Dar se pune întrebarea dacă vă vor asculta și când această situație va fi dată peste cap.

— La naiba, nu-mi fac nici cea mai mică grijă. Esențial rămâne să reușim infiltrarea oamenilor noștri în poziții de comandă, după ce îi vom fi îndepărtat pe ceilalți de o manieră cât mai puțin bătătoare la ochi. Realizarea acestei cerințe vă revine dumneavoastră. Restul îl puteți lăsa în seama noastră. Aducătorii de lumină știu cum să-și deschidă drumurile!

Un aducător de lumină! Max era uimit până peste poate. Auzise multe despre această organizație politică ce-și propusese să răspândească lumina asupra popoarelor, dar care era foarte asemănătoare cu cea a nihilistilor ruși. Aveau agenți secreți în Paris, Bruxelles, Londra și Washington. Unul din ei făcuse vâlvă mare în jurul său, un anume Mericourt, de origine francez, care era amestecat peste tot unde revoluționarii dădeau câte o lovitură de stat. Din Londra, unde se pusese chiar și un premiu pe capul lui, reușise cu chiuu cu vai să fugă.

Max mai știa că, deși în Nordlandia iluminatorilor li se interzisese accesul, contele îi proteja împotriva voinței vărului său, ducele. Max discutase adesea cu nașul său, ducele, această chestiune. Dar că Hohenegg ar fi mers atât de departe cu trădarea, nici prin gând nu-i trecuse. Ciuli, așadar, urechile, pentru a nu scăpa nici o vorbuliță din discuția de dincolo.

— Cu restul populației cum stați? se interesă mai departe contele.

— Clasa muncitoare este ca și câștigată. Negoțul și meșteșugurile sunt la pământ, iar muncitorii mor de foame împreună cu familiile lor. Au loc adunări secrete, unde se predică aprins pornirea cruciadei împotriva aristocrației și claselor exploatare. Deja aud marșul batalioanelor de muncitori care vor dărâma și vor zdrobi totul în calea lor! Grupările gărzilor civice nu așteaptă decât armele necesare pentru a asedia capitala. În schimb, cu populația din provincie nu am ajuns așa de departe. Mai trebuie încă dusă muncă de lămurire.

Hohenegg nu răspunse, ci începu să se plimbe cu pași mari prin cameră, cufundat în gânduri. După un răgaz, se opri în fața rentierului.

— Și când credeți că veți fi suficient de pregătiți pentru a porni lupta?

Cel întrebat se uită fix în ochii contelui.

— De ce mă întrebați pe mine, domnule conte?

Hohenegg șovăi puțin după care spuse:

— Pentru că s-au întâmplat lucruri care cer urgentarea punerii la punct și apoi a aplicării planului nostru. Este vorba de ospiciu.

Musafirul contelui își ridică sprâncenele a mirare.

— A apărut cineva care este așa de slăbit la minte, care să nu fie de acord cu dumneavoastră?

— Nu, dimpotrivă. Nebunii sunt gata să-și rupă lanțurile pentru a ne lega pe noi în locul lor!

— Ah!

— Din ordinul personal al ducelui se va face o anchetă împotriva directorului și medicului șef al ospiciului, pentru că...

— Trebuie s-o împiedicați cu orice preț! Ar putea ieși la iveală lucruri care să ne dea planurile de gol!

— Din păcate nu am puterea să opresc cercetările. Directorul se află deja în arest, împreună cu medicul șef.

Natter sări în sus ca un arc.

— Fir-ar să fie! Incidentul ăsta poate să strice totul! Cei doi își vor da drumul la gură...

— Deocamdată nu mă tem, îi tăie contele vorba. Motivul pentru care au fost arestați nu are nimic de-a face cu planurile noastre, ci este o chestiune care mă atinge doar pe mine personal. Singurul care ar putea să ne pună în pericol și să ne trădeze, căpitanul von Wallroth, e mort. Cei doi vor înțelege că este în avantajul lor să păstreze tăcerea în legătură cu secretele noastre.

Rentierul răsuflă ușurat și se așază la loc.

— Ei, dacă-i pe-așa, atunci nu văd nici un motiv de îngrijorare.

— Nu înțelegeți, domnule Mericourt. V-am spus că este o chestiune care mă privește doar pe mine. Dar persoana care a fost eliberată fără știrea mea din ospiciu se află în posesia unor secrete care mă pun în postura de a fi la discreția ei. Și nu am nici un motiv să cred că nu va face uz de ele.

Max era să se dea de gol printr-o mișcare neatență. Așadar, omul acesta subțirel, îmbrăcat în negru era Mericourt, faimosul agent al aducătorilor de lumină. Acum nu mai avea nici o îndoială că aveau să se întâmple lucruri de o importanță capitală. Îl surprinsese și faptul că Lilga avea o asemenea putere asupra influentului conte. Tare ar fi vrut să afle în ce consta puterea aceasta, dar, deși contele părea să fie destul de intim cu Mericourt, se ferise, totuși, să-i dezvăluie acest mister, așa cum își putu da seama Max din discuția ce urmă:

— Pot să știu cine, este această persoană de care vă temeți atât de mult, domnule conte? îl întreabă Natter-Mericourt.

— Este... de fapt, este o țigancă, dar...

— Cum? O țigancă? De ea se teme sus-pusul conte Hohenegg?

— Lăsați-mă să isprăvesc! Vroiam să spun că nu e o vagaboandă, ci este vaidzina neamului ei.

— La naiba! Ce mare lucru înseamnă un titlu ca ăsta! O golancă precum oricare alta! Nu vă înțeleg, domnule conte.

— Vă cred. Nu cunoașteți și nici nu aveți nevoie să cunoașteți legăturile mele cu această persoană. Dar pot să vă asigur foarte serios că, în cazul în care ceea ce știe această femeie ajunge la urechi nepotrivite, se află în joc poziția, dar și libertatea mea.

— Atunci, eliminați persoana! spuse rentierul cu o mișcare a mâinii care exprima clar ce voia să însemne „a elimina”.

— Din păcate, nu este așa de ușor precum vă imaginați.

— De ce?

— Pentru că bănuielele vor cădea imediat asupra mea și mai ales acum este cazul să ies cât mai puțin în evidență.

— Mă uimiți, domnule conte! Cine naiba ar avea îndrăzneala să vă bănuiască dacă această persoană ar păți ceva... cât se poate de firesc!

— Întrebați, cine? Ducele în persoană! El a fost cel care a dat ordinul de eliberare a femeii. Mă va suspecta imediat; fiindcă știe prea bine că țiganka nu este defel tulburată mintal și că a fost oprită în ospiciu pe nedrept, din ordinul meu.

Mericourt fluieră ușurel printre dinți.

— Deci așa stau lucrurile. Înseamnă că nu avem nimic de făcut în această privință. Dar altfel nu s-ar putea? Această persoană deține vreo dovadă care să vă incrimineze, mă refer la vreo hârtie sau vreun alt fel de document?

— Nu sunt sigur, dar nu prea cred.

— Atunci nu este totul pierdut. La toți dracii dacă povestea asta nu s-ar putea întoarce în favoarea dumneavoastră! Așteptați răbdător desfășurarea evenimentelor! Mă voi ocupa personal de țiganka cu pricina. Dacă are dovezi secrete care v-ar putea fi primejdioase, am eu mijloace s-o fac inofensivă! Lăsați totul în seama, mea! Unde pot s-o găsesc pe țigancă?

— La doctorul Brandauer, fiul fierarului de Curte, Brandauer.

— E în regulă. Voi face tot ce îmi stă în putință și știți prea bine că sunt foarte priceput în astfel de chestiuni. Dar dacă se dovedește că persoana nu deține nici o dovadă, nu mai aveți de ce să vă temeți pentru viitor.

— Măcar de-ar fi așa! Este ocrotită de duce, iar acest doctor Brandauer îmi pare genul de om care nu poate fi oprit de nici un obstacol.

— Nu vă mai faceți griji! Până acum am fost stăpâni pe situație și nu trebuie s-o scăpăm din mână. Sunt sigur de mine și nu-mi doresc decât să pot spune același lucru și despre răsplata pe care o voi primi.

— Mă jigniți! Nu cred că vi s-a dat vreun motiv de neîncredere până acum. Numai să

ajung eu duce și pe urmă veți vedea ce răsplată regească veți primi!

— Sper că așa va fi, spuse Natter cam posomorât. Familia mea trece prin greutăți financiare. De când fratele meu...

— Știu, îi scurtă contele vorba. Fratele dumneavoastră era în serviciul Companiei Indiilor Orientale și a dispărut de mai mulți ani. Cercetările pe care le-ați făcut tot fără succes au rămas?

— Da! Am putut să-i dau de urmă doar până în fostul principat Angh, unde a luat parte la bătăliile Angliei împotriva maharajahului. Mai multe nu am putut să aflu. Trebuie că a căzut în lupta din ziua când a fost asediată capitala. Acum nu am mai rămas decât eu ca să redau strălucire casei Mericourt. Iată de ce m-am înscris de bunăvoie în rândurile „aducătorilor de lumină”.

— Vă voi servi cât timp voi putea fi folositor planurilor dumneavoastră.

— Aș vrea să vă cred, domnule conte. Dar dacă planul nostru eșuează? Sunt convins că nu se va întâmpla, dar un comandant general trebuie să ia în considerare orice eventualitate.

— M-am ocupat eu și de aceasta. Eu posed în Sudlandia, aproape de graniță, un castel pe care l-am renovat de curând. Acolo, în cetatea Himmelstein, vă veți putea refugia în caz de nereușită, până ce povestea va fi îngropată definitiv.

— Vă mulțumesc, domnule conte. Să sperăm că nu va fi așa. Până acum totul a mers strălucit. Totul este așa de bine urzit, iar pregătirile sunt așa de avansate, încât astăzi pot să

vă dau și o dată exactă.

— Adică?

Numai un cuvânt rostise contele, dar Max îi sesiză încordarea.

— Trebuie să aștept până pe 10 iulie, de ziua celor șapte frați, când bomba va putea fi plasată, după părerea mea. Exact de azi în patru săptămâni.

— Chiar așa? Întrebă contele bucuros. Tocmai de aceea vă și chemasem, ca să aflu acest lucru!

Vizitatorul se ridică de pe sofa.

— Prin urmare, putem considera încheiată pentru moment discuția?

— Da, monsieur Mericourt. Sunt mult mai liniștit acum. Să nu scăpați din vedere chestiunea cu țiganca!

— Nici o grijă, domnule conte! Vă puteți bizui pe mine.

— Știu, și la timpul potrivit îmi voi arăta recunoștința. „Aducătorii de lumină” mă sprijină mult în planurile mele. Imediat ce voi avea puterea în mâini, vă voi oferi găzduire oficială în Nordlandia.

— Vă mulțumesc, domnule conte. Rămân la dispoziția dumneavoastră.

Nici nu ieși bine rentierul din cameră, că Max îl auzi pe conte spunând cu glas scăzut:

— Așa; acum, jos, pe terasă!

Să mai fi adus valetul încă o persoană pe terasă? Max trebuia neapărat să verifice, mai ales că acum contele putea să intre în orice moment în bibliotecă.

Max se strecură înapoi pe culoarul secret și ajunsese la fereastra de deasupra scării, pe care o deschise fără zgomot. De o parte și de alta a scării erau arbuști exotici și tufe bogate de flori, care-l puteau adăposti foarte bine. Zări un om care stătea pe scară în întuneric, nu departe de el.

Ușa scârțâi ușor și își făcu apariția contele.

— Grunert! îl strigă el cu voce înăbușită.

— Aici, înălțime.

— Rămâi așezat. Dacă dă cineva peste tine, să creadă că sunt singur. Ai văzut pe cineva prin grădină?

— Nu.

— Înseamnă că suntem în siguranță. Ia banii aceștia, sunt ai dumitale.

— Mulțumesc frumos, domnule conte.

— Am nevoie urgentă să intru în seara asta în biroul ducelui.

— Ah, este imposibil, înălțime.

— Credeam că ducații deschid orice ușă, mai ales dacă dublez suma. Sau vrei să pierzi bunăvoința mea?

— Înălțimea voastră este bunătatea întruchipată... dar străjile?...

— Lasă-le în seama mea! La ora unu fix, să găsesc biroul deschis!

— Am înțeles!

— Vei fi și dumneata acolo?

— Da, mărite domn.
— Cu o lanternă!
— Am înțeles!
— Și ai grijă ca ferestrele să fie bine acoperite. Îl știi pe fiul fierarului Brandauer?
— Da. A fost astăzi la duce.
— Știi dacă a primit vreun act de la duce?
— Cred că da! Am văzut-o pe Alteța Sa încuind într-un sertar de la masa de scris niște hârtii după plecarea doctorului.
— Îți amintești ce sertar?
— Da.
— Suficient pentru moment! Caută să te întorci neobservat!

Se întoarce și încuie ușa. Valetul ducelui se ridică și porni tiptil-tiptil la drum. Așadar, ducele avea în imediata sa apropiere trădători aflați în slujba contelui. Câte abuzuri de încredere și câte ticăloșii trebuie să fi avut loc fără ca ducele să fi știut! Pe ce mâini primejdioase trebuie să fi ajuns planurile și secretele lui! Această situație trebuie oprită odată pentru totdeauna. Chiar dacă nu ar fi încăput pe mâinile justiției, contele tot trebuia să primească o pedeapsă exemplară!

Max se gândea că era timpul să plece. Coborî ușor scările, apoi sări gardul grădinii. Barca îl aștepta acolo unde o lăsase.

Descoperirile de importanță majoră pe care le făcuse îl adânciră așa de mult în gânduri, încât era cât pe ce să se ciocnească de mal. Trebuia să împiedice negreșit pătrunderea trădătorilor în castelul ducelui. Se duse mai întâi acasă. Tatăl său avea un permis din partea ducelui care îi autoriza accesul în castel la orice oră din zi și din noapte. Numai așa putea să împiedice ca documentele să ajungă pe mâinile contelui și totodată să-l demaște pe valetul trădător.

14. Mutări de șah

La lumina tihnită a stelelor, calfele stăteau în fața atelierului de fierărie al Curtții; lângă acestea, ucenicii care trăgeau, ca de obicei, cu urechea. În casă era liniște, cu toate că luminile din ferestre arătau că cei dinăuntru nu se culcaseră încă.

— Tare aș vrea să știu în ce cameră stă femeia care a venit la noi azi după-amiază, spuse Heinrich, clătînd din cap. Nu că mi-ar păsa, dar m-a uimit că tânărul domn este în relații așa de apropiate cu ea!

— Cu Lilga? întrebă Thomas. E adevărat. Ce treapă o avea el cu femeiușcă asta? E o vrăjitoare. M-am uitat la ea doar un pic, când... la naipa! Ce măgar pot să fiu!

— Cum? Ai văzut-o? Unde?

— Nu e treapa ta. Un mucos ca tine nu are de ce să știe așa ceva.

— Așa e, confirmă sec și Kasimir.

— Corect! făcu Heinrich. De când domnul cel tânăr l-a copleșit cu favoruri pe fostul cavalerist, iar infanteristului i-a făcut cinste cu câteva pahare de vin, nu mai poate nimeni să le ajungă cu prăjina la nas. Infanteristul mușcă și cavaleristul lovește, iar artileristul... ei, el nu se supără, fiindcă este cel mai deștept dintre toți, la fel ca atunci când ne aflam înaintea orașului Hochberg și nimeni nu a știut ce să facă până ce eu personal am scos toată generălimă din bucluc

— Tu? se minună Kasimir.

— Da, eu. Iată cum a fost: asediam de șase săptămâni orașul Hochberg fără să-l putem cucerii. Comandantul suprem era negru de mânie; convoca un consiliu de război după altul, dar fără nici un rezultat, într-o zi înșorită, pe când stăteam strâns laolaltă, iar eu aveam postul de furier, se tot discuta, dar fiecare avea altă părere. Comandantul suprem suduia și ocăra de mama focului. Până la urmă a spus: „Greșeala noastră e că nu știm nimic precis nici despre fortăreață, nici despre defensivă. Aș lua o hotărâre care să ne ducă pe drumul cel bun, dacă aș avea pe cineva care să meargă acolo și să ne transmită ce se întâmplă”. Și atunci, mi s-a luminat mintea; nu m-am putut abține și m-am ridicat. „La ordin, domnule general. Trimiteți-mă pe mine acolo! Mă voi sui în turn și voi vedea care e situația.” „Dumneata?” întrebă el. „A, da, cel mai deștept artilerist din armata mea! Ești absolut convins că vei reuși?” „Raportează, da!” „Bun, poți să pleci imediat și să procedezi cum socotești că e mai bine. Știu că dumneata ai o minte foarte bună de strateg și că nu o să strici planurile companiei. Dacă reușești, vei primi toată viața o pensie de cinci sute de taleri pe an”. Așadar, am plecat, călare pe roibul meu — căci eram artilerist de cavalerie și nu mă puteam expune mergând pe jos —, pornind-o spre fortăreață. Cei de acolo au crezut că sunt vreun intermediar, așa că mi-au deschis iute porțile și au dat cu toții buzna să mă întâmpine. Printre ei l-am văzut și pe comandantul fortăreței. Atunci mi-a venit în minte un plan foarte îndrăzneț, mai ales că zărisem și ușa bisericii deschisă. M-am îndreptat spre comandant, l-am înșfăcat de ceafă, l-am tras sus pe cal și am luat-o la galop înspre biserică. În urma mea a izbucnit un vuiet de mânie. Dar nici nu m-am sinchisit. Am urcat în galop cele patru, trepte până în clopotniță. Acolo am descălecat și l-am aruncat și pe flăcău de pe cal; leșinase, iar eu nu aveam la mine picăturile folosite în astfel de cazuri, așa că nu am avut cu ce să îl ajut. Cât ai clipi, am trântit chepengul clopotniței și am tras zăvorul. Asediatorii urcaseră după mine și voiau să spargă chepengul. Ce era să fac? Am desfăcut cele trei clopote și am blocat ușa cu ele. Era singura mea scăpare. I-am legat apoi comandantului mâinile și picioarele; am aruncat un ochi afară prin lucarna turnului. M-am asigurat că puteam să văd de acolo fortăreața în toată întinderea ei; le-am dat de înțeles oamenilor mei prin semne ce aveau de făcut. Iată cum după numai cinci zile, fortăreața a fost a noastră. Inamicul știa, firește, că eu jucasem rolul principal în înfrângerea lui, așa că tot timpul încercase din capul scărilor să intre peste mine. Dar clopotele erau prea grele ca să-mi fac vreo grijă. Și nici de foame nu am murit în cele cinci zile, căci comandantul tocmai trecuse pe la cofetar, înainte de a-l captura eu, ca să-i ia nevastă cinci pfunzi de ciocolată și trei pfunzi de mărtipan. Apă am găsit în jgheabul de la streșina ferestrei. Roibul meu scotea când și când capul pe fereastră și mai smulgea niște paie de la cuiburile de stâncuțe și de rândunele, care erau, slavă Domnului, îndeajuns de multe. După ce ai noștri au cucerit fortăreața, au făcut o boltă din tot felul de flori și stegulețe în onoarea mea, când am coborât scările din turnul bisericii, ieșind din nou la lumina zilei.

— Da, așa e, dădu Kasimir din cap, cu o față parcă torturată de colici.

— Ce, vrei să spui că nu mă crezi? Pentru că am capturat comandantul fortăreței am primit o medalie bătută în aur special pentru mine, pe care am pierdut-o, din nefericire. Iar pensia o mai primesc și azi; voi n-aveți cum s-o vedeți, pentru că strâng banii pentru ziua în care m-o-i așeza și eu la casa mea.

Cu toată muțenia lui, Kasimir nu se mai putea abține; tocmai voia să-l înțepe cu o vorbă acră, dar nu mai apucă. Max Brandauer apăruse în zor mare și intrase în casă ca o vijelie, nu mai înainte de a-i saluta pe cei trei.

— Iar e grăbit domnul cel tânăr, spuse gânditor Thomas. Pariez o Ampalema contra medaliei tale de aur, Heinrich, că iarăși mi se va da o însărcinare astă seară și, mai precis, o misiune de care doi mucoși ca voi nu trepuie să afle.

— Ia ține-ți fleanca aia scârboasă, îl amenință Heinrich, dacă nu vrei să te iau la refec! Înțeles?

— Așa e, îi dădu dreptate și Kasimir, în felul lui sec. Păcat că nu s-a ales nimic de pariul lui Thomas, căci ar fi putut foarte bine să-și păstreze mult iubita „Ampalema” și să câștige și medalia atât de prețioasă pentru Heinrich.

În camera de zi a fierarului, bătrâna Brandauer tricota la lumina opaițului, fără să-și ridice ochii de la andrele. Punea atâta zel în îndeletnicirea ei, de parcă de tricotatul ei atârna fericirea lumii. Fierarul ținea în față cartea de rugăciuni și se făcea că citește. În cel mai întunecos colț din cameră stătea Lilga fumându-și îngândurată pipa.

Dacă ar fi fost mai multă lumină s-ar fi văzut că ochii îi aruncau vâpăi; fuma strecurând printre buzele strânse vălătuc după vălătuc.

Într-un sfârșit Brandauer închise cartea de rugăciuni și aruncă nevastei o privire întrebătoare, la care aceasta răspunde încuviințând din cap. Se ridică, își luă pipa sa cea lungă și începuse s-o îndese atât de ceremonios, lăsând să se vadă că îndeletnicirea îi produce multă plăcere; și-o aprinse apoi și, după ce scoase câțiva nori groși de fum, luă cutia cu tutun de pe masă și i-o întinse țigăncii.

— Ia tutun, Lilga, dacă ți l-ai terminat pe al tău!

— Mulțumesc, meștere, dar nu este cel pe care îl fumez eu de obicei!

— Dar ce, ai vreun soi mai fin?

— Cam așa ceva! O ținărita fumează doar ierburi din care-și cumpără numai principii.

— Oho! De unde le iei?

— Provin din Orient și cresc prin munții de pe unde se trag boiniarii. Acolo, pe coastele Pandicorei, ies fecioarele din neamul meu, noaptea, la lumina stelelor și culeg cu mâinile lor delicate ierburile, pe care le duc a doua zi la templul zeiței, pentru ca spiritul viitorului să pogoare asupra lor. Cel care soarbe mirosul acestor plante capătă darul profeției care îl face să priceapă limba astrului și să ghicească ce spun liniile palmelor.

— Când erai fată, ai fumat și tu iarbă din asta?

— Nu.

— Și cu toate astea, ai fost dăruită cu talentul ghicitului mai mult decât oricine altcineva din neamul tău, nu-i așa?

— Ba am avut chiar mai multe daruri, răspunde ea mahnită. Acum au dispărut, și cu ele s-au dus și tinerețea și fericirea mea. Lilga a semănat iubire și a cules dușmănie, a dăruit fericire și simțământ și a primit în schimb dispreț și batjocură. Zâmbetul ei s-a transformat în plâns; raiul, în iad, binecuvântarea, în afurisenie, iar pașii i s-au pierdut în umbrele nopții. În bezna vieții ei nu mai arde decât o lumină, steaua răzbunării.

— Vorbele îți sună rău și trist, de parcă nu ai avea prieteni care să se gândească la tine cu iubire.

— Prieteni? Unde sunt și care le e numele, mă rog frumos?

— Dar noi ce-ți suntem?

— Voi? Prieteni?

Privirea i se întunecă mult mai aprig. Tăcu un răstimp, după care răspunde:

— Fiul acestui pământ vorbește de iubire; crede în ea și-și jertfește viața pentru ea. Și totuși, iubirea asta nu e altceva decât un strigoi cumplit vederii, dacă îi dai la o parte vâul sculptor care o ascunde, căci numele ei adevărat este egoismul! Dumnezeu vostru a creat oamenii și îi iubește pentru ca ei să I se roage Lui. Pământul iubește soarele pentru că se încălzește la razele lui. Copilul își iubește părinții pentru că aceștia îi dau tot ce are el nevoie, iar părinții își iubesc copilul pentru că e sânge din sângele lor. Soțul își iubește soția pentru că vrea să fie fericit cu ea. Prietenul își iubește prietenul pentru că are nevoie de el. O, cunosc eu iubirea și devotamentul vostru. Iubirea așa cum o înțelegeți voi mi-a smuls inima din piept,

dar eu am învelit-o și am ascuns-o la loc.

— Lilga, tu nu...

— Să taci. Ești bărbat și... creștin, iar eu... îi urăsc deopotrivă!

— Ai de gând să defăimezi sfânta noastră religie, Lilga?

— Nu. Dar vreau să ridic vălul în spatele căruia se ascunde. Ce este dragostea pe care o predicăți voi? Ură mocnită și egoism mascat. Vă purtați credința din țară în țară, de la un neam la altul, înfășurată într-un giulgiu însângerat; scoateți creierul din cap și măduva din oasele poporului și vă închipuiți de o moralitate fără de pată. Dar mergeți la cei care vă socotesc eroi și vedeți unde bănuie cu mai multă furie păcatul, la voi sau la ei!... Dragostea? Nu o cunosc, dar știu prea bine ura și răzbunarea. Propovăduiți fățarnic vorbe mincinoase și lașe. Pe noi în schimb ne-a învățat Bovania să facem ceea ce ni s-a făcut la rândul nostru. Este zeita neiertătoare a răzbunării și o voi sluji atâta timp cât mă vor ține puterile.

Fierarul tăcea, așa că țiganca vorbi mai departe.

— Dar zeitatea noastră este dreaptă; răsplătește bunătatea, chiar dacă nu își trage niciodată obârșia din dragoste, ci din egoism. Albert Brandauer, își aduci aminte de ziua în care țiganca Lilga a fost arestată și trebuia să fie dată pradă peștilor pentru că era socotită vrăjitoare?

Brandauer încuviință din cap.

— M-aș fi înecat cu siguranță chiar dacă eram tânără și frumoasă cum nu era vreuna din neamul vostru. Dar s-a găsit un bărbat puternic care a ieșit din mulțime, m-a luat în barca lui și a dus-o pe malul celălalt, unde a adăpostit-o zile în șir într-o casuță. Știi cine era bărbatul, nu-i așa?

Fierarul zâmbi.

— Nu-i mare lucru ce a făcut el.

— O, ba da, a făcut tot ce putea să facă mai mult: mi-a salvat viața. Și asta, Lilga nu a putut uita niciodată, în fiecare zi pomenește de el când se roagă la Bovania, iar zeita îl ocrotește pe el dimpreună cu casa lui, aducând fericire în familia lui și binecuvântând tot ce-i iese din mână. Anii mi-au brăzdat chipul și mi-au albit părul; acum, Lilga este țiganca cea urâtă și batjocorită. Dar are mâna mai puternică și brațul mai vârtos decât un principe. Pe cel care o urăște îl poate distruge, iar celui care o iubește îi poate aduce fericirea. Poate să răstoarne conți și să pună duci în locul lor, și...

— Lilga!

— Te îndoiești?

Se ridică și veni mai aproape de masă. Acum lumina îi cădea din plin pe chip, făcând să-i scape ochii ca două diamante.

— Trebuie să-ți aduc dovada, Brandauer? Amintește-ți de noaptea în care nevasta îți zăcea în dureri și ai trimis după mine pentru că credeai în puterile unei țigănci! Nevasta dumitale a născut un băiețel, iar eu l-am scos afară, la lumina stelelor, s-o întreb pe Bovania care va fi soarta lui. Ai vrut să știi, dar eu am tăcut, căci aflasem ceva măreț și de necrezut. V-am dus cu vorba mult timp și ați așteptat în zadar până în ziua de azi să aflați. Băiețelul a devenit bărbat și...

Nu-și duse vorba până la capăt, căci ușa se deschise și intră Max. Se duse repede la el, îl luă de mână și-l duse aproape de masă.

— ...băiețelul a devenit bărbat, vorbi ea mai departe, un bărbat puternic care m-a apărât și mi-a redat viața pe care aproape o pierdusem. Acum spiritul răsplății mă face să spun ceea ce am păstrat sub tăcere atâta timp.

Ridică mâna și o puse pe creștetul lui Max:

— Ascultați ce veste vă aduc! Prezic că acest creștet este sortit să poarte coroana suverană, acest pumn va strânge sceptrul, iar umerii aceștia vor purta mantila regească. Fiul fierarului va fi suveran. Văd venind oameni mărunți sau însemnați să-i aducă omagiu, la fel ca Lilga, țiganca, în această seară.

Îngenunche în fața lui, își apăsă fruntea de mâna lui, apoi plecă cu pași repezi din cameră.

Max înmărmurise, la fel și părinții săi. Știau prea bine că Lilga nu este o șarlatancă, așa că cele rostite de ea în această seară le stârni o uimire fără margini.

— Ce-a mai fost și asta? Întrebă Max. Era beată?

— Nu, cu toate că așa mi s-a părut și mie, îi răspunse tatăl. Știu că are un spirit viu și că dintr-o ochire descoperă într-un om lucruri pe care un altul nici măcar nu le-ar bănuși. Până în ziua de azi ne-a rămas datoare cu o lămurire din ziua nașterii tale. Dar nu mă așteptam să aud ceva ieșit din comun de la ea. În schimb, ceea ce ne-a spus adineauri este așa de incredibil, că

ar trebui să nu ai mintea întreagă ca s-o crezi. Și cu toate astea, ea știe întotdeauna foarte bine ce vorbește.

— Urmărește un scop care nu poate rămâne ascuns multă vreme, își dădu Max cu părerea. M-a uimit felul în care m-a primit, dar vorbele ei m-au lăsat rece. Acum mintea îmi stă la cu totul alte lucruri. Tată, tu ai o autorizație care îți permite oricând accesul la castel, nu-i așa?

— Da. De ce întrebi?

— Ai putea să mi-o împrumuți și mie?

— Ție? Ce treabă ai la castel?

— Îngăduie-mi să nu-ți răspund acum. Însă poți să fii sigur că e vorba de ceva important, altfel nu îndrăzneam să te rog.

— Hm, de fapt, ducele a făcut permisul doar pentru mine, dar stau și mă gândesc că, dacă treaba e cu adevărat serioasă, atunci...

— Fii liniștit, tată! Vreau să-i aduc ducelui un serviciu de mare însemnătate.

— Dacă-i pe așa, așteaptă puțin!

Fierarul luă lampa de pe masă și se duse în odaia de alături. Se întoarse cu un cartonaș, care avea înscrise pe o parte câteva rânduri, iar pe cealaltă purta sigiliul particular al ducelui.

— Ia-l!

— Mulțumesc! Noapte bună!

Max plecă în camera lui. Avea nevoie de liniște pentru se putea gândi pe îndelete la evenimentele deloc obișnuite petrecute în ultimele zile. Avea în minte planuri deloc mărunte. Dorea să pornească o luptă pe viață și moarte împotriva unui adversar superior lui datorită puterii și posibilităților financiare. Singur, împotriva unei conspirații cu rădăcini adânci și foarte întinse, care făcea uz de cele mai îndoielnice căi pentru a-și atinge scopul secret. Dar nu se temea cătuși de puțin. Simțea că are forța să se lupte chiar și cu o armată întreagă dacă era nevoie. Prima bătlăie trebuia dată chiar în această noapte, pentru a-l șterge pe conte de pe fața pământului.

Când ceasul de pe masa lui de scris arătă miezul nopții, se ridică din pat, unde se trântise fără să-și schimbe hainele, și plecă. O luă spre palatul contelui pe drumuri lăturalnice; intră în grădina fără să fie văzut de nimeni. Cunoștea până și ultimul colțișor al grădinii și al palatului, așa că știa exact pe unde trebuia să meargă.

Bătu la o poartă. Straja aflată de partea cealaltă întrebă:

— Cine e?

— Om pașnic! răspunse el și-i arătă permisul.

— Treceți!

Urcă câteva trepte și ajunse în sfârșit pe culoarul unde se afla dormitorul ducelui. Văzu că santinela lipsea de la post, probabil în urma vreunei mașinațiuni a valetului. Acesta nu se afla acolo, ceea ce era lesne de înțeles, fiindcă nu se făcuse încă ora unu. Cercetă ușile și găsi deschisă una din ele. Intră într-o cameră întunecoasă, dar de după draperia ce dădea în altă cameră venea un firicel de lumină, suficient pentru a da ceva lumină.

Se duse mai aproape și dădu draperia puțin la o parte. În fața ochilor avea o odaie micuță.

La masă stătea Grunert, valetul. Avea în față câteva ziare ilustrate; citise, așadar, ca să rămână treaz, dar tot adormise până la urmă. Moțăia cu capul căzut pe piept.

Această odăiță dădea în dormitorul ducelui, așa că Max se hotărî să intre. Se strecură ușor pe după draperie, străbătu odăița și ajunse în dormitorul ducelui.

Acesta dormea cu mâinile afară de sub cuvertura de mătase. Max îl atinse ușurel. Ducele se trezi imediat. Deschise ochii împăienjeniți de somn, iar Max îi făcu iute semn să tacă; ducele pricepu, îl recunoscu în sfârșit pe doctor și dădu să se ridice, însă acesta îl opri. Își luă un scaun și-l aduse fără zgomot lângă pat, într-o parte de unde nu ar fi putut fi zărit de după draperie.

Se așeză și se aplecă spre duce:

— Iertare, Alteț! șopti el.

— Ce s-a întâmplat atât de grav, Max, de ai venit la mine în toiul nopții? îl întrebă ducele tot în șoaptă. Cum ai reușit să intri?

— Cu permisul tatălui meu.

— Aha! Obișnuiește să-l dea din mână?

— Doar mie mi l-a dat, Alteț! Vreau să preîntâmpin o spargere care urmează a fi dată în biroul domniei voastre.

— Cine va îndrăzni una ca asta?

— Contele von Hohenegg.

— Conte?... Te înșeli, Max!
— Ba știu prea bine.
— Ce dorește?
— Actele de la ospiciu, pe care am avut onoarea să vi le aduc chiar eu.
— A, pricep acum! Dar nu poate să dea singur lovitură!
— E complice cu valetul Grunert. Se pare că Hohenegg a intrat până acum nu de puține ori în biroul domniei voastre.

— De unde știi?
— Întâmplător am surprins o discuție între cei doi.
— Când trebuie să apară cei doi?
— Fix la unu.
— Grunert doarme în antreu?
— Da.
— Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi venit tu. Sunt orele douăsprezece și zece minute. Vezi dacă valetul mai doarme!

Max trase cu ochiul pe după draperie. Trădătorul se afla în aceeași poziție ca și mai înainte. Când doctorul se întoarse, ducele era deja pregătit să se îmbrace. În timp ce-i dădea o mână de ajutor, Max îl înștiință:

— Doarme încă.
— Astăzi nu era el de serviciu, dar a făcut schimb cu cineva. Când se va trezi, nu va intra în dormitor, ci va căuta să se asigure dacă dorm sau nu. Să lăsăm în jos draperia!

Aranjare patul astfel încât Grunert să creadă că ducele dormea încă acolo.

— Așa, acum vino cu mine în bibliotecă!

Ducele se strecură, urmat de doctor, prin antreul unde dormea valetul, apoi ajunse în birou.

— Așteaptă puțin! șopti el.

Scoase o cheie și deschise un sertar.

— Bun, hai mai departe! Actele sunt acum la mine. În plus, am și o armă pentru orice eventualitate. Tu ai vreuna?

— Da, un revolver.

— Să mergem atunci în bibliotecă!

Aceasta se afla lângă camera de lucru. Intrară și se așezară pe o sofa, ascunsă îndărătul rafturilor de cărți. Max îl informă destul de cuprinzător pe duce, povestind totuși doar ce era mai important și ascunzând felul în care aflase despre ceea ce uneltise contele împreună cu Natter, pentru că nu dorea să-l îngrijoreze inutil pe duce și fiindcă se simțea destul de puternic pentru a zădărnici singur planurile trădătoare ale contelui.

Când isprăvi, se lăsă o liniște adâncă. Bătu ora unu fără un sfert. Puțin înainte de unu, se auzi un zgomot. Max se ridică să vadă ce, se petrece.

— Era Grunert, spuse el în șoaptă. S-a dus la birou cu o lanternă.

— Ai vreun chibrit la tine?

— Da.

— Acolo pe masă ai să găsești o lumânare. O aprinzi de îndată ce contele va intra. După ce intrăm acolo, acoperi intrarea și restul îl lași în seama mea!

— Conte! șopti Max.

Aprinse lumânarea și își luă revolverul.

— Înainte!

Ducele se duse la draperie și aruncă o privire dincolo. Conte Hohenegg venise mascat, dar celor doi nu le fu deloc greu să-l recunoască; stătea la masa de scris a ducelui și se chinuia să deschidă un sertar. Își ridică puțin masca de pe față, ca să poată vedea mai bine. Valetul stătea în spatele lui, cu opaițul în mână, făcându-i lumină. Amândoi erau cu spatele la bibliotecă, așa că nu băgară de seamă când intrară ducele și Max Brandauer.

Doctorul păși ușor spre ușă, acoperind lumânarea cu palma. Ducele, în schimb, făcu câțiva pași și spuse:

— A, bună seara, vere!

Contele se întoarse ca fulgerat. De spaimă, servitorul scăpă opaițul din mână. Max luă și el mâna de pe lumânare, pe care o puse pe cămin, ca să lumineze toată camera.

— Alteță! strigă contele.

— Da, eu sunt cel care vă stă dinainte, domnule conte, și vă cer socoteală pentru toate celelalte acte care au dispărut până acum. Din păcate, astăzi nu veți avea deloc succes, căci

hărțile pe care le căutați sunt în mâinile mele. Înălțimea Sa are ceva de spus?

— Nu, Alteță!

— Grunert, ai de ales între iertare și închisoare. Totul e să mărturisești.

Omul căzu în genunchi.

— Iertare, Alteță! Am să mărturisesc totul!

— Ridică-te! Adu sfeșnicul!

Servitorul dispăru și se întoarse după câteva clipe cu un sfeșnic.

— Luminează pe înălțimea Sa, Grunert! spuse dulcele, apoi i se adresa lui Max: Te-ai comportat exemplar și mi-ai fost de mare ajutor. Pentru moment, ești liber. Fii bun și condu-l pe contele von Hohenegg unde crezi că este cel mai departe de ducele tău! Salutări părinților tăi! Noapte bună!

Contele se întoarse ca un automat spre ieșire și plecă. Max îl urma îndeaproape. Servitorul îi însoțea cu opaițul. După ce străjile deschiseră poarta principală, doctorul îi porunci valetului:

— Întoarce-te la duce! Dacă încerci să evadezi va fi vai și-amar de tine. Și nu uita că ești dator ducelui cu o mărturisire sinceră și completă.

Contele mergea fără să scoată un cuvânt. Max mergea chiar lângă el. Deodată, contele se opri:

— Omule, vezi pistolul ăsta?

— Prea bine, înălțime!

— Bun; dacă nu dispare imediat de lângă mine, te împușc.

— Aici, în mijlocul orașului? Lângă castelul ducelui?

— Chiar aici!

— Ești invitatul meu, spuse Max, scoțând și el revolverul.

— Nemernicule!

— De cine vorbește Înălțimea Sa? De față sunt doar două persoane, dintre care uneia nu i se potrivește acest cuvânt. Vă rog să mergeți mai departe.

— Nici nu mă mișc de aici până nu aflu cum a ajuns la urechile ducelui faptul că aveam să-i fac o, vizită?

Max o porni mai departe: contele îl urmă fără să vrea.

— Ei? Cum a aflat ducele?

— Într-un fel foarte aventuros, domnule conte! Alteța Sa dormea când a simțit o mână atingându-l și s-a trezit în fața lui cu un bărbat care i-a povestit cum plănuiește contele von Hohenegg să pătrundă cu forța în biroul său.

— Cine era acest bărbat?

— Eu.

— Dumneata!... Cum ai aflat?

— Raportul meu s-a încheiat, domnule conte. Am ajuns la râu. La bună vedere pe mai târziu!...

Max o luă pe drumul care ducea la fierăria Curtții. Vroia să se odihnească un pic. Clopotele catedralei bătură de două ori. Se făcuseră ceasurile două ale dimineții când Max ajunsese foarte aproape de hanul onorabilei și virtuosei Barbara Seidenmüller. Nu mai avea decât câțiva pași până acolo, când văzu umbra unei făpturi mici de statură strecurându-se afară din han. Spre marea lui uimire, îl recunoscu pe Ambrosius Natter, care dispăruse mai devreme atât de misterios.

— Mericourt! șopti Max. Ce-o căuta pe stradă la ora asta? Să-l urmăresc sau nu? Dacă mă iau după el, poate descopăr ceva interesant. Nu-i lucru curat dacă iese din casă la ora asta.

Se hotărî iute și se luă după el. Acesta mergea ținându-se aproape de casele de pe marginea drumului, unde întunericul nopții era întărit de umbrele caselor. Se dovedi până la urmă că Max nici nu avea de ce să fie atât de prevăzător, pentru că Natter nu se întoarse măcar o dată. Era clar că se simțea foarte în siguranță.

În dreptul ultimelor case, drumul se bifurcă, o parte urmând cursul râului, ca să urce apoi către munți. Cam la trei sferturi de ceas depărtare de oraș, era un loc plin de ruinele unei foste mănăstiri. Pe timpul zilei, locul era ținta amatorilor de plimbări. Max cunoștea bine împrejurimile, căci pe vremea când era doar un băiețel se cățăraseră nu de puține ori pe zidurile ruinate, cercetând fiecare cotlon.

— Se duce la ruine, murmură el. O ia pe drumul principal. Am să i-o iau înainte pe o scurtătură.

În mijlocul curții fostei mănăstiri se căsca deschizătura unei fântâni secate. Ambrosius

Natter se strecură înăuntru. Doctorul ştia prea bine că acolo nu se afla nici o scară sau ceva asemănător pentru a coborî în fântână. Se apropie şi văzu o frânghie fixată în blocul de stâncă, ce ducea la fântână, coborând înăuntru ei. O trase şi văzu că nu avea decât doi sau trei metri. Trebuie că exista şi altceva pentru a se putea coborî.

Aruncă frânghia în fântână şi se aplecă, vrând să vadă ce adâncime avea fântâna. Trebuia să fie foarte prevăzător, căci, cu tot întunericul, ar fi putut fi văzut. Fântâna era de mult timp acoperită pe jumătate, dar tot îi mai rămăsese o adâncime de vreo douăzeci de metri. Deodată, de jos fulgeră o lumină, care dispăru, însă, imediat. Max se văzu nevoit să renunţe, căci auzi paşi apropiindu-se. Sări înapoia unui zid şi se așeză la pândă. Ceea ce văzu îl uimi până peste poate. Paisprezece înşi coborau unul după altul în fântână. O întrunire secretă! Ardea de nerăbdare să afle ce căutau indivizii aceia acolo, dar nu putea să intre după ei, așa că fu nevoit să se mulțumească cu ceea ce vedea de acolo şi să amâne restul cercetării până la venirea zorilor.

Răbdarea îi fu pusă la grea încercare. Dură mai mult de un ceas până ce ieşi, în sfârșit, cineva din fântână. Era chiar Natter, urmat îndeaproape de alți doi indivizi.

— Ştiţi de ce am ieşit înainte cu voi? întrebă „aducătorul de lumină” cu voce scăzută.

— Da, îi răspunse unul din însoţitori.

— Flăcăul este un trădător. Am aflat de-abia astăzi când am pus mâna pe scrisoarea lui. Acolo jos l-am iertat, ca să nu vă pun pe voi în pericol, dar nu va scăpa de pedeapsă. Va fi eliminat!

— Cum?

— Ca de obicei. Duceţi-vă la locul vostru.

Cei doi dispărură înapoia unui zid. Din fântână ieşeau acum şi ceilalţi unsprezece. Ultimul ieşi desfăc frânghia din stâncă şi o luă cu el. Unul singur rămăsese pe loc. Natter îi pusese mâna pe umăr.

— În ciuda dispreţului pe care ți l-am arătat, încep Natter, să ştii că am încredere deplină în tine. Te-am recomandat superiorilor mei şi am primit pentru tine o însărcinare care să-ţi aducă dovada că mă bizui pe iscusinţa ta în chestiuni dificile. Eşti gata să mă ascuţi?

— Te ascult şi mă supun!

— Vino!

O luă împreună cu el în direcţia unde se ascunseseră ceilalţi doi mai devreme.

Max auzise tot. Omul era în pericol. Dar ce fel de pericol? Avea oare nevoie de ajutor? Şi cum ar fi putut el să-l apere, dacă nu ştia despre ce era vorba? Şi apoi, era foarte important ca prezenţa lui să nu fie descoperită, așa că se hotărî să nu intervină cu nimic.

După un răstimp, auzi un strigăt. Să fi fost un strigăt de ajutor? Ciuli urechile în tăcerea nopţii, dar nu mai auzi nimic. De-abia după mult timp îi ajunse la urechi zgomot de paşi. Omul cel scund plecă împreună cu cei sosiţi. Cel pe care îl numise trădător nu era cu ei.

— Şi-a meritat soarta, spuse Natter sec. Să-l înghită focurile iadului! Este al doilea care-şi primeşte pe drept pedeapsa. Plecaţi acum! De ziua celor şapte fraţi ne vom vedea pentru ultima dată în acest loc, căci de atunci nu vom mai avea nevoie să ne ascundem.

Ridică mâna în semn de salut; cei doi se înclinară respectuos şi se îndepărtară. Aşteptă până ce paşii nu li se mai auziră şi o porni apoi pe urma lor. „Aducătorii de lumină” aveau obiceiul de a părăsi în grupuri mici locurile de întrunire, pentru a nu isca suspiciuni.

De-abia acum ieşi şi Max din ascunzătoarea lui. Şopti ca pentru sine: „L-a omorât. Trebuie să văd în ce mod.”

O luă în aceeaşi direcţie ca şi misterioşii vizitatori nocturni. Cercetă locul, dar nu descoperi nimic. „Este prea întuneric, îşi spuse Max în sinea lui. Am să mă întorc mâine pe lumina zilei şi am să găesc negreşit ce caut.” Îndrăzni să se avânte pe drumul principal numai după ce fu sigur că nu mai rămăsese nici urmă de conspiratori pe acolo. După o noapte plină de peripeţii, se întorcea acum în oraş.

Se duse acasă, îşi luă o frânghie de aceeaşi lungime ca cea de la fântână, o lanternă cu blendă, un ciocan, un cleşte şi alte câteva ustensile de care ar fi putut avea nevoie.

Ieşi din camera lui. Coborî scările şi din atelier îi ajunse la urechi un câscat zgomotos:

— Uaaah! Uu... aah! Thomas Schupert, ce prost şi nătâng poţi să fii! De-apia e ora cinci dimineată; ai mai fi putut să stai în pat! Dar ȋganca asta vrăjitoare nu m-a lăsat să dorm liniştit! Mi-a apărut în vis, m-a hăituit şi m-a vânat ca un duh rău, apoi m-a zgâriat şi m-a muşcat. Pine că n-a fost decât un vis, altfel vreo zece săptămâni nu mai dădeam eu ochii cu puna Parpara Seidenmüller!

Max intră în atelier, găsimdu-l pe văicăreţ gata să se îmbrace.

— Bună dimineața, Thomas!

— Pună rău, domnule doctor! Dar ce, nici dumneavoastră nu aveți somn? Sau te pomenești că nici dumneavoastră nu v-a dat pace vrăjitoarea?

— Vrei să te apuci de lucru?

— Aș vrea pucuros, dar nu pot, că-i trezesc pe ceilalți.

— Am un plan la care vreau să te fac părtaș. Ești, de acord?

— La ordin, domnule doctor!

— Îmbracă-te și mai ales nu-ți uita pipa de dimineață!

— Hm; domnule doctor, mi s-a terminat tutunul.

— Ia atunci o țigară!

— Mulțam frumos! Ampalema?

— Nu, cubaneză.

— Merge și cupaneza, chiar dacă nu-i așa de fină ca Ampalema.

Îeșiră amândoi în răcoarea dimineții. Orașul nu se trezise încă la viață. De-abia după un timp se întâlniră cu primele căruțe care duceau laptele și care inaugurau forfota cotidiană a străzii. Max nu avea chef de discuții; își urma firul gândurilor și nu se opri din meditație decât când ajunse la ruine. Se duse spre locul unde stătuse ascuns noaptea trecută.

Printre ruine era iarbă crescută din belșug. La poalele colinei se deschidea o răpă înconjurată de stânci, ale cărei margini erau umbrite de crengile vâjnoase ale unui brad bătrân. Max se opri și se întoarse către calfă:

— Thomas, acolo jos a fost ucis cineva azi-noapte.

Bravul Schubert se scutură înfiorat. Făcu ochii mari și se dădu îndărăt.

— Ucis? Omorât? Mii de trăsnete! Dar cine? Dar de către cine? N-am fost eu, domnule doctor!

— Nu, n-ai fost tu, zâmbi Max. Am stat ascuns nu departe de aici, dar nu am putut să intervin și nici să verific după aceea. Hai să vedem dacă descoperim ceva!

— La ordin, domnule doctor! Mă apuc imediat de căutat. Poate că pietul om nici nu a murit și reușim să-l salvăm.

Căutară temeinic, dar nu găsiră nimic, până ce Max ajunse la bradul cel stufos. Cercetă cu atenție și văzu că iarba era călcată în picioare.

— Ce zici de locul ăsta, Thomas?

— Ce să zic, dom' doctor? Cred că aici a avut loc o trântă pe cinste.

Max își ridică privirea și văzu ceva despre care era sigur că avea legătură cu cele petrecute în cursul nopții. De o creangă a bradului atârnav două lațuri de frânghie groasă din cânepă, care trebuie că susținuseră greutatea destul de mari, căci lemnul era ros destul de adânc. Amândouă lațurile erau tăiate cu un cuțit, una mai demult și alta chiar în noaptea trecută, după cum o arăta culoarea sforii.

— Ia uită-te mai bine la frânghiile astea, Thomas!

— La ordin, domnule doctor! Să înghit pe loc nicovala mea dacă aici nu au fost spânzurați doi flăcăi și apoi sfoara a fost tăiată!

— Crezi că s-au spânzurat singuri?

— În nici un caz! Nu prea știu ca cineva să se spânzure de punăvoie.

— Și urmele din iarbă?

— Se vede ca și cum cei doi s-ar fi împotrivit.

— Un laț a fost făcut noaptea trecută, iar celălalt e vechi de cel mult trei săptămâni. Ai auzit în tot răstimpul ăsta că s-ar fi executat vreo spânzurare aici?

— Nu.

— Prin urmare, victimele au fost spânzurate fără nici o judecată. Ucigașii trebuie că după aceea au tăiat frânghiile și...

Se duse la marginea răpei și se aplecă în josul ei. Pe stânca golașă, acoperită doar ici și colo cu tufe scuturate, se vedeau bine urme de corp prăbușit în prăpastie.

— ...și, continuă el, victimele și-au găsit mormântul aici jos.

— Așa e, încuviință Thomas, uitându-se și el în jos. Trebuie să facem imediat raport, domnule doctor!

Max se duse la fântână și dădu drumul unui capăt de frânghie înăuntrul, după ce mai înainte fixase celălalt capăt de stâncă.

— Trebuie să coborâm în fântână.

— Jos? Dar de ce, domnule doctor? S-a petrecut și acolo vreo crimă?

— Nu. Tu rămâi deocamdată sus să stai de pază..

— E prea devreme să apară cineva pe aici.

Max cercetă peretele interior al fântânii. Nu văzu nici o scară; scutură frânghia și-și dădu seama că se împiedica de un obstacol. Se uită mai atent și văzu un piron de fier înfipt în perete.

Enigma era dezlegată. Probabil că se putea coborî pe o scară făcută din cuie bătute unul după celălalt. Frânghia nu avea alt scop decât să ușureze accesul până la primul piron, care era înfipt adânc, să nu, poate fi văzut de sus prea ușor de vreun ochi indiscret.

Max se lăsă în jos pe frânghie și se convinse că presupunerile lui erau întemeiate.

Ajunse repede în fundul fântânii. Scoase lanterna, o aprinse și făcu lumină împrejur. Nu văzu decât pereții care aici jos erau formați din patru plăci pătrate. Într-un spațiu atât de îngust nu, ar fi avut loc paisprezece persoane. Luă ciocanul și începu să lovească pereții, până ce auzi sunând a gol. Apăsă, și două plăci puse una peste cealaltă se mișcară greoi înspre interior, lăsând la iveală o deschizătură îndeajuns de mare pentru a lăsa să intre un om, dacă se ghemuia puțin.

Pătrunse înăuntru. Cele două plăci se închiseră singure la loc, datorită greutatei lor. Se afla într-o încăpere de circa trei metri, pătrată, căptușită sărăcăcios de jur-împrejur. Tavanul era susținut de niște stâlpi de lemn. În mijloc era o masă grosolan cioplită, care la un capăt avea un scaun ținut în două bărne, în timp ce pe lângă pereți erau așezate bănci cioplite la fel de simplu.

Cercetă cu băgare de seamă încăperea, dar nu descoperi nimic care să arate că acolo avusese loc o întrunire secretă doar cu câteva ore în urmă.

Ieși din fântână și se uită în sus. Când era copil se juca adesea pe aici cu colegii de clasă, de aceea descoperirea de acum i se părea extraordinar de aventuroasă. Stinse apoi lanterna, o băgă la loc și urcă înapoi afară.

Thomas îl aștepta sprijinit de o stâncă.

— Ce mult a durat, domnule doctor. Eram gata să vin după dumneavoastră!

— Nu era nevoie, dragă Schubert! M-am descurcat și singur.

— Pot să vă întrep dacă ați găsit ceva? Sunt sigur că ați crezut că veți găsi leșurile celor doi, aruncate acolo.

— Nu le-am găsit, îi răspunse Max, lăsându-l pe Thomas să-și închipuie ce vroia el. Cu toate că era convins de discreția și de fidelitatea lui, consideră că era mai bine să păstreze taina scopului plimbării sale cu noaptea în cap. Vorbi apoi mai departe: poate că ne-am înșelat când ne-am închipuit că acolo au fost spânzurați niște oameni. Cel mai bine e să nu spunem nimănui ce am descoperit, căci, oricum, nu avem decât presupuneri.

— Așa voi face, domnule doctor. Că doar nu pe mine m-au spânzurat de copac și apoi, toată viața mea m-am ferit de poliție și de judecători. De la mine n-o să afle nimeni unde am fost astăzi.

— Nici Barbara? îl întreabă Max zâmbind, gândindu-se la ce-i spusese de dimineață calfa.

— Nici Parpara, domnule doctor, îl asigură el. O muiere nu prea știe să păstreze un secret.

Când ajunseră acasă, găsiră tot atelierul fierbând de agitație.

Lilga, țiganca, dispăruse.

Cea care aflase prima fusese bătrâna Brandauer, când se dusesese cu un ceas în urmă să-i ducă Lilgăi micul dejun; bătuse la ușa ei, dar, văzând că nu primește nici un răspuns, intrase și găsisese odaia goală. Patul era neatins și totul arăta că Lilga plecase de îndată ce toată suflarea din casă căzuse în brațele somnului.

La vestea dispariției Lilgăi, Max fu fulgerat de o bănuială cumplită. Își aduse aminte de discuția contelui Hohenegg cu Natter, care promisese că va ști el să o anihileze pe gitană. Dar, după ce cercetă fugăr camera, nu găsi nimic care să arate că ar fi fost luată cu forța, se liniști. Dacă stătea să se gândească bine, Natter nici nu avusese cum să o răpească pe Lilga, căci nu avusese timpul trebuincios pentru a pregăti un plan atât de sumbru.

Dispariția Lilgăi încurca planurile lui Max. Ar fi vrut să-i pună anumite întrebări despre relația ei cu contele Hohenegg, întrebări, care rămăneau acum fără puțință de răspuns. Era posibil ca țiganca să fi dispărut tocmai ca să ocolească aceste întrebări. Pe de altă parte, Max se bucura că femeia fugise, zădărniciind astfel complotul lui Natter. Cu o zi în urmă, Max, luat de vârtoarea evenimentelor, uitase să o mai prevină pe Lilga de primejdia care o pândeia, iar acum nu mai avea cum s-o dregă. Își propuse, în schimb, să nu-l scape din ochi pe Natter și să dibuiască fiecare pas pe care acesta îl va întreprinde împotriva Lilgăi. În acest fel putea s-o ocrotească din umbră pe Lilga și să ia măsurile cuvenite.

Dacă Max ar fi știut ce se petrecea chiar în acel moment la palatul contelui Hohenegg,

întâmplarea care-i tulburase familia i-ar fi devenit limpede ca lumina zilei. În castel, contele Hohenegg se plimba ca un leu în cușca și nici un servitor nu îndrăznea să se apropie de el. Ce se întâmplase? După discuția de dimineață la care trăsesse și Max cu urechea, contele se dusese în bibliotecă. Vroia să vadă niște acte pe care le pusese bine într-un sertar secret și să se asigure că mai erau acolo. Îi trecuse prin gând că locul unde le ținuse până atunci nu era suficient de sigur, dat fiind că Lilga îi descoperise secretele. Cine-i putea garanta că Lilga nu va intra din nou acolo, să-i fure prețioasele documente secrete, pricinuindu-i astfel o pagubă importantă și foarte primejdioasă? Doar cu două zile în urmă îi dovedise că știa prea bine drumul secret spre bibliotecă! Iată pricina pentru care dorea să scoată actele de acolo și să le ascundă în alt loc mai sigur. Dar când deschisese sertarul, avusese parte de o mare surpriză: era... gol! În prima clipă rămăsese ca paralizat și prin minte nu-i trecuse decât un singur gând: Lilga! Numai ea putea să fi fost! Se răzbunase pentru fiul ei pe care i-l omorâse el; așa se gândise ea să-l atingă în punctul cel mai vulnerabil! Și numai cu o zi înainte îi spusese lui Natter că Lilga nu deținea nici o dovadă concretă împotriva lui, iar acum se vedea nevoit să admită că femeia aceasta îl avea pe deplin la mână. Îi venea să intre în pământ de ciudă că fusesse cel mai mare nătărău, fiindcă nu dusese la loc sigur hârtiile imediat ce aflase că Max Brandauer o eliberase pe Lilga. Dușmanca lui de moarte îi pune acum în pericol munca de o viață! Ce se întâmpla dacă Lilga făcea uz imediat de dovezile acelea atât de incriminatoare? Era pierdut, iar revolta care urma să aibă loc în ziua celor șapte frați venea prea târziu pentru el! Cunoștea el prea bine caracterul Lilgăi! Știa, sau își închipuia că știe, că gitana avea să-l terorizeze până ce va considera că recolta este numai bună de strâns. Dar Hohenegg nu era el omul care să stea și să privească liniștit cum i se pune lațul în jurul gâtului. Mai era timp să sfășie lațul dintr-o lovitură. Nu avea să mai piardă nici o clipă pentru a acționa în consecință. După ce se calmă și reflectă cu mintea limpede la ce avea de făcut, îl chemă pe Natter la el. Avură o discuție foarte lungă. Dar cele întâmplate ulterior dovediră că puterea contelui începea să fie limitată. După opt zile, contele trădător tot nu izbuti să afle unde se ascundea gitana. Se vedea nevoit să considere documentele pierdute... Răzbunarea gitanei începuse.

15. Doi prieteni din copilărie

Scrisoarea întâi:

„Constantinopol, 8 iunie 18...

Dragă Max!

Fregata mea se află pe drumul de întoarcere din Indiile Orientale. Când scrisoarea mea va ajunge la tine, eu voi fi deja la castelul Falkenau din Karlshafen. Corabia mea se cere a fi trasă la doc, pentru că a suferit câteva stricăciuni minore, prin urmare, sunt nevoit să-mi iau câteva săptămâni de vacanță. Aș fi preferat să mă duc în ținutul meu natal, Nordlandia, dar tatăl meu, care, după cum știi, se află aici ca emisar nordlandez, dorește să mergem la proprietatea noastră din Sudlandia — motivul ți-l voi destăinui mai târziu.

Trebuie să-ți mărturisesc că nu mă bucur de timpul acesta liber care mă așteaptă. Mă aflu într-o dispoziție sufletească deosebită, care m-a împins să scriu această scrisoare celui mai bun prieten care îmi ești chiar tu.

Dragă Max! Ai trăit vreodată ceea ce se numește dragoste? Nu vorbesc despre pasiunea aceea care se stinge la fel de repede precum s-a aprins, ci de dragostea care îți încălzește întreaga ființă cu flacăra ei a cărei lumină te face să spui; mi-am găsit steaua călăuzitoare a vieții și dacă ar apune vreodată, viața mea nu ar fi decât o înșiruire de nopți reci și întunecate.

Dar nu vreau să-ți vorbesc în parabole; mai bine să-ți povestesc totul de-a fir a păr!

Mă aflu în Egipt; duceam o depeșă către vicerege. Afacerile din Cairo se derulaseră repede și tocmai îmi luam rămas-bun de la khediv, când m-am hotărât să mă zăbovesc câteva zile pe acolo. Trebuie să cunoști orașul ca să privești hotărârea mea ca pe ceva de la sine înțeles. Nu degeaba este numit Cairo Grund el Kahiva — Cuceritorul; un apusean aflat pentru prima dată în cercul acesta magic care este viața orientală este de-a dreptul cucerit de minunile și desfătările acestui oraș. Ziua mi-o petreceam fumând o pipă fină de Assuan. Din cauza arșitei de peste zi nu ieșeam afară decât seara; vroiam să trăiesc o aventură din amintirea căreia să mă hrănesc apoi mult timp. Era într-o seară minunată, cum numai prin aceste locuri poate exista. Închiriasem o barcă și înfruntam valurile molcome ale Nilului, mai precis, mă lăsam dus de apă și visam în voie. Tocmai lăsasem de o bună bucată de vreme orașul în urmă și mergeam de unul singur înaintea, când deodată am zărit o gondolă în care vâsleau cinci sclavi negri. În gondolă se aflau două femei înfășurate din cap până în picioare în văluri, care ieșiseră ca și mine să se bucure de răcoarea serii. Cine erau aceste femei? De unde veneau și, mai ales, puteam oare să îndrăznesc să le adresez un cuvânt la o depărtare atât de mare de oraș? Nu, nu puteam, căci negrii le-ar fi părât imediat. Așadar, am mers ușurel în urma lor, călăuzindu-mă după vălurile albe ca după o stea luminoasă. Mai sus de oraș fluviul face un cot, unde firește, că apa este mai liniștită, gondola tocmai ajunsese acolo, când își făcu apariția o ambarcațiune care trebuie că zăbovesc cam mult timp pe acolo și acum părea să se îndrepte spre Bulak. Gondola ajunsesse chiar în dreptul carenei ambarcațiunii cu pricina, dar încerca să o ocolească. Era o dahabyie încărcată cu siminichie. După ea venea o sandală, o barcă dintr-acelea specifice pentru zona Nilului, ușoară și rapidă. Era prea târziu pentru gondolă să facă un ocol, așa că, cu toate strădaniile sclavilor, gondola nimeri chiar între cele două corăbii. Siajul o legăna zdravăn încolo și înapoi, ca pe o coajă de nucă, și nu alta!

Cele două femei își pierduseră cumpătul și începuseră să strige după ajutor. Una din ele nu se mai ținea de bord; un val ridică gondola, femeia își pierdu echilibrul și fu aruncată în apă. Bănuiam că așa se va întâmpla, așa că într-o clipită ajunsei cu barca mea acolo. Mă aruncai în apă și reușii s-o prind pe nefericită. Cum apa era foarte agitată, îmi era imposibil să mai ajung înapoi la barca mea, așa că m-am întins pe spate, am luat femeia în brațe și am înotat la mal. Am ajuns înaintea sclavilor. Am culcat-o la pământ și i-am scos vălul care-i acoperea capul și umerii. Atunci am sărit ca ars îndărăt. Poți oare să-ți imaginezi, dragă Max, că există vreo frumusețe a cărei vedere să te sperie pur și simplu? Am avut sentimentul că pătrunsesem nechemat într-un sanctuar. Dacă una din acele zâne care ne-au vrăjit copilăria ar coborî din ceruri să aducă muritorilor dovada frumuseții absolute, cu greu s-ar putea măsura cu fata care zăcea inconștientă sub privirile mele. Cred că îți cunoști prietenul, așa că mulțumesc cerului că nu m-ai văzut în acele clipe. Îți dau cuvântul meu de onoare că m-am purtat ca un copil. Stăteam în fața ei ca un băietan speriat că a fost prins furând ceva, așa mă pierdusem cu firea la vederea acelei frumuseți. Și totuși, vraja care mă cuprinsese s-a

destrămat la scurt timp. Un vâslă îmi trăsese barca la mal, ca și gondola de altfel. Cea de-a doua femeie înfășurată în văluri veni repede spre însoțitoarea sa leșinată.

— Suleika, Suleika! striga ea îngrozită. O, Fatima, mărează fiică a Profetului, nu o lăsa să moară!

De-abia acum mi-am dat seama că trebuie să fac ceva. Pusei mâna pe inima fetei și simții pulsul slab.

— Trăiește! strigai eu, răsuflând ușurat. Mâna morții n-a fost îndeajuns de rapidă ca să secere această minunată floare din Cairo!

— Trăiește! strigă și femeia în culmea fericirii, după care se aruncă peste făptura inconstientă. Își dădu vâdlu de pe față și începu să-i sărute frenetic fruntea, obrații și buzele. Da, trăiește! Îți mulțumesc, străine! Allah să te răsplătească înmuit pentru fapta ta!

Adevărat îți spun, Max, că în acel moment aș fi dat toată răsplata lui Allah numai să fi fost eu cel care-i săruta buzele preafrumoasei. Am îngenuncheat lângă ea, mi-am strecurat ușurel brațul pe după cap, care și-a revărsat toată bogăția buclelor pe brațul meu.

— Cine este? Cine sunteți? am întrebat apoi, fără vreun scop precis, doar așa, ca să nu tac.

— Sunt Aimee, favorita viceregelui. Ea este Suleika. Dar tu cine ești? Vreun franc?

Și ea era frumoasă, deși avea câțiva ani în plus față de cealaltă. Vorbea franțuzește pentru ca servitorii să nu o înțeleagă. Am presupus, firește, că știa și să citească. Tot în genunchi stând, am scos cu mâna care-mi rămăsese liberă cartea mea de vizită...

— Ia-o și citește numele meu!

Am vrut să mai spun ceva, dar nu am mai apucat. Bărbatul care stătuse la cârma gondolei venise la noi.

— De ce-ți lași chipul să lumineze un bărbat căruia nu-i aparții? o repezi el pe Aimee.

Vorbise foarte aspru. Femeia se întoarse și-și trase la loc vâdlu pe ochi.

— Rămâi cu bine, străine! Aimee îți mulțumește. Va ști cum să aibă grijă mai departe de prietena ei.

— Suleika este soția cuiva?

— Până acum, nu...

— A cui fiică este?

— Nu pot să-ți spun. Îți mulțumesc încă o dată și rămâi sănătos!

Îmi dădu mâna — o mare îndrăzneală pentru o orientală poți să fii convins. I-am sărutat vârfurile degetelor și m-am dus apoi ca prin vis înapoi la barca mea. Tot ca prin vis am ajuns acasă.

Poți să-ți închipui, că primul gând care mi-a apărut în minte în dimineața următoare era legat de aventura de peste noapte. Mi-am zis atunci că nu voi pleca din Cairo mai înainte de a face orice ca s-o găsesc pe frumoasa necunoscută.

Cu toate acestea, am fost nevoit să plec. Chiar în acea zi am primit ordin să mă îndrept spre Alger. Mă crezi că niciodată nu mi-a picat mai greu executarea unui ordin? În prima zi de călătorie m-am purtat ca un automat și am fost nevoit să-mi adun toate puterile pentru ca subordonații mei să nu-și dea seama că eram distrus. Nutream speranța că timpul va șterge urmele celor trăite, dar în zadar. Chiar și astăzi, când am trecut săptămâni de atunci, chipul Suleikăi îmi stă dinaintea ochilor, fie că-i zi, fie că-i noapte. Este posibil, Max, ca Dumnezeu să trimită un înger în calea unui om, pentru ca în clipa următoare să-l facă să dispară, cu tot cu speranțele omului? Eu, unul, nu cred. Ba mai mult, sunt încredințat că Providența care ne-a încrucișat drumurile va ști să găsească mijloace pentru a face să ni se întâlnească și inimile, care, așa cum simt cu toată ființa mea, aparțin una celeilalte pentru toată viața. În prezent sunt într-o stare deplorabilă; nu pot să fac nimic. Îmi doresc să se întâmple ceva care să mă pună în mișcare cu trup și suflet, altfel sunt în primejdie să mă pierd. În orice caz, o mică schimbare tot se anunță pentru viitorul apropiat. Tatăl meu mi-a spus că faimosul Nurvan-pașa, marele amiral al padișahului, urmează să vină în Sudlandia din pricini pe care nu le cunoaște și l-a invitat să locuiască în castelul nostru de acolo. Ei doi sunt buni prieteni; s-au cunoscut aici și se înțeleg foarte bine cu toate că, politic vorbind, sunt în tabere opuse. De altfel, cred că tatăl meu l-a invitat la noi și din alte motive. Se pare că vizita lui Nurvan stă în legătură cu actuala politică dusă de Sudlandia, așa că tata speră că, avându-l chiar la noi în casă, va putea afla mai multe. În orice caz, în aer plutește ceva. Din păcate, nu pot să spun și ce, pentru că am fost prea mult plecat pe mare și m-am cam înstrăinat de situația internă a țării. Dar faptul că prințul moștenitor și prințesa din Sudlandia se află în vizită în Nordlandia, mai mult ca sigur în urma unei invitații din partea contelui von Hohenegg, legat cu iminenta vizită a lui Nurvan-pașa în Sudlandia, cam dau de gândit. Se știe că Sudlandia nu are nici un mare comandant de marină pe care să se bazeze în caz de război. Să fie oare?... Dar nu are rost să văd mistere acolo unde nu sunt; totul poate să fie doar rodul imaginației mele.

Ție cum îți merge, dragă Max? Tot mai pregeți să începi o carieră publică? Îți spun pentru a suta oară că patria noastră are nevoie de oameni bine pregătiți ca tine, mai ales acum, când se cere o contrapondere în fața contelui Hohenegg, care a dus o politică deloc fructuoasă pentru Nordlandia. Dar tu ești singurul care decide, așa că nu-ți mai țin nici o predică. Salută-ți părinții cu drag din partea mea!

Al tău,
ARTUR VON FALKENAU"

Scrisoarea a doua:

Fürstenberg, 22 iunie 18...

Dragă Artur!

Bănuiești ce gând mi-a trecut prima dată prin minte când am dat citire scrisorii tale? Nu, n-ai să ghicești, nu ai cum să ghicești! Când am citit despre suferințele tale din dragoste, am pus jos scrisoarea, m-am lăsat moale pe scaun, am închis ochii și mi-am spus, în parte bucuros, în parte îndurerat: „Și tu, Brutus, fiul meu?”

De fapt, aș fi putut să-mi închei scrisoarea cu aceste vorbe care spun totul. Ție, prietenul meu cel mai bun care te afli în aceeași situație ca și mine, ți-ar fi fost de ajuns numai atât pentru a înțelege. Însă cred că dorești să afli mai multe și apoi, încrederea pe care mi-ai arătat-o îmi cere să-mi deschid și eu sufletul în fața ta.

Trebuie să-mi cer iertare dinainte că nu-ți voi vorbi la, fel de sincer pe cât îmi dă ghes inima și că nu voi dezvălui nici un nume. Mă aflu într-o situație deosebită. Sunt urmărit la tot pasul de spioni. Nu-i văd, dar îi simt. Da, dragul meu, Max a devenit o personalitate importantă și acesta e încă un motiv pentru care sunt nevoit să păstrez o rezervă față de tine. Scrisoarea mea ar putea ajunge foarte ușor pe mâini nedorite. Iar tânăra ființă de care voi vorbi și care nu are habar că o ador, este în ochii mei prea sus pentru a o compromite prin scrisoarea aceasta. Dar tu, prietenul meu, poate vei ghici despre cine este vorba, chiar dacă îi voi trece sub tăcere numele.

Am văzut-o în suita contelui cel tânăr, „drăguțul conte”, pe care tu trebuie să-l cunoști prea bine. Dar dacă ai afla ce planuri urzește tatăl lui împreună cu el, te vei mira și probabil nu ai crede.

Acestea sunt noutățile. Mai mult nu pot să-ți spun despre cele trăite de mine în ultimele zile. Și nici nu ai de ce să afli mai multe! Ești umblat prin lumea întreagă și ai mintea ascuțită, așa că nu-ți va fi greu să-ți faci o idee despre tot talmeș-balmeșul meu de aluzii. Parcă te și văd cum dai din cap și șoptești gânditor pentru tine: „Max, Max, bagă-ți mințile în cap! Floarea pe care ai pus ochii nu-i pentru tine. Gândește-te la originea ta socială! „Așa, am și făcut, dragă prietene și tovarăș de suferință! Am făcut-o de sute de ori, de mii de ori! Rațiunea mi-a spus tot de atâtea ori că trebuie să alung din inimă această dragoste, că totul nu e decât o sminteală și o himeră. Dar sufletul îi dă curaj și-mi spune: mergi mai departe și așteaptă răbdător! Artur, tu mă cunoști și știi că în general sunt un om cumpătat, rațional și potrivit tuturor fan-teziilor. Și totuși, omul acesta calculat se agață cu toate puterile lui de această dragoste. Mă întrebă dacă e posibil ca Dumnezeu să aducă în calea unui om un înger pentru ca în clipa următoare să-l facă să dispară? Nu, Artur, nu e posibil! Dar cred, ca și tine, într-o voință divină care-l ajută mult pe om când acesta i se abandonează ei. Habar nu am pe ce drumuri ne va duce. Providența, căci rațiunea pare că ni se împotrivese. Însă un lucru e sigur: în mod miraculos, iubirea aceasta lipsită de șanse nu mă doboară, nu, ba dimpotrivă, îmi dă puteri și mă face curios de fericit și de liber.

Știi, Artur, că nu sunt un visător. Chiar și sentimentul acesta puternic care mi-a copleșit inima nu m-a făcut să-mi pierd capul. Nu trebuie să mă pierd cu firea, mai ales acum, când se pregătesc lucruri mari pentru Nordlandia. O întâmplare deosebită mi-a dat posibilitatea să fiu martorul unor secrete care-mi solicită întreaga atenție și vigilență. Doar în nopțile liniștite am timp să visez la steaua care mi-a luminat viața și pe care trebuie s-o urmez, căci de ea atârână toată fericirea și tot norocul meu.

Resimt cu durere faptul că tu, dragă Artur, nu ești lângă mine. Misiunea pe care o am de dus până la capăt e grea și aproape că îmi depășește puterile. Ar fi o mare mângâiere pentru mine dacă aș avea aproape un prieten de încredere cu care să-mi, împărtășesc gândurile și temerile. Dar mi se pare că locul tău nu este acum în Nordlandia, ci acolo unde te-a trimis tatăl tău. Am aflat și eu că Nurvan-pașa trebuie să sosească în Sudlandia. Salut ca pe o mare favoare a soției faptul că inamicul cel mai puternic al Nordlandiei, sau mai bine-zis, al președintelui nordlandez al consiliului de

miniștri urmează să locuiască sub acoperișul tău. Poate vei reuși să afli ceva important, servindu-ți astfel patria, pe care o așteaptă, după cum mi se pare, vremuri grele.

Ai observat că destinele noastre se aseamănă? Amândoi am găsit steaua călăuzitoare. Steaua ta ți-a dispărut pentru moment și nu știi sub ce nor să o cauți; a mea își vede de drumul ei la o distanță pesemne de neajuns. Dar sălășluiește în mine convingerea fermă, că norii care ți-au acoperit fruntea se vor da la o parte la timpul potrivit și că soarele meu își va părăsi traiectoria intangibilă pentru a-și revărsa căldura și lumina asupra vieții mele. Să așteptăm amândoi cu încredere acest moment, fără ca între timp să pierdem din ochi ceea ce este cel mai urgent, patria noastră, care în aceste vremuri grele se biază pe fiecare dintre fiii ei.

Prietenul tău de nădejde
MAX BRANDAUER

Scrisoarea a treia:

Karlshafen, 28 iunie 18...

Dragă Max!

Iartă-mă dacă te iau pe nepregătite, dar nu-mi pot stăpâni bucuria. Imaginează-ți că soarele meu a apărut la orizont! Norii s-au dat la o parte! Și ea... locuiește în casa mea! Dar acestea sunt lucruri pe care nu le poți pricepe așa dintr-odată. Îngăduie-mi, prin urmare, să mă aștern la povestit!

La o zi după sosirea mea aici m-am dus să fac o plimbare pe chei. Poți să fii sigur că nu eram stăpânit de gândurile cele mai roz. Deodată, am văzut un velier care se apropia cu o viteză care mi-a atras atenția de navigator.

Imediat mi-am dat seama că era un iaht cu tachelaj deosebit. Corabia mică și zveltă de-abia dacă măsura patruzeci de picioare; avea carena așa de ascuțită, încât părea că o pânzăște pericolul de a se răsturna. M-am gândit că trebuie să fie manevrată de cineva foarte priceput.

Ajunse în sfârșit în port, făcu o voltă îndrăznească se opri chiar în dreptul locului de pe chei unde mă aflam eu. La duneță am văzut un bărbat înalt, cu barbă neagră, îmbrăcat cu veșminte turcești, care dădea comenzi unui echipaj format din patru marinari de aceeași obârșie. Lângă el se afla o femeie toliană într-un șezlong de mătase verde. Era înfășurată în văluri și părea să fie atentă la tot ce se petrece în jurul ei.

Se coborâră pânzele și corabia ancoră chiar la peretele de piatră unde stăteam eu.

— Ahoi, omule! strigă turcul.

Pe mine mă strigase. Trebuie să-ți spun că eram îmbrăcat în haine de marinăr, așa cum fac de câte ori mă duc pe acasă. Iahtul îmi stârnise curiozitatea, de aceea mă bucuram că cel de la bord mă luase drept un matroz care-și făcuse drum pe acolo pentru a găsi ceva de lucru. Dintr-un salt am fost la bordul iahtului. Și acum vine ceva care te va uimi. Nici nu apucă turcul să mă măsoare prea bine din priviri, că se dădu perplex un pas îndărăt și strigă: „Brandauer! Prietene, e im... se întrerupse și se plesni cu palma peste frunte, e imposibil! Și totuși, fiul lui trebuie să fie! Cum te numești?” — „Frick Wilmers”, îi răspunsei eu, sub o inspirație de moment. Vroiam să afl de unde știa turcul acesta numele de Brandauer. „Să înțeleg că ești american?” „Nu, nordlandez. „Așa deci! Cunoști Furstenbergul, capitala țării?” „Aici m-am născut.” „Dar numele pe care l-am rostit eu?” „Brandauer? Pe aici există un singur Brandauer, și acesta este fierarul ducelui.” „Așa e! Am crezut că ești fiul lui, căci arăți exact ca el când era tânăr. Ești marinăr?” „Da, sunt navigator.” „Pe ce corabie?” „N-am nici un angajament acum.” „Îmi plac. Nu vrei să intri în slujba mea?” „Cum și unde?” „Pe timpul șederii mele aici. Voi locui la castelul Falkenau.”

De uimire, mai-mai să mă dau de gol. Acest om era Nurvan-pașa, oaspetele tatălui meu. Spiritul de aventură mă făcu să nu renunț la numele fals. Era clar că puteam să afl mult mai multe despre el fiindu-i servitor decât gazdă. Aceste gânduri îmi alergau ca vântul prin cap, așa că i-am răspuns: „Dacă voi fi bine plătit, accept.” „Nu vei avea de ce să te plângi. S-a făcut! Batem palma?” „Batem palma!” „Cunoști locurile?” „Așa și-așa.” „Unde se află castelul Falkenau?” I-am arătat dealul. „Acolo sus.” „Du-te atunci acolo și dă de știre că am venit. Uite cartea mea de vizită. Cunoști formalitățile de ancorare pe aici? Da? Bun! După ce mă anunți la castel, ocupă-te și de asta. Actele corabiei sunt pregătite la mine în cabină.”

Luai cartea de vizită, sării peste bord și mă dusei degrabă la castel. O mare tulburare pusese stăpânire pe mine și nu știam de ce. Stătusem lângă femeia din șezlong, ale cărei veșminte răspândeau un miros plăcut, care mi se părea foarte cunoscut, cu toate că nu-mi puteam da seama de unde. Prin vălul subțire care-i acoperea fața am văzut o pereche de ochi negri care păreau să mă

fixeze cu o expresie ciudată. Din păcate, altcea nu mai puteam zări, decăt picioarele delicate înălțate în conduri fini. Cum de își luase un mahomedan soția — căci asta îmi închipuiam că era — cu el într-o călătorie în Apus? Trebuie că nu era nici gelos nici nu avea prejudecățile care-i fac pe musulmani să-și ferească soțiile și ficele de viața publică. Ba se părea că renunțase și la toate pretențiile uzuale, căci nu avea nici o suită de servitori cu el; marinarii nu puteau fi considerați ca fiind servitorii lui.

Ajuns acasă, am dat ordinele trebuincioase pentru primirea oaspeților și mi-am prelucrat strașnic supușii pentru ca nu cumva să-mi dea în vileag jocul. Din aceasta pricină tabloul cu portretul meu, care m-ar fi putut trăda, a fost scos din salon. Dacă oaspeții ar fi întrebat de mine, li s-ar fi răspuns că sunt plecat într-o călătorie.

De-abia terminasem de dat ordinele, că-i și văzui pe cei așteptați intrând pe poartă; trebuie că veniseră imediat după mine. Eu făcui cale-ntoarsă la chei, apucând-o pe un drum lăturalnic; trebuia să iau actele. Când ajunsei acolo, întrebai de cabina căpitanului. Găsii repede documentele. Aveam de gând să plec, când ceva mi-a atras atenția. Față în față cu cabina se afla un perete de stejar pe care l-am atins din întâmplare și am observat că era mai cald decât trebuia să fie în mod normal. Era bătător la ochi, așa că am deschis ușa cu pricina, să caut sursa acelei călduri neobișnuite. Cât de mult m-a uimit să descopăr în semiîntunericul care domnea înăuntru o mașină cu aburi, al cărei cazan era cu siguranță alimentat cu păcură, fiindcă avea dimensiuni uriașe. De-abia acum mă lămurisem de ce avea iahtul viteza aceea extraordinară. Folosirea tuturor velelor, completată cu forța aburilor dădeau ambarcațiunii o viteză de neîntrecut.

Pe drumul spre căpitania portului mă gândeam că e foarte ciudat că pașa îți cunoaște numele și mai ales că m-a confundat pe mine cu fiul său, fie și numai pentru o clipă. Cum se putea așa ceva? Chiar arăt la fel ca tatăl tău în tinerețe? Ar însemna să fie un joc capricios al naturii. Ah, dar uit că tu nu ai răspuns la această întrebare, căci nu ne-am văzut de mult și omul se schimbă suficient de mult odată cu trecerea anilor. Nu are rost să facem tot, felul de supoziții. Este clar că pașa a fost înșelat de o festă a memoriei.

După ce am rezolvat problema actelor la căpitania portului, m-am întors la castel și mi-am îndreptat pașii spre locuința care i se dăduse pașei, ca să-i raportez că-mi îndeplinisem însărcinarea. În vestibul se aflau cuferele aduse între timp de marinari. Două femei tocmai se îndeletniceau cu despachetatul. Erau, intendentă noastră și doamna despre care credeam că e soția pașei. Auzindu-mi pașii, aceasta se îndreptă de spate și se întoarse.

Trebuie să mărturisesc că în acel moment m-am comportat prosteste, ca un cap pătrat. Când privirile mi-au căzut asupra chipului neacoperit de această dată de nici un văl, am rămas stană de piatră. În fața mea stătea încântătoarea făptură care pusese stăpânire pe gândurile mele de peste zi și pe visele mele de peste noapte începând cu acea aventură de pe Nil! Firește că sesizat uimirea de pe fața mea, căci m-a întrebat supărată:

— Ce-ai pățit? Ce dorești? Te-ai și întors?

Iar eu, ca un neghiob, tot nu am fost în stare să îngăim vreun răspuns, ci am rămas holbându-mă la ea. M-am holbat și m-am, tot holbat până ce fata s-a îmbujorat ca para focului. Și-a lăsat vălul pe ochi și, pierzându-și răbdarea, mi-a spus: „Du-te acum! Dar să rămâi la dispoziția noastră. Spune-i intendentei să-ți arate camera în care vei locui!” Până la urmă, am reușit să-mi vin în fire. Mi-am dat toată osteneala să scap de uluiala care pusese stăpânire pe mine. Ca prin vis m-am întors și am ieșit din cameră.

Sunt nevoit să las pe seama imaginației tale descrierea sentimentelor care m-au cuprins în orele care au urmat. Îmi regăsisem mult iubita pe care credeam că n-am s-o mai văd vreodată! Femeia despre care credeam că era soția pașei, era, de fapt, Suleika! Aimee îmi mărturisise, atunci, pe Nil, că fata pe care o salvasem nu era soția nici unui bărbat. Dacă pașa venise cu ea, înseamnă că nu putea decât să-i fie fiică. Îmi venea să scot chiote de bucurie! Era la mine, în casa mea — respiram același aer cu ea! Ba mi se părea chiar că uneori se gândea și ea la mine. Din ziua revederii noastre, nu am mai văzut-o decât o singură dată fără văl, dar îi simt privirea ațintindu-mă de multe ori. Atunci, pe Nil, nu avusese cum să mă vadă căci, când își revenise, eu nu mai eram de mult cu ea — tradiția severă a Orientului mă alungase de acolo. Aceasta înseamnă că nu avea cum să facă vreun legătură între mine și omul care a salvat-o atunci. Și cu toate acestea, cred că îmi acordă o simpatie mai mare decât ar trebui, ceea ce mă bucură nespus. Soția intendentului castelului meu, cu care ea s-a împrietenit foarte repede, mi-a spus că încântătoarea musafiră a întrebat de mine. Firește că nu i-a putut da decât o lămurire vagă, ca urmare a indicațiilor mele, ceea ce nu a mulțumit-o deloc. Să se fi interesat de mine întâmplător? Închipuie-ți, fata lui Nurvan-pașa să ceară lămuriri despre un marinar oarecare! Se prea poate ca tu să găsești o explicație foarte simplă, cum că ar fi destul de normal să se intereseze de servitorul tatălui ei. Dar aceasta nu are nimic de-a face cu simpatia. Se

prea poate să ai dreptate, dar... și iarăși dar! Îndrăgostitul vede cu alți ochi, înecatul se agață de orice fir de pai pentru a ieși la lăsan!

Vei fi surprins să afli că Nurvan-pașa, favoritul padișahului, este creștin. Cum este cu puțință și cine este, de fapt, acest misterios bărbat? Zvonurile care circulă despre el nu pot fi crezute fără rețineri. Nu dovedesc altceva decât că este un om excepțional de curajos și că are în spate un trecut neobișnuit. Așadar, Nurvan-pașa e creștin. Cu siguranță că și fiica lui are aceeași credință. Am aflat de la intentenda noastră că mama ei a murit încă de pe vremea când era mică și a fost crescută în Constantinopol, cu desăvârșire izolată. Este singurul copil al pașei, care o idolatrizează. Nu o ia niciodată cu el în călătoriile sale pe mare; de data aceasta a făcut o excepție. Până acum nu a ieșit în societate, dar nici nu pare să tânjească după așa ceva. Fericirea ei cea mai mare o constituie preocuparea continuă pentru binele tatălui ei.

Asta-i tot ce am aflat despre ea, dureros de puțin pentru un îndrăgostit. Ah ce taine afurisite! Ce frumos va fi când îmi voi smulge masca și voi putea apărea în fața ei, mărturisind năuc de fericire: Suleika, te iubesc! Am tot dreptul să ți-o spun, căci eu sunt cel care te-a scos din valurile Nilului. Dar sunt nevoit să păstrez tăcerea, căci sunt absolut convins că pot să aflu mai multe în rolul unui servitor subordonat decât în calitate de gazdă.

O dată era cât pe ce să pătrund misterele oaspetelui meu. Dar, iartă-mă, Max, nu am fost în stare. Sunt un navigator căruia-i place să țină cursul drept înainte. Dacă-mi iese ceva în cale, abordez cu mare plăcere chestiunea, dar să rup secretul unei scrisori — nu, nu sunt în stare. Și mă felicit pentru asta! N-aș putea să mă uit în ochii viitorului meu socru — nu râde Max, de pe acum îl consider așa — dacă aș avea conștiința încărcată. E posibil în acest fel să nu-mi fi făcut datoria față de patrie, dar sunt convins că nu voi fi blamat că nu am înșelat încrederea unui om.

Era în cea de-a doua seară după sosirea lor, când pașa mi-a dat o scrisoare s-o duc cât pot de repede la curtea suveranului și să am grijă să ajungă nemijlocit în mâinile acestuia. Era deja seara târziu și următorul tren spre Katharinenstadt nu pleca decât dimineața următoare. Și ce dacă? Murgul meu pursânge arăbesc mă aștepta în staul. Cu el era ușor să duc la bun sfârșit însărcinarea chiar în noaptea aceea. Pentru o clipă mi-a trecut prin minte să deschid scrisoarea, dar nu a fost decât pentru o singură clipă. În momentul următor am izgonit acest gând. M-am pregătit de drum și într-un sfert de ceas goneam pe armăsarul meu nobil spre capitală. Spre miezul nopții îmi îndeplineam misiunea la castelul princiar și, la o oră după răsăritul soarelui, aveam deja sub ochi priveliștea castelului Falkenau. Când am ajuns mai aproape, am văzut că în balconul castelului se aflau pașa cu fiica lui; luau micul dejun. În același moment am auzit două şuierături dinspre oraș și am văzut cum, trenul se prelingea ca un șarpe uriaș de-a lungul coastei. Era trenul pe care ar fi trebuit să-l iau dacă aș fi amânât înmânarea scrisorii urgente până dimineață.

Pașa mă aștepta când am intrat în curtea castelului; stătea pe treptele largi de granit, cu fiica lui acoperită în văluri alături de el. Am mers călare până la scară, apoi am descălecat.

Cu chipul roșu de mânie, pașa mă întrebă:

— Al cui e calul?

— Al baronului Falkenau.

— Cine ți-a permis să-l călărești?

— Intendentul castelului.

— Așa! Deci tu te plimbei, în timp ce eu credeam că ești plecat spre capitală. Nu ești o slugă supusă, nu mai am nevoie de tine, poți să pleci!

— La ordin, excelență!

Fără vreun alt cuvânt m-am întors și am plecat, nu înainte de a mai apuca să văd cum Suleika pusese mâna pe brațul tatălui ei în chip de rugă. Era clar că acesta fusese luat prin surprindere de graba cu care plecase „servitorul”! Nici nu apucau să fac cinci pași, că mă strigă:

— Wilmers!

M-am întors.

— De ce atâta grabă să te supui acum?

— Pentru a dovedi că nu sunt o slugă nesupusă.

— Ba ești, căci altfel nu ai fi scăpat trenul pentru capitală, punându-mi astfel în pericol scrisoarea atât de importantă.

— Dar excelența sa nu mi-a poruncit să iau acest tren.

— Nu, dar ți-am poruncit să transmiți de urgență scrisoarea. Aseară nu mai era nici un tren, prin urmare...

— Prin urmare am fost călare în capitală, excelență!

— Călare? la drum așa de lung? Imposibil!

— Ba e foarte posibil cu un asemenea cal. Tocmai adineauri m-am întors. Scrisoarea am predat-

o la miezul nopții...

— Însamnă că principele a citit-o chiar în dimineața asta. Mă bucur că mai devreme m-am înșelat. Sunt foarte mulțumit de tine. Poți să rămâi!

— La ordin, excelență!

Și am rămas, firește! Ai să râzi de mine dacă îți spun că sunt fericit că am câștigat încrederea „socrului” meu? Cu toate că nu-i sunt decât o slugă! Și apoi, de o mie de ori mai fericit m-a făcut aceea că Suleika a intervenit pentru mine. Fie și numai cu un gest! Dar a fost de ajuns pentru a înlăna mânia tatălui ei. Acum mă crezi când spun că nutrește simpatie pentru mine? Poate că într-o bună zi simpatia se va transforma în iubire. Și dacă vreodată... ah, nu mai vreau să continui pe acest ton, ajunge să te asigur că rolul începe să-mi aducă desfătări.

Din acea zi am intrat deplin în grațiile pașei. Dar mi se pare uneori că se uită la mine cu o privire cam ciudată. O bănuie ceva de rolul meu dublu? Sau să fie asemănarea de care a pomenit când ne-am întâlnit prima dată și care îl pune pe gânduri? Când am treabă cu el, mi se pare că mă urmărește din priviri; mult timp nu scoate nici un cuvânt, de parcă e adâncit în vreo amintire care nu-i dă pace.

O întâmplare a făcut ca „servitorul” să atragă din nou atenția tatălui și a fiicei.

Îl cunoști pe tânărul conte Hohenegg și poate știi că în prezent se află în Katharinenstadt, dintr-un motiv care mie mi-a rămas necunoscut. Poate că dragălașenia sa nu mai suporta pământul Nordlandiei și a simțit nevoia să-și mute sfera de activități în altă parte. A început deja să-și facă un „renume” și pe la noi, onorându-și supranumele de „contele cel drăguț”. Toate acestea le-am auzit după venirea mea aici fără să bănuiesc că aveam să mă întâlnesc cu el după scurt timp într-un mod cu totul neplăcut, cel puțin pentru el.

Ieri după-amiază mă dusesem întâmplător în grădină — sau poate că nu întâmplător, fiindcă știam că Suleika ieșise să se plimbe într-acolo. Nu ajunsesem prea departe când am auzit două voci, una de bărbat și alta de femeie. M-am apropiat fără zgomot de locul de unde veneau glasurile și m-am ascuns după un tufiș. Erau Suleika și „drăguțul” de conte, care luase mâna fetei într-a lui; Suleika se îmbujorase și se uita disperată înprejur, de parcă aștepta să vină cineva și s-o salveze din acea situație stânjenitoare. Aveau o conversație care se vedea bine că fetei nu-i plăcea deloc. De tulburare, uitase să-și mai acopere fața, așa că am putut să-i sorb din priviri chipul atât de copilăros. Cum ajunse cotele încoace? Nu-mi puteam explica prezența lui decât prin aceea că venise să mă viziteze pe mine, cu toate că mi se părea destul de ciudat, având în vedere că cele două case, Hohenegg și Falkenau, nu se înțeleg prea bine.

Ajunsesem la țanc, căci tocmai îl auzii pe conte zicând:

— Domnișoară, dați-mi mânăta aceasta delicată! Trebuie să o sărut; nici nu bănuieți ce putere are privirea dumneavoastră asupra oricui vă vede...

— Conte, lăsați-mă în pace! strigă Suleika, încercând zadarnic să-și tragă mâna din strânsoarea contelui.

— Să vă las în pace? Nici gând; am să vă rețin mâna până ce veți consimți să-mi dați o sărutare...

— Părășiți acest loc imediat, altfel strig după ajutor!

— Puteți să strigați, înger nemaivăzut, că tot nu are cine să vă audă...

Atunci am ieșit din ascunzătoare și din câțiva pași, am fost lângă ei.

— Nu are de ce să mai strige, căci a fost auzită prea bine. Lăsați-mi în pace stăpâna!

Contele s-a întors. Mă văzuse destul de rar și, pe deasupra, mai purtam și haine de marinar, așa că nu e de mirare că nu m-a recunoscut. A considerat, firește, că un matroz nu este cineva în fața căruia trebuie să aibă vreo reținere. Răzând disprețuitor, o luă pe Suleika de mijloc și o trase spre el, cu gândul să o sărute. Nu a mai apucat, căci l-am înșfăcat și l-am împins cu furie, astfel că a căzut la pământ. S-a ridicat repede și s-a repezit la mine.

— Cum îndrăznești, câine? Te sugrum!

Dădu să mă apuce de gât, dar eu îi trântii un pumn în figură de-l aruncai cât colo. Îi mai trăsei încă unul și încă unul, până ce îl lăsați zăcând în nesimțire. L-am abandonat acolo și m-am dus spre ieșirea din grădină. Până să ajung acolo, l-am văzut pe pașă venind spre mine însoțit de intendentul castelului. Suleika fugise repede înaintea tatălui ei și apucase să-i povestească ce se întâmplase. Fără să stea prea mult pe gânduri, pașa se grăbi încoace, să ceară socoteală nemernicului care-i insultase fata. Pe drum se întâlnise și cu intendentul.

Nu am văzut în viața mea un om mai furios. Mă străpunse cu privirile aprinse de parcă eu aș fi fost nelegiuitul; se albise la chip, iar barba îi tremura de turbare.

— Excelență, nu mai e nevoie să vă ocupați de ticălos. L-am pedepsit eu.

— Unde e nemernicul?

— Zace acolo pe jos.

Fără să-mi dea vreoa atenție, se, repezi ca o vijelie înainte; eu și intendentul, fuga după el. Contele nu-și venise încă în fire când am ajuns cu toții la el. Pașa îl privi câteva clipe în tăcere, apoi îi trase un șut și făcu un gest de dispreț. Se întoarse după aceea către intendent:

— Cum a ajuns omul acesta aici?

Cel întrebat era cam stânjenit.

— Excelență, contele a venit cam acum un ceas și a întrebat de baronul cel tânăr. Eu i-am răspuns că domnul cel tânăr e plecat, apoi... apoi...

— Ei?

— Apoi a vrut să-i spun ce știu de excelența voastră și cu ce scopuri ați venit în vizită la noi, în Sudlandia.

— Mai departe!

— Firește că nu am putut să-i dau nici un răspuns și l-am îndrumat să vorbească personal cu excelența voastră. Mi-a răs în față și mi-a spus că n-o să obțină răspunsul pe care-l dorește de la excelența voastră. După această remarcă a plecat. Habar nu am cum a ajuns în grădină! Probabil că a văzut-o pe distinsa domnișoară plimbându-se prin parc și s-a luat după ea.

— Așa trebuie că s-a întâmplat. Frick, știi că este conte?

— Da, am auzit-o pe domnișoară spunându-i așa.

— Și cu toate astea, ai îndrăznit să ridici mâna asupra lui? Extraordinar! Ești un tânăr foarte curajos și nu am să uit asta niciodată! Domnule intendent, nu vreau să-l mai văd pe omul acesta! Dar dacă dorește să-mi vorbească, spune-i că nu dau doi bani pe vizita lui!

Ce părere ai despre peripețiile mele? Nu sunt întru totul demne de un roman? Se poate ca tu să-ți închipui că prezența iubitei în casa mea are o explicație foarte simplă, având în vedere că atunci, pe Nil, am lăsat cartea mea de vizită însoțitoare ei, putând astfel să-mi afle cu exactitate rangul și locul de obârșie. Când pașa a sosit în Sudlandia a ales să stea în locuința celui care i-a salvat fiica, iar invitația a primit-o de la tatăl meu pe cale diplomatică, așa că revederea cu iubita mea nu ar fi deloc inexplicabilă. Se prea poate să nu greșești cu această supoziție, dar ceva din lăuntru meu îmi spune exact contrariul. Cum se face că tânăra turcoaică nu întreabă niciodată de tânărul baron Falkenau? Am tras-o de limbă pe intendentă, care mi-a spus că tânăra a primit știrea că tânărul domn e plecat cu destulă indiferență. Cum ar fi posibil dacă ar ști că acesta i-a salvat viața? Nu, dragul meu, sunt convins că nu știe încă numele salvatorului său, ceea ce mă îndreptățește să cred că reîntâlnirea cu ea nu este altceva decât o minune a destinului.

Dragă Max, steaua fericirii mele nu mai strălucește la o depărtare de netrecut. A ajuns așa de aproape, că pot s-o ating. Totul este așa de neașteptat și de nesperat, încât acum nu mai cred că există ceva imposibil pe lumea aceasta. Iată de ce îți spun: nu-ți pierde nici tu speranța! Cu toate că nu ai dat nici un nume în scrisoarea ta, am ghicit imediat cine este persoana care te-a prins în lațurile iubirii. Îți mărturisesc sincer că am fost mirat când am văzut asupra cui ai îndrăznit să ridici ochii... Am fost mirat, dar nu consternat. În ciuda tinereții mele am umblat destul de mult prin lume ca să aflu că nu există doar o aristocrație a originii, ci și una a spiritului. Cu toate că aparțin primeia, nu sunt atât de trufaș încât să nu recunosc că aristocrația spiritului este mult mai importantă. Sunt mândru că pot să spun că-mi ești prieten. În această calitate îți doresc din tot sufletul să-ți poți împlini dorințele. Firește, nu-mi pot imagina când și în ce fel. Nici despre mine nu pot să spun altceva. Dar nu-i nimic. Deocamdată sunt fericit doar cu atât. Să lăsăm viitorul în grija altei forțe, mult mai înalte.

Scrisorile mele sunt mult mai lungi decât ale tale pentru că eu nu am secrete de păzit, precum faci tu. Iar eu am timp să scriu. Pașa nu-mi dă peste măsură de mult de lucru, așa că dispun de multe ceasuri libere pe care nu le pot folosi mai bine decât scriindu-ți fie, prietene, despre iubirea și fericirea mea. Până de curând nu am știut, ba nici măcar nu am bănuit ce înseamnă dragostea adevărată. Acum știu și o simt, la fel cum știi și o simți și tu. Căci te cunosc prea bine pentru a fi convins că dorințele tale sunt adevărate și de bună credință. Fii încredințat că nimeni altul nu-ți împărtășește mai bine dorințele și speranțele decât

Prietenul tău sincer
ARTUR VON FALKENAU

Post scriptum. Tocmai când aveam de gând să expediez scrisoarea am aflat o știre foarte importantă. Măine omul pleacă. Când spun „noi” mă refer la pașă, la fiica lui și la mine. Pașa a primit o scrisoare care l-a tulburat atât de mult, încât a dat poruncă să se împacheteze totul imediat. Scopul călătoriei îmi este necunoscut. Pașa se comportă foarte misterios; nu am putut afla decât că

plecăm în munți. Inițial a vrut să meargă singur, dar fiica lui atât s-a rugat de el, încât până la urma pașa i-a îngăduit să-l însoțească, dar cu o condiție, și anume, să vin și eu. S-ar putea să fie nevoie uneori ca tatăl să-și lase singură fiica și nu dorește s-o lase fără apărare. Îți poți imagina ce mult mă bucur. Numai la gândul că făptura aceasta minunată îmi va fi încredințată pentru cel puțin o săptămână, s-o apăr și s-o protejez, mă apucă amețea de fericire. Cam o săptămână crede pașa că va dura călătoria. Să aibă oare scopuri diplomatice? Ei bine, voi fi numai ochi și urechi. E adevărat că nu sunt decât un servitor, în fața căruia nu se vorbește chiar totul. Acum trebuie să închei; pașa a sunat după mine și trebuie să-l ajut degrabă la pregătirile pentru călătorie.

Dragă Max, mă așteaptă zile foarte fericite!

Al tău,
ARTUR

16. În cetatea țiganilor

Ducatul Nordlandiei este despărțit de Sudlandia, statul vecin, printr-un munte care se întinde spre apus și spre răsărit în două șiruri paralele. Ridicându-se puțin câte puțin din șesul mlăștinos, în partea sa centrală se înalță preț de mai multe sute de metri deasupra nivelului mării, coborându-se apoi treptat înapoi spre țărm, pentru a-și lăsa poalele stâncoase spălate de valurile mării. Doar câteva trecători înguste și anevoioase se deschid privirii, lăsând șirul de văi și defilee să primească cu greu căldura soarelui și asta numai în toila amiezii. Din solul jilav se înalță păduri posomorâte de brazi și pini străbătute prea rar de picior omenesc. Și dacă vreodată se aud pași prin aceste locuri singuratice, atunci nu poate fi decât vreun pădurar singuratic sau vreun braconier care îndrăznește să-și practice îndeletnicirea chiar la lumina zilei, fără nici o teamă.

Uneori se întâmplă ca unii oameni să fie aduși aici de pricini de „afaceri”, strânși în grupuri pentru mai multă siguranță și înarmați până în dinți, pentru ca apoi, încărcăți de pachete, să străbată în șir indian munți și văi, înfruntând tufișuri și scaieți, gata oricând să-și apere mărfurile cu arma în mână.

Contrabanda era consecința ușor de explicat a războiului violent de la vama dintre cele două state vecine. Datorită faptului că aveau resurse egale și ieșire la aceeași mare, dintotdeauna se aflaseră în conflict. Nu lipsiseră strădaniile bine intenționate de a reglementa pașnic relațiile, dar întotdeauna aceste încercări nu avuseseră succes decât pentru scurt timp, căci celor două popoare vecine se pare că le intrase în sânge obișnuința de a se provoca neîncetat reciproc.

Ernest Friedrich, suveranul Sudlandiei, era un stăpânitor care a știut să mențină în întregime tradiția casei sale. A grupat toate ramurile administrației în jurul persoanei sale și nu a permis nimănui să se amestece în planurile lui. Era obișnuit ca fiecare ordin de al său să poarte amprenta, cuvintelor „L'État c'est moi.”[59] Toate eforturile și le-a concentrat asupra ridicării unui zid de izolare în jurul țării sale, pentru a-și feri poporul de influențele străine și pentru a fi pregătit în fața oricărei primejdii venite din exterior.

Modul în care-și conducea țara se reflecta și asupra politicii sale față de statul învecinat; era o politică bazată în principal pe provocări continue și a cărei cauză era apărută nici mai mult, nici mai puțin, decât de contele Hohenegg.

Wilhelm al IV-lea, duce de Nordlandia, era un domnitor animat de intenții bune, cum nici unul din străbunii săi nu fusese. Din păcate, bunătatea sa nu mai lăsa loc și fermității pe care ar fi trebuit să o dovedească un om care ținea în mâinile sale frâiele unei națiuni. Bunătatea sa îi făcea fericiti pe unii, dar pe alții îi păgubea, așa că o parte din popor îl idolatriza, în timp ce cealaltă tânjea pe ascuns după schimbări politice.

Ramura mai vârstnică a familiei era reprezentată de familia ducală, în timp ce ramura mai tânără îl avea ca reprezentant pe contele von Hohenegg. Conform unei hotărâri vechi de când lumea și de neclintit, în cazul în care ramura vârstnică murea, domnia ajungea în mâinile ramurii celeilalte. În prezent, unii sperau, iar alții se temeau de aceasta. Cuplul ducal nu fusese, dăruit cu nici un urmaș la tron; unicul copil, o fetiță, murise la câteva zile de la naștere. Contele Hohenegg, care crescuse împreună cu ducele, se bucura de încredere nețărmurită din partea acestuia. Știuse să se facă folositor ca președinte al consiliului de miniștri și deja se considera suveranul țării, nemaiaivând de așteptat decât trecerea în, neîntință a ducelui pentru a se instala el la putere, sau, eventual, fiul său. Se pricepuse în mod strălucit să reunească în mâinile sale toată administrația, să supună puterea militară sub comanda sa unică și să obțină o mare influență în cercurile străine, închegând relații diplomatice foarte abile. Situația de conflict permanent cu țara vecină i se datora numai lui, așa că nu mică fusese mirarea când se aflase că actuala vizită a prințului moștenitor din Sudlandia și a prințesei Asta se datora unei invitații venite din partea lui. Nu era nici o îndoială că vizita avea rațiuni politice, a căror dezvoltare era așteptată cu mare încordare.

Era într-o după-amiază. Doi drumeți păseau pe cărările gloduroase ale muntelui, care veneau dinspre mare ca să se unduiască printre masivii umbroși, precum o albie de râu secată din care s-au scos bolovanii pentru a o face accesibilă piciorului de drumeț. Cei doi păreau să fie cunoscuți vechi, cu toate că înfățișările lor erau foarte diferite:

Unul era înalt și lat în umeri. De sub coama deasă care-i împodobește capul ieșea un chip ars de soare și de vânt, luminat de o pereche de ochi ageri și sinceri. Pe cap purta o pălărie

străveche, a cărei culoare de început nu mai putea fi descoperită decât cu mare greutate. Era boțită toată și, pentru că proprietarului ei îi plăcea să aibă fruntea liberă, îi tăiasă borurile largi cu un cuțit. În sus purta o haină scurtă verde ca marea, cu mâneci la fel de scurte, din care ieșeau la iveală mâini uriașe și bronzate. La gât, pe sub gulerul curat al cămășii, avea o basma roșie cu dungi albe, cu colțurile atârându-i până la tivul de jos al vestei albastre. Purta pantaloni de nanchin care se pierdeau într-o pereche de cizme marinărești zdrăvăn cremuite. Avea mers legănat, întocmai ca un marinăr care de mult nu mai simțise pământul sub picioare.

Celălalt era mic de stat și subțirel. Purta o căciulă roșie, de sub care părul îi cădea în bucle negre ca pana corbului. Chipul uscățiv îi era aspru cioplit, purtând acea pecete inconfundabilă a neamului gitan. Ochii întunecați alunecau fără încetare de jur-împrejurul său și fiecare părticică din el era stăpânită de neastâmpărul atât de caracteristic acestui popor. Era îmbrăcat simplu, comod și nu așa de băcător la ochi precum uriașul său însoțitor. Mergea, în schimb, la fel de legănat ca și celălalt, arătând că și el tocmai se întorsese dintr-o lungă călătorie pe mare.

Păreau să fie de aceeași vârstă; se înrudeau parcă prin felul de a gândi, așa cum reieșea din discuția prietenească în care erau cufundați.

— Al naibii drum, nu-i așa, frățioare? Își dădu cu părerea uriașul. N-aș fi crezut că pe cursul ăsta te lovești la tot pasul de câte o stâncă. Chiar era nevoie să o luăm pe aici?

— Trebuia să urc pe munte, îi replică celălalt. Ai fi putut foarte bine să arunci ancora în vreun birt și să mă aștepti acolo.

— Să arunc ancora într-un birt? Te-a mușcat vreun câine turbat, sau ce? Chiar îți închipui că aș fi lăsat eu un secund așa cumsecade cum ești tu să navigheze singur prin sălbăcia asta, unde în orice moment poate interveni vreo avarie? Nu mi-ai povestit chiar tu că pe aici se află o droaie de netrebici, braconieri care tot un fel de pirați sunt. Nu, unde mergi tu, vin și eu, timonierul Balduin Schubert.

— E-n regulă, timonier; suntem prieteni, așa că trebuie să rămânem pe aceeași longitudine și latitudine, până ce tu te vei întoarce înapoi la bordul vreunei corăbii.

— Eu? Singur? Întrebă stupefiat Schubert. Credeam că vom rămâne tot împreună! Sau ai cumva de gând să rămâi în mijlocul poporului ăsta nevolnic de pedestrași?

— Știi prea bine timoniere, că iubesc marea, dar astăzi încă nu pot să spun dacă împrejurările de pe uscat nu mă vor reține de tot aici.

— Împrejurări? Sfinte Sisoe al catargelor! Ce împrejurări te pot împiedica pe tine, secundul Karavey, să te întorci din nou pe mare?

— Aceleași care m-au adus aici pe munte.

— Nu știi despre ce este vorba. Zici că-ți sunt cel mai bun prieten și cu toate astea n-ai suflat o vorbă până acum. Am dreptate, zii că nu! Dacă nu-ți dai drumul imediat la odgoanele gurii, să știi că ești vrednic să treci pe sub carenă[60]!

— Nu te aprinde, bătrâne! Până acum nu a fost nici timpul și nici locul potrivit să vorbim despre asemenea lucruri. Acum, însă, vei afla totul.

— Ridică ancora, atunci!

— Așa să fie! Tu îmi cunoști originea și știi că sunt un gitano care...

— Treanca-fleanca! Gitano, țingaro sau țigan, totuna mi-e! Ești un băiat de treabă și de-aia nu te-am întrebat niciodată dacă mama ți-a fost contesă sau vreo vaga... vroiam să spun, țigancă.

— Așa ți-e felul! Dar s-au găsit destui care să mă iscodească. Tatăl meu a fost vaida, iar mama vaidzina neamului nostru. Eu și...

— Stai așa, bătrâne! Ce-nseamnă vorbele astea străine?

— Înseamnă conducător și conducătoare. Eu și sora mea Lilga eram singurii copii pe care li-i dăruise buna Bovania.

— Și cuvântul ăsta care-ți înnoadă limba, ce înseamnă?

— Bovania este zeița poporului meu. Lilga era favorita întregului neam, cea mai frumoasă dintre toate fetele. Era izvorul bucuriilor noastre, căci se pricepea ca nimeni alta să privească în viitor și să prezică soarta muritorilor. Nu puțini flăcăi din neam puseseră ochii pe ea, dar ea nici nu-i lua în seamă. Însă la un moment dat, am ajuns la Fürstenberg, unde a dat de un conte tânăr și ferchezuit, care i-a răpit inima.

— Cine era?

— Un domn sus-pus, dar altfel un ticălos — contele von Hohenegg.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Chiar și-a închipuit că o să devină contesă?

— Habar nu am ce palavre i-a îndrugat, dar parcă și-a ieșit din minți. Ne-a părăsit și a

plecat la el.

— Nu ați cerut-o înapoi?

— De multe ori, dar în zadar.

— Pe toți diavolii corăbiilor! De i-ași fi fost eu tată sau frățior, l-aș fi târât pe conte de la un bord la altul, l-aș fi azvârlit cât colo, aș fi remorcat fata și pe-aci ți-e drumul!

— Oprește-te, viteazule! Să vrea un țigan să doboare un conte e ca și cum o bărcuță cu un singur vâslăș ar vrea să scufunde un cuirasat. Tata și mama au murit; eu trebuia să devin vaida neamului, dar am renunțat și i-am lăsat pe ai mei să se ducă încotro or vedea cu ochii. Eu am rămas, căci tata îmi lăsase cu limbă de moarte însărcinarea să fiu cu ochii pe Lilga și să o răzbun dacă pățește vreo nenorocire. Am încercat să mă furizez în palatul contelui, dar am fost prins și am zăcut mult timp în temniță. Când am ieșit, tot n-am putut să-mi recapăt libertatea, căci am fost imbarcat pe o corabie-școală pe care nu aveam voie să o părăsesc jumăți ani de atunci încolo. Și uite așa mi-am petrecut jumătate de viață ca ostatic pe mare, până când într-o bună zi am fost capturați și nevoiți să coborâm pavilionul. Așa mi-am recăpătat, în sfârșit, libertatea. Am mai servit apoi sub multe pavilioane înainte de a reveni în patria mea natală. Acum am reușit și nu plec de aici până ce nu mă răfuiesc cu contele și nu aflui ceva de soarta surorii mele.

— De la cine? De la conte? Păi atunci ar fi trebuit să ții cap compas spre capitală și nu printre afurisiți ăștia de bolovani.

— Contele ar fi ultima persoană de la care aș putea afla ceva de încredere. Nu, mă duc la lovenjiul nostru.

— Ce-nseamnă și cuvântul ăsta?

— Înseamnă laolaltă protectorul, păzitorul și tăinuitorul nostru. Când este hăituit, gitanul este în stare să se apere doar dacă uită de lege. Lovenjiul său locuiește întotdeauna la granița dintre două țări și lovenjia sa, cum îi spunem noi colibei sale, nu și-o părăsește niciodată — nu are voie. După moartea lui este înlocuit îndată cu un alt lovenji, pentru ca noi, gitanii, să nu fim lipsiți nici un moment de un loc de refugiu și de o mână de ajutor în caz de nevoie. Urmașul său îi moștenește toate secretele, ca să poată răspunde la orice întrebare i-ar pune cineva din neam.

— Și lovenjiul ăsta de care vorbești — ah, ce cuvânt imposibil de pronunțat pentru un marinar — se află chiar în drumul nostru?

— Da; încă două ore și am ajuns.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Încă două ore? O spui așa de liniștit de parcă nu ai fi știut niciodată, ce înseamnă setea sau foamea! Mă simt ca un velier cu trei catarge fără încărcătură și balast, pe care valurile îl vântură încolo și înapoi, de poate să nimerescă în orice clipă într-o stâncă.

— Nu e chiar așa de negru dracul, îl liniște Karavey. Când o să ajungem la lovenjie, o să faci o escală pe care nu o s-o regreti! Acolo o să găsim cu siguranță ceva de turnat pe gâtlee!

— Dacă altfel nu se poate, fie! Și după ce îți atingi scopul, ce faci? Te întorci pe mare?

— Fără îndoială, dacă... dacă până atunci nu naufragiez, îi răspunde secundul posomorât. În orice caz, nu trebuie să stai după mine. Știu că de-abia aștepti să te întorci pe mare, așa că n-am să-ți stau în cale. Oricum ai făcut pentru mine mai mult decât mă puteam aștepta, când ai fost de acord să mă însoțești aici.

Timonierul nu răspunse nimic, ci își lăsă capul în jos. Plin de tact, Karavey tăcu și el. Cunoștea pricina care-l gonia pe prietenul său pe mare.

Era o poveste veche. Cu patru ani în urmă, pe când era un simplu marinar, timonierul cunoscuse într-un port o fată de care se îndrăgostise. Relația devenise foarte serioasă. Căsătoria urma să aibă loc imediat ce el va fi strâns bani suficienți pentru a întreține o soție. Apoi a plecat din nou pe mare și nu a mai auzit nimic de mireasa lui, dar nu și-a făcut griji din atâta. El însuși nu era prea priceput în mânuirea penitei și mai degrabă ar fi preferat să dea pe gât o tonă de apă sărată de mare decât să înnegrească hârtia de scris. Își închipuia că fata nu-i scrie pentru că nutrea aceeași aversiune ca și el față de scris. Și apoi, ce ar fi putut să-și scrie? Pentru el, lucrurile erau clare: ori ea, ori nimeni alta. Orice alt cuvânt era de prisos. Cu o săptămână în urmă ajunsese, împreună cu Karavey, din nou pe uscat, cu teșchereaua plină de bani, după o lungă cursă pe mare. Timonierul s-a dus, însoțit de prietenul său, în orașul unde locuia logodnica lui. Dar acolo îl aștepta cea mai groznică dezamăgire a vieții lui. Fata îl uitase și se măritase cu altul. După nuntă plecaseră, nimeni nu știa încotro. Timonierul nu mai avea nici un chef s-o caute. S-a agățat de un singur gând: să plece și el cât mai repede de acolo cu prima corabie care avea nevoie de marinari. Prietenul

lui l-a convins cu greu să-l însoțească în munți și numai amintirea prieteniei lor vechi l-a făcut să-și calce pe inimă și să rămână.

Gândurile care-i bântuiau pe cei doi drumeți nu erau deloc vesele; conversația începu să lăncezească. Drumul urca tot mai sus printre munți, ținutul era tot mai sălbatic. După încă o jumătate de ceas, cei doi prieteni pătrunseră pe o cărare cotită, unde crengile groase ale brazilor și pinilor le acopereau creștetele. Mai urcară puțin drumul anevoios și ajunseră într-un lăminș unde creșteau din belșug ferigi și tufe de mărăcini. La marginea lăminșului se afla o casuță.

— Aici este! spuse Karavey, luând-o spre casuță.

Ajuns în fața ușii joase a casuței, Karavey bătu. Se auziră niște pași târșiți. Ușa se deschise cu mare precauție și ieși la iveală un nas înfricoșător de ascuțit ca de erete.

— Cine-i acolo? se auzi o voce hârăită.

— Cine locuiește aici? întrebă, la rândul lui, Karavey.

— Tirban, paznicul pădurii.

— Dumneata ești?

— Da.

— Casa asta este lovenjia gitanilor nomazi?

— Ce vreți să spuneți?

— Am întrebare dacă dumneata ești lovenji?

— Hm! Cine sunteți și cum vă cheamă?

— Mă numesc Karavey.

— Karavey? Fratele Lilgăi, care odinioară trebuia să fie vaidzina noastră și care apoi a fost gonit în lumea largă pentru că un conte s-a temut de ea?

— Eu sunt!

De-abia acum omul deschise ușa. Celor doi li se înfățișă un moșneag sfrijit și gheboșat, cu o privire, însă, care păstra încă vioiciunea tinereții. Parcă înviorat, moșul se mișcă iute către cei doi și le întinse o mână scheletică.

— Fii binevenit, domnule, și Bovania să binecuvânteze intrarea dumitale în coliba mea sărăcăcioasă. Cine este omul care te însoțește?

— Un prieten la care țin foarte mult.

— Atunci să fie și el binevenit! Intrați și simțiți-vă largul vostru!

Intrară în încăperea joasă care, în afara unui culcuș umil, nu mai avea altceva decât o masă grosolan cioplită și două băncuțe aidoma ei.

— Ai pomenit de sora mea, spuse Karavey după ce se așeză. Mai trăiește?

— Trăiește și este puternică în neamul ei.

— Trăiește!

Karavey nu rostise decât un singur cuvânt, în care pusesese, însă, toată dragostea lui de frate. În odaia nevoiașă se așternu liniștea pentru un răstimp. Vestea cea bună îl copleșise pe navigator.

— Unde pot să dau de ea? se interesă el mai departe, după ce își veni în fire.

— În cetate.

— Slavă bunei Bovania! Înseamnă că am s-o strâng în brațe chiar astăzi! Dar spune-mi, s-a măritat cu vreun bărbat din neamul nostru?

— Nu.

— Sau... are... vreun copil?

— Nu... nu știu.

— Ei, e în regulă. Și-acum, dă-ne ceva de-ale gurii, Tirban, mie și prietenului meu! Am bătut drum lung și tare bine ne-ar prinde o îmbucătură pe cinstel!

Moșneagul se duse la culcușul lui sărăcăcios așezat într-un colț al colibeii și care consta, de fapt, dintr-un sac umplut cu frunze uscate. Îl trase într-o parte, lăsând la iveală un chepeng. Bătrânul trase de el, se aplecă înăuntru și se ridică apoi cu o oală plină ochi cu șuncă, suficientă să potolească foamea pentru patru indivizi pe o zi întreagă, și o butelcă cu vin.

— Luați loc la umila mea masă și îngăduiți slugii voastre să vă omenească!

Cei doi nu mai așteptară să fie invitați a doua oară și se puseră pe treabă. Timonierul se servi primul cu o stacană pe care o duse la gură și nu o puse jos până ce nu o goli din prima, apoi spuse, zâmbind pe sub mustață:

— Nu e rea deloc masa asta „umilă”! De unde ai vinul ăsta delicios și șunca, Tirban?

— Ei, am și eu relațiile mele, spuse Tirban cu modestie. Regina gitanilor nu-i deloc săracă și nu-și lasă supușii să moară de foame.

Cei doi se puseră se înfulecă și în scurt timp, vinul și șunca erau gătate. Dintr-odată, Karavey își șterse mâinile pe pantaloni și se ridică.

— Îți mulțumim, Tirban, pentru ospitalitate. Bovania să te răsplătească pentru tot! Acum noi trebuie să plecăm.

— Vrei să pleci fără să-mi spui și mie ce ai făcut în toți aniiăștia cât ai fost pribeag?

— Da, plec. Acum, că am aflat că Lilga este în viață, nu-mi gălesc liniștea până ce nu o găsesc. Uite, că aproape eram să uit: care mai este parola ca să nu fim opriți din drum?

— Parola? Întrebă Tirban, schițând un zâmbet ofilit, ste ușor de ținut minte: Karavey.

— Cum, Karavey? repetă țiganul uluit. Ce muzică plăcută urechilor mele. Asta-i cea mai bună dovadă că Lilga nu m-a uitat, ci se mai gândește încă la mine cu dragoste. Bovania s-o binecuvânteze!...

Dacă o luai tot înainte pe poteca îngustă, cea care ducea din luminiș la coliba lui moș Tirban, ajungeai iarăși în pădurea de brazi. Cu cât drumul, care se ascunde la un moment dat ochiului nepriceput, urcă mai sus, cu atât pădurea se rarește. După ce mergi preț de încă o oră, vezi că pomii dispar cu desăvârșire, lăsând loc pâlcurilor joase de jnepeni. Ținutul devine tot mai golaș și mai sălbatic. Cel care se rătăcește prin labirintul acesta de văioage și râpe, nu prea mai are cum să scape fără ajutorul cuiva care cunoaște locurile. Blocurile stâncoase și pantele abrupte păreau să fi fost odinioară locul de joacă al unor copii uriași.

Sus, departe, de unde creșteau doar pâlcurile de jnepeni — insule de verdeață în marea de stânci fărâmițate — se croia o cornișă îngustă în formă de semicerc în jurul unei coame de munte. La stânga se căsca o râpa, adâncă, iar la dreapta, stânca urca abrupt înspre înălțimi. Numai un om foarte curajos și care nu suferea de rău de înălțime se putea simți în siguranță aici, suspendat între cer și pământ. Dacă mergeai preț de zece minute, stânca se retrăgea și drumul dădea într-un platou rotund, care ar fi putut adăposti cam treizeci de persoane. Priveliștea era uluitoare.. Soarele apunea, învăluind locurile într-o lumină purpurie. Coamele munților care împresurau platoul păreau înecate în sânge, iar pâlcurile de negură se înroșeau sub sărutul de bun-rămas al soarelui, pe care umbrele serii îl goneau spre apus.

Era într-adevăr minunat, dar cei doisprezece bărbați, tolăniți pe jos în poziții picturale, nu păreau să ia în seamă aceste frumuseți. Sau poate că erau de mult obișnuiți cu acest spectacol pe care natura îl dădea în fiecare seară. După veșminte se vedea că sunt țigani. Stăteau înghesuiți unii într-alții și se îndeletniceau cu un joc de cărți jerpelite, trecându-și unul altuia o sticlă cu băutură.

Lumina soarelui călătorind spre apus era aici sus încă destul de puternică pentru a lăsa vederii deschizătura unei grote. Pentru moment, intrarea era blocată de țiganii strânși roată în fața ei, cu aerul că păzeau ceva de mare preț. Dacă cineva ar fi reușit să se strecoare nevăzut de paznici în peșteră, ar fi descoperit cu uimire ce se afla înăuntru. Peștera era locuită; era presărată peste tot cu culcușuri făcute din cuverturi și cu ulcioare care serveau drept vase de bucătărie. În spate se mai găsea o deschizătură; se părea că de acolo se mai putea ajunge și în alte grote.

Dar în peșteră se afla cineva! Era o femeie împovărată de ani, îmbrăcată în straie pestrițe și care ședea pe o cuvertură chiar lângă ieșire. Era Lilga, căpetenia gitanilor. Stătea cu privirile pierdute în depărtări; nu se putea ști dacă privea frumosul asfințit de soare sau era pierdută în gândurile ei. În mână ținea câteva hârtii. Trebuie că erau foarte importante pentru ea, după cum le netezea ușor cu cealaltă mână. Cum le ținea răsfirate ca pe niște cărți de joc, părea o ursitoare din vremuri străvechi care avea în mâinile ei destinul tuturor muritorilor, pe care-l depăna ca pe un fir de ață.

În sfârșit, păru că și-a pus gândurile în ordine. Împături cu grijă hârtiile, le înfășură într-o basma și vârî bocceluța în sân. Se ridică apoi și ieși în pragul peșterii.

— Horgy!

Un tânăr cu chip isteț se ridică și se duse la ea.

— Ai vreo noutate pentru mine?

Vocea îi răsună puțintel oboșită, de parcă dusesse muncă de lămurire cu ea însăși înainte de a se hotărî să vorbească. Și totuși, privirea aprigă nu lăsa să se vadă că puterile de odinioară i se împutinaseră.

— Nu, îi răspunse cel întrebat.

— Ce face dragul nostru Ambrosius Natter, care-și dă osteneala să mă găsească?

Cel întrebat zâmbi, dezvelindu-și dinții puternici.

— A, vaidzina, pe asta l-am tras pe sfoară cu mare măiestrie! Acum spionii lui sunt pe urmele lui Petermann, pe care l-am îmbrăcat în straie femeiești și l-am sulemenit pe cinste —

doar știi, stăpână, ce pricepuri sunt în treburile din astea! Te caută acum prin nordul țării, în timp ce noi vânăm la granița de sud mistrețul cel gras, care nu va scăpa!

Vaidzina surâse slab.

— Te-ai descurcat foarte bine! Deocamdată am scăpat de omul ăsta primejdios, cel puțin până ce-și va da seama că a fost păcălit. Ce mai știi de fiul fierarului?

— Natter nu-l scapă nici pe el din ochi. Din păcate, cu toată învățătura lui, doctorul nu pare la fel de descurcăreț ca noi, căci altfel și-ar fi făcut și el o sosie. Dar altfel, tot respectul pentru el! Mă întreb cum face să-l supravegheze la rândul lui pe pungașul ăsta, din moment ce este spionat la tot pasul.

Lilga dădu din cap gânditoare.

— Da, este croit din același material ca și noi. Sper că nu-l scăpați o clipă din ochi?

— Fii fără grijă, stăpână! Natter și tovarășii lui nu au cum să se atingă de el. Mâna boiniarilor îl apără precum scutul bunei Bovană, atotputernica.

Vaidzina tăcu câteva clipe, apoi vorbi mai departe șovăind:

— Și Katom... adică Nurvan-pașa? Când vine la întrunire?

— Iscoadele noastre ne-au înștiințat că mai are de mers vreo zi până să ajungă la locul de întâlnire. O să fie acolo și doctorul Brandauer, după cum ți-am spus încă de ieri!

— Slavă sfintei Bovană! Soarta Nordlandiei are acum de cine să fie hotărâtă! Trei oameni pricepuți vor decide ce este mai bine. E în regulă, Horgy! Poți să pleci acum!

Lilga rămase iarăși singură; se întinse în culcușul ei și-și acoperi fața cu mâinile.

— Așadar, vine... chiar vine... Katombo, iubirea tinereții mele... singurul pe care l-am iubit vreodată cu adevărat. Vine și-mi arată prin asta că m-a iertat. Ah, ce păcat că mi-am dat seama prea târziu că este un om atât de cumsecade!

Lacrimile începură să i se scurgă printre degete. Plângea în hohote care-i zguduiau trupul. Amintirea iubirii ei ratate o copleșise din nou.

Deodată, un zgomot de pași îi alungă gândurile tulburate. În pragul peșterii stătea un gitano. Cu un gest repezit își dădu părul la o parte de pe ochi și dintr-o dată redeveni ceea ce era: bătrâna vaidzina a neamului ei.

— Ce dorești, Tjemba? Îl întreabă ea pe cel intrat.

— Stăpână, afară sunt doi bărbați care vor să vorbească cu tine.

— Cine sunt? Nu i-ai întrebat cum îi cheamă?

— Nu au vrut să-mi spună. Dar știau parola.

— Descrie-mi-i!

— Unul e înalt și lat în umeri, și are purtări și mers legănat, de marină, iar celălalt este mult mai scund și pare să fie unul de-al nostru.

— Lasă-i să intre, dar stai pe aproape, pentru cazul că sunt spioni!

Omul plecă și după câteva clipe, intrară cei doi. Erau timonierul Balduin Schubert și prietenul său, Karavey.

— Cine sunteți și cine v-a dat parola?

Timonierul se holba la vaidzina fără să-și ascundă uimirea. Îi răspunse Karavey.

— Lovenjiul ne-a înștiințat!

Se duse mai aproape de Lilga.

— Uită-te bine la mine și vezi dacă-mi ghicești numele! Te-ai gândit de mii de ori la mine. Are legătură cu parola pe care chiar tu ai făcut-o. Femeia devenise foarte atentă chiar de la primele lui cuvinte. Îl luă acum de mână și-l trase mai aproape de ieșirea din grotă, căci înăuntru umbrele apusului aduseseră întunericul. Se uită drept în ochii lui, făcu un gest de mare uimire, apoi căzu în genunchi.

— Karavey!

Navigatorul se aplecă și el și o strânse la pieptul lui. Cei doi frați nu se mai văzuseră de aproape o viață de om. Suferința le brăzdase inimile și cine purta toată vina? Lilga, pe vremuri floarea boiniarilor, acum veștejită și îmbătrânită...

— Iertare, Karavey!

— Ești iertată de mult.

Bravului timonier îi înotau ochii în lacrimi.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Ce bucurie fără margini! Lasă-mă să te îmbrățișez, frățioare, și pe tine, Lilga, dacă nu ai nimic împotriva! Bucurie mai mare nu aș mai fi simțit decât dată... dacă... mireasa mea...

Se opri. Nu găsea că e locul potrivit să-și spună păsurile care-i apăsau inima.

— Cine e omul acesta? Întreabă Lilga.

— Îl cheamă Balduin Schubert și este cel mai bun prieten al meu. Poți să dai liniștita mâna cu el, Lilga. Este un om tare cumsecade.

Vaidzina îi întinse mâna cercetându-l stăruitor. Ochii îi alunecară de pe chip pe mâna lui. Îi citi liniile din palmă, apoi îl trase pe timonier până la ieșirea din grotă și arătă spre soarele care apunea. Piscurile munților stăruiau încă în îmbrățișarea ultimelor raze.

— Zeița zilei a plecat și peste munți s-a așezat culoarea întristării. Dar numai pentru scurt timp, preț doar de câteva ceasuri. Apoi va străluci din nou. La fel îți vei regăsi și tu soarele pe care îl credeai apus pentru totdeauna — soarele și bunul prețios pe care l-a primit de la tine.

După aceste profeții, dădu drumul mâinii timonierului și dispăru înapoi în întunericul grotei. Schubert încremenise.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Ce-a mai fost și asta? Ce-a vrut să spună? Poți să mă lămurești, Karavey?

— De ce nu? surâse cel întrebat. A vorbit îndeajuns de clar. Nu poate fi vorba decât de mureasa ta dispărută.

— Dar cum își închipuie că am s-o regăsesc? Când și cum are să se întâmple?

— Din păcate, asta nu pot să-ți spun. Dar pot să te asigur că sora mea, după cum ți-am povestit chiar mai devreme, are darul prezicerii, ca cei din neamul ei, și că prezicerile ei nu au dat greș niciodată!

— Dar bunul prețios de care vorbea, ce-o fi? Să fie oare... Sfinte Sisoe al catargelor! Dar dacă e... vreun... fiu?

— Calmează-te, bătrâne! Viitorul va lămuri ceea ce acum stă învăluit în mister. Îți propun să mergem în peșteră. Dacă nu greșesc, se va lăsa cu un ospăț pe cînste, cum niște lupi de mare ca noi nu prea văd în fiecare zi! Înainte, timonier, pânzele sus!

Și, într-adevăr, viitorul a arătat, chiar dacă peste mai mulți ani, că țiganka profețise adevărul. Dar acestea sunt întâmplări despre care ar mai fi fost multe de povestit...

17. În cârciuma contrabandiștilor

Cam la două ore de mers de la graniță se întindea orașelul Waldenburg, împresurat de culmi abrupte, pe care drumul le biruia cu greu. În lateral șerpuia o cărare folosită mai ales de animalele de povară, care trecea chiar prin mijlocul pădurii, unde se afla o casă cu un singur cat. Deasupra ușii acesteia era atârnată o plăcuță de lemn pe care cu greu se putea descifra inscripția: „Tavernă”. Dacă vreun străin ar fi întrebat de există, vreun însetat prin pustietatea asta care să intre în căsuța atât de modestă, i s-ar fi răspuns că da, există. Dar dacă ar fi așteptat în timpul zilei să vadă pe cineva intrând acolo, ar fi fost dezamăgit.

Numai un cunoscător ar ști că foarte adesea în cârciumă se strecurau pe furiș siluete misterioase, care mai târziu plecau la fel de prevăzătoare. Tot un cunoscător ar ști că noaptea modesta căsuță cu pereții înnegriți de fum abia de mai putea găzdui o clientelă pe cât de numeroasă, pe atât de puțin zgomoasă.

La tavernă ducea un drumeag croit din pădurea defrișată, care părea să fi fost făcut pentru a-i da cârciumarului posibilitatea de a privi chiar dinăuntru în josul văii, unde se întindea drumul principal.

În spatele tavernei se afla o grădiniță, în care era așezată o masă rudimentară înconjurată de bănci aidoma ei. Astăzi, la masă erau trei persoane. Una din ele era cârciumarul. Ceilalți doi sunt de-acum cunoscuți cititorului — timonierul și secundul.

Cei trei sunt cufundați într-o discuție aprinsă, fără să uite, însă, de ulciorul pântecos așezat înaintea lor. Din când în când câte unul din ei aruncă o privire spre, cărarea din fața cârciumii. Cu toții au aerul că așteaptă sosirea cuiva.

— Și cu toate acestea vă spun, vorbea cârciumarul, că „Tigrul” „căpitanului negru” era un velier cu trei catarge, care se putea lua la întrecere chiar și cu cea mai mare fregată. Am stat de vorbă cu cineva care a servit pe o corabie care a fost capturată de corsari și care a putut să vadă de aproape velierul.

— Prostii! bombăni Karavey. Și eu pot să vă spun tot așa de precis ce fel de corabie era „Tigrul”. Era o corvetă cu nouă tunuri. Am văzut-o eu ochii mei și asta e de ajuns.

— Zău? se miră timonierul. Să știți că eu îmi dau cuvântul de onoare că era un bric cu două catarge și cu pânze latinești. Când am fost în cursă pe „Rândunica”, acum mulți ani, m-am întâlnit cu corabia asta și am vrut să abordăm echipajul ei, dar ne-a trecut pe dinainte cu viteza fulgerului.

— Extraordinar! se minună cârciumarul. Ba velier trei cu catarge, ba corvetă, ba bric cu două catarge — să știți că era deștept diavolul! În ceea ce mă privește, eu n-am văzut niciodată de aproape corabia piraților. Dar aș vrea numai să știu dacă într-adevăr căpitanul ei era negru, după cum se vorbește, și ce s-a mai întâmplat cu el. De câțva timp nu s-a mai auzit nimic de el.

Karavey se amuza în sinea lui. Cu o zi mai înainte Lilga îi dezvăluise cine se afla sub numele de Nurvan-pașa, așa că ar fi fost cel mai în măsură să răspundă la această întrebare. Dar nu avea nici un motiv să-i spună cârciumarului, așa că spuse doar atât:

— Mulțumește-te cu aceea că era un flăcău iscusit căpitanul asta care știa să-și mânuiască vasul de corsari ca nimeni altul. Nu-l speria nici cel mai însemnat pericol. Nu există pe lume un altul care să se priceapă la navigat cum se pricepe „căpitanul negru”. Trebuie să fi învățat de la diavolul în persoană.

— Hm, făcu încurcat cârciumarul. Mai sunt și alții care se pricep la marinărit și care pot să stea cu cinste lângă el.

— Chiar așa? Cine?

— Nu ați auzit până acum de Falkenau?

— Falkenau? La naiba, ai dreptate! E un flăcău care-și poate măsura oricând puterile cu „căpitanul negru”. Dar pe unde umblă acum?

— Cred că prin Indiile Orientale sau prin Marea Sudului. Băiatul nu cred să aibă mult peste douăzeci de ani, dar e dat naibii de isteț, căci e trimis numai în locuri unde un altul nu s-ar avânta. Gândiți-vă doar la ultimul război dintre Sudlandia și Nordlandia, ce mai treabă a făcut flăcăul și acolo!

— Îl cunoști?

— L-am văzut, dar de departe.

— Când?

— Chiar în ultimul război la care a luat parte ca voluntar. Aflați că eu sunt de origine sudlandez și am servit ani buni în flota sudlandeză. De-abia după ultimul război am trecut granița și m-am așezat aici, să câștig și eu un ban modest.

— Dar cum de s-a înrolat Falkenau voluntar pentru Sudlandia?

— Ei bine, probabil știți că Nordlandia nu avea până de curând un cuvânt prea greu de spus ca putere maritimă, așa că era limpede ca lumina zilei că Falkenau se putea instrui mult mai bine într-ale navigației la noi decât în țara lui. Pe de altă parte, are mai multe proprietăți acolo, așa că Sudlandia îi convenea de minune.

— Am auzit de fapta lui de vitejie dar nu sunt foarte lămurit. Cum s-au petrecut, de fapt, lucrurile?

— Foarte simplu. După ce am înfrânt flota inamică, am împins-o spre mal. Acolo, aceasta a căutat apărare la gura fluviului, care era protejată de o fortăreață. Să mergem după ea, era imposibil; trebuia s-o blocăm. A fost o poveste lungă și plictisitoare și ar fi fost și mai rău dacă nu s-ar mai fi dat câte o bătălie ici, câte una colo, care să însuflețească puțin așteptarea. Peste tot unde se petrecea ceva, acest locotenent Falkenau, care pe atunci nu era căpitan, nu exista să lipsească. La un moment dat s-a auzit că la fortăreață, comandantul de acolo dădea un bal pentru ofițerii de pe nave sau ceva de genul ăsta. Știrea o adusese Falkenau în persoană. Dacă era adevărat, atunci ni se oferea ocazia să jucăm o festă inamicului. S-a luat hotărârea să se trimită pe uscat un om îndrăzneț și inteligent care să verifice dacă știrea era adevărată.

— Bineînțeles că a fost ales Falkenau!

— El singur s-a oferit. Se făcuse de acum după-amiază când barca ce urma să-l ducă la țărm a pornit. Mai întâi a ieșit în largul mării, apoi a cotit-o și a mers preț de câteva ceasuri în aval, pentru a trage la țărm într-un loc pustiu. Falkenau își luase cu el doar un revolver și un cuțit; se îmbrăcase în haine de matroz de pe corabie civilă obișnuită. Reuși să se strecoare până la fluviu, unde află că serbarea cu pricina urma într-adevăr să aibă loc. Se înserase și toți ofițerii flotei inamice se strânseseră la fortăreață.

— Pe naiba, dar întârzia prea mult cu raportul. Până se întorcea, se făcea dimineată.

— La fel și-a spus și el, dar a hotărât, ca un bărbat curajos ce era, să acționeze singur după mintea lui. S-a dus la bordul navei amiral și...

— Nava amiral? Ce idee smintită!

— Da și nu. Inamicul știa că noi nu aveam cum să înaintăm spre el, de aceea se simțise în siguranță și toți ofițerii primiseră permisiunea de a merge la bal, în afară de cel mai tânăr dintre ei, un subofițer. Acesta nu avusese altceva de făcut, firește, decât să se supere că era nevoit să rămână pe loc. Ca despăgubire, i se dădu rație dublă de zahăr și rom, ca să facă un grog strânc pentru tot echipajul. Chiar cu asta se și îndeletnicea când Falkenau a sosit cu barca lui și a cerut voie să urce la bord. A fost întrebat ce dorește, iar el a răspuns că dorea să-și ofere serviciile ca matroz și dorea să vorbească cu căpitanul. „Nu e la bord”, i se răspunse.. „Sunt doar eu, subofițerul! Hai sus, băiete!” Locotenentul s-a cățărat pe odgon și a ajuns din doi timpi și trei mișcări lângă subofițer. Acesta îl întreabă cum îl cheamă și altele asemenea. A fost foarte mulțumit de răspunsurile primite și i-a spus: „Poți să rămâi la bord până se întoarce căpitanul! Cred că are să te oprească aici. Du-te și prezintă-te șefului de echipaj!” Falkenau a făcut întocmai și n-a greșit. Vestea că le făcea cinste cu câteva sticle de rom stârni un vacarm nemaipomenit. Subofițerul își dădu acordul și bucătarul coborî înăuntru să aducă băutura.

— Ideea a fost primejdioasă, dar nu rea. După câteva ore de petrecut cu grog, rom și tutun, erau cu toții prieteni. Nu a fost chiar o beție în toată regula căci marinarii erau prea rezistenți, iar proviziile prea mici, dar oricum simțeau nevoia să doarmă. Chiar și tânărul subofițer coborî să se întindă puțin în hamac. Cu toții se credeau în cea mai deplină siguranță. Straja de la pupa ațipise pe un colac de frânghie, straja de la tunuri sforăia lângă afeturi, iar șeful de echipaj, care trebuia să stea treaz, se îndeletnicea în bucătărie, alături de bucătar, cu ce mai rămăsese din rom. Atunci Falkenau a coborât iarăși pe odgon, și-a tras aproape barca cu care venise, a scos un cuțit și a tăiat parâma principală. Acum corabia se mai ținea doar în odgoanele de rezervă; locotenentul le tăie și pe acestea și corabia, se puse ușurel în mișcare.

— Pe toți dracii, ce îndrăzneală! se miră Schubert.

— Apoi și-a adus din nou barca lângă vas și s-a urcat din nou la bord. Totul era întocmai cum fusese la plecarea lui și se grăbi spre timonă. Era legată. Desfăcu parâma, stabili direcția dorită și apoi legă parâma la loc. Se duse apoi la trapa din față și se așeză în spatele unei vele strânse, așteptând. Fluviul era învâluit într-o ceață deasă; o ploaie mărunță înmuia puntea. Corabia fusese luată de repeziciunea valurilor, dar se mișca alene și regulat, iar negura era așa

de deasă, încât ai fi putut să juri că vasul mai era încă ancorat. Așa trecură două ceasuri, după care se schimbă răzările. Echipajul dormea somnului beției. Santinelele eliberate din post adormiră imediat, iar noii paznici se adăpostiră pe unde putură de ploaia care le pătrundea în oase. Corabia își urma liniștită drumul spre mare. La un moment dat, ceața se mai ridicase, așa că omul de la tunuri se uită pe după gulerul ridicat al mantiei. Văzu la tribord o lumină și încă una la babord. Începu să zăbovească, până ce apărură subofiterul. „Ce e?” „Două lumini, aici și acolo!” „Corăbii care vin spre noi. Să fie oare inamicul care vrea să ne atace prin surprindere? Hei, tot echipa...” Nu apucă să-și ducă ordinul până la capăt, căci se trezi cu Falkenau lângă el, care-i dădu un pumn de-l trânti la pământ. Mai înainte, curajosul locotenent blocase trapa din față cu un zăvor din acelea care se pun împotriva talazurilor de furtună, așa că echipajul rămăsese ostatic acolo; pe ceilalți îi închisese mai devreme. Acum nu mai avea de înfruntat decât cele patru santinele. Santinela de la tunuri a pățit la fel ca și subofiterul; cât ai clipi din ochi amândoi au fost legați, în așa fel ca după ce se vor fi trezit să nu poată face vreo mișcare. Omul de la tribord habar nu avea de nimic; dormea, la fel ca cel de la babord. Era un fleac să-l biruiască; tot așa și cu santinela de la timonă. Acum, bravul locotenent devenise comandantul de punte și asta, chiar la țanc, fiindcă tocmai ce răsună un glas din fața vasului: „Ahoi, corabie! Cine ești?” „Pavilion inamic, capturat, și comandat de locotenentul von Falkenau!” răspunse el. „Ei drăcie! Oprește sau vi ciurui!” Iată ce se întâmplase. Vasul amiral ajunsese acum pe linia de blocadă și tocmai voia să treacă printre două vase din flota noastră. Știind că acum era momentul decisiv, Falkenau dădu parola și strigă apoi: „Aruncați cangea de abordare. Vom merge bord lângă bord. Dar repede!” Parola îl ajutase să capete autoritate. Sări la timonă, tăie frânghia și aduse corabia drept lângă bordul celeilalte. Cât ai zice pește, fură aruncate cangele de abordare și treizeci de oameni săriră pe vasul capturat, unde el îi primi cu mare bucurie. Puteți să mă credeți că nu-i fusese prea ușor să se pună singur cu întregul echipaj al unui vas amiral. Larma îi trezi pe cei din cală, care dădură să urce pe punte, dar se văzură împiedicați. După mari eforturi, reușiră să spargă trapa, dar cum ieșiră, fură imediat luați în primire. Se apropiase între timp și celălalt vas de linie, făcând priză pe cealaltă parte, așa că acum erau suficienți oameni ca să înfrângă inamicul.

La răsăritul soarelui, Falkenau se afla deja în fața amiralului, care îi predă comanda vasului capturat. Trebuia să-l ducă acasă. Pe lângă înaltul Ordin, fu avansat la gradul de căpitan de corvetă pentru o lovitură pe care nici un alt ofițer nu ar fi avut îndrăzneala s-o dea. Când a făcut priza cu vasul pe care mă aflam eu, am putut să-l văd de departe. Nu știu dacă l-aș mai recunoaște dacă l-aș întâlni acum. La scurt răstimp s-a întors în Nordlandia, unde a fost încadrat cu rang omolog în marina de acolo. Ei, ce părere aveți?

Timonierul ascultase împietrit, cu gura căscată. Bătu cu pumnul în masă, de se clătină ulciorul.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Dacă nu recunoști pe loc că ai înșirat brașoave, te fac bucăți, să știi! Așa ceva nu există!

Cârciumarul duse liniștit ulciorul la gură și trase o înghițitură zdravănă. Își șterse apoi barba și spuse:

— Să mă înghită focurile iadului dacă am scos măcar un cuvânt neadevărat. Și apoi, toată Sudlandia cunoaște povestea. Până și vrăbiile o cîrlesc pe garduri și copiii sunt obligați s-o învețe la școală.

— Așadar, n-ai debitat minciuni?

— Nici prin gând nu mi-a trecut.

— Dacă-i așa, atunci... masa trosni sub al doilea pumn... atunci nu am decât o dorință: să-l văd și eu măcar o dată pe flăcăul ăsta extraordinar. Am să-i împui capul până-și va da acordul să mă angajeze pe corabia lui. Să vezi atunci bucurie pe fiul mamei mele...

În timp ce în cârciumă avea loc discuția de mai sus, o trăsură descoperită urma alene serpentinele care urcau muntele. Pe capră stătea un bărbat tânăr care, după veșminte, părea să fie lacheu. Dar, cu toate acestea, avea ceva în felul lui de a fi care nu, se potrivea deloc cu liveaua de servitor. Siluetei sale robuste i s-ar fi potrivit mult mai bine o redingotă elegantă decât o livea.

Se străduia din răspuțuri să pară absorbit de drumul de munte, dar în realitate nu pierdea nici un cuvânt din conversația celor doi ocupanți ai cupeului. Unul din ei era un bărbat impunător trecut de patruzeci de ani, cu chipul ars de soare și de vânt, acoperit cu o barbă neagră care-i ajungea până la brâu. Lângă el stătea o fată tânără de o frumusețe desăvârșită. Își ridicase vălurile și privea cu ochii ei luminoși și plini de curiozitate ținutul străin prin care trecea; i se citea limpede pe chip plăcerea pe care i-o făcea această călătorie în creierul

munților.

Cititorul isteț își va fi dat până acum seama că cei trei călători erau nimeni alții decât Nurvan-pașa, mândrețea lui de fiică și tânărul baron Falkenau, travestit în servitorul Frick Wilmers.

— Cât mai avem până ajungem, papa? continuă fata conversația începută mai devreme.

— Doar încă o jumătate de ceas.

— Nu-i așa că am trecut deja granița și că ne aflăm în Nordlandia?

— Bineînțeles.

— O, cât mă bucur!

Pașa se uită la fiica lui mirat.

— De ce?

— Ei, știi tu, papa!

— Eu? Habar n-am iepurașul tatii!

— Hai, nu te prefacă că ai uitat! Cel care mi-a salvat viața este din Nordlandia! De obicei nu uiți așa de repede!

Pașa răs.

— Așa e! Oricum, să știi că nu i-am uitat numele, spuse pașa mucalit.

Suleika își țuguie buzele îmbufnată, gest care îi venea de minune.

— Ce urăcios poți să fii, papa! De parcă nu ai ști că eu nu am nici o vină! Străinul nu mie mi-a dat cartea lui de vizită, ci prietenei mele. Ce sunt eu de vină că a pierdut-o din neatenție? Și-așa sunt destul de necăjită că n-o să-i pot mulțumi niciodată salvatorului meu.

— Poate îl vei găsi, până la urmă.

— Se prea poate, fiindcă știu măcar că a fost căpitan de corvetă și că e nordlandez. Asta-i tot ce a ținut minte prietena mea.

— Ei, atunci, este cu neputință să nu-l găsim. Nordlandia nu are o flotă așa de mare și nu va fi greu să dăm de căpitan, mai ales dacă ne interesăm ce vase erau atunci în apele egiptene.

— Ai să te ocupi tu, papa?

Pașa îi privi zâmbind chipul copilăros.

— Ții chiar așa de mult să îl găsești? Înseamnă că te-ai săturat de compania mea și-ți dorești o schimbare?

— Cum poți să fii așa de nesuferit? i-o întoarce fata cu glas plin de reproșuri. Știi prea bine că mă simt la fel de bine în compania ta și a lui Fri... a servitorului nostru. Uite, vezi că am parte de destulă schimbare?

Cu toate că vorbeau cu glas scăzut și pe franțuzește, Artur reuși, totuși, să prindă fiecare cuvânt. Cum îi bătea inima de fericire când a auzit ultimele vorbe ale Suleikăi!

— Te împaci bine cu Frick? Mă bucur, cu atât mai mult cu cât îl prețuiesc și îl respect. S-ar putea chiar să fie nevoie să te las ceva mai mult timp în grija lui.

Fata se uită la el speriată.

— Ce vrei să spui? Doar nu vrei să pleci și să mă lași singură?

— Ba, s-ar putea. Dar, deocamdată nu pot să-ți spun nimic precis, căci totul depinde de anumite evenimente care ar putea interveni și ar putea să ceară o rezolvare urgentă. Dar acestea sunt secrete pe care nu le pot discuta cu tine, chiar dacă am încredere deplină în copila mea.

— Spune-mi-le, papa! Dacă nu știu nimic pot să fac foarte ușor vreo greșală care să-ți aducă necazuri.

Pașa îl cercetă din priviri pe Wilmers. Acesta părea cufundat în peisaj, ca și cum nimic din jurul său nu l-ar fi interesat. Mulțumit, pașa dădu din cap.

— Ai dreptate, comoara mea. Ascultă, atunci! În curând, între Nordlandia și Sudlandia va izbucni un război serios și, cum Sudlandia nu are nici un comandant mai de soi, mi s-a încredințat mie comanda generală a flotei.

— Ai primit-o?

— Cu anumite condiții. Ducele din Nordlandia este un suveran bun, dar a cam scăpat sceptrul din mână căci adevăratul regent este contele Hohenegg, despre care ți-am mai povestit. Acesta dorește acum să preia puterea și prerogativele de duce, fapt pentru care a pus la cale împreună cu Sudlandia un plan secret. În Nordlandia trebuie să izbucnească o revoluție. Sudlandia va interveni, va detrona actualul duce și îl va pune în loc pe conte.

— Dar nu e drept, papa! Ce avantaj va avea Sudlandia?

— Mai întâi, întărirea puterii și apoi, tratate preferențiale, în afară de asta, prințesa Asta

va deveni ducesa de Nordlandia, dacă se va căsători cu fiul contelui.

— Iar tu trebuie să ajuti la asta? Și tu vrei să-l instalezi pe contele Hohenegg?

Obrazul ars de soare al kapudan-pașei zvâcni nervos, iar vocea îi sună străină când vorbește:

— Știi doar, că tatăl tău nu ar face vreo faptă rea. Mulțumește-te cu ce ți-am spus, fata mea! Pricepe că am lăsat anumite lucruri nelămurite pentru că dezvăluirea lor ți-ar face mult rău. Imaginează-ți doar că îmi pare foarte rău fiindcă sunt silit să lupt împotriva gazdei noastre.

— Cum așa?

— Bătrânul Falkenau este fără îndoială cel mai capabil cap al armatei nordlandeze. Se va arunca în luptă. Iar pe contele Hohenegg nu îl are deloc la suflet. Fiul lui, baronul Artur, care, în ciuda tinereții lui, a ajuns rangul de căpitan de corvetă, este singurul navigator al Nordlandiei pe care îl pot considera ca un rival pe măsura mea. Pregătește-te acum, copila mea! Am ajuns, se vede de pe-acum taverna unde suntem așteptați.

— Papa, mă minunez cât de ușor te descurci prin locurile acestea.

— N-ai de ce să te minunezi, căci am cutreierat ținutul în lung și în lat încă de pe vremea când eram doar un băietan; cunosc aproape fiecare copac și fiecare piatră.

— Rămânem mult timp aici?

— Nu știu. Cred că două sau trei zile.

— Ce mă bucur! Ai să mergi cu mine în drumeții pe munte?

— Nu cred că o să am timp. Și apoi, mai spuse el când văzu un nor străbătând chipul drag al ficei lui, apoi, îl ai pe Frick. Va fi însoțitorul tău de onoare, cu care vei putea cutreiera toate împrejurimile.

E lesne de ghicit că baronul travestit urmărise discuția celor doi cu urechile ciulite. Cele aflate îl uluiseră, cu toate că nu-i luaseră pe nepregătite. Așadar, Nurvan pașa, tatăl iubitei lui, era în fapt adversarul său politic și se afla în legătură cu dușmanii țării sale! Iar contele Hohenegg dorea să devină duce! Ce nesăbuiță! Dar o nesăbuiță primejdioasă pentru Nordlandia, pe care evenimentele ce amenințau să vină o prindeau cu totul nepregătită. Firește că era de datoria lui să înștiințeze numaidecât forurile autoritare. Dar cui să se adreseze? Era clar că planurile lui Hohenegg nu puteau fi urzite decât cu sprijinul celor mai înalte cercuri din țară. Prin urmare, scrisoarea sa putea foarte ușor să ajungă în mâini nepotrivite.

Tânărul baron nu mai putu da curs gândurilor care-l frământau, căci ajunseseră aproape de tavernă. Opri trăsura în locul unde drumul se despărțea — o parte o lua înainte și cealaltă parte mergea drept spre cârciumă.

Acolo trăsura fusese văzută de mulți. Timonierul fusese cel care atrăsese atenția celorlalți. Se ridică cu toții de la masă și se uită încordați după trăsură.

Când aceasta dădu ultimul cot, dispărând și apoi apărând din nou, Schubert îl prinse de braț pe cârciumarul care se afla chiar lângă el.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Cine mai e și ăsta?

— Cine?

— Ei, omul din trăsură!

— Îl cunoști?

— Și încă cum! Este... e chiar Katombo!

Karavey se întoarse uluit către prietenul său.

— Ce tot spui acolo? Habar n-aveam că îl cunoști pe Katombo!

Timonierul șovăi încurcat.

— Și de ce, mă rog, să nu-l cunosc? Odinioară am servit ca matroz pe un vas englezesc și am fost la fața locului când... ah, dar asta-i o poveste despre care... prefer să nu vorbesc. Dar l-am văzut foarte de aproape și pot să pun pariu un cuirasat contra unei băncuțe că bărbosul ăsta oacheș din trăsură este chiar Katombo! Dar ia uită-te la minunăția de lângă el! Încercă Schubert să abată discuția pe alt făgaș. E frumoasă și fină un ca bric de cea mai bună calitate. Să mă înghită iadul că nu e chiar mai frumoasă decât... decât cea care m-a lăsat așa de frumos pe uscat.

Cârciumarul cerceta și el cu atenție echipajul trăsurii care se apropia. Deodată, puse mâna streșină la ochi, să vadă mai bine.

— Ia uitați-vă mai bine la vizitiu!

— De ce? Întrebă, timonierul.

— V-am povestit mai devreme despre faimosul căpitan Falkenau.

— Ei, și?

— Omul așa seamănă ca două picături de apă cu Falkenau.

— Nu ești în toate mințile, cărciumare? Nu vezi că este servitorul celor din trăsură?

Cărciumarul dădu îndoit din cap și spuse doar pe jumătate convins:

— Pe toți contrabandiștii din lume! N-am mai pomenit așa asemănare. Dacă ar purta haine de marinar în locul livrei de lacheu, aș putea să jur de o sută de ori că el e.

— Ia terminați cu aiurelile! Ce să caute Falkenau aici, în creierul munților? Duceți-vă mai bine să-i întâmpinați, că au să ajungă în curând în fața cărciumii.

Nu după mult timp, călătorii, după ce își lăsaseră trăsura la, bifurcația drumurilor, ajunseră pe poteca îngustă din fața tavernei. Pașa mergea în față, însoțit de fiica lui; Frick Wilmers îi urma ducând bagajele.

În timp ce cărciumarul își saluta oaspeții cu plecăciuni adânci, privirile pașei căzură asupra lui Karavey, care îl privea la rândul său cu o expresie de așteptare încordată. În clipa următoare, pașa spuse:

— Văd eu bine sau mă înșală ochii? Chiar dacă s-au scurs mai bine de douăzeci de ani, eu n-am uitat acest chip. Karavey, prietene, frățioare, tu ești?

Chipul celui întrebat înflori de bucurie.

— Da, eu sunt, Katombo! Să mulțumim Bovaniei că ne-a încrucișat din nou drumurile după o despărțire așa de lungă!

Cei doi prieteni se aruncară unul în brațele celuilalt, marele amiral al padișahului și umilul gitano. Inima nu face deosebire de rang, ci își vede mai departe de ale ei, fie că bate sub haine de împărat, fie că zvâcnește sub haina de muncitor.

După ce euforia regăsirii se mai potoli, pașa întrebă:

— Ea ce mai face, Karavey?

— E bine și bucuroasă că nu mai ești mâniat pe ea.

— Când am să pot s-o văd?

— Nu peste mult timp; are să vină, pentru că mai așteaptă pe cineva.

— Pe cine?

— Ai să afli. Balduin, nu vrei să dai semnalul stabilit, ca să afle vaidzina că cel mult așteptat a sosit?

Timonierul încuviință și se grăbi spre vârful muntelui. Cam la cincizeci de metri în sus se afla o poieniță. Scoase o batistă albă din buzunar și o întinse pe jos, în mijlocul luminișului. După ce puse niște pietre pe ea, ca să n-o ia vântul, se întoarse la tavernă.

Când ieși din pădure și ajunse la drumul principal, văzu o altă trăsură oprită lângă cea a pașei. Un domn distins se dăduse jos și acum mergea în direcția tavernei, în timp ce vizitiul, său, un individ înalt și solid, își făcea de lucru la cai.

Timonierul se duse la lungan.

— Veniți de la Fürstenberg?

Cel întrebat se întoarse surprins.

— Da, dacă nu ai nimic împotrivă.

— Înseamnă că domnul care se duce spre tavernă este chiar doctorul Brandauer.

— Dacă tot le știi dumneata pe toate, de ce mă mai întrepi.

Auzind acestea, marinarul se lumină la față.

— E-n regulă. Dar nu-i așa că dumneata nu ești de fapt vizitiu?

— Pineînțeles că nu. Eu sunt fierar șef la meșterul fierar, potcovar și armurier Prandauer.

— Părinții dumitale mai trăiesc?

— Nu, au murit.

— Sau alte rude?

— Nu, în afară de un frate care e plecat pe mare.

— Și te cheamă Thomas Schubert?

— Ei, la naipa! De unde știi dumneata?

— Iar pe fratele dumitale îl cheamă Balduin?

— Da, Palduin. Nu l-am mai văzut de vreo douăzeci de ani... Dar cum se face că-i știi numele?

— Fiindcă... fiindcă... Thomas, te-am recunoscut imediat după vorbă! Tu nu mă recunoști deloc?

— Fir-ar să fie! Dar ești chiar Palduin, frățiorul meu care-mi aducea Ampalema! Ce mai pucurie! Vino să te strâng la piept, pătrâne! Dragul meu frățior hoinar!

În timp ce frații se îmbrățișau, în tavernă avea loc altă regăsire. Max tocmai voia să intre pe ușa larg deschisă a tavernei, când era gata-gata să se ciocnească de cineva. Era Frick

Wilmers, care grăbea pasul spre trăsură să aducă ceva ce uitase acolo. Când dădu ochii de doctor, scăpă un strigăt de surpriză.

— Max! Max Brandauer! E cu puțință? Ce cauți aici?

Max îl privi mirat pe omul în livrea de servitor care îl tutuia atât de familiar. În clipa următoare, însă, îl recunoscu pe Artur și-l luă în brațe.

— Artur, chiar tu! Ești ultima persoană pe care credeam să o întâlnesc aici. De ce nu mi-ai spus...

— Oprește-te! Nu ai primit ultima mea scrisoare din Karlshafen?

— Ba da.

— Ei, îți scriam acolo că-l voi însoți pe pașa în munți, dar habar n-aveam despre ce zonă e vorba. Nu vrei mai bine să intri în odaia asta? Acum sunt marinăr și mă numesc Frick Wilmers și așa trebuie să rămână încă o bucată de vreme. Pașa nu trebuie să afle că ne cunoaștem.

După ce intrară în odaia scundă, Max luă mâna prietenului său și-l întreabă zâmbind:

— Cum merge cu steaua ta? După cele ce am citit în scrisoarea ta, îmi închipui că este și ea aici.

— Firește că este aici, spuse Artur cu chipul iradiind de fericire. Păcat că nu pot să i te prezint. De n-ar fi la mijloc toate secretele astea afurisite!

— Ei, poate că în curând va veni vremea să se termine totul.

— Crezi? Să știi că m-ai făcut să-mi amintesc ceva. Ascultă aici, Max, ce discuție am surprins. E foarte bine că ne-am întâlnit, căci ești singurul în care pot să am încredere deplină. Așa... va fi război între Nordlandia și Sudlandia.

— Știam.

— Cu atât mai bine! Dar nu cred că știi și faptul că în curând la noi va izbucni o revoluție.

— Ba știi și asta.

— Știi?... se miră Artur. De unde ai putut să afli?

— Despre asta, mai târziu! Cu siguranță am multe să-ți povestesc.

— Sunt nerăbdător să aflu. Dar tot am o veste care te va lăsa și pe tine cu gura căscată. Nurvan-pașa va sta la comanda flotei sudlandeze în acest război.

— Și asta am aflat-o chiar acum câteva zile.

— Omule, dar chiar le știi pe toate? Cine ți-a spus?

— Lilga, țiganka.

— Este... imposibil! De unde putea să cunoască Lilga lucruri de care nimeni nu avea habar?

— Și pentru mine a rămas o întrebare deschisă. Fapt este, însă, că alaltăieri am primit o scrisoare de la ea care-mi aducea vestea, odată cu chemarea de a veni aici în munți. E vorba de o consfătuire importantă.

— Înseamnă că și Nurvan-pașa a fost chemat tot de Lilga.

— Fără îndoială, fu de acord și Max.

— La naiba, dar ce motiv o fi având?

— Eu m-am gândit la ceva, dar nu sunt sigur dacă e bine să vorbesc despre asta acum. Mai ai vreo veste pentru mine?

— Da, mai este ceva care te privește personal. Prințesa Asta din Sudlandia, pe care tu... știi ce vreau să zic... urmează să devină contesă von Hohenegg.

Doctorul își privi zâmbind prietenul și spuse:

— Urmează să devină, dar nu va deveni. Am avut eu grijă.

— Nu încetezi să mă uimești. Cum poți să fii atât de sigur?

— Pentru că supoziția, nu se va confirma.

— Despre ce supoziție vorbești?

— Aceea că contele va deveni duce.

— Omule... bătrâne... prietene... dar ești chiar atotștiutor! Asta era vestea pe care o păstrasem la urmă ca să te uimesc într-adevăr! Uite cum m-am ascuns eu sub un nume fals ca să descopăr secrete pentru care m-am străduit din toate puterile, ca să văd apoi că toată osteneala mea a fost în zadar și că secretele nu mai sunt deloc secrete. La naiba cu tot spionatul ăsta, dacă nu pot culege eu laurii!

Doctorul se amuză de indignarea prietenului său.

— Liniștește-te, Artur! Sunt gata să împart bucuroși cu tine laurii victoriei!

— Îți mulțumesc, dar nu primesc cadouri. Îngăduie-mi să te las acum! Nu trebuie să fim văzuți împreună, ca să nu trezesc vreo bănuială pașei. Rămâi sănătos, pentru moment, și nu

uita că aici sunt marinarul Frick Wilmers!

În tavernă se adunase o societate cum niciodată nu se mai văzuse pe acolo. Se formaseră două grupuri care la prima vedere nu păreau a avea ceva în comun. De o parte erau pașa, fiica lui și Frick Wilmers, iar de cealaltă, Max și Thomas, fratele acestuia Balduin, și Karavey. Un vizitator nevizitat cu greu ar fi admis că cele două grupuri aveau un țel comun, și chiar unii dintre cei de față ar fi dat din cap neîncredători dacă cineva le-ar fi spus că mai exista încă o legătură nevăzută și misterioasă care-i strânse pe toți laolaltă acolo.

La una din mese, Thomas și Balduin erau cei care făceau cinste. Thomas tocmai spunea:

— Dar gitana se cam lasă așteptată. N-aș avea nimic de comentat dacă vreunui din voi i-ar fi rămas vreo Ampalema în plus.

Balduin se scotoci îndelung prin buzunare și scoase până la urmă un pachet de tutun de mestecat.

— Ia de aici, bătrâne!

— Mulțumesc, Balduin! Poți să-ți încerci și tu puterile cu una, frățioare! Hei, o comandă aici!

Cârciumarul veni iute și-i întrebă politicos ce doresc. Cu toate că se aflau acolo doar de puțin timp, acesta își dăduse seama că cei doi frați erau chefii pe cinste, o adevărată mană cerească pentru negoțul lui. Beau orice se găsea pe acolo, în cantități uriașe și nici cu plata nu erau mai prejos.

— Ai Ampalema? Îl întrebă timonierul.

— Nu.

— Prietene, să faci rost de Ampalema, altfel te las fără autorizație! Acum adu-ne ceva de băut!

Cârciumarul se grăbi să-și servească mușterii. Max scoase din portțigaretul său o țigară și i-o întinse însoțitorului său credincios.

— Thomas, asta te-ar ajuta cu ceva?

Cel întrebat luă țigara, mulțumi, și, cu sprâncenele ridicate, întrebă plin de speranțe:

— Ampalema?

— Nu, din păcate, râse Max. E doar o havană.

— Havană? Nu e rău, dar nici cea mai pună marcă, așa cum este, fără îndoială, Ampalema.

Thomas, se întoarse apoi către fratele său: gitana știe că cei pe care i-a chemat sunt aici?.

— Sigur că da. I-am lăsat un semn, după cum am convenit.

— Un semn? Ce fel de semn?

— Aproape de aici e o poiană care poate fi ușor văzută din locul unde-și au tabăra gitanii.

Lilga aștepta două persoane. Semnul că au sosit era o batistă albă. Primul a sosit Nurvan-pașa; eu m-am dus și am pus batista întinsă jos, în iarbă. Apoi ați venit voi și am luat-o de acolo. Asta a fost tot.

— Ce găselniță ingenioasă? Dar dacă Lilga...

Thomas nu-și mai termină vorba. Se deschisese ușa și în prag stătea chiar cea despre care se discuta. Femeia îi văzu pe toți dintr-o ochire rapidă. Oare știa pe cine va mai găsi aici în afara celor așteptați? Dacă nu știa, oricum pe chip nu i se citi nici un semn de surpriză. Păru că zăbovește cu privirea o clipă mai mult asupra lui Artur, după care rămase încremenită cu ochii pe Nurvan-pașa. Acesta se ridicase la intrarea ei. Iată-i cum stăteau din nou față în față, după aproape douăzeci și cinci de ani, doi oameni care fuseseră atât de apropiați odată și care apoi se îndepărtaseră atât de mult. Și nu era vorba doar de o despărțire în spațiu. Se sfredeau cu privirea căutând unul la celălalt ceva din imaginea scumpă pe care o păstraseră reciproc în amintire; gândul le zbură cu zeci de ani înapoi, până la ceasul care pricinuise amândurora atâta nefericire.

Cu o zi înainte, vaidzina se comportase ca o femeie slabă, surprinsă fiind de regăsirea fratelui. Dar pentru acest moment avusese tot timpul să se pregătească. Așa că nu i se putea citi în ochi nici o tulburare lăuntrică, doar chipul oacheș fiindu-i ceva mai întunecat ca de obicei.

Dintre toți cei de față, o singură persoană știa ce legătură era între marele amiral al padișahului și gitana; acela era Karavey. De aceea, dacă cei de față își închipuiau că pot dezlega misterul acelei întâlniri, cu toții se înșelau amarnic. Firește, toți, în afară de Karavey. Lilga trecu pragul unde rămăsese încremenită până atunci. Se duse la pașă, îi întinse mâna și-i spuse cu glas netulburat:

— Bovanăa face ca florile să înflorească și apoi să se veștejească. Îți mulțumesc că ai răspuns chemării mele. Cine este fata de lângă tine?

— Este fiica mea, singurul meu copil, care-ți poate spune că am fost fericit și că la dragoste mi s-a răspuns tot cu dragoste.

La răspunsul pașei, Lilga lăsa ușurel capul într-o parte, ca și cum s-ar fi străduit să prindă un înțeles ascuns al vorbelor lui. Cât ascultase ce-i spunea pașa, nu-și dezlipise ochii de la Suleika. O sfredeala cu privirea de parcă ar fi vrut să privească până în străfundul sufletului fetei. Pentru prima dată se văzu că e tulburată, căci, când vorbi din nou, vocea îi tremura:

— De ce să fie așa de trist fiul acestui pământ când o floare se ofilește? Lasă în urma lui un boboc care-l face să uite de toate suferințele. Copila mea, dă-mi mâna!

Fata îi întinse mâna zâmbind. Lilga cercetă liniile palmei micuțe și delicate și se luminea la chip:

— Să nu te temi de apă, căci îți va aduce fericire și noroc. În sudul îndepărtat te-a găsit el, iar tu îl vei revedea în nord, luptându-se cu talazurile unei bălții. Atunci vei vedea cât de aproape ți-a fost tot timpul.

Suleika se îmbujoră; Artur era la fel de tulburat. De unde aflate Lilga de întâlnirea lor de pe Nil? Mirarea fu, însă, și mai mare, căci gitana se întoarse spre el l-i spuse:

— Și acum, mâna dumneavoastră, elegante domn! Cum de i se adresase chiar lui? Îi ghicise gândurile și știa cine este? Să fi posedat într-adevăr acel dar extraordinar al clarviziunii sau nu făcea altceva decât să joace teatru? A vrut să o refuze, dar nu a mai apucat, căci Lilga îi și luase mâna. După ce o cercetă scurt, spuse:

— Spiritul prezicerii vede prin veșminte și aparențe, îți vei împodobi prietenul cu o coroană și vei obține mari onoruri. Conți și duci sunt ascunși prin munți, iar în coliba cea umilă locuiesc stăpânitori de popoare.

Spunând acestea, se întoarse, fără a-i mai lăsa prilejul lui Artur să-i pună vreo întrebare și i se adresă cârciumarului:

— E pregătită camera pentru întrunire?

— Da.

— Du-ne atunci sus, pe mine, pe Nurvan-pașa și pe doctor Brandauer! Ai grijă să nu ne deranjeze nimeni!

Cârciumarul deschise ușa și o luă înainte. Vaidzina îl urma îndeaproape, fără să-i pese dacă ceilalți dăduseră curs invitației ei. Se purta astăzi aidoma unei regine sigure pe împărăția ei și care nu cunoaște altă voință decât cea personală.

La un sfert de ceas după aceea, Nurvan-pașa, Max și Lilga se așezară serios la sfat; întrunirea se întinse până spre miezul nopții. Peste cele discutate putem trece, căci evenimentele care urmară, și despre care ar mai fi multe de povestit, au fost o mărturie prea clară. La întrunire nu participaseră decât un fiu de fierar, un fost căpitan de corsari și o gitana. Nimeni nu ar fi putut bănuși că acea întâlnire ținută într-o odăiță modestă avea să schimbe cursul existenței a două națiuni.

18. La castelul Falkenau

O seară cu ploaie și furtună își întindea aripile deasupra capitalei Sudlandiei.

Lumina pe care o aruncau felinarele din stradă abia dacă putea străpunge perdeaua groasă a ploii.

Era una din acele seri în care nu era bine să lași nici măcar un câine în stradă.

Și totuși, la o margine a capitalei Katharinenstadt un observator atent ar fi putut zări siluete furișându-se grăbite ici și colo pe sub lumina spălăcită a felinarelor. Cine i-ar fi urmărit, ar fi putut vedea că toți se îndreptau în aceeași direcție și anume, un loc de plimbare foarte frecventat în zilele însorite, aflat cam la o jumătate de ceas depărtare de oraș, ascuns de lizierele unei păduri.

Toți acești, trecători grăbiți să fi fost înfolați din cap până în picioare doar pentru ca să se apere de șuvoaiele potopului, sau aveau și alt motiv pentru a lăsa vederii cât mai puțin din înfățișarea lor? Dacă se întâmpla ca vreunul să treacă pe lângă un altul, totul se petrecea fără să schimbe între ei vreun salut, deși se vedea bine că mergeau cu toții în același loc, care se pare că atrăgea și persoane sus-puse, căci puteau fi văzute chiar și cupeuri elegante, ba și celești de lux. Era uimitor că nu mergeau exact până la destinația cu pricina, ci se opreau cu toții la o oarecare depărtare, coborând acolo din trăsură.

Dintre toți acești indivizi grăbiți, ieșeau în evidență doi, care erau singurii ce mergeau unul lângă celălalt. Unul din ei era înalt și lat în umeri, iar celălalt, scund și uscățiv.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Ce mai moravuri mai domnesc pe aici! bombănea uriașul.

— Cum adică?

— Toate trăsurile astea se iau la întrecere pe pielea noastră, care mergem pe jos. Ultima care a trecut pe lângă mine era să mă răstoarne și m-a umplut de noroi din vârful catargului și până la carenă.

— Mergi atunci pe partea cealaltă!

— Ptiu! Cu apa n-am nimic, dar cu murdăria!... I-a uită-te înainte! Se vede o lumină printre copaci. Acolo să fie portul în care trebuie să ancorăm?

— Negreșit, corespunde cu descrierea!

— Și ce parolă trebuie să spunem?

— „Pentru represalii”.

— Cred că drumul se desparte aici. O luăm spre tribord?

Ajunseră la o clădire cu o fațadă lată. Nu avea decât o fereastră luminată, însă atât de strașnic, încât lumina răzbătea până departe, în stradă. Ușa era încuiată. Karavey bătu. După câteva secunde se auziră niște pași, apoi o voce îi întrebă:

— Cine bate?

— Oaspeți.

— În ce scop?

— Pentru represalii!

Fu tras zăvorul.

— Intrați, ușa e drept înainte.

Înaintară băjbâind până ce ajunseră la a doua ușă; bătută și aici și li se deschise. Intrară într-o odaie mică, plină cu mantale, pălării și umbrele, ceea ce arăta că se adunase acolo un număr impresionant de oameni. Cel care le deschise îi cercetă neîncredător.

— Cine sunteți?

Întrebarea nu fu pe placul timonierului.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Arătam noi ca niște trădători sau pungași? Am spus parola și cu asta, basta! Unde se ține întrunirea?

— Nici unul dintre dumneavoastră nu a mai fost niciodată aici, așa că era de datoria mea să întreb.

— E în regulă. Eu sunt Balduin Schubert, iar acesta e prietenul meu Karavey.

— Bine, intrați pe ușa aceea! Dar mai înainte aș vrea să-mi spuneți dacă sunteți trimiși de o persoană anume.

— Veți afla numaidecât.

După aceasta intrară. Era o încăpere ca un fel de vilă, viu luminată, dar cu ferestrele bine acoperite. Peste o sută de persoane stăteau pe scaune și pe bănci; făceau parte din cele mai diferite pături sociale. Se aflau acolo chiar și câțiva ofițeri. În fundul sălii se afla podiul

pentru vorbitor. Aici, un bărbat tânăr, tocmai își terminase expunerea, stârnind ovații și aplauze furtunoase.

Chelnerii forfoteau încolo și încoace pentru a servi misterioșii oaspeți. Era o priveliște care-l bucura vizibil pe timonier.

— Hai, marinare, uite că e loc și pentru noi! Vremea de afară cere un grog bun. Bei și tu unul cu mine?

— Bineînțeles!

— Chelner!

Strigătul răsună în toată sala, toate privirile întorcându-se către cei doi, a căror apariție în acest loc făcu senzație.

Chelnerul veni.

— Ce doriți?

— Două groguri și pe președinte.

Omul făcu ochii mari.

— Îl doriți pe președinte?

— Da. Cheamă-l încoace!

Se dovedi că președintele era chiar tânărul care tocmai își terminase prelegerea. Imediat ce chelnerul îi transmise dorința celor doi, veni la masa lor și le întinse mâna prietenos:

— E clar că sunteți noi pe aici, fiindcă nu vă cunosc. De aceea, presupun că sunteți trimișii vreunui frate.

— Trimiși suntem, dar nu ai unui frate, ci ai unei surori...

— Veniți din partea Lilgăi?

— Întocmai. Am o scrisoare să vă înmânez.

Președintele luă scrisoarea, o deschise și o citi. Privirea i se aprinse și se repezi pe podium, la tribună.

— Frații mei! Tocmai am primit o scrisoare de la aliații noștri secreți, care au pus capăt așteptării noastre și care cere acțiune imediată. Mișcările de trupe de la graniță anunță invadarea Nordlandiei. Revolta este pregătită până la ultimul detaliu și cel mai mic incident neprevăzut poate să declanșeze o avalanșă. Să fim pregătiți! Revolta poporului vecin nouă este una falsă; nu are cauze drepte precum revolta noastră. Contele von Hohenegg vizează obținerea tronului. Urmărește să-l ocupe printr-o lovitură de stat. Va distruge libertatea, viața și fericirea a mii de oameni fără să-și atingă scopul, căci regimul îi cunoaște mașinațiunile și-l va înfrunta cu arma în mână. Fraților, noi am fost mai iscușiți decât acest conte, care și-a îndepărtat poporul de ducele său legitim, pentru a deveni el însuși stăpâni tor. Nici un neavenit nu știe că în Sudlandia mocnește focul care va izbucni cu tărie și în țara vecină. Dacă ducele de Nordlandia își pleacă urechea la sfatul potrivit, revolta se va transforma într-un succes deplin. Trupele noastre vor rămâne apoi singure și acoperite de rușine, iar regimul sudlandez va fi compromis în ochii întregii lumi, ceea ce, însă, se potrivește de minune cu planurile noastre. Da, eu sunt de părere să profităm de această umilire a guvernului și să punem toate forțele în acțiune pentru a-i acorda ajutorul de care va avea nevoie.

Cuvintele sale fură răsplătite cu aplauze însufleșite. Vorbitorul continuă:

— Vom putea reuși cel mai bine dacă instaurăm dezordinea în rândurile armatei noastre, dacă vom bruia orice raporturi tactice și strategice și mai ales dacă vom distruge flota de război, pentru a cucerii Ollermünde[61], portul de război al Nordlandiei, și pentru a bloca coasta Nordlandiei. Sunt frați printre noi care aparțin rangului cel mai înalt de demnitari din marină. Lor nu le va fi greu să distrugă toate planurile care pot fi primejdioase pentru Nordlandia, ca și pentru noi. Îngăduiți-mi să dau citire acestei scrisori și apoi să începem consfătuirea!

Veștile sosite de la Lilga stârniră o uimire nemaipomenită. Toți cei prezenți fură consternați să vadă cât de temeinic era informată. După aceea, se formară grupuri separate pentru consfătuiri, în care Schubert și Karavey nu se amestecară.

După un răstimp, președintele veni la ei.

— Sunteți marinari, după câte văd, nu-i așa?

— Da, răspunse, Schubert. Eu sunt timonier, iar el te șef de echipaj; amândoi suntem nordlandezi.

— Sunteți liberi?

— Da, avem permisie cât ne dorește sufletul.

— Pot să vă încredințez o misiune?

— Se-nțelege că da.

— Ați mai fost în Karlshafen?

— De multe ori.

— Trebuie să înmânați căpitanului de covertă Artur von Falkenau o scrisoare care nu are voie să ajungă pe alte mâini. Veniți încoace mâine în zori! Scrisoarea are să v-o dea cârciumarul. Să știți că nu faceți un serviciu doar nouă sau Lilgăi, ci chiar patriei voastre!

Karlshafen, principalul port al Sudlandei, se află acolo unde râul se lățește pentru a se amesteca cu valurile mării. La poalele dealurilor care se ridică de jur-împrejurul orașului, se înalță zidurile exterioare ale cetății, în timp ce două fortărețe veghează din stânga și din dreapta ei. În jurul fortărețelor se află livezi dintre care se ivesc vile somptuoase, castele de vacanță și alte asemenea construcții luxoase destinate a primi societatea nobilă pe timpul verii.

Dintre acestea se remarcă prin poziția minunată și construcția nemaiîntâlnită, un castel în stil maur, dar care aparține în mod curios unui nordlandez, și anume baronului Viktor von Falkenau. Dar, din păcate, acesta nu vine decât foarte rar pe la castel, ca și fiul său Artur, de altfel, care este mai tot timpul ocupat cu serviciul său de căpitan de corvetă în flota nordlandeză și care nu se poate bucura decât prea puțin de minunățiile acestei reședințe de vară.

Schubert și prietenul său, Karavey, ajunseseră cu trenul de amiază la Karlshafen. Drumul spre castelul Falkenau mergea o bucată bună de-a lungul cheiului din port. Schubert se oprea la fiecare pas și spunea cu un aer de mare cunoscător:

— Hm, aici se întâmplă ceva.

— Ce?

— Nu vezi că toate navele de război se pregătesc de plecare?

— Nu se vede.

— În secret, bătrâne, în secret! Se pregătesc în așa fel încât nimeni să nu bage de seamă și ca tunurile sa facă prea puțin zgomot! Fii atent la ce-ți spun, mâine în zori n-o să mai rămână în port nici măcar un singur vas.

— Crezi că intră în executare planul de care se vorbea aseară la întrunirea partidului revoluționarilor? Și anume, acela de a se distruge marina, pentru ca apoi să nu se mai poată face față?

— Sunt absolut convinși. De altfel, e un plan disperat care, dacă lucrurile merg prost, îl poate costa libertatea și chiar viața pe cel care-i conduce pe răzvrătiți! Dar pentru noi, nordlandezii, festa asta o să ne pice foarte bine!

— Hm, așa da orice să fiu înapoi în Nordlandia. Este al naibii de neplăcut să știi că în curând vor vâjâi gongațele, iar noi ne aflăm pe teritoriu străin. Ce s-ar întâmpla dacă am rămâne blocați aici?

— Ai dreptate. Sunt vremuri în care trebuie să-ți ții cu socoteală jurnalul de bord. Să știi că de ieri sora ta a început să crească în ochii mei, ca apa într-o cală goală. Sora ta știe totul, vede totul și ține toate frâiele în mână, nu numai în Nordlandia, ci și aici. De unde știe ea atâtea? Ghicește, pur și simplu, sau ce?

— Las-o baltă, bătrâne. Deocamdată nu pot să-ți spun. Vezi flecuștețul de colo? Ce fel de barcă o fi?

— Ce ciudată e! Are catargele coborâte! N-am mai văzut un iaht ca ăsta! Trebuie să fie vreo ambarcațiune particulară; probabil că aparține vreunui englez extravagant. Hai să ne uităm mai de aproape la el!

— Vino, spuse Karavey. Mai întâi mergem sus la castel! Pe urmă ne ducem să găsim ceva de îmbucat.

O porniră pe drumul care urca la castel; nu apucară să facă câțiva pași, când Karavey se opri locului.

— Stop! Ia uită-te la individul care coboară! Îl recunoști?

— Normal, este Frick Wilmers!

— De unde o veni? De la pașa, al cărui servitor este, și care a tras în gazdă la castelul Falkenau?

— Hm, îți amintești că la tavernă cârciumarul a spus că omul seamănă leit cu căpitanul Falkenau? Cine o fi în realitate?

— Dar de ce a trebuit să se travestească în marinar?

— Ca să se distreze puținel, cum obișnuiesc adesea oamenii de rang înalt.

— Dar să se angajeze ca servitor...!

— Ce-are a face. O felucă drăgălașă precum fata pașei tare aş mai servi și eu, chiar de-aș fi

vreun rege.

— Ce-o să spună când ne-o vedea?

— Ai să vezi imediat. Hai!

Îl înșfăcă de braț și îl trase într-un tufiș de la marginea drumului. Artur se apropie de ei fără să-i observe. Când trecu pe dinaintea tufișului, Karavey îl chemă cu voce înăbușită:

— Domnule căpitan!

Cel strigat se întoarce imediat. Cei doi ieșiră dinapoia tufișului, Schubert uluit, iar celălalt cu un aer foarte viclean.

— Iertare! Cine sunteți, marinarul Frick Wilmers sau domnul căpitan de corvetă, Artur von Falkenau?

— De ce vreți să știți?

— Pentru că noi mergem să-l căutăm pe domnul căpitan.

— Ce treabă aveți cu el?

— El e singurul care trebuie să afle.

Artur aruncă o privire în jur, să verifice dacă nu erau spionați.

— Eu sunt căpitanul. Ce aveți să-mi transmiteți?

— Hm, iertare, dar trebuia să fim siguri, căci mesajul pe care îl aducem nu are voie să intre pe mâini străine. Ne puteți dovedi că spuneți adevărul?

— Nimic mai simplu! Veniți cu mine la castel!

Se întoarce și o luă pe același drum pe care venise. Când ajunseră la castel, îi conduse pe cei doi direct la locuința intendentului, unde o găsi pe nevasta acestuia.

— Te rog, maică Horn, spune-le acestor doi oameni numele meu, dar cel adevărat!

Femeia făcu o reverență adâncă în fața lui Artur.

— La poruncă, mărite stăpâne!

Și întorcându-se către cei doi marinari, spuse:

— Acest domn cu care aveți onoarea să vorbiți este baronul Artur von Falkenau, căpitan de corvetă și...

— Ajunge, ajunge! făcu Artur râzând. Ei, domnii mei, acum v-ați convins?

Karavey își luă fără să scoată un cuvânt căciula din cap, îi trase căptușeala și scoase la iveală o scrisoare. Căpitanul o desfăcu imediat și o citi. Nu era lungă:

„Domnule căpitan, ni s-a adus la cunoștință că în zilele următoare se va încerca să fiți implicat în deposdarea Nordlandiei de cel mai capabil navigator al său, în războiul iminent. Deoarece țelurile noastre sunt altele decât cele ale regimului, am decis să vă înștiințăm și pe dumneavoastră. Sunteți liber, firește, să ne dați crezare sau nu. Dar fiți, oricum, foarte atent în zilele ce vin! — Adevărații prieteni ai Nordlandiei.”

Artur deveni foarte serios. Împături scrisoarea îngândurat și o vârî în buzunar.

— Spuneți-mi cum ați ajuns în posesia scrisorii!

Cei doi raportară despre însărcinarea pe care Lilga o avea în Sudlandia și despre întrunirea revoluționarilor. Nu uitară să amintească nici de discursul ai cărui martori fuseseră. Căpitanul ascultă încordat, plimbându-se cu pași largi prin cameră și meditănd la cele auzite. Se opri în sfârșit lângă fereastră și se uită în jos, spre port.

— Sunteți nordlandezi?

— Da.

— În permisie?

— Fără simbrie.

— Ce aveți de gând să faceți acum?

— Hm, mormăi Schubert, dacă s-ar putea, ne-am întoarce cu prima ocazie în Nordlandia, unde se pare că în zilele ce vin va fi nevoie de două brațe puternice.

— Aveți dreptate. Vreți să mergeți împreună cu mine?

— Sfinte Sisoe al catargelor! trase un chiot Schubert. Este chiar ce ne-am dori mai mult.

— Dar există o problemă. Știați ce conține scrisoarea pe care mi-ați adus-o?

— Nu, dar ne putem închipui. Ați fost avertizat.

— Ați ghicit. Sudlandezii vor să pună mâna pe mine. De aceea va fi greu sau chiar imposibil să plec din țară pe cale obișnuită. Însă dacă îmi puneți la dispoziție ajutorul vostru, atunci va fi un fleac să-i păcălesc pe sudlandezi. În port ați văzut un iaht?

— Da.

— Pe acesta am pus ochii. Apartine lui Nurvan-pașa, oaspetele meu, care nu cred că s-ar

supăra foarte rău dacă l-aș împurta pentru o vreme. De bunăvoie nu mi l-ar da, și de aceea am nevoie de voi. Trebuie să trecem de echipajul bărcii, ceea ce nu ne va fi greu, pentru că nu sunt decât câțiva oameni. V-am observat când eram sus pe munte și cred că mă pot bizui pe voi. Vă pricepeți să manevrați un iaht?

— Pfui! Mare scofală! fu de părere Schubert.

— Dacă-i pe așa, ne-am înțeles! Batem palma?

— Batem palma! strigară cei doi într-un glas.

— Vă mulțumesc. Încă nu pot să vă spun exact când o să am nevoie de voi, dar vă voi înștiința la timp. Până atunci, fiți oaspeții mei! Maică Horn, îngrijește-te ca acestor oameni să nu le lipsească nimic! Desigur că pașa nu trebuie să afle nimic. De aceea, ar fi bine să vă feriți din calea lui. V-a văzut cu Lilga și s-ar putea să intre la bănuiele.

O zi încântătoare învăluia marea și uscatul. Razele soarelui străluceau peste talazuri și colorau râul în nuanțe de aur și argint, făcând să sclipească precum diamantele peștii care săreau ici și colo sau bărcuțele care se plimbau tihnite pe undele de lumină. Malul înalt odihnea ochiul obosit de marea priveliște a mării, cu verdele tufelor sale crescute în dezordine. Sus, în grădina castelului Falkenau, se afla un umbrar sub care stătea o făptură omenească, sorbind frumusețea locurilor și aerul proaspăt ca pe un balsam binefăcător — era Suleika.

Lângă ea se așezase bătrâna Horn, intendentă, cu niște ochelari uriași cocoțați pe vârful nasului și cu un ciorap de cârpit în mână. Aflase că nu trebuia să se rușineze în fața tinerei turcoaise de lucrul ei cam banal, dar atât de necesar, ba, dimpotrivă, mânuțele delicate ale fetei chiar îi veniseră într-ajutor.

Cele două femei erau absorbite de o discuție însuflețită.

— Și călătoria asta îndepărtată nu ți-a pricinuit vreun rău, copila mea? întrebă bătrâna Horn.

— Nicidecum; ba mă simt extraordinar de întărită. Și-apoi, măicuță, nu crezi că arăt mai bine acum? am prins culoare în obraji, nu mai sunt palidă ca înainte!

— Da, copila mea, arăți foarte întărită. Dar sunt mulți bărbați care preferă chipurile palide celor oacheșe!

— Zău? Papa spune că îi place un chip bronzat, fiindcă e semn de sănătate. Se spune că oamenii bolnavi nu au niciodată chipul bronzat. Închipuie-ți, numai, dumneata, cum ar arăta matrozul nostru cu chip palid!

— A, acum e „matrozul nostru”! Ia spune-mi, s-a purtat bine pe timpul călătoriei?

— Foarte bine, cu toate că adesea am fost nevoită să-l iau la rost. Ar fi fost în stare să dea la o parte din calea mea orice pietricică; tot timpul nu s-a preocupat deloc de el, ci doar de confortul nostru. Nu mai știa cum să ne fie de folos. Tare mi-aș fi dorit să nu fi fost nici marinar și nici servitor.

— Nu? Dar ce, atunci?

— Vreun... kapudan-pașă sau vreun general sau... vreun baron...

— Și de ce mă rog, copila mea?

— Fiindcă — da, acum îmi dau seama — poate fiindcă și el ar merita să fie servit cum ne-a servit pe noi și... tare m-aș bucura pentru el!

Bătrâna Horn se amuza în sine ei, înțelegând prea bine totul.

— Pesemne că îl simpatizezi mult, nu-i așa?

— Da, pentru că nu este deloc ca un servitor sau un marinar. Când i se dă vreo poruncă, nu arată că ar îndeplini-o din obligație, ci din plăcere. De altfel, numai papa îi poruncește; eu îl rog întotdeauna și, când îi vorbesc prietenos, se uită la mine cu niște priviri... pe care altuia nu i le-aș îngădui...

— De ce, copila mea?

— Pentru că... nici nu știu cum să spun... dar eu cred că sunt privirile pe care le îngădui îndeobște cuiva pe care îl îndrăgești...

— Dar eu credeam că îl simpatizezi, ceea ce-i aproape la fel ca și cum l-ai îndrăgi.

Conversația lua un curs neașteptat. Suleika se înroși.

— Da, și de aceea mi-aș dori să fie un kapudan-pașă sau general sau baron. Sunt încredințată că e dăruit pentru așa ceva. — Dar, ia privește vaporul care intră acum în port! schimbă fata vorba.

— Unde, acolo? Da, îl văd; are mulți călători la bord.

— Poate printre ei se află și baronul, căpitanul de corvetă.

— Nu prea cred; dacă era să fie așa, ne-ar fi anunțat din timp că vine. Vrei să-l vezi, copila

mea?

— Da, căci am auzit atâtea despre el. Trebuie să fie cel mai bun și mai destoinic ofițer din armata nordlandeză!

— Așa și este. Stăpânul nostru cel bătrân, tatăl său, este cel mai bun și mai destoinic ofițer pe uscat din Nordlandia, dar în prezent nu se mai ocupă de militarie. Hai să ne uităm la vapor, că tocmai a amarat și pasagerii încep să coboare.

— Sunt surprinzător de mulți; numai bărbați. Vaporul pare că vine de departe. Îl vezi pe domnul acela cu părul grizonat? Cred că este un nobil, căci are valet.

— Care? Ochii mei nu mai sunt la fel de buni ca ai tăi. Ba văd ceva... Dumnezeule mare, copila mea! Este chiar măritul meu stăpân!

— Cel bătrân sau cel tânăr?

— Cel bătrân, firește, căci cel tânăr nu are fire albe-n păr. Ce mai bucurie, inimioara mea! Să dau fuga în casă și să-i pregătesc primirea. Hai și tu!

— Deocamdată, primește-l doar dumneata!

— Atunci, rămâi aici sau du-te liniștită în casă! Eu am zburat!

Și, într-adevăr, „zbură” pe aleile grădinii cu o repeziciune neașteptată pentru vârsta ei.

Primul cu care se întâlnește fu Frick Wilmers.

— Mărite... voiam să spun, Frick — știți cine vine?

— Ei?

— Înălțimea Sa. Trebuie să fii aici dintr-o clipă în alta! Trebuie să-l întâmpinăm cu cel mai mare alai!

— Ba nu!

— De ce?

— Am motivele mele. Nu trebuie să aștepte nimeni că a sosit. Singurul care are voie să știe e soțul dumitale. Am să mă duc să-l întâmpin personal pe tatăl meu.

Se duse spre poartă și văzu că baronul ajunsese foarte aproape. Își zărise și el fiul, și îi făcu un semn bucuros de recunoaștere. Artur, în schimb, duse mâna la gură. Tatăl său pricepu imediat și păstră tăcerea, cu toate că nu-și dădea seama de ce îi impusese Artur să tacă.

Artur îi întâmpină cu o plecăciune rece și politicoasă.

— Încotro merge domnul?

— La domnul baron cel tânăr.

— Este plecat.

— A! Și dumneavoastră cine sunteți?

— Mă numesc Frick Wilmers, sunt marinăr și mă aflu acum în slujba lui Nurvan-pașa, oaspetele castelului Falkenau.

— Așa! râse baronul, pricepând, în sfârșit. Bine că știu acum cu cine stau de vorbă. Dumneavoastră știți cine sunt?

— Nu.

— Sunt proprietarul acestui castel.

— A! Baronul von Falkenau? Iertare! Nu am avut cinstea să vă cunosc. Și acesta e servitorul domniei voastre?

— Da.

Servitorul care-l însoțea pe bătrânul Falkenau intrase în slujba lui în străinătate. Prin urmare, nu avea cum să-l cunoască pe Artur. Acesta se întoarse spre el și, arătând spre port, îi spuse:

— Vezi dumneata iahtul acela mic, de lângă corabia aceea olandeză?

— Da.

— Întoarce-te degrabă și du bagajele stăpânului dumitale la bordul iahtului! Dacă te întreabă cineva, să spui că ești trimis de kapudan-pașa. Timonierul să aprindă cazanul mașinii și să se îngrijească de actele necesare pentru plecare. Iahtul trebuie să fie gata chiar azi să plece. Rămâi acolo și nu te mai arăta pe uscat. Nimeni nu trebuie să știe că a sosit domnul baron.

Servitorul se uită întrebător spre stăpânul său. Acesta încuviință din cap.

— Fă întocmai și nu pleca de pe iaht până ce nu ai vești de la mine!

Omul se întoarse, cu bagajele în mâini. Acum, tatăl și fiul rămaseră, în sfârșit, singuri.

— Ce-i cu primirea asta, Artur?

— Nu aici, papa! Vino în casă! Pașa este ocupat și nu va observa că ai venit. Când nu suntem între patru ochi, să mă tratezi ca pe un servitor.

— Unde locuiește Nurvan?

— În odăile tale.
— Și fiica lui?
— În camera din turn.
— Îmi închipuiam eu că i-ai dat cea mai frumoasă cameră. Dar tu unde stai? Sper că nu în apartamentul tău, care e prea luxos pentru un matroz!

— M-am instalat în odăile pentru servitori. Uite, că am ajuns.

Intrară prin grădina din față și se duseră la clădirea anexă a castelului. În pragul ușii stăteau intendentul castelului, cu nevasta lui.

— Liniște! porunci Artur. Unde sunt lacheii?
— În castel!
— Nu trebuie să afle că a venit tata. Hai, papa!

Intră cu el în odaia pe care și-o alesese. De-abia aici își îmbrățișă și-și sărută tatăl.

— Bine ai venit, dragul meu papa! Dar cum se face că am bucuria să te revăd așa de neașteptat?

— Am fost chemat printr-o depeșă de către duce. Afacerile diplomatice au fost conduse cât am lipsit de înlocuitorul meu. În ciuda grabei cu care am fost chemat, m-am gândit că trebuie să fac un ocol pe la Karlshafen, ca să te înștiințez. Asta-i tot. Dar motivul pentru care am fost chemat nu pot să ți-l spun. La fel, nu pot să ghicesc de ce joci rolul de servitor și mă primești pe ascuns!

— Te voi lămuri. Ascultă!

Și Artur îi povesti despre prima întâlnire cu Nurvan-pașa, ca și aventura de pe Nil, când o salvase pe Suleika. Când isprăvi, scoase scrisoarea din buzunar.

— Citește acum și vestea pe care am primit-o deunăzi!
Baronul citi și se încruntă.

— Ești convins că avertismentul ăsta nu are ca scop să fim trași pe sfoară?
— La început așa am crezut și eu, papa! Dar după ce am reflectat mai bine și am făcut legătura cu conspirația secretă din Sudlandia, nu am mai avut nici o îndoială.

— Dar nimeni nu are dreptul să ia asemenea dispoziții.

— Așa mi-am spus și eu. Dar ce valoare mai are dreptatea într-un război condus prin uneltiri și vicleșuguri?

— Deci, vrei să pleci, fiule?
— Da, dar însoțit de tine.
— Cu ce vas?
— Din firecire, această problemă este rezolvată, căci în port se află iahtul pașei.

— Aha! are să ni-l pună la dispoziție?
— Nu. El ne este adversar și nu are cum să ne ajute, chiar dacă ar dori din motive personale.

— Înseamnă că vrei să-l iei fără știrea lui?

— Da. Mi-am făcut un plan. Cei doi marinari de pe iaht mă cred servitorul lui, așa că n-o să fie greu să-i păcălim.

— Nu e nevoie de acest plan. Îi știu pe cei doi de la Constantinopol. Pașa mi-a pus la dispoziție de câteva ori iahtul său pentru mici plimbări. Am să fac la fel și acum și cred că marinarii mă vor asculta.

— Cu atât mai bine dacă nu suntem nevoiți să facem uz de forță. Nici o altă ambarcațiune nu este mai potrivită să ne ducă iute în Nordlandia. Ia stai, cine vine?

— Sunt niște ofițeri! Cu siguranță că vin să te caute pe tine. Știu că ești aici?

— Firește, papa. Este comandantul portului, însoțit de trei locotenenți; îi știu pe toți chiar din prima zi când am sosit aici. Am fost la ei cu chestiuni oficiale.

Intendentul castelului îi văzuse și el pe noii sosiți. Ieși înaintea lor și făcu în așa fel ca baronul și fiul său să audă tot ce va vorbi cu ei.

— Sunteți intendentul castelului Falkenau?
— La dispoziția dumneavoastră, domnule comandant!
— Putem intra la pașă?
— Da.
— Dar la domnul căpitan Falkenau?
— Nu; este plecat.
— A! făcu oarecum ușurat comandantul. Unde a plecat?
— Nu știu. Domnul a plecat într-o plimbare scurtă, fără o destinație anume.
— Când se întoarce?

— Cine știe când — azi, mâine, poimăine. Poate chiar și mai târziu; eu habar n-am.

— Hm! De îndată ce va veni, anunțați-l să vină la mine! Am lucruri urgente de discutat cu el.

— Așa voi face, domnule comandant.

— Dar tatăl său știți unde se află în prezent?

— În Constantinopol.

— E în regulă, spuse acesta, după care se întoarse către însoțitorii săi. Domnilor, pentru astăzi ne-am făcut datoria. Puteți să vă întoarceți!

Artur și tatăl său îi văzură plecând pe locotenenți.

— Anunțați-mă la pașă! îl auziră pe comandant, care urca acum scările castelului, în urma intententului.

Acesta se întoarse după aceea și se strecură prin curte în odaia unde stăteau cei doi.

— Domniile voastre au auzit tot?

— Da, răspunse baronul cel bătrân. Și-au făcut doar datoria. Dar sus nu ai mai auzit nimic?

— Domnia voastră știe, probabil, că eu nu obișnuiesc să trag cu urechea. Am văzut doar cum comandantul a scos un act foarte mare, înainte de a intra la pașă; purta sigiliul ducelui.

— E suficient. Ai idee de ce a întrebat de noi comandantul?

— Nu.

— Trebuie că era însărcinat să ne aresteze.

— Nu se poate! strigă speriat intententul, de bună credință.

— Ba se poate!

— Da, poți să fii convins! spuse și Artur. Trebuie să plecăm cât putem de repede. Spune-i soției dumitale să-mi facă de urgență bagajele! Plecăm într-un sfert de ceas.

— Încotro să trimit cufărul?

— Pe iahtul pașei. Să se ocupe de el doi lachei. Anunță-i și pe cei doi marinari nordlandezi să ne aștepte în port. Dar repede!

Intententul se îndepărtă uluit. Puțin după aceea apărură nevasta lui, pradă unei tulburări și mai mari.

— Doamne Dumnezeule, dragii și bunii mei stăpâni, cum se poate una ca asta? Măritul domn de-abia a sosit și pleacă din nou? Este... ah, dar uite-mă cum stau și pălăvrăgesc, când ar trebui să fac degrabă bagajele! În zece minute sunt gata.

Dispărură la fel de iute precum apăruse. Artur scoase o hârtie din buzunarul de la piept.

— Asta ne va fi de ajutor, papa.

— Ce este?

— Un plan al orașului Karlshafen, pe care l-am desenat în secret. Uită-te la el!

Baronul făcu întocmai.

— Extraordinar!

— Dacă ducele îmi acordă încredere și dacă am ambarcațiunile necesare, pot să cuceresc în doi timpi și trei mișcări portul și orașul, în ciuda tuturor fortificațiilor.

— Ducele se bizuie pe tine.

— Dar vasele? Conte le-a făcut dispărute. Coastele Nordlandiei sunt descoperite, așa că nici vorbă de atac pe mare.

— Se pare, totuși, că a fost dat un contra-ordin. Pe drumul meu de întoarcere am observat mai multe vase nordlandeze care se îndreptau cu toate pânzele sus spre țară.

— Ce bine ar fi!

— Am intrat în legătură cu una din nave. Mergea spre Ollenmünde. Ia uită-te! Comandantul se pare că pleacă.

— Da, împreună cu pașa. Să sperăm că nu are nevoie de mine acum.

Nurvan-pașa îl însoți pe ofițer până la poartă, după care se întoarse. Era foarte încruntat. Vizita comandantului se vede că fusese de mare importanță. În loc să meargă înainte, veni spre camera lui Artur. Nu-l văzu imediat pe baron, care stătea mai într-o parte.

— Frick, pregătește-te de un drum urgent!

— Încotro, excelență?

— Spre Katharinenstadt. Nu ai acum nici un tren, dar poți să mergi călare.

— La cine trebuie să merg, excelență?

— Direct la principe, căruia trebuie să-i dai o scrisoare...

Încrămeni. Îl văzuse pe baron, și-l recunoscuse imediat. Se vedea bine că prezența lui acolo îl surprinsese.

— Domnule baron! Să vă salut, sau...

— Sigur că da! răspunse acesta prietenos, întinzându-i amândouă mâinile.

— Dar când ați sosit?

— Adineauri. Am venit la servitorul dumneavoastră ca să-l întreb dacă sunteți de găsit și am auzit că sunteți ocupat cu comandantul.

— Tocmai a plecat. Dar, asta îmi aduce aminte că... ah, domnule baron, mă aflu într-o situație penibilă față de dumneavoastră.

— Cum așa?

— Prietenia pentru dumneavoastră mă obligă să fac o mărturisire, în timp ce...

Se opri vizibil încurcat. Baronul continuă el fraza începută de pașă.

— În timp ce datoria vă oprește să o faceți, nu-i așa? Din fericire, pot rezolva această dificultate. Căpitanul v-a anunțat că urmează să fim arestați, eu și fiul meu, nu-i așa?

— Așadar, ați aflat?

— Da, dar nu în amănunt. Se pune întrebarea dacă dumneavoastră veți fi împins de datorie să vă implicați.

— Nicidecum. E adevărat că nu trebuie să-mi încalc datoria, dar chiar de nu ar fi fost vorba decât să vă fiu recunoscător pentru ospitalitatea pe care mi-ați arătat-o, și tot nu aș fi făcut pe zbirul față de domniile voastre.

— Vă mulțumim.

— Ce aveți de gând să faceți?

— Să plecăm imediat.

— Cu ce?

— Nu vă pot spune.

— Vă voi pune la dispoziție iahtul meu, dar trebuie vă mărturisesc că tocmai am fost investit comandant suprem al flotei sudlandeze, ceea ce vă poate surprinde. Iată de ce, din păcate, trebuie... să vă întreb...

— Vă înțeleg prea bine, excelență. Veți afla într-un sfert de ceas ce motiv am să mă grăbesc și după aceea veți recunoaște și singur că este un lucru foarte important.

— Și fiul dumneavoastră, domnule baron? Este căutat și el.

— A bănuir ce urma să se întâmple și se află într-un loc sigur.

— Înseamnă că nu va veni încoace?

— În nici un caz. De altfel, vă rog din suflet să vă considerați în castelul Falkenau ca în propria dumneavoastră casă.

— Să ne despărțim, atunci!

Își strânsese mâinile și, după ce pașa îl mai sfătui încă o dată să fie prevăzător, plecă. La scurt timp după aceea, intră nevasta intendentului.

— Bagajul e gata, domnia voastră.

— Bine, spuse Artur. Ascultă aici, maică Horn, nici pașa și nici fiica lui nu trebuie să afle cine sunt eu. Deocamdată rămân tot Frick Wilmers. De restul se va ocupa tatăl meu. Cufărul a fost trimis?

— Da.

— Atunci, plec și eu. Am s-o iau pe poteca alăturată, iar tata, pe celălalt drum. La revedere, maică Horn!

Femeia își șterse ochii cu poalele șorțului.

— Doamne Dumnezeule, ce tristețe și ce jale! Ce-o să spună domnișoara Suleika, ea, care ține așa de mult la dumneavoastră?

— Chiar așa?

— Da. Mai devreme îmi spunea că tare și-ar fi dorit să fiți vreun kapudan-pasă, general sau baron.

— Zău? De ce?

— Ei, pentru că... atunci ar putea să se mărite cu domnia voastră..

— A spus ea așa?

— Nu, nu chiar așa, dar eu mi-am dat seama cum stau lucrurile. Ah, dragul meu domn, ar fi o baroană cum alta nu-i pe lume!

— Se prea poate! La revedere, acum!

Plecă. Ajuns în curte, dintr-o privire își dădu seama că lacheii care-i duceau cufărul străbătuseră mai mult de jumătate de drum. Se duse grăbit în parc, unde Suleika stătea în locul ei preferat, sub umbrar. Fata îl văzu și ea.

— Pe mine mă cauți, Frick?

— Da. Voiam să-mi iau rămas-bun.

— Nu se poate! De ce pleci? Așa ți-a poruncit tatăl meu? Sau cumva te-a jignit cu ceva?

— Nu.

— Atunci? Spune-mi odată!

— Sunt domninar și mă supun ordinelor ducelui de Nordlandia, de care mă leagă un jurământ. Domnia sa, pașa, este supus al principelui Sudlandiei, care este adversarul nostru. Trebuie să plec.

— Ai dreptate. Dar ce-i cu graba asta?

— Veți afla chiar azi de la pașă. Dar nu plec pentru totdeauna.

— Înseamnă că ne vom revedea?

— Da. Rămâneți cu bine!

Îi întinse fetei mâna, care nu ezită nici un moment să-i dea și ea mâna.

— Mergi sănătos, Frick! Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine și tatăl meu. Mi-ar fi plăcut să rămâi pentru totdeauna cu noi!

— Mă duc la război, nobilă domnișoară. Domnia sa, tatăl dumneavoastră, trebuie să vă fi pus în temă cu cele ce urmează să se întâmple. De va fi să cad în luptă, voi muri cu gândul la castelul Falkenau și la steaua care s-a înălțat deasupra lui. Dar de nu va fi să mor, ne vom revedea și vă voi prezenta, un bărbat care mult timp a tânjit în zadar să vă mai privească chipul încă o dată, așa cum a făcut-o în acea noapte pe Nil.

Ascultându-l, fata se îmbujoră, dar apoi își ridică iute privirea.

— Pe Nil? Ah! Despre cine vorbești?

— Despre acel căruia i-a fost dată fericirea de a vă salva din apele Nilului.

— O, este oare cu puțință? Îl cunoști dumneata?

— Da.

— Cine este? Cum îl cheamă?

— Artur von Falkenau, căpitan de corvetă și fiu al baronului Viktor von Falkenau, proprietarul acestui castel.

— De unde știi?

— Mai demult am fost în apropierea lui și acum voi fi din nou cu el. Rămâneți cu bine!

Înainte de a-l mai putea reține fata, el plecă. Vestea o luase prin surprindere. Se lăsă înapoi în scaun și căzu adâncită în gânduri, până ce auzi pași apropiindu-se. Era intendentă castelului.

— Vino repede, maică Horn! Am să-ți spun ceva foarte important.

— Ce e, copila mea?

— Acum știu cine a fost.

— Cine?

— Ah, maică Horn, am primit o veste atât de minunată, încât aproape că nu-mi vine să cred. Ia ghicește și dumneata cine a fost?

— Ei, cine?

— Omul care m-a salvat de la înec atunci pe Nil. Ți-am povestit deja pățania.

— Da, da. L-ai descoperit? Ah, dar e minunat! Cine e?

— Ia să văd dacă ghicești. Este cineva apropiat dumitale.

— Dacă știu cu ce se ocupă, poate ghicesc mai ușor.

— Este căpitan în armata nordlandeză.

Intendentă bătu uluită din palme.

— N-o fi chiar stăpânul meu cel tânăr?

— Ba chiar el. Închipuie-ți că tocmai el a fost cel care mi-a salvat viața. Tatăl său e prieten cu papa; locuiam în casa lui fără să bănuiesc nimic.

— Extraordinar! Cine ți-a spus?

— Frick Wilmers.

— Ah, el!

— Și mai află dumneata că Frick a fost atunci cu căpitanul și a văzut ce s-a întâmplat.

— Da, cred.

— De ce?

— Păi... fiindcă ți-a spus-o chiar el.

— Așa e! Dar mai mult nu am putut să scot de la el.

— De ce?

— Fiindcă a plecat. Știai?

— Da, dar puteai să-l mai tragi de limbă.

— A plecat așa de repede, că n-am apucat să-i mai pun vreo întrebare. Mi-a promis că de nu va fi să moară, se va întoarce...

— Să moară? Cum așa?

— Se duce la război. Dar acesta e un secret pe care dumneata nu trebuie să-l trădezi!

— O, nu-i voi trăda. Așadar, Frick Wilmers va lua parte la lupte?

— Da, împreună cu domnul căpitan. Se duce la el.

— Doamne Dumnezeule, ce mai jale!

— Așa e... dar, ia uită-te la iahtul nostru! Mi se pare că ridică ancora!

— Da, așa se pare.

— Ce-o avea de gând să facă timonierul nostru? Nu știu ca tata să-i fi dat ordin de plecare!

— Cine este omul din spate?

— Cel de pe punte? Este chiar Frick Wilmers. După câte văd, se pare că este comandantul iahtului, căci văd că dă ordine. Dar bine, el nu e decât un matroz!

— Un matroz poate să dea comenzi?

— Nu.

— O, sunt sigură că are să se descurce. Știam că se duce pe iaht, căci mi-a spus să-i fac bagajele.

— I-a poruncit papa?

— Nu, tatăl dumneavoastră nu știe că Frick Wilmers pleacă.

— Nu? Păi atunci, să-i spun degrabă. Cred că nici nu a băgat de seamă că iahtul se pregătește de plecare pe mare. Vino, maică Horn! Ce se petrece nu este lucru curat!

Când Artur ajunsese în port, îi găsisese pe Schubert și pe Karavey așteptându-l acolo. Îi înștiință în câteva cuvinte despre schimbarea intervenită și îi conduse la iaht. Tatăl său, care o luase pe alt drum, tocmai se urca la bord. Timonierul turc era pregătit să-l întâmpine.

— Mă cunoști? Îl întrebă baronul cel bătrân.

— Da, effendi!

— Știi că stăpânul tău mi-a pus la dispoziție iahtul?

— Da, și mă supun ordinelor dumneavoastră.

— Ai aprins cazanul secret?

— Totul e pregătit. Îl știam pe servitorul dumneavoastră și am făcut ce mi-ați poruncit.

— Ieșim de îndată în larg. Acest om este fiul meu. El va prelua, comanda; cei doi care sunt cu el vor veni cu noi.

În câteva minute, briza umflă pânzele și iahtul o porni cu viteză în largul mării.

Artur stătea pe puntea inferioară și se uita prin binoclu înspre castelul Falkenau. Îl văzu pe kapudan-pașa, împreună cu fiica lui. Și el se uita în jos spre iaht cu binoclul.

— Tată, vino puțin! spuse căpitanul.

— Ce e?

— Pașa a văzut că iahtul pleacă în larg. Fă-i semn cu o batistă, să te recunoască.

— De ce? Vrei să nu se ia după noi?

— Da. Dacă nu-și dă seama cine i-a luat iahtul, o să pornească împotriva noastră o adevărată vânătoare.

Baronul se urcă pe sart, scoase o batistă și începu s-o fluture. Pașa trebuie că-l recunoscu, fiindcă flutură și el o batistă, semn că Nurvan-pașa nu avea nimic împotriva plecării lor, în scurt timp, iahtul lăasă portul în urma sa și ajunse în larg, așa că nu mai putea fi observat de pe mal. Puseră cap compas spre nord. Mergeau foarte repede, căci iahtul era pus în mișcare și de pânze, dar și de mașina cu aburi. Dacă ar fi fost să se ia la întrecere cu vreun alt vas, era sigur că doar „Tigrul” „căpitanului negru” ar fi fost în stare să-l depășească.

În zorii dimineții următoare, la castelul Falkenau sosi un călăreț. Era un ofițer. Bătu la poarta pe care o găsisese închisă.

Își făcu apariția intendentul, care-i deschise.

— Nurvan-pașa? întrebă noul sosit.

— Este aici, dar nu s-a trezit încă.

— Trezește-l și anunță-mă! Uite cartea mea de vizită. Aștept în grădină.

După zece minute, Horn se întoarse și îl conduse la pașă, pe care îl găsi în camera de primire.

— Vin din partea înălțimii sale, principele, spuse ofițerul, după salutul de rigoare. Am o scrisoare pentru dumneavoastră.

Pașa se încruntă.

— Trebuie să cuprindă instrucțiuni care mă privesc. Dumneavoastră, ca adjutant al

suveranului, trebuie să cunoașteți prea bine conținutul scrisorii, sau nu-i așa?

— Ba da. Mi-a fost dictată chiar mie.

Pașa o desfăcu și o citi.

— E așa cum bănuiam. Dar vă rog să poftiți, domnule locotenent!

Îl conduse afară pe balcon, de unde puteau vedea portul.

— Prin scrisoarea aceasta mi se acceptă condițiile, înălțimea Sa e atât de generoasă încredințându-mi comanda supremă a flotei din Karlshafen. Dar acum vin eu și vă întreb unde se află, de fapt, flota? Vedeți vreo urmă de corabie?

— Ah! Ce s-a întâmplat?

— Ieri încă se mai aflau ancorate în port șase nave de război, care au dispărut peste noapte. Întoarceți-vă la suveran și lămurii-vă în numele meu!

— Nu pricep.

— Căpitanii pot acționa fără un ordin?

— Nu..

— Așadar, ați recunoscut și singur. Nu am altceva de făcut decât să stau și să aștept răspunsul suveranului.

— N-ar fi mai bine ca excelența voastră să mă însoțească la suveran?

Pașa dădu mândru din cap.

— Vă rog să nu înțelegeți greșit. Nu eu am cerut comanda supremă, ci am fost rugat s-o preiau. Dacă până diseară nu primesc vreo explicație, plec. Rămâneți cu bine, domnule locotenent!

Făcu o reverență și plecă. Ofițerul plecă și el, profund uimit.

A doua zi dis-de-dimineată, Suleika stătea tot sub umbrar, gândindu-se la vorbele ciudate rostite de Frick Wilmers la despărțire. Deodată, intendentă năvăli, pradă unei mari agitații.

— Doamne Dumnezeu! Ce mai jale și tristețe!

— Ce s-a întâmplat, maică Horn?

— Ah, tot ce putea fi mai rău! Vai, vai, vai!

— Mă sperii, spune odată ce s-a întâmplat!

— Ce se întâmplă? Da, trebuie să aflați negreșit! Știți ce a spus Friedrich Schiller, cel care a scris atâtea poezii frumoase!

— Nu pricep nimic!

— Femeia se transformă în hienă!

— Este îngrozitor ce spui!

— Este... este... ei bine, a început revoluția!

— Revoluția!

— Da, revoluție, rebeliune, răsccoală, înaltă trădare și vărsare de sânge.

— Unde?

— Unde? Doamne Dumnezeu, chiar aici, în Sudlandia!

— Vorbește deslușit!

— Copila mea, cred că am vorbit îndeajuns de deslușit! În capitală a izbucnit revoluția. S-a ridicat toată țara, chiar și armata. Suveranul a fost nevoit să fugă, iar prințul moștenitor a plecat și el peste graniță, unde se află armata. El trebuia să salveze totul.

— De unde știi dumneata asta?

— S-a transmis prin telegraf. Dar și în oraș se văd pretutindeni înălțate steagurile roșii! Și la castel e vâlvă mare!

— Ce spune taica Horn?

— Este disperat.

— Papa a aflat?

— Firește!

— Și ce a spus?

— Dă din cap și zâmbește și iar zâmbește și dă din cap, ca și cum ar ști el mai multe; dar de spus, nu spune nimic.

— Mă duc imediat la el. O explicație tot trebuie să-mi dea.

Dădu să plece, dar intendentă o opri.

— Mai așteptați, domnișoară, că nu am terminat.

— S-a mai întâmplat ceva?

— Da, cel mai rău lucru posibil.

— Păi nu spuneai adineauri că cel mai rău lucru posibil e revoluția.

— Da, așa spuneam. Dar nu vorbeam de cea din Sudlandia, ci de cea din Nordlandia.

— Cum? Și în Nordlandia a izbucnit revoluția? Nu e cu puțință!
— De-ar da domnul să ai dreptate, copila mea! Din păcate, însă e adevărat.
— De unde ai aflat groaznica veste?
— Ieri noapte târziu a sosit în capitală o telegramă care a adus vestea, care a fost făcută publică, deși s-a încercat împiedicarea acestui lucru. Și apoi, dovada e ce se întâmplă acum la noi. Răzvrățiții de aici au luat exemplul din Nordlandia.

— Ce scria telegrama?
— Vai, lucruri oribile! Ducele a fost ucis, odată cu toți ceilalți de la curtea sa, iubita noastră prințesă a dispărut, fără să știe nimeni unde, iar capitala e scăldată într-o baie de sânge. Jumătate din populație a fost masacrată.

— În numele lui Dumnezeu, cred că visezi!
— Nicidecum! Sunt lupte la fiecare colț de stradă. Ah, bietul nostru stăpân! Vai, bietul căpitan! Dumneata crezi că se aflau acolo, la Fürstenberg?

— Nu, se află pe drum înapoi! spuse ea. Ah, ce mai jale!
Fata se sperie. Se ridică de sub umbrar.
— Este îngrozitor! Trebuie să văd ce spune papa.
— Da, duceți-vă la el! Și pe urmă spuneți-mi și mie, să-l vestesc și pe bătrânul meu. Doamne Dumnezeule, vreau să văd cum o să trecem și prin asta!

Suleika se duse degrabă la tatăl său, care o liniști și o duse pe balcon.
— Revolta nu e primejdioasă, copila mea. Conducătorii ei sunt oameni de onoare; nu vor permite fapte de cruzime. Cu toate acestea, mâine în zori vom pleca din Karlshafen.

— Ah! Unde plecăm?
— În Nordlandia.
— Cu trenul?
— Nu, cu corabia.
— Ce corabie? Iahtul nostru e plecat.
— Îl vom căpăta înapoi. Mergem cu velierul nostru care are și mașină cu aburi. Îl vom căuta pe prietenul nostru, Falkenau.

— Vorbești serios, papa?
— Bineînțeles! Ia uită-te acolo jos, în larg!
— La velierul cel alb?
— Da. Ghicește ce ambarcațiune este!
— Cumva, velierul cu aburi?
— Exact. Am dat ordin să tragă la țarm astăzi, căci știm că o să avem nevoie de el.
— Vine în port?
— Nu, o să tragă mai încolo de coastă; iar noi o să ajungem la el cu o barcă. Fă-ți bagajele! Tocmai când Suleika dădea să plece, veni intendentă.
— Doamne Dumnezeule! Ce mai nenorocire! Iertare, excelență, dar nu am avut încotro! A trebuit să vin și să vă înștiințez.

— Ce e?
— A sosit o știre nouă.
— Din Katharinenstadt?
— Nu, din Nordlandia.
— Dar credeam că regimul a fost nimicit de revoluționari!
— Nu. Comunicațiile prin telegraf au fost reluate. Răsculații pregătesc o armată foarte puternică. Vin cu seceri și cu topoare să cucerească Sudlandia și să o facă totuna cu pământul. Doamne Dumnezeule! M-oi putea ascunde în vreun loc, să scap de nimicire!

Pașa o liniști zâmbind pe bătrână.
— Nu-ți face griji, maică Horn, o asigură, nimeni nu are treabă cu dumneata. Ia-o și pe Suleika cu dumneata.

Intendentă plecă ceva mai liniștită, împreună cu fata. Și noi suntem acum nevoiți să părăsim Sudlandia odată cu pașa și cu fiica lui, pentru a ne convinge în ce măsură știrile teribile aduse de intendentă castelului erau adevărate...

19. Ziua celor șapte frați

Capitala era învăluită de pe acum în apusul soarelui. În fața fierăriei de Curte stăteau cele trei calfe. Discutau, precum le era obiceiul, după o zi obositoare de muncă:

— Și-acum, spune odată Thomas, unde ai fost? Întrebă Heinrich Feldmann, fostul artilerist.

— Departe, în munți!

— Nu face glume proaste cu mine! Ce atâta mister cu călătoria asta de nu poți să-mi spui?

— Artileria n-are de ce să afle așa ceva. Parpara mea a întrepăt de mine?

— Nici prin gând nu i-a trecut. Nu-i așa, Kasimir?

Fostul artilerist trase un fum bun din pipă, după care spuse dând din cap cu înțeles:

— Nu-i așa.

— Vezi, măgar pătrân și mincinos ce ești? se înfurie Thomas. Kasimir e flăcău cumsecade, care nu minte. Dar tu ești un om... ce să mai, zi-i artilerist și pasta! Să-ți fie rușine!

— Ia taci, călăreț bătrân ce ești! Noi am luptat la cea mai grea armă. Noi am fost cei care hotărâm soarta bățăliilor și...

— Și tot trageți la minciuni cu ghiotura, îi tăie vorba Thomas. Nu-i așa, Kasimir?

Cel întrebat încuviință leneș.

— Așa e.

— Ba nu-i așa, se împotrivi Heinrich. Vi se pare vouă că spun minciuni pentru că sunteți prea nătângi să pricepeți că de un artilerist depinde totul. Dar, ia uitați-vă, ăla nu e servitorul ducelui?

— Da, e valetul Alteței Sale. Cred că se duce la domnul cel tânăr.

Așa era. Servitorul întreabă de doctor și, când auzi că acesta este acasă, intră în camera unde se aflau Max și părinții lui, cu aerul că îl așteptau pe cel intrat. Acesta îi salută și apoi raportă:

— Sunt trimis să vă anunț că Alteța Sa va merge astăzi incognito la operă.

— Bun, spuse Max. Când dorește ducele să plece?

— Tocmai a părăsit castelul.

— Când se întoarce?

— Târziu, căci după aceea a plănuit o plimbare cu barca.

— Mulțumesc! Noapte bună.

— Noapte bună.

După ce plecă servitorul, Max se întoarse către tatăl său.

— Precauția luată de duce e foarte bună. Nici măcar lacheul său nu trebuie să știe că ducele are altceva de gând. Tu ai să te duci, așadar, în grădina contelui și vei supraveghea intrarea de la culoarul secret, ca să mă poți informa când mă voi întoarce. Plec acum.

Își luă un cuțit și un revolver și ieși în fața casei, unde se aflau calfele.

— Sunteți liberi? îi întreabă el.

Se ridicară toți trei deodată.

— Se înțelege de la sine, spuse Thomas.

— Trebuie să mă însoțiți. Dar nimeni nu trebuie să afle încotro am plecat, ca și ce vom vedea și vom auzi. Plimbarea noastră n-o să fie prea periculoasă, dar se prea poate să ne luptăm puțin. Luați-vă ciocane și sfori!

Cei trei fură gata de plecare cât ai zice pește.

— O luăm pe drumul care trece prin oraș și merge la ruinele mănăstirii, continuă Max. Acum nu trebuie să fim văzuți împreună, așa că ne vom despărți. Fiecare o ia pe alt drum. Ne întâlnim în spatele ultimului tufiș de la ieșirea din oraș.

Max își acoperi fața cât putu de mult. Ocoli străzile principale din oraș și o luă pe ulițe laterale, până ce ajunse la tufișul de la marginea unui pârâu. Se ascunse după tufiș. Cu toate că era întuneric, fusese văzut când sosise. Nici nu apucă să se pitească îndărătul tufișului, că se auzi întrebat cu voce joasă:

— Cine-i acolo?

— Brandauer.

— Singur?

— Trebuie să vină și calfele. În câteva clipe vor fi aici.

— E bine, pentru că trebuie să ajungem la ruine înaintea celorlalți. Ești bine înarmat, Max?

— Da, Alteță! Dar dumneavoastră, domnule căpitan?

— Da, încuviință încă o voce.

Ducele socotise că este bine să se convingă singur de acțiunile nocturne ale organizației secrete. Astăzi era 10 iulie, „ziua celor șapte frați”, în care conspiratorii își dăduseră din nou întâlnire, pentru a hotărî momentul începerii atacului. Inițial înaltul suveran plănuiise să meargă singur, dar Max îl convinsese să se lase însoțit. Îl adusese pe căpitanul Emil Helbig. Acesta, cu toate că era de origine burgheză, se bucura de încrederea suveranului său. Și într-adevăr, s-a dovedit că morocănosul căpitan a adus servicii de neprețuit suveranului său, spre deosebire de atâția alții care, în ciuda rangului lor înalt, și-au trădat jurământul făcut față de stăpânilor.

După câteva clipe se auzi un zgomot. Max întrebă:

— Kasimir?

— Așa e.

— Vino încoace!

Imediat sosiră și Thomas cu Heinrich. Cei șase bărbați o porniră apoi spre ruine. Ajuns la poalele muntelui, Max o luă în sus pe aceeași potecă îngustă pe care o mai folosisese și înainte. Ducele urca anevoios, așa că ajungeră la ruine puțin mai târziu decât își propuseseră. Cu toate acestea, sus nu sosise încă nimeni.

— Veniți cu mine! porunci Max calfelor.

O luă pe după un zid căzut care forma un fel de grotă, unde se puteau ascunde foarte bine.

— Adăpostiți-vă aici! Dacă nu se întâmplă nimic, așteptați până vă iau eu; dar dacă avem nevoie de ajutorul vostru, vă chem eu cu un orcăit de broască. Imediat ce îl veți auzi, vă îndreptați iute spre locul de unde vine semnalul. Restul îl aflați acolo.

— Am înțeles, domnule doctor, spuse Thomas, strecurându-se în văgăună.

Ceilalți doi îl urmară, Max se întoarse la duce.

— Încotro ne duci? îl întrebă acesta.

— Mai întâi la intrarea în ruine, unde eu am să și rămân. Pe domnul căpitan îl voi duce într-un loc de unde va putea observa dacă revoluționarii vor coborî cu toții în fântână.

Zis și făcut. Căpitanul se postă în spatele zidului, unde nu demult se ascunsese și Max. Acesta se postă împreună cu ducele în spatele arbuștilor de unde pornea drumul care ducea spre piscul muntelui.

După câțva timp se auziră pași. Erau două persoane. Se opriră chiar în dreptul celor care spionau ascunși.

— Cel mai scund e Natter, îi șopti Max ducelui.

— Încă nu a venit nimeni! îl auziră amândoi pe Natter vorbind.

— Ești sigur? îi întrebă însoțitorul lui.

— Da, altfel ar fi trebuit să găsim straja la locul ei.

— Am ajuns prea devreme?

— Da.

— Oare se află pe aici picior de străin?

— Nu cred. Ce să caute la ora asta pe aici? Și apoi, locul are faimă rea în toată împrejurimea. Noaptea nu se aventurează nimeni să pătrundă aici. Se spune că spiritele călugărilor care au stat odinioară pe aici bântuie locul și omoară pe oricine se apropie prea mult de ruine.

— Îmi închipui că și dumneavoastră ați întreținut, superstiția asta?

— Bineînțeles, râse Natter. Ne convine foarte mult situația. Și apoi, cred că suntem aici pentru ultima dată.

— Zău? Cum așa?

— Conjunctura apărută de curând ne silește să urgentăm lucrurile. Vei afla puțin mai târziu despre ce ie vorba, când voi vorbi în fața întregii adunări.

— Vine și contele?

— Nu. Îl vom informa după aceea despre hotărârile luate.

— În seara asta?

— De îndată ce vom isprăvi. Ia ascultă! Cred că vine straja.

Într-adevăr, se auzeau pași ușori pe drum.

— De unde? întrebă Natter cu glas scăzut.

— Din luptă.

— Încotro?

— Spre victorie.

— E-n regula. Poți să te duci la postul tău. Noi mergem mai departe.

Cei doi se duseră spre fântână. Ultimul venit rămase să-și ia postul în primire. Din timp în timp mai apărea câte unul, care-și spunea parola și era apoi lăsat să meargă mai departe. Max și ducele numără cam douăzeci de indivizi.

— Ce facem? întrebă șoptit ducele. Alteța Voastră hotărăște.

— Să doborâm santinela și apoi să-i luăm prizonieri pe cei din fântână, până ce primim ajutoare să-i ducem de aici.

— Pot să-mi spun și eu părerea?

— Vorbește, Max!

— Dacă ar fi și contele cu ei, atunci am avea convingerea că a adus cu el toate documentele și astfel, planul Alteței Voastre ar fi minunat, căci am pune mâna și pe conducătorii mișcării și am avea în plus și documentele necesare pentru a le dovedi vinovăția. Dar, din păcate, situația nu stă așa. Dacă-i luăm prizonieri nu știu dacă avem și dovezile cu care să-l înfundăm. E foarte posibil ca nici unul din ei să nu mărturisească, iar contele, care este personajul principal, ne va scăpa printre degete.

— Ai dreptate. Ce propui?

— Am auzit amândoi că acest Natter va merge la conte imediat după întrunirea secretă. Să tragem cu urechea acolo, nu e mare lucru, și apoi...

— ...apoi, interveni nerăbdător ducele, îi aresiez pe amândoi.

— Iertare, Alteță, însă ar fi periculos.

— Cum așa?

— Prin culoarul secret putem pătrunde doar noi doi în bibliotecă. Așadar, suntem doi contra doi și, chiar de le-am fi superiori, un singur apel al contelui ar fi de ajuns să începem pe mâinile lui. Este înconjurat de o droaie de complici. Dacă dispărem fără urmă, cine ar putea dovedi că el e de vină?

— Tatăl tău, care va sta de pază în grădină și se va îngrijora că nu ne-am întors.

— Dacă e să dispară Alteța Voastră, tatăl meu nu-și poate măsura puterile cu contele. Și cine știe cât de departe s-a întins influența lui! E posibil ca oricine ar reclama dispariția noastră și ar da vina pe conte, să-și bată gura degeaba, că nu ar fi crezut, ba dimpotrivă, va intra și el în colimator.

— Prea vezi lucrurile în negru. Să fie oare strădaniile unui suveran care nu se gândește decât la binele poporului său așa de disprețuite și să nu găsească decât nerecunoștința?

— Alteță, aș vrea să vă spun ceva foarte neplăcut, dar nu îndrăznesc...

— Îndrăznește!

— Alteța Voastră vorbește despre un suveran. Cine este și cine a fost de fapt acest suveran? Știu că prin această întrebare risc să pierd bunăvoința multiubitului meu duce. Cu toate acestea, eu îndrăznesc să vorbesc mai departe. De ce s-a înmulțit așa de repede numărul nemulțumiților? Dacă în Nordlandia ar avea vreo valoare voința ducelui, întreaga țară și-ar binecuvânta suveranul. Înălțimea Voastră a putut să vadă în ultimul timp în ce fel se folosește contele de încrederea pe care i-ați acordat-o. Eu sunt fiu de fierar; îmi place să vorbesc sincer și fără ocolișuri. Sunt obișnuit cu forța cinstei. Cu ciocanul în mână știu să zdrobesc capul viperelor și tuturor viermilor care au otrăvit cele mai bune intenții!

Tăcu. Ducele, de asemenea. E adevărat că vorbele lui Max dovedeau o îndrăzneală foarte mare, dar ducele își îndrăgea foarte mult prietenul și nu se înșelase niciodată acordându-i încredere deplină. După câteva clipe, Max simți cum ducele îl ia de mână.

— Îți mulțumesc!

Ducele nu spusese decât atât. Mai trecu încă un răstimp până ce vorbi din nou.

— Așadar, să-i lăsăm în pace?

— Pe toți, până la ultimul.

— Natter?

— Nu. Nu ne-ar mărturisi nimic. Ba, mai mult ne-ar încurca strădaniile de demascare a uneltirilor sale. Eu zic să-l arestăm pe primul venit.

— Nici el nu va mărturisi nimic. N-ai spus chiar tu mai înainte că nu vom putea scoate nimic de la nici unul din ei?

— Doar în cazul, în care i-am aresta pe toți la un loc, dar nu și în acest caz. Este o diferență între o anchetă oficială și interogarea unei singure persoane.

— Nu e rea propunerea și de aceea te rog să iei tu toate măsurile.

— Nu e nevoie de nici un fel de măsuri. Thomas cunoaște ca și mine fiecare potecă de munte, căci suntem, după cum Alteța Voastră știe prea bine, de mult timp pe urmele acestei

conspirații. Când întrunirea se va împărășia, Alteța Voastră va rămâne aici cu ceilalți, în timp ce eu cu Thomas ne vom grăbi să o luăm înaintea conspiratorilor. Restul, vom hotărî la fața, locului.

Trecu ceva timp până observară din nou mișcări. În sfârșit, straja se ridică din iarbă și se postă la începutul drumului, căci auzise zgomotul celor care ieșeau din fântână. Ieșiră cu toții afară și o porniră unul câte unul, fără să vorbească sau să schimbe între ei vreun salut. Plecară alene și în liniște, exact cum sosiseră. Straja încheia convoiul.

Nici nu se depărtară bine, că Max se ridică.

— Alteța Voastră să mai aștepte încă un sfert de ceas, după care să vină cu ceilalți pe drumul principal! Eu voi fi jos, cu Thomas.

Se grăbi spre calfe.

— Thomas, ești în stare să coborî cu mine repede de tot?

— La ordin! Ca o pisică am să mă strecor!

— Atunci, la drum! Voi, ceilalți doi, mergeți la ruine, unde sunteți așteptați.

Max și Thomas coborâră poteca stâncoasă în cea mai mare fugă, pe cât le îngădui întunericul. Ajunseră jos cu bine și neobservați. Când puse piciorul pe drumul lin, Thomas găfăia de efort.

— La naipa, ce minunat e să copori noaptea un munte! Ar fi trepuit s-o iau cu mine și pe Parpara mea!

— Se prea poate! zâmbi Max. Dar acum avem altele de făcut decât să ne gândim la Barbara ta. Trebuie să capturăm un conspirator. Vor coborî pe drumul principal. Eu rămân aici, iar tu te pui la pândă pe partea cealaltă, ca să-l încadrăm când vor sosi. Eu voi înșfăca pe unul din ei pe la spate, iar tu vei sări imediat și îl vei înșfăca de mâini ca să nu poată mișca.

— Pe toți sfinții, domnule doctor, ce mai aventură! Îl voi înșfăca pe nemernic așa de tare că nici păs nu va mai putea să zică.

Se tupilară de o parte și de alta a tufișului. Primul care apăru nu după mult timp fu Natter, ușor de recunoscut din cauza staturii lui scunde. În urma lui, cam la douăzeci-treizeci de pași venea un al doilea, apoi tot așa, un al treilea. Unsprezece înși trecură prin fața lor. Brandauer se obișnuise cu întunericul, fiind acum în stare să distingă totul în jurul lui. Se apropie și al doisprezecelea, iar al treisprezecelea încă nu se vedea de după cotitura drumului. Max îl lăsă să treacă, după care îi sări în spate și-l apucă pe după gât, încât, luat prin surprindere, omul nu mai apucă să scoată nici un sunet

— Thomas! șopti Max.

— Sunt aici. L-am apucat de brațe!

— Repede cu el în tufiș!

— Am și intrat!

Apucaseră să-l tragă îndărătul tufișului înainte de a-și face apariția următorul. Era așa de strâns înțeleștat în mâinile de oțel ale fierarului, că nu putea face o mișcare. Îl ținură bine strâns, până ce trecură toți ceilalți.

— Ai sfoară? întrebă Max.

— La ordin!

— Leagă-i mâinile la spate!

Max îl ținea pe prizonier cu stânga, în timp ce cu dreapta scosese pumnalul. Prada se lăsă în voia sorții fără să crănească. După ce îl legă, Max îl recunoscu pe ostatic, în ciuda întunericului.

— Ah, e cu puțință? Domnul Hofrat von Braunfeld! Ce căutați printre „aducătorii de lumină”?

Arestatul nu răspunse, respirația greoaie lăsând să se vadă că se abținea cu greu.

— Nu-i nimic, puteți să tăceți acum, dar până la urmă tot veți învăța să vorbiți!

Cam la zece minute după aceea, veni și ducele însoțit de căpitan și de celelalte două calfe. Îl recunoscu pe Max, care-i ieșise înainte.

— Ai prins pe vreunul?

— Da.

— Îl cunoști?

— Da. Uitați-l aici. Alteța Sa dorește să-l vadă mai de aproape?!

Ducele se duse lângă prizonier și-l recunoscu.

— Domnule Hofrat! Sunt nespus de uluit! Administratorul documentelor mele și omul meu de încredere printre trădători!

Hofrat rupse, în sfârșit, tăcerea.

— Alteț!, sunt nevinovat. Conjunctura este doar în aparență împotriva mea, dar am s-o îndrept imediat.

— Fă-o chiar acum!

— Nu fac parte dintre trădători.

— Dovedește-o!

— Mi s-au făcut tot felul de propuneri din partea lor, care mai de care mai atrăgătoare. Dar eu m-am dus în mijlocul lor doar ca să-i cunosc și să o pot înștiința după aceea pe Alteț! Voastră.

— Ce-mi spui dumneata sună a născoceală. De când ești membru al acestei organizații?

— De o lună.

— Și de atunci, ți-ai dat seama de intențiile lor?

— Încă nu, sunt organizați pe mai multe grade, iar eu, din păcate, nu fac parte dintre cei inițiați.

— Aha, pricepe! Voiau să scape de mine fără să fie nevoiți să dea raportul, ceea ce dumitale ți-ar fi reușit mai greu. Am convingerea fermă că ești membru mai vechi decât ai declarat și că faci parte dintre inițiați. Numai unul din mijlocul lor ar fi avut acces la o întrunire ca cea de azi din fântână. Chibzuiește bine: nu știe nimeni unde te afli acum și doar o mărturisire sinceră te mai poate salva!

— Jur pe viața mea că am spus adevărul. Nu am ce să mărturisesc, fiindcă nu știu nimic.

— Minți! spuse Max. Te bucuri de încrederea deplină a lui Ambrosius Natter. Știi că a impus o disciplină de fier la care nu renunță pentru nimic în lume. Își ține membrii sub cea mai strictă supraveghere. Dacă dă vreunul greș, își găsește sfârșitul acolo, jos, în râpa aceea. Înălțime, nu are rost să ne pierdem timpul aici. Ce porunciți în legătură cu arestatul?

Ducele se adresă lui Heidig:

— Îl preiei dumneata, domnule căpitan! Acești doi bărbați curajoși te vor ajuta să nu-l scapi. Îl duci acasă la el, dar într-un fel cât se poate de discret. Camarazii lui nu trebuie să afle ce s-a întâmplat cu el. Acolo îl ții sub supraveghere strictă până la noi ordine de la mine. Se va da drept bolnav și nu va avea voie să se ridice din pat. Dumneata l-ai găsit pe drum lovit brusc de o criză dureroasă și l-ai adus acasă. Ai grijă să nu se întâlnească cu nimeni fără să știi dumneata, iar actele lui se confiscă deocamdată!

— La ordin, Alteț! Înainte, domnul meu! Ai auzit prea bine.

Căpitanul îl luă de braț pe prizonier și plecă. Cei doi păreau doi prieteni buni ieșiți la plimbare. În urma lor veneau cele trei calfe.

— Ce aventură minunată, nu-i așa, Kasimir? șopti Thomas.

— Așa e, îi răspunse cel întrebat cu glas scăzut.

— Un Hofrat! spuse Heinrich. Prizonier! Ce s-o fi petrecut acolo sus? Ce rușinos că am fost nevoiți să ne ascundem în gaura aia și să nu vedem nimic.

— Tacă-ți fleanca, artileristule! Așa a trepuit, înțeles? Ce s-a întâmplat acolo sus nu-i treapa noastră, altfel domnul doctor ar fi avut el grijă să vedem și noi. Și acum nu avem altceva de făcut decât să fim atenți ca acest mișel să nu-i scape domnului căpitan!

În acest răstimp, ducele și cu Max se duseseră spre râu. Nici unul nu scotea un cuvânt. Faptul că îl găsiseră pe Hofrat von Braunfeld printre trădători le dădea mult de gândit și nu le ardea de discuții. La țarm se aflau mai multe bărci libere. Dezlegară una din ele și se urcară. Max vâslea, iar ducele stătea la cârmă, îndreptând barca spre celălalt mal. Ajunși acolo, coborâră și o porniră spre grădina contelui. O luară prin spate, săriră cu ușurință zidul și se strecurară spre locul unde Max știa că se află tatăl său.

Când se apropiară de scară, se auzi un foșnet ușor înapoia unuia din arbuștii care încadrau treptele.

Fierarul le ieși înainte. Îl recunosc pe duce și îl salută cu mult respect.

— A trecut cineva pe aici, tată? îl întreabă Max.

— Da. Acum câtva, timp a trecut un bărbat scund care a sărit dintr-o barcă și care mi se pare că a intrat în castel.

— Era Natter, excelență! Trebuie să ne grăbim.

— Înainte, atunci! Brandauer, rămâi aici! Dacă Max și cu mine nu ne întoarcem într-o oră, sau dacă nu dăm nici un semn până atunci, te duci repede la strajă și-i transmiți ofițerului ordin din partea mea să atace fără zăbavă castelul. Ia inelul meu ca permis de trecere. Dacă ni se întâmplă ceva, ne găsiți ușor căci suntem aici, pe culoarul secret.

Tânărul Brandauer deschise fereastra; sări, urmat de duce. Max îl luă de mână și-l conduse înainte. Intrară pe ușa ascunsă și pătrunseră pe culoarul secret. Ajunseră apoi la bibliotecă.

Max ciuli urechea să se convingă că nu se auzea vorbă dinăuntru, apoi deschise ușa cu precauție.

Încăperea era în întuneric, dar prin ferestrele înalte pătrundea un firicel de lumină, suficient pentru a vedea ceva în jur. Dinspre camera de lucru auziră două voci.

— Este încă aici, șopti Max. Dacă intră vreunul din ei aici, ne ascundem sub masă.

Se furișară până la draperie și traseră ușurel un colț, ca să poată vedea ceva fără să poată fi văzuți la rândul lor. Contele stătea pe sofa, iar Natter, în fața lui, pe un scaun. Cei doi spioni puteau să audă fiecare cuvântul.

— Domnule conte, cât de departe ați ajuns cu prințesa Asta? Întrebă Natter.

Bătrânul Hohenegg se încrunță.

— Nu prea departe. Prințul a plecat, iar sora lui pare să tragă mai mult spre duce decât spre noi.

— Știe de urmașul secret?

— Nu.

— Ați lăsat-o să hotărască în voie?

— Oricum ar fi, trebuie să devină soția fiului meu. Trebuie să știe de ce a fost adusă în Nordlandia. De altfel, a fost de acord să mai rămână trei zile.

— Îmi convine așa.

— De ce?

— Din două motive. Mai întâi, suntem gata cu pregătirile, și apoi am mai multe indicii care mă fac să cred că nu mai suntem în siguranță. Un ochi neștiut, dar ager, se străduiește să se uite în cărțile noastre. Că nu am reușit să dau de urmă țigăncii, o știți prea bine — e singurul insucces de care mă pot rușina. De această persoană tot trebuie să ne temem. Chiar astăzi sunt gata să încep acțiunea. În biblioteca lui Hofrat von Braunfeld, unde e cel mai puțin probabil că se vor face cercetări, se află apelurile necesare și fluturașii, în mii de exemplare. Întreg poporul e câștigat de partea noastră și sper că și dumneavoastră vă puteți bizui pe armată.

— Pot. Armata se pare că e de partea noastră; nu e nevoie decât de ordinul meu telegrafic ca să mi se alătore. Ofițerii de rang înalt de care nu sunt sigur vor fi arestați imediat; ceilalți vor fi înaintați în grad. Acesta e cel mai bun mijloc pentru a-i avea la mână. Consilierii mei lucrează îndărjit de săptămâni întregi pentru ridicarea oamenilor la revoluție și sunt îndreptățiți să cred că fiecare roțiță își va face datoria când voi da eu semnalul.

— Și marina?

— Amiralitatea mi s-a supus. De altfel, am avut eu grijă ca flota nordlandeză să lipsească la momentul potrivit și anume, să fie împrăștiată prin toate colțurile lumii. Vasele sudlandeze vor cucerii Ollermünde fără să întâmpine nici cea mai mică rezistență.

— Sub comanda lui Nurvan-pașa?

— Da. Sudlandezii se adună deja în secret la graniță. Imediat ce voi da semnalul, cinci mii de inamici vor ajunge în trei zile în țară, unde se vor alătura trupelor mele. Bătrânul Falkenau, cel mai periculos adversar al meu pe uscat și tânărul Falkenau, pe apă, vor fi făcuți inofensivi.

— Când urmează să dați semnalul? Nu-mi mai pot ține în frâu oamenii.

— Imediat după plecarea prințesei.

— Așadar, peste trei zile?

— Cam așa.

— Ducei îi cruțați viața?

— Pot să-l omor chiar eu! Un suveran detronat rămâne primejdios atâta timp cât este în viață.

— Ar putea cădea în mâinile poporului furios.

— Posibil. Să sperăm că se va rezolva totul cu bine.

— Aceste mâini trebuie ghidate.

— Va fi greu.

— Păi, treaba se cere a fi începută. Dar, sigur, se așteaptă și răsplata.

— Doar mă cunoașteți!

— Bun! Domnul conte va avea imediat la dispoziție toate forțele de care dispun eu. Aici am tratatele pe care le-am pregătit pentru semnat.

— Dați-le încoace!

Contele luă hârtie după hârtie, le citi cu atenție, după care le semnă. Scoase apoi dintr-o casetă sigiliul și îl aplică pe acte.

— Așa, spuse Natter zâmbind și făcând o reverență adâncă. Actele sunt gata semnate și cu sigiliul noului duce pe ele. Porunciți acum și eu voi porni acțiunea!

— Alteță! șopti Max. E timpul să plecăm.

— Hai să mergem, am aflat destul, se auzi răspunsul ducelui.

O luară pe drumul de întoarcere și ajunseră înapoi în grădină, unde Max închise la loc fereastra în urma lui. Bătrânul Brandauer își făcuse griji mari, așa că se bucură nespus să-i vadă pe cei doi teferi și nevătămați.

— Repede la barcă, înainte de a-și face apariția conspiratorul, porunci ducele.

Săriră zidul și apoi se instală în barcă. Max se așeză la cârmă, iar tatăl său luă vâslele.

— Încotro, Alteță? întrebă doctorul.

— Spre casa lui Natter!

Max nu spuse nimic. Acum, că lucrurile merseseră atât de departe, și el ar fi pus mâna pe acest om, dimpreună cu documentele lui.

Barca zbură pe calea apelor și, după scurt timp, cei trei ajunseseră deja în fața hanului bunei Barbara Seidenmüller. Nu se închisese încă. Max intră singur în han. Erau ocupate mai multe mese; în colțul cel mai din față stăteau cele trei calfe. La intrarea doctorului, se ridicară respectuos.

— Cum a mers? îi întrebă el

— Ca pe roate, domnule doctor! îi răspunse Thomas.

— Comandați țigări și bere pe cheltuiala mea! Unde e hangița?

— Vine acum din pucărie.

Max o luă deoparte.

— Domnul Ambrosius Natter mai locuiește la dumneata?

— Da.

— Când iese își ia cheia cu el?

— Da.

— Deci nu se poate intra în camera lui?

— Mai am încă o cheie.

— Adu-o, te rog!

Max o luă după hangița prin bucătărie, unde se găsea și cheia, și pătrunse apoi în antreul bine luminat al casei.

— Vai, seara bună, domnule Brandauer, salută ea când dădu cu ochii de fierar. Și dumneavoastră domnule... ah, e oare cu puțință? Este chiar...

— Taci, doamnă Seidenmüller! o întrerupse ducele. Deschide iute ușa!

Femeia se repezi în sus pe scări și deschise ușa camerei lui Natter.

— Dar mai întâi să fac lumină...

— Nu e nevoie. Nimeni nu trebuie să afle că suntem aici, ai înțeles?

— Prea bine, Alteță!

— Natter trebuie să sosească dintr-un moment în altul, îl aștepți dumneata în hol și-i spui că sus îl așteaptă câțiva domni care vor neapărat să vorbească cu el despre cele întâmplate azi Du-te, acum!

Hangița se supuse imediat. Nici nu apucă să coboare bine scările, că intră Natter.

— Bună seara. A întrebat cineva de mine?

— Trei domni.

— Cum îi cheamă?

— Nu știu. A trebuit să-i duc în camera dumneavoastră.

— Așa? Parcă încuiasem!

— Domnii au dorit să nu fie văzuți jos. Trebuie să vă transmit că au de discutat cu dumneavoastră despre cele petrecute azi.

— Atunci, sunt bineveniți.

Natter urcă scara și intră în camera întunecoasă.

— Bună seara!

— Bună seara! i se răspunse întreit.

— Dincotro?

— Din luptă.

— Încotro?

— Spre victorie.

— Atunci, sunteți bineveniți. Îngăduiți-mi să fac lumină...

În timp ce se îndeletnicea cu aprinsul lămpii, Max se strecură spre ieșire, ocupând-o, iar

tatăl său se postă la ușa care dădea într-o cameră alăturată. Ducele rămase așezat.

Natter aprinsese de-acum lampa. Privirea îi căzu drept pe chipul ducelui.

— Ei, prieteni, ce v-a adus...

Încremeni, în mijlocul propoziției, căci îi recunosc pe cei din fața lui. Dintr-o ochire pricepu că aceștia nu veniseră deloc cu intenții pașnice.

— V-ați speriat? îl întreabă calm ducele. De ce?

Cel întrebat își venise repede în fire.

— Alteță, m-a luat prin surprindere rangul înalt al vizitei pe care am primit-o.

— Pe naiba! Termină cu copilăriile! Nu este locul și nici momentul potrivit. Cum te numești dumneata?

— Ambrosius Natter.

— Și sunteți?...

— Rentier.

— Puteți dovedi?

— Firește. Să arăt Alteței Sale actele?

— Nu-i nevoie. Dumneata ești un „aducător de lumină”. Nu știi că apartenența la această organizație se pedepsește aspru?

— Alteță, vă spun sincer...

— Nemernicule, nu jura! Îți voi dovedi îndată vinovăția. Bagă mâna în buzunarul dumatule de la piept și dă-mi documentele pe care contele Hohenegg tocmai le-a semnat și pecetluit în calitate de „noul duce”, după cum a avut tupeul să spună.

Conspiratorul păli.

— Alteță, nu sunt în posesia nici unui document, care...

— Gura! Dă-mi-le, sau pun să fii legat!

Natter se scotoci în buzunar. Se albise și mai rău la față, dar ochii îi scăpărau ca doi cărbuni încinși. Stătuse cu spatele la ușă, și nu băgase de seamă că Max se strecurase prin spatele lui.

— Gata! S-a sfârșit! Jos cu asupritorii!

În loc de acte, scoase la iveală un revolver. Dar, dintr-o lovitură de pumn, Max îl doborî la pământ, aruncându-i revolverul din mână. Ducele rămăsese neclintit pe locul său. Brandauer veni lângă revoluționar și într-un minut, acesta zăcea pe jos așa de strașnic legat, că nici nu mai putea mișca.

— Actele! porunci ducele.

Max le scoase și i le înmâna. Ducele le citi.

— Uciderea suveranului, detronare, trădare de țară și traficant de tronuri! Lăsați-l să zacă pe jos și procedați la percheziționarea camerei!

Brandauer căută mai întâi după sertare secrete. Mobila, care aparținea hangitei, nu era defel prevăzută cu astfel de sertare, dar cufărul de călătorie al rentierului avea fund dublu, în care se afla un maldăr de hârtii acoperite cu o scriere cifrată.

Prizonierul urmărise calm percheziția, fără să scoată un cuvânt. Acum, însă, râse disprețuitor:

— Acestea sunt documentele unei conspirații secrete, Alteță! Încercați să le citiți!

Max aruncă un ochi pe una din hârtii.

— Vom fi în stare să le descifrăm? întreabă ducele.

— Da.

— Pe naiba! râse Natter. Flăcăul de fierar își va sparge creierii cu ele.

Max îl privi drept în ochi.

— Prietene, impertinența ta merge mână în mână cu prostia. Pentru liniștea ta am să te înștiințez că am mai văzut această scriere și am cheia descifrării ei, chiar aici în buzunar. Îți aduci aminte de seara în care contele te-a însărcinat s-o găsești pe gitană și să-i aduci niște acte care se aflau la ea? Am stat pe după draperia din bibliotecă și am auzit tot. Și acum vreau să-ți mărturisesc că după aceea am mai făcut încă o vizită contelui și am dat peste codul cifrului!

— Spionule!

— Ce minunat sună acest cuvânt din gura unui om care și-a dedicat toată viața uneltirilor și viclesugurilor. Ascultă-mă mai departe! Tot eu am fost cel care a aflat de întrunirile voastre secrete de la ruine și tot eu am tras cu urechea la discuția pe care ai avut-o în seara asta cu contele. Știu fiecare cuvântul care a fost rostit acolo, ba mai știu că ai preluat asupra ta misiunea de a-l ucide pe duce și că fiecare roțiță își va face datoria de îndată ce contele va da

semmalul. Tot eu sunt ochiul nevăzut de care ți-a vorbit mai devreme contele. Scrierea voastră cifrată nu dovedește prea multă inteligență. Să dau citire acestor hârtii, Alteță?

— Nu. Am prea multe de făcut. Însă tu rămâi aici să întorci din drum orice vizitator care ar putea apărea. Astfel vom afla lucruri de care am fost străini până acum. Vei avea și timp să transcrii aceste hârtii în scriere normală. Iar tu, Brandauer, faci rost de o trăsură pe care o vei conduce chiar tu! Îl încarci pe acest om care-și spune Natter în trăsură și-l duci la ospiciu, unde trebuie să ajungi fix la ora douăsprezece! Întrebi de mine, căci eu voi fi acolo. Bineînțeles că nu trebuie să afle nimeni nimic. Noapte bună!

Plecă. Se duse chiar și bătrânul Brandauer, iar Max rămase singur cu arestatul. Îi puse căluș în gură și-l trase într-un colț unde putea să-l aibă tot timpul sub ochi. Se apucă, după aceea, să descifreze hârtiile găsite în cufăr.

În dimineața următoare, la palatul contelui veni un servitor al ducelui, să-i predea o scrisoare întocmită chiar de mâna suveranului, care conținea o invitație prietenoasă la plimbare.

— Spuneți-i Alteței Sale că voi veni degrabă.

Își luă uniforma de paradă, plecă cu barca și ajunse la castel, unde fu întâmpinat chiar la scară de către duce, care avea un aer ce nu prevestea nimic bun.

— Bună dimineața, dragă vere! V-am deranjat din treburi importante?

— Întotdeauna sunt la dispoziția dumneavoastră, Alteță!

— Dimineața aceasta frumoasă mă îmboldește să fac o plimbare. Vreți să mă însoțiți?

— Este o onoare pentru mine.

— Veniți, atunci!

Îl luă de braț, pași împreună cu el în curtea castelului, unde doi murgi fornăiau nerăbdători, înhâmați la o trăsură elegantă. Se urcară.

— Dă-i drumul!

Vizitiul doar ridică mâna, și trăsura se puse în mișcare, cu caii mergând la pas. O luară alene prin oraș, după care porniră în galop pe drumul de țară. Cei doi bărbați tăcură mult timp; contele începea să se simtă tot mai nelalocul lui. Drumul ducea spre ospiciu, unde se petrecuse acel fapt neplăcut, despre care încă nu discutasă cu ducele. Oare din această pricină îl ducea azi acolo? Fiindcă trebuia să se asigure, rupse primul tăcerea.

— Pot să vă întreb, Alteță, cât de departe v-ați gândit să mergem în plimbare?

— Departe, cât îi țin potcoavele pe murgii mei, căci au stat prea mult în staul și au nevoie de mișcare în aer liber. Sau doriți cumva să ne întoarcem?

— După-amiază am o întâlnire foarte importantă.

— Dragă conte, trebuie s-o amânați, căci și eu am ceva pe suflet care nu este mai puțin important. Am nevoie de sfatul domniei-voastre.

— Slabele mele puteri vă stau la dispoziție, Alteță!

— Cunoașteți încrederea nețărmurită pe care v-am acordat-o; aceasta îmi dă prilej să vă cer sfatul asupra anumitor chestiuni în care sunt mai puțin informat decât dumneavoastră. Chiar acum s-a ivit o problemă în care am nevoie să-mi aduceți limpezirea. Care sunt raporturile noastre cu Sudlandia?

— Cu totul prietenoase.

— Dar acolo se vorbește de adunări de trupe la graniță!

— Exerciții de manevră, Alteță.

— Așa deci? Sunteți informat asupra intențiilor care l-au mânat pe Nurvan-pașa în Sudlandia?

— Pricini de sănătate.

— Se spune că va prelua comanda marinei.

— Sultanul nu renunță la kapudan-pașa lui.

— Și dacă o face, totuși?

— Imposibil! Oricum, mă voi interesa negreșit!

— Prințesa Asta mi-a spus că în trei zile va pleca din Nordlandia.

— Din nefericire!

— Este o tânără fată pe cât de inteligentă, pe atât de curajoasă. Mi-a devenit foarte dragă. Mă voi simți foarte singur după plecarea ei și de aceea l-am chemat înapoi pe baronul Viktor von Falkenau. Am observat că m-am cam izolat în ultimul timp și simt nevoia de companie. Cât timp este fiul său în permisie?

— Pe timp nelimitat.

— Și pe el aș vrea să-l văd. Trimiteți-i o telegramă prin care să-l invitați aici!

Chipul contelui rămase netulburat, dar în sinea lui începuse să se alarmeze. Ce voia să însemne toată conversația asta bizară? De ce vorbea ducele numai despre lucruri care, în situația actuală, era mai bine să fie trecute sub tăcere?

Între cei doi se lăsă iarăși o tăcere lungă, până ce ajunseră lângă o trăsură acoperită, care-l avea ca vizitiu pe fierar.

— Îl cunoașteți pe omul acesta, domnule conte? întrebă ducele.

— Firește! E fierarul Brandauer.

— Un supus cumsecade și de încredere! Nu sunt mulți ca el. Fiul său e aidoma lui; l-am luat sub protecția mea specială și sunt încredințat că îl așteaptă un viitor frumos.

Contele primise încă o lovitură. O simți din plin, dar fu nevoit să tacă. După un răstimp, începură să se vadă turnurile ospiciului ridicându-se deasupra orașelului.

— Aveți ceva împotriva unei vizite la ospiciu, dragă vere? Vreau să iau și eu o dată prin surprindere administrația. Vă convine?

— Sigur că da.

— Conducerea unei asemenea instituții nu este niciodată îndeajuns de bine supravegheată, după cum știți prea bine. De altfel, direcțiunea de aici este doar una provizorie, o situație căreia trebuie să-i punem capăt.

Trăsura opri în fața porții ospiciului. Fusesse văzută apropiindu-se și cei dinăuntru, recunoscuți. Doi medici — cei care înainte fuseseră medici secundari — erau pregătiți să întâmpine înalții oaspeți. Îi conduseră în biroul direcțiunii. Li se arătară registrele instituției, întocmite cu o rigoare exemplară.

— Înainte de a trece la vizită, spuse ducele, vreau să fac o remarcă. Fierarul Brandauer trebuie să sosească în curând aici; aduce o persoană bolnavă, după cum pare incurabil, pe care dumneavoastră trebuie s-o tratați cu cea mai mare strictețe. Pregătiți-vă să primiți o persoană sinucigașă din soiul cel mai rău! Imediat după apariția lui aici, va fi dus în celula numărul unu și va fi vârat în cămașa de forță. Să-mi raportați dacă se va întâmpla așa!

— Suntem la porunca Alteței Sale, spuse unul din medici. Îmi permit, însă, o observație. Numărul unu este celula cea mai mare, unde este loc suficient pentru doi bolnavi.

— Știu. În curând va fi adus și al doilea ca să-i țină companie primului.

Fu de ajuns un semn al doctorului pentru a trimite câțiva paznici în camera de așteptare. După aceea, ducele se întoarse către conte.

— Este vorba, cum se spune, de un sinucigaș de prima mână. După cum am fost informat, dumneavoastră îl cunoașteți, întâmplător.

— Cum îl cheamă, Alteță?

— Ambrosius Natter.

Contele încremeni, dar își reveni o clipă mai târziu.

— Alteță, nu cunosc nici un Natter.

— Dar un anume monsieur Mericourt?

— Nici.

— Să se fi înșelat oamenii mei de pază? Vi-l voi prezenta pe cel bolnav, poate așa vă veți aduce aminte de el.

Ducele sună după cei doi medici. Scoase un carnetel, scrisse câteva rânduri, rupse foaia, și o dădu celor doi.

— Domnii mei, acest ordin trebuie executat cu strictețe și cuvânt cu cuvânt.

Cei doi aruncară o privire pe foaie și se văzu deslușit că erau uimiți.

— Este cu puțință, Alteță? întrebă unul din ei, aproape tremurând.

— Nu numai că este posibil, dar vă poruncesc eu.

— Ne supunem, Alteță! A sunat. Trebuie că a sosit bolnavul așteptat.

— Să mergem atunci spre celula numărul unu!

În drum spre aripa unde erau internați nebunii periculoși, Hohenegg era frământat de un sentiment de nedescris. Ce însemnau toate acestea? Să fi aflat ducele de conspirație și să-l fi anihilat pe Natter? Se juca, oare, ducele cu el precum pisica cu un șoarece? Sau totul nu era decât o sperietură menită să-l năucească și să se simtă în nesiguranță? Dacă era așa, amarnic se înșelase! Hohenegg nu era omul care să-și piardă cumpătul la primul asalt.

Când ajunseră la salonul numărul unu, dinăuntru auziră un urlat înfiorător.

— E deja în cămașa de forță? se interesă ducele.

— Da, paznicii au acționat întocmai cum ați poruncit.

— Veniți atunci!

Ușa celei era deschisă. Patru paznici vâjnoși stăteau în fața noului sosit, care era legat

fedeleș pe scaunul de forță. Un al doilea scaun, aflat lângă el, stătea gol. Amândouă erau prinse de pereți cu cârlige de oțel. De îndată ce îi zăriră pe domnii veniți în vizită, paznicii se retraseră, pentru a le face loc să intre.

— Domnule conte, îl cunoașteți pe omul acesta?

La aceasta, Hohenegg nu se așteptase. Crezuse că ducele primise înștiințări îndoielnice și dorea să-l intimideze. Dar nici prin gând nu-i, trecuse că Natter, căpetenia întregului plan, căzuse în cursă. De aceea, când îl văzu pe cel legat, se sperie așa de rău, că-și pierdu firea, chiar dacă numai pentru o fracțiune de secundă.

— Mer... ah, Alteță! Omul acesta îmi este cu desăvârșire necunoscut.

— Este exact acel Mericourt al cărui nume tocmai ați vrut să-l pronunțați. Doar v-am promis că vă fac cunoștință cu el.

— Ce a făcut, Alteță?

Contele își recăpătase siguranța de sine. Îl fulgeră gândul că ducele descoperise totul și că decizia finală nu urma să se dea pe câmpul de luptă, ci aici, între pereții golași ai ospiciului. Nu se temea deloc pentru propria persoană. Își făcea iluzii că posedă un avantaj asupra celorlalți, dar nu observase că în spatele său cei doi medici șușoteau ceva împreună cu paznicii. Făcuse un pas îndărăt când pusese ultima întrebare și se uitase drept în ochii ducelui. Acesta îi răspunsese cu un zâmbet netulburat.

— Omul acesta e demn de toată mila. Suferă de nevroza detronării ducilor și punerea conților în locul lor.

— Există dovezi, Alteță?

— Cu vârf și îndesat.

— Prin mărturii medicale și oficiale?

— Prin același fel de mărturii neîndoioase care au fost folosite, de exemplu, și în cazul domnului von Wallroth și al gitanei Lilga.

— Alteță, direcțiunea acestui spital se află deocamdată în mâinile mele.

— Și pe dumneavoastră cine vă conduce?

— Nimeni.

— Aha! Mă văd pus în situația de a crede că și dumneavoastră suferiți de o tulburare mintală gravă.

— Nici nu poate fi vorbă de așa ceva. Gândirea mea este într-un totu sănătoasă...

— Sănătoasă? Mai degrabă sunt înclinat să cred că în ultima vreme v-ați aflat într-o stare de sminteală gravă.

— Ah! Cum poate Alteța Voastră să-mi vorbească în acest fel de față cu toată lumea! Ei bine, atunci doresc să vă înștiințez că sminteala asta se va extinde în curând în toată țara! Va conduce la o criză care va arăta deslușit că pretinsa nebunie nu este altceva decât năzuința bine întemeiată de a asigura bunăstarea Nordlandiei.

— Frumos! La ce bunăstare vă referiți? Cumva la cea de aici?

Scoase din buzunar documentul pe care contele îl semnase cu o zi înainte pentru „aducătorul de lumină” și i-l puse dinainte zâmbind. Hohenegg îl recunoscu și făcu o mișcare iute să-l înșface. Ducele, care se așteptase la această reacție, trase hârtia îndărăt la fel de iute, prinzându-l pe conte de mână;

— Aceste hârtii sunt ale mele! Le vreau înapoi!

— Domnule conte, gândiți-vă în fața cui vă aflați!

— În acest moment nu am în față decât un hoț care și-a însușit bunul meu. Dați-mi hârtia înapoi, altfel...

— ...altfel ce? Domnule conte, tulburarea mintală devine tot mai clară. Chiar vreți să cred că sunteți într-adevăr nebun?

— Vreau hârtia înapoi!

Hohenegg îl luă de revere pe duce. Acesta rămase calm și spuse doar atât:

— Domnii mei, vedeți că acest om este deranjat mintal; îl face hoț pe suveranul țării și îndrăznește chiar să-l atace. Faceți-vă datoria! Îl las pe mâinile dumneavoastră să-i aplicați tratamentul potrivit!

Cât ai clipi, contele fu înșfăcat de cei patru paznici. Încercă din răspuț să se împotrivească, dar nu reuși. Fu biruit și apoi legat strașnic de scaunul de forță. Acum se afla față în față cu complicele său. I se pusese un căluș în gură, neputând astfel să mai scoată un cuvânt.

La un semn al ducelui, ceilalți ieșiră din celulă; acum rămăsese singur cu cei doi.

— Și acum, domnul conte va fi nevoit să mă asculte fără să mă deranjeze cu sminteala lui.

Apărâteji din naștere celui mai înalt rang social, dar valoarea dumneavoastră reală mă îndreptățește să vă consider ca făcând parte din cea mai josnică treaptă a societății. Mi-e scârbă să enumăr toate nelegiuirile de care vă faceți vinovat și nu pot decât să afirm cu tărie că, în fața dumneavoastră și mai ales a întregului meu popor mă simt ca fiind reprezentantul voinței lui Dumnezeu, a cărui dragoste, mărinimie și milostivenie înconjoară întregul univers, dar care știe să pedepsească prin spiritul său de justiție pe oricine păcătuiește. De această casă a neputinței omenesti v-ați servit ca de o cameră de tortură pentru victimele dumneavoastră, pe care le-ați lăsat să îndure cazne până ce nebunia pune într-adevăr stăpânire pe mințile lor. Acum s-a întors roata; acest ospiciu va fi lăcașul de ispășire a greșelilor pe care le-ați făcut, în care veți fi siliți să faceți cunoștință cu torturile pe care sufletul dumneavoastră inuman le-a aplicat unor nevinovați. Să nu vă închipuiți că veți scăpa din mâinile mele! Actualii angajați ai ospiciului mi-au făcut dovada încrederii lor, fiindcă i-am scăpat de dumneavoastră. Și așa cum nici măcar dumneavoastră nu ați putut afla unde au dispărut cele două unelte de care v-ați folosit, tot așa nu va bănuși nimeni pe lume unde ați dispărut împreună cu complicele! Mășăviile dumneavoastră politice au fost descoperite. Veți rămâne doar un număr până ce voi îngădui din nou să reapăreți ca un individ de sine stătător.

Părăsi celula, care fu încuiată în urma lui. Se duse însoțit de medici în biroul direcțiunii.

— Domnii mei, mă bucur să-mi pot exprima recunoștința și mulțumirea pentru tot ce ați făcut. Mă văd pus în situația de a numi o nouă direcțiune a acestei instituții. Voi ține seama în decizia mea de vechimea în serviciu, dar vă asigur că vă voi mări retribuțiile în egală măsură, căci amândoi sunteți deopotrivă de valoroși. În ceea ce privește faptul petrecut astăzi aici, trebuie păstrat secretul deplin. Contele s-a făcut vinovat de mari nelegiuiri, despre care veți lua cunoștință la momentul potrivit. Deocamdată rămâne internat aici ca fiind bolnav, iar tovarășul său va merge în altă celulă, pentru a nu mai putea pune la cale împreună și alte grozăvii. Oricare dintre angajații dumneavoastră care va trăda prezența contelui în ospiciu va fi considerat vinovat de înaltă trădare. Pe mai departe veți primi ordine de la domnul doctor Max Brandauer, care va fi de acum încolo superiorul dumneavoastră. Îl cunoașteți din vizitele pe care le-a făcut înainte aici! Rămâneți cu bine!

Părăsi ospiciul, se urcă în trăsură și porni iute spre oraș. Pe drum se întâlni cu fierarul. Porunci să se oprească trăsură și se urcă în cea a prietenului său, căruia-i spusese să meargă la hanul Barbarei Seidenmüller. Retras sub acoperișul trăsurii, nimeni nu avu cum să-l vadă. Când coborî din trăsură în curtea hanului, nu se afla nimeni prin apropiere, așa că reuși să rămână întru totul neobservat.

Cei doi urcară scările și-l găsiră în han pe Max, care pune în ordine documentele cifrate. Acesta se ridică și-l salută pe duce cu respect.

— Gata? Îl întrebă ducele.

— Chiar acum am isprăvit, Alteț!

— Ai descifrat totul?

— Da...

— Ce conțin aceste acte?

— Spre norocul nostru, conțin tot ce trebuia să aflăm. Înainte de orice, conțin o listă cu conspiratori cărora urmează să le revină un rol important în revoltă. Se află aici nume de vază de ofițeri și civili.

— Să mergem în camera de alături pentru cazul în care Natter ar primi vreo vizită. Acolo ai să-mi citești totul!

— Nu ar prefera Alteț! Să mergem la castel?...

— Nu avem timp de pierdut. Fiecare minut e foarte prețios. Și, de altfel, încă nu știu dacă e bine să mă duc direct la castel. Se prea poate ca datoria să mă cheme în cu totul altă parte. Și tu trebuie să stai aici ca să supraveghezi vreo eventuală vizită a vreunui „aducător de lumină”.

— Ce trebuie să fac dacă vine vreun conspirator?

— Să-l capturezi și să-l ții ascuns.

Se duseră în camera alăturată. Max începu să dea citire documentelor. Conspiratorul așternuse pe hârtie, convins fiind de infailibilitatea cifrului ales, întreaga evoluție a revoltei, care era pregătită de mulți ani. Făcuse toate acestea dintr-un motiv clar: dorea să-și pună serviciile aduse într-o lumină favorabilă pentru ca viitorii săi superiori să-l recompenseze din plin. Nu lipsea nimic în afara actelor diplomatice pe care contele le schimbase cu diversele puteri străine, care firește că nu aveau cum se afla în posesia lui.

— Dacă le-aș avea în mână, se mânie ducele, le-aș face publice și aș arunca în aer toate

cabinetele care s-au înhăitat cu acest trădător.

— Ce hotărăște Alteța Sa cu privire la aceste dovezi?

— Voi da ordin să fie imediat arestați toți conspiratorii. Iată că vidrei i s-au retezat capetele, care au nimerit în mâinile noastre.

— Dar nu credeți că s-ar putea strecura vreo trădare sau vreo neglijență dacă pornim la arestarea fiecăruia parte? E vorba de un număr foarte mare de rebeli.

— Voi însărcina cu arestarea lor doar oameni de cea mai mare încredere.

— Și cu toate acestea, printre aceștia se poate afla unul asupra căruia Alteța Sa s-ar putea înșela. Dacă eșuează arestarea unuia singur, este foarte posibil ca acesta, vrând să se salveze, să arunce în aer butoiul de pulbere care este plin ochi.

— Și ce să fac, atunci? Să-i las în pace?

— Nu, Alteță. Trebuie să-i faceți inofensivi cât se poate de rapid, dar într-un mod care să ne ofere siguranța deplină că nu ne va scăpa nici măcar unul singur.

— Cunoști o astfel de metoda?

— Îi arestăm pe toți odată.

— Ah! Dar trebuie să-i găsim pe toți adunați în același loc!

— Exact.

— Unde?

— În locul unde obișnuiesc să se întrunească, la ruinele fostei mănăstiri.

— E un plan extraordinar, dacă reușim să-l punem în aplicare.

— Vom reuși chiar foarte ușor. Acest Natter a comis deja imprudența de a lăsa la îndemâna noastră corespondența lui. Acum îi cunosc stilul de a scrie, și apoi, am căpătat certitudinea că toți cei de pe listă obișnuiesc să se întrunească la ruine. Le trimitem o telegramă prin care îi anunțăm că pentru astăzi este prea târziu să mai vină la ruine și îi chemăm mâine la miezul nopții. Vor veni cu siguranță. Vom înconjura locul cu militari conduși de căpitanul Helbig, care cunoaște de-acum împrejurimile. În acest fel vom avea certitudinea că nu ne va scăpa nici unul.

— Și cei de aici?

— Sunt cinci la număr. Vor fi arestați fără nici o greutate după ceilalți.

— Așa să fie! Scrie imediat „invitațiile”! Dar ai grijă ca nimeni să nu ne poată pune bețe în roate! Dumneata, Brandauer, te duci la căpitanul Helbig și vezi care-i situația domnului Hofrat! Iar tu, Max, imediat ce isprăvești, vii cu mine la castel! Avem multe chestiuni de pus la punct, pentru care am nevoie de sfatul tău.

20. Înaintea mării hotărâri

Trecuse o zi de la arestarea lui Natter și a lui Hohenegg. Ducele își adunase oamenii cei mai de încredere în camera lui secretă pentru a pune la punct, sub conducerea sa și a tânărului Brandauer, treburile cerute de situația prezentă. Era nevoie de măsuri extraordinare de prevedere. Cei doi șefi ai revoltei se aflau zăvorâți pe după gratii, dar, cu toate acestea, jocul încă nu era câștigat. Conspirația se întinsese foarte mult și cea mai mică neatenție putea să dea peste cap tot succesul de până acum. Din aceste motive, era extraordinar de important ca nimic din cele petrecute cu o zi înainte să nu răsunfle. Imediat după întoarcerea sa în capitală ducele trimisese o solie în casa lui Hohenegg care să ducă vestea că acesta fusese nevoit să plece într-o călătorie neprevăzută, care urma să-l rețină pentru mai multe zile. Pentru a nu stârni suspiciuni și pentru a-i lăsa pe conspiratori să se miște în voie, se renunțase la ideea de a pune sub supraveghere castelul lui Hohenegg. Era de presupus că cel puțin o parte din servitorimea contelui fusese implicată în planurile lui. În plus, nu era exclus ca în cazul în care ar fi aflat ce s-a întâmplat, servitorii să găsească vreun mijloc de a anunța camarazii contelui.

Până acum prevederea adusese roadele așteptate. În Furstenberg, în afara celor implicați direct, nimeni nu avea habar de cele întâmplate. Cu toate acestea, nu puțin a lipsit, după cum vom vedea mai departe, ca o scânteie să aprindă butoiul de pulbere și să provoace un dezastru.

Se făcuse noapte, când un servitor îl anunță pe duce că doi inși doreau să stea de vorbă cu el.

— Cine sunt?

— Nu vor să-și spună numele decât în fața Alteței Voastre.

— De ce or fi venit? O discuție în toiul nopții nu poate avea decât pricini extraordinare.

— Par să fie oameni de condiție obișnuită. Poartă bărbi și sunt îmbrăcați ca niște muncitori.

— Spune-le să intre!... Max!

Cel chemat veni din camera de alături.

— Doi inși care nu și-au spus numele doresc să vorbească cu mine. Ca să fiu eu liniștit, am să te rog să stai cu mine.

Cei doi își făcură apariția. După reverențele pe care le făcură se vedea bine că nu erau defel muncitori..

— Ce doriți? îi întreabă ducele.

Cel mai tânăr dintre ei își smulse peruca și barba falsă; însoțitorul său făcu la fel.

— Artur! strigă Max.

— Falkenau! strigă ducele.

Amândoi se repeziră să-l salute prietenos.

— Ați sosit la timpul potrivit și mult mai repede decât vă așteptam. Domnule căpitan, ați venit cu viteza gândului după ce ați primit telegrama?

— Alteța Sa mi-a trimis o telegramă? întreabă Artur, uluit; habar n-am avut. Dacă nu a fost interceptată la graniță, atunci trebuie că a sosit după plecarea noastră.

— Când ați plecat din Karlshafen?

— Ieri dimineată.

— Înseamnă că nici nu aveai cum să primești telegrama, căci am trimis-o de-abia ieri după-amiază. Dar ce e cu veșmintele acestea?

— Nu știam care e situația pe aici. Din cauza lui Hohenegg am considerat că e mai potrivit să nu știe nimeni de venirea noastră.

— Foarte bine! fu de acord ducele. Dar aflați că această precauție nu mai era necesară. De ieri dimineată contele se află într-un loc sigur. Veți afla și amănunte mai târziu, căci acum nu avem timp. Căpitane, ați stat ceva timp în Karlshafen. Cunoașteți fortificațiile de acolo?

— În amănunt. Ba mi-am făcut chiar și un plan al lor.

— Bravo! Am auzit că flota sudlandeză se adună astăzi acolo cu scopuri amenințătoare.

— Așa se plănuise, dar în acest moment în port nu mai află nici măcar un singur vas de război. Flota a fost dusă de acolo.

— Cum adică?

Arthur îi povesti ducelui de-a fir a păr cele aflate de el, ca și motivele care îi făcuseră pe el

și pe tatăl său să plece în cea mai mare grabă din Karlshafen, în dimineața zilei trecute.

Ducele ascultă încordat, după care întrebă:

— Ați putea să conduceți o bătălie împotriva orașului Karlshafen?

— Dacă Alteța Sa îmi pune la dispoziție corăbiile necesare, da.

— Am luat deja măsurile necesare. Contețe urmărea să distrugă flota noastră, cum a făcut conspirația și cu flota sudlandeză. Din fericire, am reușit să-l anihilăm în ultimul moment. De cât timp aveți nevoie să ajungeți la insula Bartolomeu?

— Dacă iau chiar acum un tren rapid, în două ore sunt la Ollermünde, iar de acolo cu iahtul meu pot să ajung în patru ceasuri la insulă.

— Cu iahtul? Înseamnă că este o ambarcațiune deosebită.

— Așa și este. Pot să întreb de ce mă trimite Alteța Sa pe insula Bartolomeu?

— Pentru că acolo este punctul de întâlnire a flotei noastre. M-am hotărât să vă predau nu numai comanda atacului din Karlshafen, ci și aceea a flotei mele. Dispozițiile necesare le veți primi în camera de alături!

— Vă mulțumesc foarte mult, Alteță!

— E adevărat că sunteți foarte tânăr, dar cu toate acestea sunteți singurul pe care îl consider capabil să-și măsoare puterile cu faimosul Nurvan-pașa. În cazul în care câștigăm lupta, care trebuie dusă chiar în această noapte, voi da imediat ordin să fie îmbarcate trupele care urmează să lupte pe uscat la Karlshafen. Îl însărcinez cu comanda acestora pe tatăl dumneavoastră, baronul Falkenau.

— Alteță... vru să mulțumească acesta, dar ducele îi tăie vorba.

— E în regulă, dragă baroane. Știu prea bine că mă pot bizui pe dumneavoastră. Sunteți singurul ofițer care poate ocupa acest post. Am ales insula Bartolomeu, se întoarse din nou către căpitan, pentru că se află în afara cursului obișnuit. În acest fel planurile noastre nu vor putea fi descoperite prea ușor. Și apoi trebuie să remarc că îmi convine acest loc foarte mult. Dacă se va ajunge într-adevăr la război, ceea ce sper să evit prin înăbușirea revoluției, Nordlandia va fi scoasă din culpă. Flota va rămâne atunci ancorată pe insulă până ce Sudlandia își exprimă clar poziția. M-ați înțeles, domnule căpitan?

— Bineînțeles, Alteță, și sper să fac față cu bine însărcinării pe care mi-ați dat-o!

— Atunci, hai dincolo!

Intrară în camera alăturată, care servea acum drept camera principală de lucru. Numai după un sfert de ceas, cei doi Falkenau plecară. După un timp plecă și Max înspre ruine, cu misiunea de a-i aresta pe conspiratori.

Inițial fusese desemnat căpitanul Emil Helbig cu conducerea acțiunii. Dar din cauza faptului că acesta primise însărcinarea de a aresta chiar în aceeași noapte conspiratorii din oraș, Max se angajase să conducă el însuși bătălia importantă împotriva celor adunați la ruine, cu toate că era ocupat până peste cap și cu altele.

Lăsă orașul în urmă, cotind pe drumul care ducea în pădure. De-abia apucă să pătrundă în pădure, că auzi clinchetul unui trăgaci de armă.

— Cine-i acolo?

— Un prieten. Du-mă la comandant!

— Veniți după mine!

Max fu condus departe în mijlocul pădurii, unde se găseau conducătorii trupelor adunate acolo.

— E aici o persoană care întreabă de domnul locotenent, raportă sentinela.

— Cine sunteți? Îl întreabă ofițerul pe Max.

— Doctor Brandauer.

— A, mă bucur foarte mult să vă cunosc, domnule doctor! E timpul?

— Încă nu. Ați cercetat cu atenție locurile?

— Da.

— Și ce ați hotărât?

— Să așteptăm ordinele dumneavoastră.

— Bun! Se apropie ceasul când vor sosi conspiratorii, vom lăsa să intre nestingheriți la ruine. Dați-mi câțiva oameni de încredere cu care să pot supraveghea întrunirea secretă. La momentul potrivit vă voi da semnalul să înconjuțați ruinele. V-ați pregătit munițiile?

— Da.

— Cei care opun rezistență vor fi doborâți. Dar vă rog să faceți uz de gloanțe doar dacă e strict necesar! Trebuie să încercăm să evităm vacarmul. Dacă reușește vreunul să fugă, cei doi oameni ai noștri care îl flancau vor porni pe urmele lui, încercând să-l prindă, în timp ce

cei alți vor reface lanțul imediat. Într-o oră va răsa luna, a cărei lumină ne va fi de ajutor. Vă rog, așadar, domnule locotenent, să-mi dați câțiva oameni!

— Câți?

— Doar doi pe care să-i pot trimite înapoi cu mesajul când va sosi timpul.

Plecă însoțit de doi soldați și se îndreptă precaut spre ruine. Aici se postă îndărătul aceluiași tufiș unde îl capturase și pe Hofrat. Auzi pași venind și își dădu seama că cei așteptați începeau să-și facă apariția.

Veneau tot mai mulți și, după o oră, Max putea fi sigur că toți cei de pe listă erau prezenți. Firește că fântâna era prea mică pentru a-i încăpea pe toți, așa că întrunirea se ținu afară. Max trimise acum mesajul prin cei doi soldați și se puse în așteptare.

Nici după zece minute, unul din soldați se întoarse însoțit de locotenent.

— Gata? întrebă Max.

— Gata!

— Bun. Acum mă voi duce la mină să-i surprind pe conspiratori.

— În numele lui Dumnezeu! Vă aruncați în groapa cu lei!

— Nu chiar. Port cu mine un talisman care mă ocrotește. Adunați aici mai mulți oameni!

— Chiar vreți să?...

— Da! Voi aduce aici inamicii, la o distanță de cincizeci-șaizeci de pași unul după celălalt. Trebuie să aveți grijă doar ca prinderea lor să aibă loc fără zgomot. De îndată ce unul va fi legat și adus aici, trebuie ca în permanență să existe oameni pregătiți pentru a captura următorul inamic. Când urmează să sosească trăsurile cu care vom transporta arestații?

— Într-o jumătate de ceas. Sunt așteptate în pădure.

— Acum mă duc. În câteva minute sunt înapoi.

— Dar dacă nu vă întoarceți, pornesc la atac.

— Veți proceda așa doar dacă auziți împușcături. Numai în acel caz voi fi în pericol.

Max plecă. Ajunse sus, unde drumul se sfârșea. Fu întrebă:

— Dincotro?

— Din luptă.

— Încotro?

— Spre victorie.

— Poți să treci, frate.

Plecă mai departe. La lumina palidă a lunii văzu că unii participanți la întrunire se așezaseră pe iarbă, iar alții se plimbau de colo-colo printre ruine. Fu văzut și întrebă:

— Un frate?

— Da.

— Din partea cui?

— A căpeteniei noastre.

— Aha! De ce nu a sosit încă?

— A fost reținut de treburi importante și m-a trimis pe mine să vă înștiințez. Vă rog să adunați oamenii ca să vă poată auzi cu toții!

Zis și făcut Conspiratorii se strânsă roată în jurul lui Max.

— Fraților, începu el, ați fost chemați ca să aflați că împrejurări nou apărute cer de urgență pornirea acțiunii. Cel pe care îl știți cu toții și pe care eu încă îl numesc Natter, a plănuit o consfătuire generală în urma căreia fiecare să-și ia în primire rolul. Dorea ca această consfătuire să aibă loc la ruine și ar fi fost de mult aici, dacă nu ar fi fost împiedicat. Scopul întrunirii de astăzi este acela de a vi se aduce la cunoștință acte de mare importanță care necesită un spațiu luminat. Domnul Natter vă invită pe toți cei adunați aici să poftiți în sala de la Tivoli. Casa se află nu departe de drum; o cunoașteți cu toții. Cărciumarul este un om discret care a avut grijă să ia toate măsurile pentru a nu fi descoperiți.

— Conducătorul este deja acolo? întrebă cineva.

— Firește; vă roagă să părăsiți ruinele unul câte unul, la o distanță de cincizeci-șaizeci de pași unul în spatele celuilalt. Domnii militari sunt rugați să iasă în față.

Cei numiți ieșiră din cerc.

— Știu după listă că sunteți optsprezece la număr și văd că nu lipsește nici unul. Pentru dumneavoastră am rugăminte specială de a nu vă duce la Tivoli și de a rămâne aici. Veți coborî în fântână unde vă așteaptă Înălțimea Sa, căreia nu trebuie să-i rostesc numele, ca să vă ofere indicații tactice și strategice. Pot să raportez că sunteți pregătiți?

— Da.

— Bun, am isprăvit. Vă rog, așadar, să păstrați distanța cuvenită între dumneavoastră!

Plec și ne vedem mai târziu.

O luă înapoi, în josul drumului.

— Cine-i acolo? se auzi un glas înăbușit.

— Brandauer.

— A, domnul doctor! Slavă Domnului! V-a reușit lovitura?

— Din plin. Pe militari, care sunt cei mai primejdioși și care sunt și înarmați, i-am făcut inofensivi; vor rămâne în fântână. Așa e cel mai bine pentru noi.

— Minunat! Și ceilalți?

— Vor veni câte unul la distanța știută. Ați terminat pregătirile?

— Inamicul va fi arestat cu precizie de automat.

— Uite că vine primul!

De-a lungul drumului se vedea o siluetă înaintând agale; trecu și apoi dispăru fără zgomot. Și tot așa cu al doilea, al treilea, al cincilea, al zecelea; cu toții veniră și dispărură fără să se audă ceva.

În sfârșit, erau prinși cu toții, în afară de santinela.

— Gata cu toții? întrebă locotenentul.

— Da. N-a mai rămas sus decât santinela. Sunteți convins că totul e în regulă la oamenii dumneavoastră?

— Da, altfel ne-ar fi dat de știre.

— Dați-mi un subofițer și zece soldați să mă însoțească!

Locotenentul se duse câțiva pași în spate și dădu ordinul. Cei chemați veniră imediat la Max.

— Domnule subofițer, stați aproape de mine! Oamenii dumneavoastră să-și lase armele jos și să mă urmeze fără zgomot Vreau să mă ajutați la supravegherea fântânii, spuse Max.

Urcă la ruine împreună cu subofițerul. Sus, santinela ceru parola, iar Max o dădu.

— Înălțimea Sa vine în curând? întrebă santinela. Și eu trebuie să merg la Tivoli.

— Înălțimea Sa este aici cu mine. Poți să pleci, fiindcă preiau eu paza. Cei rămași au coborât în fântână?

— Da, cu toții.

— Atunci putem să-i atacăm!

Spunând acestea, înșfacă santinela pe după gât și ordonă soldaților:

— Legați-l și puneți-i căluș!

Totul se petrecu rapid, după care o porniră ușurel spre fântână. Frânghia atârna în jos. Max o trase pe toată sus.

— Bun; acum, sunt ai noștri, căci nu mai au cum să urce. Ca să fim și mai siguri, să acoperim gura fântânii cu pietre!

Fântâna era de-acum acoperită cu un pietroi masiv, peste care se mai aruncară și alte pietre, formându-se o grămadă imposibil de dat la o parte de către cei blocați înăuntrul; rebelii militari erau capturați fără putință de scăpare.

La scurt timp după cele petrecute aici, foarte aproape de capitală, într-un alt loc, mult mai departe de oraș, se întâmpla ceva ce nici ducele și nici Max Brandauer nu prevăzuseră.

În ospiciu, portarul lua masa de seară împreună cu nevasta lui. Dar se pare că erau frământați de cu totul alte gânduri decât de grija cinei.

— Ești tu sigur? întrebă ea.

— Absolut.

— Îngrozitor!

— Da, îngrozitor! Un conte în cămașă de forță!

— Și fără să știe cineva de el!

— Mereu ne dădea bacșișuri grase!

— Iar Brandauer asta, niciodată.

— Și nici ducele.

— Conte ar plăti foarte mult să-și recapete libertatea.

— Poți să fii sigură.

— Iar noi suntem tare săraci.

— Cu toate că sunt angajat de atâta amar de vreme. În toți anii ăștia nu am putut să pun și eu ceva deoparte! Cred că nu am avut noroc.

— Odată și-odată orice om își găsește norocul. Important e să pui mâna pe el când ți se ivește ocazia.

— Dar unde puteam să-l gălesc?

— Înainte nu ai putut, dar astăzi, poți!
— Ce vrei să spui?
— Ia gândește-te, nătărăule!
— Ptiu! Am înțeles. Dar riscăm să ne frângem gâtul.
— Ba deloc. Cheia e la tine.
— Așa e. Pot să intru oriunde.
— Ei vezi! Ai s-o faci când paznicul va veni să ia masa de seară. Atunci nu mai rămâne nimeni pe acolo.

— Nu se știe. În ultima vreme s-au întâmplat atâtea lucruri neobișnuite că nu mai sunt sigur de nimic. Cei doi medici sunt tot timpul cu ochii pe noi.

— Am să stau eu de pază și am să te anunț dacă văd ceva suspect.

— Hm, fie! Poate că lucrurile sunt mult mai simple decât îmi închipui eu. Contele e singur în celulă.

— Păi vezi! Ți trebuie doar un pic de curaj!

— Aș putea să încerc. Cât să-i cer?

— Cinci mii de taleri.

— Nici vorbă! Eu nu risc decât dacă primesc îndeajuns de mult ca să pot trăi apoi pentru tot restul vieții din dobânzi.

— Adică?

— Douăzeci de mii!

— E prea mult!

— Ba nu. Contele va fi de acord. Este bogat și va da oricât dacă va fi pus să aleagă între ospiciu și libertatea lui.

— Încearcă atunci!

— Am să-i deschid poarta laterală și am să fac în așa fel încât bănuiala să nu cadă asupra mea. Dar cum are să ne dea contele banii?

— Trebuie să discutați.

— Vreau să mă mai gândesc.

Se lăsă pe spate în scaun și începu să-și căznească mintea în căutarea planului cel mai potrivit, până ce apărui paznicul de care tocmai vorbiseră mai devreme.

— Înlocuiește-mă dumneata o oră până ce mănânc și eu!

— S-a făcut! spuse portarul, care, când se convinse că paznicul se duce într-adevăr să mănânce, își trimise nevasta să stea de pază și se duse la celula contelui. O deschise, apoi desfăcu curelele de la scaunul de forță unde era ținut contele.

— Domnule conte!

— Cine... ce e?

— Sunt eu, portarul.

— A, dumneata! Ce dorești?

— Să vă salvez!

Contele sări în picioare ca un arc. Vorbele portarului îl readuseseră la viață.

— Dumneata? Când?

— La noapte. Dintotdeauna ai fost bun și darnic cu mine. Meritați să-mi risc pielea pentru dumneavoastră.

— Omule, dacă mă ajuți să ies de aici, am să te răsplătesc regește. Spune-mi cât ceri.

— Cât vrea domnul conte să-mi dea?

— Douăzeci și cinci de mii de taleri, pe care-i vei primi imediat.

— Serios, mărite domn? făcu portarul bucurat, dar și speriat de suma auzită. Unde și cum am să-i primesc?

— Ți dau bani gheață la mine la palat.

— Nu merge. Înseamnă că trebuie să vin cu dumneavoastră și atunci m-aș trăda.

— Nu te speria. Voi avea grijă să fii în siguranță, ești înșurat?

— Da.

— Bine. Fă rost de o trăsură pentru trei persoane și ia-ți nevasta cu dumneata! De îndată ce ajungem la Fürstenberg ți vei primi banii iar mâine, când se va descoperi că am fugit, amândoi vă veți afla în drum spre Sudlandia, cu recomandări din partea mea în buzunar.

— Am să mă sfătuiesc și cu nevastă-mea, domnule conte. Dar acum, trebuie să...

— Stai, încă ceva! Care e situația în capitală? Portarul se uită nedumerit la conte.

— Cum adică, stimat domn?

— Adică s-a întâmplat ceva deosebit ieri dimineață? Vreau să spun, s-au făcut arestări?

— Arestări? După câte știu eu, nu. De fapt, brutalul a fost jefuit, dar nu l-au prins încă pe hoț.

Contele rămase înmărmurit.

— Astea-s toate noutățile din capitală?

— Da, chiar așa. Pe strada șelarilor o mână criminală a spart un geam...

— Omule! Ce-mi spui tu nu mă interesează! Credeam că ai auzit ceva despre ministrul de război sau... sau... despre șeful poliției?

— Nu.

Contele începu să se plimbe agitat prin celulă. Era până peste poate de ciudat! Nu se făcuse încă nici o arestare! Toate aparențele arătau că ceilalți conspiratori nu fuseseră încă descoperiți. Ministrul de război și șeful poliției se aflau încă în libertate! Înseamnă că nu era totul pierdut, ci, dimpotrivă, câștigat, dacă reușea să ia legătura cu ei și să le dea semnalul stabilit. Ce triumf ar fi pentru el dacă ar izbuti să dea peste cap jocul inamicilor săi în ultimul moment.

Acest gând îl entuziasma. Cât ai clipi, fu lângă portar.

— Omule, hotărăște-te mai repede! Trebuie să fii liber chiar astăzi! Dacă-mi dai drumul, sunt gata să-ți măresc suma la treizeci și cinci de mii de taleri! Du-te degrabă și discută chestiunea cu nevasta dumitale! Și adu și câteva formulare pentru depeș!

— Bun, spuse paznicul, fremătând de plăcere la gândul că avea să primească atâta bănet. Am să încerc, dar acum trebuie să vă închid la loc!

— Să nu mă legi la fel de strâns ca mai înainte!

— Nu pot altfel, căci s-ar băga de seamă imediat.

Contele văzu că nu are încotro și se lăsa legat la loc. Portarul ieși pe culoar și așteptă să-i vină schimbul. După care se duse glonț la nevastă să-i spună ce ofertă minunată îi făcuse contele. Când femeia auzi suma pe care urmau s-o primească, se și apucă să facă pregătirile pentru plecare.

În tot acest răstimp, contele se lăsa pradă celor mai deșănțate speranțe. Dacă ar fi știut el că Max Brandauer deținea cheia cifrului secret folosit de Natter în corespondența lui, n-ar mai fi avut motive de bucurie. Natter, în schimb, știa acest lucru, dar, cum fusese dus într-o celulă separată, nu avusese cum să-i spună și contelui. Pentru un moment, contele se gândi să-l ia cu el și pe complice, dar apoi își spuse că, oricum, în câteva ceasuri Natter avea să fie și el liber, așa că nu avea să-l ia cu el. Fiecare minut era foarte prețios. Iată cum soarta lui Natter fu hotărâtă pentru mulți ani de atunci încolo.

Se apropia miezul nopții când pe poarta laterală a ospiciului ieșeau o femeie și doi bărbați. Erau fugarii, cărora le reușise lovitura...

Când ajunseră la trăsură, contele se duse la vizitiu, care stătea lângă cai.

— Dumneata știi cine sunt eu?

Cel întrebat îl recunoscu la lumina lunii pe conte.

— Sigur că da, domnule conte!

— Atunci du-mă repede mai întâi la poștă!

Vizitiul se întreba mirat ce treabă putea să aibă contele la poștă în toiul nopții, dar se supuse. În cinci minute, trăsura se oprea în fața clădirii cu pricina; funcționarul de serviciu dormea, dar fu trezit. Numele contelui îl făcu să devină repede amabil, așa că nu peste mult timp, depeșele scrise în codul secret își luară zborul pe calea telegrafului; una din ele conținea, numele suveranului Sudlandiei.

După ce chestiunea fu rezolvată sub supravegherea personală a lui Hohenegg, acesta se urcă în trăsură și se trânti pe canapeaua moale din piele, răsuflând ușurat. Porniră apoi iute spre capitală și în două ore ajunseră la destinație. Felinarele străzii luminau întunericul nopții. Contele se aplecă încordat pe fereastra trăsurii, vrând să vadă dacă era vreo mișcare pe străzi.

Nu descoperi nimic, ceea ce nu putea să fie decât în favoarea planurilor sale. Doar câțiva cheflii întârziați mergeau spre casele lor, cu pas mai mult sau mai puțin sigur. Ciudat! Depeșele trebuie să se fi aflat deja în mâinile conspiratorilor. Dacă aceștia ar fi acționat imediat după cum era convenit, urmrările trebuia de acum să se facă vizibile.

Hohenegg începu să fie frământat de o neliniște sfredelitoare, care nu-l părăsi nici când trăsura se opri în fața palatului său. Nici o fereastră nu era luminată; toată casa zăcea într-o liniște deplină, ceea ce contelui i se păru suspect.

Nervos, Hohenegg sună. Portarului care se grăbi să deschidă nu mică îi fu mirarea când își văzu stăpânul la o oră așa de târzie. Contele nu-i dădu nici o atenție, ci intră, urmat de portarul de ospiciu și de nevasta acestuia. Se duse grăbit în camera lui. După ce își schimbă

use hainele, deschise un sertar de la biroul său și luă un pachet de bancnote. Numără o parte și le dădu portarului.

— Numără-i și dumneata; sunt treizeci și cinci de mii de taleri!

Omul numără banii cu mâini tremurânde; ochii nevastei lui ardeau de nerăbdare.

— E bine? întrebă contele.

— E bine! încuviință omul. Mărite domn, vă mulțumesc din suflet pentru...

— Bine, gata! Mi-ai făcut un serviciu, iar eu ți l-am plătit, Suntem chit.

— Dar recomandările...

— ...încă nu ți le dau. S-ar putea să fii arestat înainte de a trece granița și atunci s-ar duce naibii totul. Uite aici adresa cuiva pe care poți să-l cauți imediat ce vei fi ajuns cu bine în Sudlandia; se va ocupa de dumneata în numele meu.

Măzgăli câteva cuvinte pe o foaie de hârtie și i-o dădu portarului.

— Trăsura așteaptă încă jos; dumneata ai face bine să ștergi putina cât mai degrabă. Ai bani suficienți ca să nu-ți mai faci nici o grijă de acum încolo. Mergi sănătos!

După ce plecară cei doi, contele începu să se plimbe prin casă cuprins de febra nelișiții. Tot mereu se ducea la fereastră, doar-doar o vedea vreun semn, dar în zadar. Se scurgea minut după minut, sfert de ceas după sfert de ceas; se făcuse trei dimineața și încă nu primise nici o veste de la complicității săi.

Pendula arăta acum ora patru. Hohenegg nu-și mai putu stăpâni nerăbdarea și sună. Valetul apărură imediat cu ochii împăienjeniți de somn, dar se trezi iute când își văzu stăpânul, de a cărui sosire habar nu avea.

— Jean, îmbracă-te repede! Trebuie să duci un mesaj ministrului de război.

Valetul dispărură fără să scoată un cuvânt și se întoarse după două minute. Între timp, Hohenegg scrisese câteva rânduri pe un cartonaș pe care i-l dădu valetului.

— Du acest mesaj ministrului de război. Nu te întorci până ce nu primești un răspuns! Aruncă un ochi și pe străzi, să-mi spui dacă ai văzut ceva deosebit! Nu uita că număr fiecare minut până la întoarcerea ta!

Servitorul trebuie că făcuse adesea astfel de comisioane, căci plecă fără să mai piardă timpul cu vreo întrebare. Dură o jumătate bună de ceas până ce se auziră din nou pași în antru. Hohenegg își întâmpină valetul foarte încordat.

— Ei?

— Stăpâne, nu am putut să predau mesajul.

— De ce?

— Pentru că excelența sa, domnul ministru de război, a fost arestat la miezul nopții.

Contele avu impresia că îi fuge pământul de sub picioare. Se lăsă moale pe scaun. Nu se așteptase la o asemenea veste.

— Povestește! rosti el anevoie, după un timp.

— M-ați însărcinat să observ ce se întâmplă pe străzi. Nu am văzut nimic neobișnuit. Când am ajuns la locuința ministrului de război am văzut santinela care-și făcea rondul, ca de obicei. Am vrut să trec, dar soldatul mi-a pus arma pe piept și m-a oprit. „Încotro? „ — „La ministru.” „A fost arestat la miezul nopții. Nu mai este aici.” M-am speriat al naibii, dar mi-am venit repede în fire. „Știu, dar nu voiam să merg chiar la el, ci la adjunctul lui. Am ordin să-l chem la castelul ducelui.” „Nici adjunctul nu mai este. S-a dus la șeful poliției să-l aresteze și de acolo, se duce să aresteze alte câteva persoane.” M-am gândit că e de ajuns ce am auzit, și am făcut cale întoarsă să vă aduc raportul.

Contele ascultase scrâșnind din dinți. Când valetul isprăvi, sări de pe scaun și bătu nervos cu piciorul în podea.

— E prea târziu! Ah, de-aș fi evadat doar cu o oră mai devreme, situația ar fi fost cu totul alta. Dar n-ai intrat la bănuiele alaltăieri, când nu m-am mai întors din plimbarea unde plecasem cu ducele?

— Bănuieli? Dar Alteța Sa ne-a trimis printr-o solie înștiințarea că ați plecat într-o călătorie.

— Idiotule! Nici acum nu-ți dai seama că ducele a scornit minciuna asta pentru a nu da de gândit prietenilor mei? Dar încă nu am pierdut totul. Lasă că îmi revin eu și atunci... atunci...

De mânie, își încleșta pumnii așa de rău, încât își înfipse unghiile adânc în carne. Se liniști apoi și spuse:

— Jean, fugi și pregătește caii! Trebuie să plec, iar tu mă vei însoți! În zece minute, trăsura să fie în fața porții. Mergem mai întâi la prințesa Asta.

— La prințesă? Dar, stăpâne, la ora asta?

— Ce-mi pasă? Prințesa trebuie să vină cu mine, căci libertatea ei e în pericol dacă mai zăbovește pe aici măcar o oră în plus. Nu mai pune întrebări, ci treci imediat la treabă! Trăsura să fie la timp în fața porții!

Mult înainte de timpul convenit, noul director al ospiciului se ridică din pat. Răspunderea care atârna pe umerii lui de cu o zi înainte; nu-l lăsa să mai doarmă. Se hotărî să facă un tur prin saloane.

Începu cu celula în care fusese închis contele. O găsi goală și se sperie rău de tot, își trezi imediat colegii și apoi își chemă toți angajații. Astfel se văzu că portarul lipsea. I se bătuse la ușă fără succes și se intrase cu forța. Camera arăta clar că acolo se făcuseră în grabă pregătiri de plecare. Se cercetă mai departe și se descoperi că fugarii ieșiseră pe poarta laterală.

La gândul că poate fugise și Natter, personalul se grăbi spre celula unde era închis conspirator. Din fericire, acesta era încă acolo.

— În numele lui Dumnezeu, ce ne facem? întrebă unul din medici.

— Câți birjari care închiriază sunt pe aici? se interesă noul director.

— Patru.

— Repede, patru oameni să se ducă la ei! Dacă aflăm cu cine a plecat, poate descoperim și încotro a, luat-o. Eu plec chiar acum în capitală. Închiriați-mi una din cele patru trăsuri! Dar mai înainte, trebuie să trimitem o telegramă.

— Cui?

— Duclei și doctorului Brandauer. E de presupus că Hohenegg s-a dus mai întâi la Fürstenberg și dacă telegrafiem acolo, putem spera să-l prindem chiar în oras, dacă nu a plecat de mult timp de aici din spicieu.

Directorul se duse în camera lui. Încă nu terminase cu pregătirile de plecare, când unul din trimiși se întoarse la el cu vești.

— Ai și venit?

— Da. Nu am putut să fac rost de nici o trăsură.

— De ce?

— Birjarul nu era acolo. A fost tocmnit chiar de aseară.

— Cu ce destinație?

— Spre capitală.

— Aha! Du repede telegramele astea!

Scrise câteva cuvinte pe formulare, pe care i le dădu servitorului. Un altul îi aduse vestea că în câteva minute avea să vină o trăsură. Noul director plecă, lăsându-și colegii să continue cercetările pe urmele celor fugiți.

În castelul duclei era consiliu mare. Suveranul se hotărâse să dea poporului o constituție și aceasta nu numai la sfatul doctorului Brandauer. Își dăduse seama că greșise față de poporul său prin aceea că puterea pe care o primise, el o lăsase pe mâini trădătoare. Greșise fiindcă stăruise în iluzia că această putere o primise de la Dumnezeu și fiindcă socotise că nu avea nevoie să mai ceară și părerea supușilor săi.

De aici și până la convingerea că trebuia să o rupă cu tradiția trecutului nu fusese decât un pas, pe care nobilul duce nu șovăise să-l facă.

Arestarea conspiratorilor se petrecuse fără nici un incident. Revoluția fusese, astfel, înăbușită în fașă. Dar acum era necesar ca, în locul revoltei iscată din ignoranță și interesele personale, să se facă altceva mai bun, care să fie într-adevăr de folos poporului. Iată de ce ducele și consilierii săi nu-și găsiseră odihna până ce nu dezbătuseră o constituție, al cărei proiect fusese întocmit de mult timp de către Max, fără ca nașul său, ducele, să aibă nici cea mai mică bănuială.

Trei ore după arestarea insurgenților, în camera de lucru a duclei intră un servitor.

— În antreu se află cineva care dorește să vorbească cu domnul doctor Brandauer.

— Cine e?

— Thomas Schubert, fierarul șef.

— Vin acum. Alteța Sa îmi îngăduie?...

— Poți să rămâi aici, Max. Sunt sigur că Thomas are un mesaj foarte important pentru noi toți. Poate să între.

Servitorul plecă și în urma lui intră Thomas. Făcu o plecăciune în fața celor din cameră și apoi luă poziția de raport.

— Alteță, îngăduiți-mi să stau de vorpă cu tânărul meu stăpân!

— Dă-i drumul!

— Punul meu domn doctor, a sosit o depeșă pentru dumneavoastră!

- Ai adus-o cu dumne-ata? Întrebă Max.
- Uitați-o! Meșterul nu a vrut s-o deschidă fiindcă nu venise pe numele lui. Max deschise telegrama, și o citi.
- E în regulă Poți să pleci. Spune-i tatălui meu că o să vin și eu în curând!
- La ordin, domnule doctor!
- Mai făcu o plecăciune, după care plecă. Max se întoarse către duce.
- Alteța Sa îmi permite să dau citire telegramei?
- Te rog!
- Este surprinzătoare! Iată cum sună:

„Taverna Waldenburg. Max Brandauer! Inamicul se apropie. Trecătorile sunt supravegheate de oamenii mei. Dacă am avea până mâine câteva tunuri, am birui imediat dușmanul. Vorbiți degrabă cu ducele! — Lilga.”

- Nu este uimitor, Alteță?
- Până peste poate. Ai vreo explicație?
- S-ar putea. Alteța Voastră știe că de-a lungul granițelor țării se practică foarte multă contrabandă, dar ce înțindere are și câți oameni sunt implicați, numai un cunoscător ar putea spune. Nu cred că mă înșel dacă socotesc că sunt angajați în această activitate mai multe sute de oameni, care sunt iscusiți în mânăuirea armelor și, în ciuda îndeletnicirii lor ilegale, sunt credincioși ducelui lor. Datorită felului ei nomad de viață, Lilga întreține anumite relații cu ei și se pare că are asupra lor o influență deloc de neglijat. De aceea cred că a reușit să-i ridice împotriva dușmanilor atacatori.
- Dar cum fți explici cuvintele „Dușmanul se apropie!”?
- Alteță, în legătură cu aceasta, recunosc că și eu mă aflu în fața unei enigme.
- Imaginează-ți! Fără vreo declarație de război și fără vreun schimb de note diplomatice în prealabil!

Nici unul din consilierii ducelui nu putu găsi vreo explicație.

— Cu toate că mesajul sună așa de puțin credibil, vorbi Max mai departe, eu aș sfătui-o pe Alteța Voastră să îi acorde atenție. Eu m-am convins că Lilga se află în posesia unor situații și planuri politice secrete, aidoma unui om de stat, și sunt nevoit să admit că și acum știe exact ce face. De aceea îi cer Alteței Voastre să dea curs cererii ei.

- Dar e bine să-mi trimit soldații alături de contrabandiști?
- Soldații n-au de ce să afle alături de ce fel de camarazi urmează să lupte. Și apoi, nici nu avea dovada clară că avem de-a face într-adevăr cu niște contrabandiști. Oare nu s-a folosit și regimul spaniol de briganzi și de contrabandiști pentru a lupta împotriva lui Napoleon? Și apoi, iertare, Alteță, dar ce îi face pe oameni să devină contrabandiști?

— Vrei să spui că de vină ar fi justiția sau politica economică greșită? E un reproș îndrăzneț, dar sună exact la fel ca și opinia tatălui tău. Nu ți-o iau în nume de rău, ba, dimpotrivă, sunt deja pregătit să elimin taxa vamală. Ai vreo propunere pentru cel care va conduce operațiunea din munți?

- Consider că este potrivit căpitanul Helbig.
- De aceeași părere sunt și eu, Max. Îl voi trimite de urgență pe secretarul meu particular la el și...

Ducele fu întrerupt de intrarea valetului.

- Alteță, căpitanul Helbig vă roagă să-l primiți!
 - Vorbegști de lup și lupul, la ușă! se bucură ducele. Spune-i să intre!
- Cel anunțat intră ținând în mână o telegramă deschisă. După ce făcu o reverență în fața suveranului și dădu prietenos mâna cu Max, spuse:

— Alteță, după ce i-am dus la loc sigur pe cei arestați și m-am asigurat că nu au cum să scape de acolo, m-am dus să inspectez santinelele rămase la post. Terminasem de inspectat mai multe străji, fără să remarc nimic deosebit. Dar când am ajuns la casa șefului de poliție, am aflat de la santinelă că la scurt timp după arestarea împricinatului sosise o telegramă pe care straja a predat-o adjunctului celui arestat. Acesta a deschis-o, dar nu a putut s-o citească pentru că era scrisă într-un cod secret, așa că a pus-o laolaltă cu celelalte hârtii confiscate. De unde putea să vină telegrama? Firește că de la unul din conspiratori, având în vedere că expeditorul se folosisese de un cod secret. Dar cine putea fi? Cunoșteam de acum numele tuturor celor vinovați și cu toții erau instalați la răcoare. Să ne fi scăpat ceva din vedere? Nu am mai stat pe gânduri și m-am grăbit de îndată cu telegramă cu tot încoace. Speram să-l

găsesc aici pe doctorul Brandauer, care deține cheia cifrului.

— Ați procedat foarte bine, dragă domnule căpitan, spuse Max. Dați-mi telegrama!

Doctorul căpătase o îndemânare atât de mare în descifrarea documentelor conspiratorilor, încât acum era un fleac pentru el să citească cele câteva rânduri care stăteau scrise pe hârtia cu pricina.

— Alteță, ascultați ceva incredibil: „Domnule șef de poliție, a sosit momentul. Jos cu tiranul! De urgență și chiar în această noapte. Altfel, va fi prea târziu. Contele Hohenegg.”

— Imposibil! strigă ducele consternat.

— Așa aș vrea să cred și eu, Alteță. Dar telegrama este veritabilă.

— De unde a fost trimisă?

Max se uită la antetul depeșei.

— Din Bergstein.

— Bergstein? A, e clar! Este chiar orașul de care aparține ospiciul!

— Da, nu e nici o îndoială că Hohenegg a evadat.

— Dar cum?

— Alteță, consider că nu are rost să ne batem capul cu modul în care a evadat; raportul directorului ne va lămuri chestiunea. Mai important este să vedem cum putem pune din nou mâna pe cel fugit.

— Crezi că vom putea?

— De ce nu? E clar că Hohenegg poartă convingerea că telegrama va sosi la timp pentru a mai putea declanșa revolta. De aceea cred că se va întoarce în capitală pentru a se afla la fața locului în cazul când va izbucni revoluția.

— Dar pentru așa ceva o nevoie de o îndrăzneală pe care...

— ...pe care contele Hohenegg o posedă, cu siguranță. În orice caz, trebuie să luăm în considerare și faptul că am putea da peste el aici, în oraș. Nu mai avem timp de pierdut, fiindcă imediat ce va observa că scânteia revoltei nu s-a aprins, va încerca să părăsească de urgență orașul. De aceea vă cer, Alteță, zece oameni care să mă însoțească. Sunt de ajuns pentru a mă ajuta să-l arestez pe conte, dacă se mai află încă pe aici.

— Îi vei avea, Max. Pentru dumneavoastră, domnule căpitan, am altă însărcinare. Ia stați, când a fost trimisă telegrama?

— La cincisprezece minute după miezul nopții, spuse Max, aruncând o privire pe depeșă.

Ducele se uită pe rând la cei de față, apoi spuse rar, și răspicat:

— Cincisprezece minute după miezul nopții? Domnii mei, este un mare noroc că domnul conte a reușit să fugă cu un ceas prea târziu! Această oră a preîntâmpinat o mare nenorocire. Să mulțumim cerului!...

Era puțin peste ora patru și jumătate când Max pătrundea cu escorta militară pe strada unde se afla casa lui Hohenegg. În fața ușii era oprită o trăsură la care erau înghesuiți doi bidivii focosi, care de nerăbdare răscoleau pământul cu copitele. Brandauer se afla cam la sută de pași depărtare când văzu ieșind din casă doi bărbați care se urcară apoi în trăsură. Lui Max i se păru că unul din ei e chiar contele. În clipa următoare, trăsura se puse în mișcare și trecu în cea mai mare viteză pe lângă Max și însoțitorii săi. Doctorul nici nu apucă să se întrebe de ce trăsura nu o lua spre ieșirea din oraș, ci mergea chiar spre centru, că trăsura și dispăru pe dinaintea lor. Dintr-o ochire, Max văzu că în trăsură se afla chiar contele Hohenegg. În clipa următoare, doctorul își și făcuse un plan. Din câteva salturi, ajunse din urmă trăsura și se urcă pe locul servitorului, în spate. Totul se petrecu fără ca cei din trăsură sau vizitiul să bage de seamă. Trăsura mergea înainte cu viteza gândului. Max mai avusese timp să le facă soldaților semn cu mâna, ca să vină repede după trăsură. La primul cot care le ieși în cale, Max îi văzu pe soldați alergând în urma trăsurii.

Plimbarea nu fu prea lungă. Pasagerului clandestin nu mică îi fu mirarea când văzu că trăsura se oprește în fața palatului care o găzduia pe prințesa Asta. Ce treabă avea contele cu ea? Înainte de a se da jos vizitiul de pe capră ca să deschidă ușa trăsurii, Max sări jos și se ascunse sub intrarea unei case alăturate. Contele coborî și dispăru pe sub arcada porții palatului.

Max avu de așteptat cam zece minute, căci de atât timp avu nevoie prințesa pentru a se ridica din pat să întâmpine acel vizitator noptatic. Își părăsi apoi ascunzătoarea, își ridică gulerul mantalei și-și îndesă pălăria pe cap, după care se duse la poarta palatului, pe unde intrase și contele.

În capul scării își făcu apariția portarul.

— Încotro mergeți? Asta nu-i oră de vizite!

Max scoase din buzunar permisul de la duce.

— Vă rog să vă uitați la acest act! Îmi închipui că nu aveți de gând să refuzați un împluternicit al Alteței Noastre?

Portarul deveni pe loc mai politicos.

— Iertare, dar nu aveam cum să știu! Sosirea dumneavoastră are vreo legătură cu vizita contelui Hohenegg?

— Negreșit, Am să-i aduc un mesaj foarte important, încotro s-a dus?

— În salonul de primire.

— Cum ajung acolo?

— Este la primul etaj, a doua ușă pe dreapta. Stimatul domn dorește să-l conduc?

— Mulțumesc! Mă descurc și singur!

Spunând acestea, Max o luă la fugă pe scări. Ajunse la ușa cu pricina și se opri să tragă cu urechea. Dinăuntru răzbăteau voci înăbușite. Max putu să deosebească o voce de femeie și una de bărbat. Se hotărî imediat și apăsă fără zgomot clanța, după care întredeschise puțin ușa. Acum reușea să audă tot.

— Prea bine, domnișoară, voi vorbi la obiect. Trebuie să mă însoțiți neîntârziat în oraș; poate va trebui să plecăm din țară, căci trupele tatălui dumneavoastră urmează să treacă chiar azi granița țării noastre...

— Nu știți ce vorbiți, domnule conte. Ce treabă ar putea să aibă tatăl meu ca să...

— Înălțime, sunt la mijloc rațiuni bine întemeiate!

— În acest caz m-ar fi chemat înapoi ca să nu-mi pună în pericol libertatea!

— La început așa a fost stabilit. Dar au intervenit apoi evenimente atât de neașteptate, încât a fost imposibil să vi se mai trimită vorbă. Chiar în această zi poporul Nordlandiei se va răscula pentru a-l declara duce pe contele von Hohenegg...

— Vai! strigă ea speriată.

— Tatăl dumneavoastră va interveni în sprijinul acestui plan...

— A, înțeleg!

— Actualul duce va înceta din această seară să dețină puterea executivă. Soarta Nordlandiei va intra pe alte mâini începând cu ziua de mâine.

— Într-ale dumneavoastră?

— Da.

Contele răspunsese cu o siguranță pe care, altfel, nu o simțea deloc în străfundul sufletului său. Spera că telegramele pe care le trimisese oamenilor săi de încredere din afara capitalei ajunseseră la destinație și că revoluția avea să se întindă chiar din această zi în toată țara, cu excepția capitalei, unde regimul rămăsese învingător. Dacă ar fi știut că și oamenii săi din provincie erau de-acum arestați!

— Conte! strigă prințesa. Acum pricep bine. Vă rog să-mi spuneți dacă socotelile dumneavoastră politice mă includ și pe mine.

— Alteță, mărturisesc că planul cel mai drag sufletului meu este acela al căsătoriei dumneavoastră cu fiul meu...

— Ajunge! îi tăie vorba prințesa cu voce aspră. Fiul dumneavoastră nu s-a bucurat niciodată de simpatia mea. În ceea ce vă privește, domnule conte, cu toate că rangul pe care îl aveți ar trebui să-mi impună respect, sunt nevoită să recunosc că posedați cel mai josnic caracter din câte am văzut! Sunteți vinovat de înaltă trădare! Îndrăzniți să mă amestecați și pe mine în mocirla care vă înconjoară. În timp ce eu mă bucur aici de cea mai de seamă ospitalitate, distrugeți totul fără nici o urmă de scrupule. Domnule conte, vă disprețuiască! Plecați imediat din fața ochilor mei, altfel îmi chem servitorii!

Contele rămase un timp fără replică, după care vorbi pe un ton care arăta deslușit cu câtă greutate se stăpânea:

— Acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt, prințesă?

— Ultimul!

— Atunci vă voi aduce la cunoștință și cuvântul meu! Trebuie să învingem și vom învinge. Pentru acest caz eu dețin promisiunea verbală și în scris din partea tatălui dumneavoastră că veți deveni soția fiului meu.

— Niciodată!

— Deocamdată, să lășăm această chestiune așa cum este! Nu vă mai întreb decât dacă doriți să părăsiți de îndată orașul.

— Nu, rămân. Vreau să fac dovada că nu am nici cea mai mică legătură cu trădarea pe care ați comis-o. Plecați acum! Nu mai am pentru dumneata nici măcar un moment la

dispoziție.

Max auzi un zgomot ca și cum contele s-ar fi apropiat de față. Cât ai clipi, deschise ușa și intră. Făcând o reverență adâncă în fața prințesei, roșie la față de mânie, se întoarse apoi către Hohenegg:

— Domnule conte, mă iertați că mă amestec în discuție!

Acesta se întoarse surprins și, când dădu cu ochii de cel intrat, chipul i se întunecă de spaimă, dar își reveni repede.

— Ce căutați aici? Cum ați intrat?

— Ca și dumneavoastră, domnule conte!

— Ieși afară, ticălosule!

— Ba rămân, căci am de discutat ceva. Străduiți-vă să vă comportați cuviincios. Ascultați aici, domnule conte! Spuneți că armata Sudlandiei va porni chiar astăzi încoace, iar eu vă spun că va fi învinsă. Mai credeți că poporul se va răscula chiar astăzi iar eu cred, dimpotrivă, că nu se va ajunge la revoluție. Au fost anihilate toate persoanele pe care vă bizuiați. Așa că puteți să vă dați seama și singur că presupunerile dumneavoastră nu se vor confirma. Ducele nu va fi defel detronat în această seară. Domnule conte, sunteți prizonierul meu!

Această declarație îl înmărmuri pe conte. Chipul i se înroși de furie.

— Dumneata în persoană vrei să mă arestezi? E de tot râsul!

— În curând se va vedea dacă vorbele mele sunt demne de tot râsul, spuse Max calm. Domnule conte, nu mă subapreciați! Eu am fost cel care am dat de urma conspirației. Tot eu am fost cel care am descifrat documentele complicității dumneavoastră. Prin urmare, suntem în posesia numelor conspiratorilor; îi cunoaștem pe toți și i-am arestat chiar în această noapte. Pentru Înălțimea Voastră e prea târziu. Eu personal mă aflu în fața dumneavoastră pentru a vă sfătui ce este cel mai bine să faceți în această conjunctură.

— A... vreți să mă sfătuiți!

— Da, eu! Și ați face foarte bine dacă ați urma acest sfat. Ambii Hohenegg sunt pierduți dacă nu se schimbă nimic.

— Zău? rânji disprețuitor contele. Și sfatul pe care doreați să mi-l dați?

— Nu aveți altceva de făcut decât să vă lăsați condus de mine.

— Și unde aveți de gând să mă conduceți?

— La duce, care va lua o hotărâre în ceea ce vă privește.

— Câtă bunătate! Și dacă nu mă supun?

— Aveți de suportat consecințele.

— Le voi suporta.

Dintr-o săritură, trecu pe dinaintea lui Max și o zbughi spre ușă. Doctorul ar fi putut să-l prindă, dar renunță din considerație față de prințesă și apoi, considera că este în siguranță. Escorta sa militară trebuia să fi ajunși de mult la palatul prințesei, așadar, contele urma să nimerească drept în mâinile soldaților.

Cu toate acestea, Max se înșelase. Soldații aflați pe urmele trăsurii o pierduseră din ochi și le trebuise mult timp până ce o găsiseră din nou. Când Max ieși pe poartă văzu cum trăsura evadatului tocmai dădea colțul străzii. Mult în josul străzii îi văzu pe soldați care se îmbulzeau încoace. Erau extraordinar de mândri că ajunseseră prea târziu, dar Max nu putu să le aducă vreo vină când află motivul care-i împiedicase.

După ce subofițerul dădu raportul, doctorul ordonă:

— Repede, urmăriți trăsura! Chemați toate santinelele! Cel care îl prinde pe conte primește o sută de taleri! Aștept acasă raportul vostru!

Soldații pleacă degrabă, iar Max se întoarse la prințesă, pentru a-i da lămuririle de cuviință.

— Luați loc, vă rog! îi spuse ea.

— Mulțumesc.

— Numele dumneavoastră este Brandauer?

— Da.

— Alteța Sa, ducele, frecventează mult familia dumneavoastră?

— Da, și sunt foarte onorat.

— Să înțeleg că astăzi ați acționat din însărcinarea sa?

— Așa este. Înălțimea voastră să-mi îngăduie o scurtă descriere a situației. E adevărat că trupele Sudlandiei au pornit încoace, dar știu că vin cu intenții bune.

— Așa cred și eu. Nu voi părăsi Nordlandia până ce această neînțelegere nefericită nu va fi

rezolvată.

— Am fost pus în situația de a auzi ultima parte a discuției pe care ați purtat-o cu contele și nu-mi pot reține admirația pentru convingerile nobile pe care vi le-ați exprimat foarte ferm. Dar acum să vă dau raportul.

Începu să-i explice planurile cărora urma să le cadă victimă. E adevărat că unele lucruri le trecu sub tăcere, dar cu toate acestea, prințesa primi o expunere destul de fidelă a ceea ce trebuia să știe.

— Vă mulțumesc, spuse ea când Max isprăvi. Fără să vreți, mi-ați permis să arunc o privire în străfundul inimii dumneavoastră care bate sincer în spiritul dreptății și al fidelității față de duce. Dați-mi voie să vă întorc complimentul pe care mi l-ați făcut adineauri și să nutresc speranța că ne vom mai întâlni.

Restind ultimele cuvinte, obrazii i se îmbujorară, iar mâna pe care i-o întinsese lui Max zăbovi o clipă mai mult decât era nevoie în mâinile lui. Tulburarea fetei îi pricinui o fericire cum nu mai cunoscuse până atunci. Ar fi fost în stare să se arunce la picioarele ei și ar fi vrut să-i poată mărturisii că fiecare bătaie a inimii lui îi aparținea ei, dar își înăbuși sentimentele și spuse doar:

— Dacă Alteța voastră îmi poruncește să vă vizitez din nou, am să mă supun cu cea mai mare plăcere.

— Vizitați-mă ori de câte ori veți socoti că aveți nevoie sau vă face plăcere! Sunteți oricând binevenit. Vă mulțumesc că m-ați scăpat de prezența celui om. Mergeți sănătos acum!

Max se duse acasă, cu gândul să se odihnească măcar câteva ceasuri după încordarea de peste noapte. Trebuie să fi dormit cam trei ore, când fu trezit de o bătaie în ușă. La încuviințarea lui, în pragul ușii apăru silueta lungană a fierarului șef, Thomas Schubert.

— Domnule doctor, un domn dorește să vă vorbească.

— Cine e?

— Nu-l cunosc.

— Să aștepte un moment; vin imediat.

— La ordin, domnule doctor!

Max se îmbracă rapid și coborî. Îl recunoscă imediat pe vizitator. Era noul director al ospiciului, care tocmai atunci sosise și găsisse de cuviință să se ducă mai întâi la Brandauer.

După ce schimbă salutarile de rigoare, Max începu să vorbească, căci observase încordarea celui alt.

— Domnule director, cunosc pricina sosirii dumneavoastră. Vă rog să-mi povestiți cum s-a întâmplat!

Directorul își începu raportul. Se vedea bine că îi venea foarte greu. Când isprăvi, Max spuse:

— Domnule director, acum nu avem timp să intrăm amănunte. Așteptați până mâine, când veți face un raport complet Alteței Sale!

— Așa voi face. Dar mă tem că Alteța Sa și chiar dumneavoastră, domnule doctor, veți crede că noi suntem vinovați de ceea ce s-a întâmplat și așa vrea să știți că nu-i așa...

— Liniștiți-vă, îl întrerupse Max. Sunt convins că v-ați făcut datoria. Până acum încrederea pe care am investit-o, în dumneavoastră nu mi-a dat motive de îndoială.

— Vă mulțumesc, domnule doctor! spuse doctorul oarecum liniștit. Credeți că putem să punem din nou mâna pe cel fugit?

— Sper din tot sufletul. Ei, cred că vom afla chiar acum.

Intrase Thomas, împreună cu subofițerul escortei pe care Max o trimisese în urmărirea contelui.

— Ei? L-ați prins?

Cel întrebat salută militarmente.

— La ordin, domnule doctor, din păcate nu l-am prins.

Spunând acestea, făcu o mutră așa de abătută, că Max se amuză în sinea lui fără să vrea. Bănua că omul era tulburat nu atât pentru că-l scăpase pe conte, cât pentru că acum nu mai primea recompensa. Thomas nu se putu abține să remarcă:

— Ia uite că flăcăul mai și spune „la ordin”! Ordinul era să-l prindă și să-l aducă încoace. Dar poporul de rând nu are nici talent și nici înzestrare pentru astfel de misiune. Mie nu mi-ar fi scăpat!

Firește că nici Max nu era mulțumit, dar își găsea și lui o parte de vină. Dacă în loc să fi stat la discuții cu contele l-ar fi arestat pe loc, acestuia i-ar fi fost imposibil să fugă. Cu toate

acesteia, avea convingerea că încă mai puteau să-l prindă. Se întoarse către subofițer.

— E în regulă. V-ați făcut datoria și nu aveți ce face acum dacă acțiunea a dat greș. Vă însărcinez pe dumneavoastră, împreună cu oamenii pe care-i comandați, să supravegheați casa lui Hohenegg pentru o perioadă scurtă. Nimeni nu are voie să intre sau să iasă. Voi avea grijă să fiți eliberați la timp.

Omul plecă; Max își luă apoi rămas bun de la directorul spitalului și se duse degrabă la duce, pentru a-l înștiința că operațiunea se soldase cu insucces. Când pătrunse în antreu, ușa camerei de primire a ducelui se deschise și ieși un ofițer. Max îl recunoscu — era trimisul sudlandez.

Max primise permisiunea de a intra neanunțat la orice oră din zi la nașul său, ducele, așa că nu ezită nici acum să facă uz de acest privilegiu. Dar când trecu pragul, se dădu îndărăt uimit. Ducele nu era singur, așa cum presupusese Max, ci împreună cu prințesa din Sudlandia. Vru să se retragă cu scuze, dar ducele îl rugă să rămână.

Suveranul ținea în mână o hârtie, pe care o dădu acum doctorului.

— Citește, Max, și minunează-te!

Max făcu o reverență în fața prințesei și apoi citi hârtia cu pricina. Cele citite trebuie că erau îmbucurătoare, căci Max nu-și putu stăpâni râsul, în ciuda faptului că se afla în fața a două persoane de rang foarte înalt. Ducele se întoarse către Asta, care se așezase pe sofaua turcească și o întrebă:

— Înălțime, ați primit vreo telegramă care să vă cheme acasă?

— Nu, Alteță.

— Curios. În orice caz, nu mă așteptam la o accelerare atât de mare a evenimentelor. Nu cunosc încă opinia dumneavoastră, dar simpatia personală pe care v-o port îmi cere să nu trec sub tăcere conținutul acestei scrisori. Înălțimea Sa, tatăl dumneavoastră, îmi spune următoarele, cu alte cuvinte: spre cel mai mare regret al său, a aflat că țara mea fierbe sub presiunea revoltei, că tronul și domnia mea, ba chiar și propria mea persoană se află în cel mai mare pericol. În această situație consideră că e de datoria domniei sale să-mi fie alături ca un bun vecin ce este și, cum un corp de armată tot se află trimis în apropierea graniței pentru exerciții de manevră, a dat ordin ca acesta să treacă granița pentru a înăbuși revolta în forță. Prințesă, pot să vă rog să-mi dați și părerea dumneavoastră?

Asta se înroșise până în vârful urechilor; ochii i se umeziseră de mânie, dar și de durere.

— Alteță, sunt sânge din sângele tatălui meu. Vă spun că este o rușine. Acest conte odios, Hohenegg, a mârjit cu o mare nerușinare numele onorabil al tatălui meu. Cer ca nelegiuitul să fie aspru pedepsit. Alteță!

— Dorinței dumneavoastră i s-a și dat curs până acum. Dar gândiți-vă că nu numai contele este vinovat.

— Știu ce vreți să spuneți, Alteță, și de aceea vă cer să mă luați ostatic!

Ducele veni lângă fată și-i luă mâna. Vocea îi era blândă și prietenoasă când o rugă:

— Draga mea copilă, nu aveți de ce să primiți nici cel mai mic reproș. Sunteți liberă. Dacă doriți să vă întoarceți în țara dumneavoastră, mă voi îngriji imediat de cele necesare. Dar dacă vreți să cuceriti, recunoștința mea, a poporului meu și chiar a poporului sudlandez, am să vă rog să rămâneți, dar nu ca ostatic, ci ca mijlocitor pașnic între mine și tatăl dumneavoastră.

— Rămân, Alteță! Ce trebuie să fac?

— Să trimiteți de îndată două depeșe, una către tatăl dumneavoastră și alta către comandantul celui corp de armată care a trecut deja granița țării noastre.

— Cine este acesta?

— Prințul moștenitor, fratele domniei voastre.

— Aha! Așa voi face! Alteță, vă rog să-mi dictați.

— Eu nu pot. Max să aibă bunătatea să scrie! El cunoaște forma în care se întocmesc telegramele secrete, pentru ca cele pe care le vom trimite să fie foarte credibile. Hotărârea mea e luată și dispozițiile sunt date. Telegrafiati acum că nu se observă nici cea mai mică urmă de revoltă populară și că trupelor trebuie să li se ordone încetarea imediată a înaintării, dacă nu vor să se facă de râs. Măine în zori voi proclama Constituția, apoi, în cursul aceleiași zile, voi trimite la graniță o parte din armată pentru a opri înaintarea sudlandeză în stadiul în care se află. Celelalte trupe, comandate de baronul Falkenau se vor imbarca pentru a încolți dușmanul dinspre mare. Vedeți, Înălțime, cât de sincer vă vorbesc. Sunt convins că meritați toată încrederea mea. Să dea Domnul ca neînțelegerile dintre noi să ia sfârșit fără prea multă vărsare de sânge!

— Așa să ne ajute Dumnezeu! spuse Max.

— Așa să dea Domnul! spuse și prințesa, cu lacrimile înecându-i privirile.

În seara aceleiași zile doctorul Brandauer se duse la palatul contelui Hohenegg mai ales pentru a căuta dovezi de complicitate la vinovăție a fiului acestuia. Căutările sale scoaseră la iveală mai multe dovezi de vinovăție ale tatălui, dar nu lăsară să se vadă nimic care să indice participarea fiului la conspirație. Părea că Hohenegg își lăsase intenționat fiul afară din joc, fie pentru a-l proteja în cazul în care ar fi fost descoperit, fie pentru că faimoasa slăbiciune de caracter a „contelui cel drăguț” nu era tocmai indicată pentru a-l iniția în tainele unei conspirații de o asemenea anvergură. Max mai descoperi încă ceva care-l umplu de bucurie. Printre hârtiile contelui se afla originalul unui tratat pe care suveranul Sudlandiei voise să-l încheie cu mulți ani în urmă cu o putere străină. Acest document dispăruse în mod misterios din biroul secretarului său particular, baronul von Gollwitz. Această chestiune făcuse multă vâlvă chiar și dincolo de graniță, în Nordlandia. Tratatul nu fusese încheiat, iar baronul căzuse în dizgrația Curții, neputând să facă dovada nevinovăției sale. Dar iată că acum documentul își făcuse apariția printre hârtiile contelui von Hohenegg. Dar mai important era că actul avea o anexă care cuprindea numele adevăratului făptaș, împreună cu suma pe care o primise pentru sustragerea lui din partea contelui. Așadar, secretarul particular al suveranului din Sudlandia era nevinovat, iar Max era bucuros că îl putea scoate din culpă.

Nici nu bănuia ce rol important avea să joace acest act regăsit după mulți ani și care părea lipsit de orice valoare...

21. Cad vĂlurile

Era în noaptea zilei următoare. Unul din defileele care-și croiesc drum direct prin munte, făcând legătura între Nordlandia și Sudlandia, se îngustează atât de mult în apropierea orașelului Waldenburg, încât merită cu prisosință numele de trecătoare.

Drumul care străpunge trecătoarea urcă abrupt și foarte sinuos, pentru a coborî pe cealaltă parte a muntelui la fel de abrupt. Trecătoarea lungă, preț de două ceasuri de mers pe jos, constituie un punct strategic natural de apărare. În caz de război între cele două țări, acesta este primul punct care trebuie luat în considerare dacă se dorește victoria.

Luna se ridicase ca o monedă de argint deasupra culmilor munților. Lumina rece a astrului prieten al pământului nostru lăsa la iveală o scenă de război. În punctul cel mai înalt al trecătorii ardeau mai multe focuri, în jurul cărora se aflau așezate făpturi ciudate. Nu purtau uniforme militare, ci veșminte sărace de locuitori ai muntelui, dar cuțitele care li se șteau la brâu, ca și bătele scurte pe care le strângeau în mâini sau care se odihneau alături de ei arătau deslușit că se adunaseră acolo cu intenții deloc pașnice.

La lumina lunii și a focurilor se puteau zări baricade uriașe făcute din trunchiuri de copaci răsturnați care făceau imposibilă intrarea în trecătoare. Baricadele erau întărite cu blocuri masive de stâncă.

În jurul unuia din focuri stătea cârciumarul tavernei din Waldenburg. Oamenii strânși în jurul lui, neobișnuit de tăcuți, formau un grup aparte față de ceilalți, care erau extraordinar de gălăgioși. Tăcerea lor avea o pricină bine întemeiată; printre ei se afla cineva care nu trebuia tulburat din somn — era Lilga.

— Știi tu sigur? întrebă unul din cei adunați acolo pe cârciumar.

— Am aflat chiar de la ea că sudlandezii urmează să vină chiar în noaptea asta, iar ea știe totul întotdeauna.

— Dar ce motiv să fie pentru a se ajunge la război?

— Asta să-i întrebi pe domnii cei mari, care fac și desfac lucrurile. Noi nu avem altceva de făcut decât să executăm ordinele.

— Dar o să fim noi așa de puternici ca să oprim o armată întreagă?

— Nătlăraile! Cine ar putea trece de baricadele astea? Și apoi, trebuie să primim tunurile.

Chiar în acel moment, dinspre partea nordică a trecătorii se auziră pași grăbiți. Oamenii se întoarseră și-l recunoscă pe Horgy, gitanul.

— Lilga doarme încă? îl întrebă el pe cârciumar.

— Da. N-o tulbura, căci n-a mai dormit de două nopți.

Cu toate acestea, noul venit o trezise pe Lilga. Își aruncă mantaua de pe umeri și se ridică în capul oaselor.

— Ai întârziat, Horgy! îl dojeni ea.

— Nu s-a putut altfel, vaidzină. M-au ținut lângă ei, ca să fie siguri că au o călăuză pricepută.

— Așadar, vin?

— Da.

— Câte?

— Opt tunuri.

— Cine le comandă?

— Un căpitan pe nume Helbig.

— E bine.

Sări în picioare și cu toții își dădură seama că vestea îi adusese bucurie. Gitanul vorbi mai departe.

— Și-a luat cu el un grup de oameni cu care vine înaintea celorlalți. Trebuie să sosească din moment în moment.

Într-adevăr, chiar în acea clipă se auziră tropote de cai și apăru o trupă de călăreți. În fruntea lor se afla căpitanul. Acesta sări de pe cal și se duse la Lilga. Se uită cu mare curiozitate la gitană, despre care auzise numai lucruri minunate.

— Sunteți Lilga, vaidzina gitanilor?

— Da.

— Ducele m-a trimis cu întăriri. Recunosc că nu v-ați înșelat când ne-ați anunțat că sosesc sudlandezii.

— Regina gitanilor știe precis ce spune și ce face, răspunse ea mândră. Era chiar timpul să sosiți. Vă anunț că sudlandezii vor fi aici într-o oră.

— Ați avut până acum vreo ciocnire cu ei?

— Nu.

— Foarte bine! Îi vom lua prin surprindere.

Măsură cu priviri de cunoscător barcadele.

— Câte barcade ați ridicat?

— Cinci.

— A! Sunt de ajuns?

— Nici o grijă! Printre oamenii mei se află câțiva foști artileriști care încă nu au uitat ce au de făcut. Au ridicat barcadele cu mare iscusință.

— Bun; trebuie să le inspectez. Dați-mi un om să mă însoțească!

— Vă însoțesc chiar eu!

Plecară. Când se întoarseră, căpitanul ordonă să se facă o breșă în barcadă pentru a se instala tunurile.

— Prin apropiere se mai află vreun alt drum care taie muntele?

— Da, dar e anevoios și e cunoscut doar de contrabandiști.

— Nu e bine! S-ar putea să-l mai cunoască și alții.

— Nu cred. De altfel, am postat oameni și acolo.

— Foarte inteligent. Sunteți un adevărat strateg, Lilga!

Se auziră acum scârțâituri și huruituri. Veneau tunurile. Helbig se duse să coordoneze operațiunea de instalare a lor.

Într-adevăr, barcadele fuseseră ridicate cu pricepere în punctele cele mai potrivite. Cea aflată în punctul cel mai de jos putea domina drumul care se întindea jos în vale, fără să lase nimic de bănuiră despre fortificațiile de mai sus. Era atât de bine făcută barcada, încât Helbig avu un moment de îndoială dacă va putea trece pe acolo cu tunurile.

Tocmai cu aceasta se îndeletnicea, când fu văzut un om venind în fugă pe drumul principal.

— Cine-i acolo? Întrebă santinela de după barcadă.

— Tjemba!

— Iscoada noastră, domnule căpitan, raportă santinela.

Tjemba sări peste trunchiurile de copaci și dădu cu ochii de artilerie.

— A, bine că au ajuns tunurile. Sosesc sudlandezii!

— Sunt mulți?

— O armată întreagă. Sunt conduși de contrabandiștii de pe la ei.

— Cât de aproape sunt?

— În zece minute ajung jos în vale.

— Santinele voluntare, la raport!

La acest apel ieșiră în față cam cincizeci de contrabandiști.

— Oameni buni, trebuie s-o iau înainte cu o parte din voi. Nu am voie să încep ostilitățile înainte de vreme. Cine vine cu mine?

— Toți! strigară ei în cor.

— Bine! Pregătiți-vă! Înainte!

Se întoarseră și plecară cu căpitanul în frunte. Acesta își lepădase sabia, tunica militară și cascheta, și-și luase pălărie, jachetă și bătă de contrabandist. Din vârful muntelui era ceva de mers până în locul unde trecătoarea făcea o cotitură îngustă. Acolo i se păru căpitanului punctul cel mai potrivit pentru planurile sale. Îi ordonă cărciumarului să se posteze de pază în spatele unui brad, cam la cincizeci de pași în josul drumului. De aici se puteau deja zări la lumina palidă a lunii caschetele sudlandezilor care înaintau. Tropote slabe vesteau că în fruntea lor se afla cavaleria.

— Rămâneți aici și fiți pregătiți să trageți! ordonă căpitanul, apoi plecă mai departe până ajunse la un brad.

Se ascunde înapoia bradului și în curând văzu câțiva ofițeri care se apropiau conduși de doi inși.

— Stai! Strigă el, când i se păru că erau suficient de aproape. Cine-i?

Aceștia se opriră și se sfătuiră în șoaptă. Apoi se auzi:

— Prieteni! Cine ești?

— Nordlandez. De când se pătrunde pe teritoriu străin fără negocieri prealabile și fără declarație de război?

— Ești cam obraznic! La o parte, altfel măturăm drumul cu tine!

— Mă aflu aici ca trimis al ducelui meu. Pătrunderea voastră încalcă dreptul civil. Această țară și acest drum sunt proprietatea noastră. Vom ști să le apărăm. Noapte bună!

Se retrase cu pași înceți. După câțva timp se auzi că bradul fusese doborât.

— Aveți vizibilitate suficientă? întrebă căpitanul.

— Da! i se răspunse. Ai noștri sunt obișnuiți cu întunericul.

— Atunci, trageți zece câte zece salve!

Izbucniră primele împușcături. De jos se auzi un urlet prelung. Și apoi zece, și încă zece salve. La o asemenea primire nu se așteptase deloc inamicul. Nu știa cine îi stă în față și hotărî să aștepte zorile. Acest răgaz socotea că nu are cum să-i fie primejdios, fiindcă știa că Nordlandia nu e pregătită de război și că era suficient de ocupată cu înăbușirea revoltei.

Un ceas mai târziu, înălțimile începură să se lumineze, dar valea mai stăruia încă în întuneric. Căpitanul stătea înapoia unui copac și se uita înspre vale. Negurile se învolburau ca niște talazuri agitate. Se făcuse îndeajuns de multă lumină pentru a putea ținti cu precizie. Putea acum să măture drumul sub bătaia tunurilor doar într-un sfert de ceas. Dușmanul se va speria cu siguranță și cei aflați între fortificații nu se vor putea retrage. Ordonă să fie duse șase tunuri jos, iar celelalte două să le îndrepte spre ultima cotitură a drumului.

Deodată, dinspre avanposturi răsunară focuri de armă. Inamicul își dăduse seama că adversarii erau oameni simpli ai muntelui și nu militari și forțase atacul, astfel încât avangarda nordlandeză fusese nevoită să se retragă, dacă nu voia să aibă pierderi omenști. Avangarda numai ce apucă să se refugieze în spatele fortificațiilor, că inamicul și apără, cu ofensiva înaintea. Ezită o clipă la vederea baricadelor, dar apoi se aruncă în atac. Helbig îi lăsa să se apropie cât mai mult, după care tunurile își lăsară masca jos și Vulturul Nordlandiei se ridică deasupra întăririlor.

— Foc! ordonă căpitanul.

Cele opt tunuri bubuiră toate odată. O ploaie de ghiulele lovi inamicul. Peste tot în josul și în susul văii răsună un urlet prelung care dovedi că tunurile își făcuseră datoria.

Războiul începuse!

În dimineața ce urmă, în toată Nordlandia răsunau clopotele. Ca un fulger se răspândise vestea, chiar și până în cel mai mărunț cătun al țării, că ducele renunțase la guvernul actual și îndepărtase consilierii și miniștrii trădători pentru a da poporului său o constituție. Poporul urma să trimită la Curte un reprezentant ales din rândurile sale pentru a delibera asupra constituției. Toată țara fu de acord cu numirea lui Max Brandauer, care se simți foarte onorat de această alegere. Ducele trimisese comunicate în toate colțurile țării și, sub numele său, îl puse pe acela al lui Max Brandauer, în calitate, de consilier personal.

Toată țara era la unison și nu se ridicase nici măcar o singură voce împotriva. Când se află ce primejdie amenințase capitala și prin ce mijloace fusese îndepărtată, întreg poporul fu cuprins de indignare, la care consimțiră chiar și cei ce plănuiseră pe ascuns revoluția.

Spre după-amiază sosi un al doilea comunicat prin care ducele anunța intrarea sudlandezilor în țară, chemând toți luptătorii la arme. Acest comunicat ațâță dragostea de patrie a întregului popor. Cu toții se grăbiră să intre sub arme și chiar în cursul zilei firele de telegraf zbârnâiau în urma depeșelor plecate din toate colțurile țării, prin care se cerea permisiunea de a se constitui, regimente de voluntari.

În dimineața următoare, în portul din Bartolomeu își ridica ancora flota nordlandeză, formată din șapte veliere, pentru a porni spre sud. Dar se întâmpla ceva curios. Comandantul flotei nu se afla pe un vas de linie, ci pe o fregată zvultă de o construcție neobișnuită. Trebuia că era un navigator de excepție.

Fregata mergea tot înainte, nefiind posibilă nici un fel de comunicare cu celelalte vase, ale căror, căpitani se pare că primiseră ordine precise și știau prea bine ce au de făcut. Într-un sfârșit, fregata dispăru din raza vizuală; celelalte vase luară între ele o distanță mare, formând o linie foarte întinsă. Nici un vas inamic nu ar fi putut să mai scape.

Fregata se îndepărtase mult de celelalte veliere, ca și cum intenționa să meargă în recunoaștere.

La timonă se afla un bărbat lat în umeri, pe chipul căruia se citea plăcerea cu care manevra corabia. Lângă el se afla un altul, scund și uscățiv, cu o căciulă roșie pe cap. Discutau foarte bine dispuși.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Ce binecuvântare să fii pe un vas ca ăsta! Nu-i așa, Karavey?

— Da. Sunt curios acum să aflu ce gânduri are Falkenau!

— Eu știu.

— Ei?

— Ascultă aici! Într-o singură noapte a fost înaintat de la gradul de căpitan la cel de comandant de escadron. Fii atent, șefule de echipaj, să vezi ce o să pătească primul sudlandez care-i va ieși în cale lui Falkenau!

— Ce m-aș bucura!

Atunci, dinapoia punții superioare se auzi un strigăt:

— Timonier, patru noduri spre vest!

— Aoleu, începe distracția! spuse Schubert, apucând timona.

— Patru noduri spre vest înseamnă că ne depărtăm și mai mult de flotă. Trebuie că s-a descoperit ceva acolo.

— Și eu cred. Nu vezi velierul de colo?

— Așa e! Îmi închipui că de acum știe cu cine are de-a face!

— Negreșit. Simt deja mirosul de praf de pușcă în aer.

Artur nu-și dezlipea ochii de pe velierul din zare.

Deodată, se întoarse spre căpitanul fregatei.

— Căpitane, nu vrei să capturezi vasul acela?

— Dacă nu ne depărtăm prea mult de flotă.

— O s-o prindem iarăși din urmă.

— Ce vas este?

— Un vas de linie sudlandez. Îl cunosc bine; se numește „Poseidon”. Este foarte vechi și cam greoi.

— Cu toate acestea, pare să fie mai tare ca noi!

— E adevărat că e mai mare și are echipaj mai numeros. Dar vom termina repede cu el.

— Însă „Poseidon” nu avea treabă prin Antile? Ce cauți aici?

— Ba da. S-a întors acasă în cel mai nepotrivit moment. Hei, timonier, încă două noduri!

— La ordin!

— Așa căpitane; acesta a fost ultimul meu ordin! De acum, dumneavoastră comandați!

Fregata o luă drept spre cursul vasului de linie. Într-un sfert de ceas îl ajunse.

— Pregătiți-vă, băieți! Lucrurile se încing! strigă căpitanul, după care își duse binoclul la ochi și cercetă orizontul.

Când i se adresă lui Artur, din vocea lui răzbătea uimirea:

— Pe toți dracii, comandante! La orizont se vede un velier și în spatele lui încă unul!

— Unde? Ar fi trebuit să le văd și eu!

— Ați dat comanda de manevră în linie dreaptă în spatele lui „Poseidon” și nu ați avut cum să-l observați pe celălalt.

Artur luă și el binoclul.

— Tot un vas sudlandez cu trei arbori. E foarte solid. Sper că al treilea nu este la fel.

— N-ar fi bine să ne întoarcem, comandante?

— Ca să ne facem de râs? „Poseidon” va fi al nostru, iar restul va veni de la sine.

Zece minute mai târziu se aflau lângă vasul de linie, putând acum să vadă și a treia corabie. Era tot un vas de linie, însă era o fregată. Ambele, sub pavilion sudlandez.

„Poseidon” ridică pavilionul.

— Comandante! spuse căpitanul. Ce îndrăznim noi este imposibil!

— Vreți să-mi predați mie înapoi comanda?

— Cu plăcere.

Bravul navigator era mândru că i se încredințase o asemenea însărcinare.

— Fregată! se auzi de pe celălalt vas. Ce corabie sunteți?

— Fregata „Sperber”[62], comandant von Falkenau.

— A, Artur von Falkenau?

— Da.

— Încotro?

— Spre... „Poseidon”!

— Este război între Nordlandia și Sudlandia?

— Da. Sudlandia ne-a atacat. Predați-vă!

— Oho! Trebuie să ne mai gândim puțin! Veniți mai aproape de noi!

— Nici vorbă! Hei, acolo jos, luați bordee!

Cele două vase mergeau acum strâns una lângă cealaltă. Fregata ridică tunurile și trase. „Poseidon” se cutremură sub zdruncinătura ghiulelelor, care o loveau pe deasupra și sub linia de plutire. Corabia fusese luată pe picior greșit, dar până la urmă își ridică și ea tunurile.

— Hei, căpitane! spuse Artur. Pânțele corăbiei e bine atins. Dă fuga jos și cheamă băieții să vină sus pe punte! Hei, Schubert, pânzele jos!

În urma acestei comenzi fregata făcu o voltă strânsă și ghiulelele vasului de linie inamic nimeriră doar pupa. Toată salva nimeri în apă.

— Bravo! Întoarce din nou, Schubert, întoarce! Sus pânzele! Foc!

Vasul de linie se zdruncină zdravăn sub lovitură. „Poseidon” nu mai putea înainta, era prea greoaie. Dar cu toate acestea, nu-și coborî pavilionul, căci conta pe sprijinul celorlalte două corăbii.

— Lăsați-l pe Matusalem să intre la apă; e al vostru! strigă Artur. Locotenente, întoarce! Înainte spre al doilea vas inamic! Schubert, la pământ!

Timonierul se aruncă la podea, iar comandantul își făcu așa de bine datoria, încât fregata făcu o voltă strânsă și porni spre al doilea vas.

— Comandante, spuse căpitanul, nu e de ajuns. Dacă îl atacăm pe ăsta, al treilea vas inamic ne va lua vântul!

— Îl vom recăpăta. Hei, Martin!

— Da, comandante!

— Cincizeci de taleri dacă-l nimerеști!

Omul se lăsă în genunchi lângă tun, gata să tragă.

— Hei! strigă atunci santinela de la postul de observație. Ce-i chestia de acolo?

Artur se uită în direcția unde arăta marinarul și ce văzu îl uimi. La cel mult o jumătate de milă se afla un vas cu vele negre, care venea spre ei cu viteză și care din cauza culorii nu fusese observat până atunci. Catargele se aplecau sub greutatea pânzelor. Mergea cu așa o viteză, de parcă îl mână o forță nevăzută.

Timonierul văzu și el vasul, puse mâna la gură și strigă:

— Hei, comandante! E „Căpitanul negru”!

— Și ce dacă? strigă Artur. Atacați sudlandezul. Martin, pregătește-te!

Fregata ajunsese drept în fața vasului de linie și trase. Ghiuleaua nimeri în pupa și o zdrobi.

— Bravo! Foc la tribord!

Tunul trăgea neconținut. Comandantul vasului de linie fusese luat prin surprindere, așa că pierdu momentul.

— Oprește, Schubert! ordonă Artur. Înainte de toate, voia să vadă cu ce scop venea spre ei „Căpitanul negru”. Fregata sudlandeză se apropiase și ea, așa că acum toate patru vasele puteau să vadă foarte bine „Tigrul”. Era o mare îndrăzneală din partea pirăților să vină așa de aproape de patru vase puternice.

Nici nu luă în seamă „Uliul”, ci se îndreptă spre vasul de linie, pe care Artur tocmai îl ciuruisese cu o salvă. Chiar când ajunsese foarte aproape, ca o lovitură de fulger, căzură pânzele. Se vedea doar arborele golaș și nimeni nu-și putea imagina de unde provenea viteza aceea. La timonă nu era nimeni, pe punte, iarăși nimeni. Doar la vela triumfiulară se afla un individ de statură uriașă, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, cu o sabie turcească în mână.

Pe toate cele patru vase nu erau puțini cei cărora le sărise inima din piept. „Tigrul” trecu printre „Uliu” și unul din vasele de linie. În acel moment, uriașul ridică iataganul și vasul se cutremură de trei ori. Trei salve bubuiră în direcția vasului de linie, după care trecu mai departe. Dar nu merse prea departe, ci făcu o voltă în direcția fregatei sudlandeze. Acum se vedea deslușit că sub carenă apa fusese înghițită de o forță uriașă, nevăzută. Și, deodată, se ridică un pavilion, parcă fără nici un ajutor din partea vreunei mâini omenești — era nordlandez.

— Ura! Ura! izbucniră toți cei de pe „Uliu”.

Chiar și Artur striga. La un asemenea aliat, nu se așteptase.

— Întoarce, Schubert, spre tribordul fregatei! comandă el. La fund cu ei!

„Uliul” întoarse. În acel moment, însă, fregata coborî pavilionul sudlandez și ridică steagul alb. Se predă fără rezistență și bine făcu, fiindcă altfel ar fi fost pierdută, acum când celelalte două vase de linie nu-i mai puteau sta alături, fiindcă și ele coborâseră pavilioanele.

Acum „Tigrul” se întoarse și se duse spre „Uliu”. Trase două semnale care-i cereau să țină capă.

— Căpitane, supuneți-vă și preluați din nou comanda! ordonă Artur. Vreau să-l cercetez mai bine.

Merse în spatele bordajului ca să nu poată fi văzut de pe „Tigrul”. Velele căzură și corabia

neagră încetini și ea. Cele două vase se legănau una lângă cealaltă.

— Hei „Uliule”! Cine e căpitan? strigă omul în negru, care citise numele fregatei pe pavilion.

— Căpitan Baldauf cu comandant Falkenau la bord!

— Artur von Falkenau?

— Da.

— Rugați-l să vină imediat la bordul vasului meu!

— Oho! La bordul unui vas de pirați?

— Nu e de pirați, ci este un vas nordlandez!

— Ce faceți, comandante? întrebă căpitanul cu jumătate de glas.

— Mă duc.

— Câți oameni să vă însoțească?

— Doi vâslași; merg cu barca cea mică.

Barca fu lăsată la apă și în două minute, Artur se cățăra la bordul „Tigrului”.

Nu văzu pe nimeni altcineva, în afara omului în negru care stătea la vela triumfiulară. Acesta dădu să vină spre el, dar se opri uluit.

— Frick! Frick Wilmers!

— Ah, de unde știți numele ăsta?

— Cine sunteți?

— Mă numesc Artur von Falkenau și de ieri sunt comandant de escadron.

Omul în negru sfredeli cu privirea chipul lui Artur. Apoi, pricepu brusc și spuse mucalit:

— Veniți cu mine, domnule comandant!

O luă înainte spre dunetă și deschise.

— Pentru moment intrați în cabină! Vin și eu după ce mai dau câteva ordine.

Artur se supuse și intră. În urma lui se închise ușa și se trezi față în față cu o tânără doamnă în veșminte orientale.

— Suleika!

Aceasta se ridicase la intrarea lui.

— Frick... Wilmers! strigă ea uimită, dar observă imediat că era îmbrăcat în uniformă militară; îi văzu și tresele de gradat.

— Ce-i asta? Un... comandant!

— Da, pe care nu-l mai cheamă Frick Wilmers, ci Artur von Falkenau.

Fata își împreună mâinile uluită.

— E cu puțință? Salvatorul... meu?

— Pe care Frick Wilmers voia să vi-l prezinte. Iertați-mă pentru gluma făcută!

Stătea în fața lui îmbujorată până în vârful urechilor. Când vorbi din nou, vocea îi tremura ușor.

— De ce a fost nevoie de acel incognito?

— Pentru că am vrut să gust din fericirea de a vă sluji cu toate puterile mele, Suleika.

Frumusețea și uluirea fetei îl tulburară profund. Când continuă, îi luă amândouă mâinile.

— Suleika, acum sunt kapudan-pașă, așa cum v-ați exprimat nu de mult dorința față de bătrâna Horn. Vă supără că mi-a spus?

Fata se îmbujora și mai tare. El nu se mai putu înfrâna și o strânse la piept, dând să-i sărute buzele roșii ca fraga.

— Suleika, m-am gândit la tine de când te-am scos din valuri. Spune-mi, pot să te păstrez pentru toată viața mea?

Fata își sprijini capșorul pe pieptul lui.

— Îți mulțumesc, făptură dulce și minunată!

O strânse și o sărută înfrigurat.

— Aha, comandantule, se auzi din spatele său, văd că nu pierdeți timpul deloc!

Se întoarse. Omul în negru intrase neauzit.

— Excelență!

— Așadar, mă recunoașteți? Ei, atunci, să dăm cărțile pe față!

Își dădu jos vâlul negru care-i acoperise fața.

— Bun venit pe „Tigru”!

— Fieroasa corabie de corsari! râse Artur.

— Dar nu sunteți și dumneavoastră un pirat care vine, vede și învinge? Și totuși, în ceea ce privește afirmația dumneavoastră că ar fi o corabie de corsari, vă înșelați. „Căpitanul negru” aparține de mult timp legendei. Padișahul nu are nici un tâlhar de mare în flota sa. Numai că

de această dată am acționat din proprie inițiativă și nu din ordinul sultanului, așa că am fost nevoit să revin la vechiul pavilion. Nu aveam cum să arborez steagul sultanului și cu atât mai puțin al Sudlandiei, acum că negocierile pentru preluarea comenzii flotei sudlandeze au căzut. Așa că, până ce voi fi ajuns în situația de a pune vasul meu în slujba Nordlandiei, am acționat în calitate de „Căpitan negru”. Și ați văzut cât de repede am rezolvat chestiunea. Dar despre acestea, mai târziu! Nu avem timp de tratative prea îndelungate. Mergeți la Karlshafen?

— Da, flota mea este deja plecată.

— Pot să mă alătur și eu?

— În ce calitate?

— Deocamdată, ca unul din căpitanii dumneavoastră. Vă dau „Tigrul” ca vas amiral.

— S-a făcut! strigă Artur bucuros. Un astfel de ajutor este benefic pentru întreaga mea flotă. Dar relațiile dumneavoastră cu Sudlandia?

— Nu contează! Dar, comandante, sunteți un diavol în carne și oase! Să îndrăzniți să atacați trei vase deodată! Le luați drept captură?

— Firește!

— Vă voi ajuta; pot să remorchez unul sau doua dintre ele.

— Folosiți și puterea aburului?

— Ați ghicit!

— Bineînțeles. Nu aveți nici timonă și nici elice; aveți, în schimb, un cazan de aburi.

— Așa e. Și nu e nici o vrăjitorie la mijloc. Când ne vom liniști, veți putea face o vizită pe vas. Acum, veniți pe punte! Vă însoțesc la bordul celor trei capturi, ca să vi le înmănez personal.

Când ajunseră din nou afară, Artur găsi puntea populată cu un echipaj îmbrăcat din cap până în picioare în haine orientale. Unul din aceștia veni spre el. Nurvan-pașa îl prezentă.

— Locotenentul meu, Savab, care conduce „Tigrul” când nu mă aflu eu la bord.

Acest mod de a face prezentările nu corespundea deloc cu fanfaronada obișnuită a orientalilor, așa că cel prezentat se uită dezaprobat la superiorul său și spuse:

— Da, eu conduc „Tigrul” și oricine mă cunoaște știe că mă pricep să-mi măsoz puterile cu corabia asta. Câci eu sunt Hagi Savab Ben Hagi Kafur el Kerimi Ibn Hagi Shehab el Kadiri Ibn Hagi Ghanem en Nur...

Era o săptămână mai târziu. În tot acest răstimp se întâmplaseră multe. Reprezentanții circumscripțiilor electorale se aflau deja la Fürstenberg, pentru deliberarea legii supreme — Constituția. Karlshafen se afla de acum în mâinile Nordlandiei, iar generalul Falkenau își adusese deja armata în capitala Sudlandiei, cucerită cât ai bate din palme. Nordul țării era ocupat de insurgenți și de trupe care li se alăturaseră. Între ele și trupele nordlandeze se aflau regimintele prințului moștenitor, care ceruse protecția suveranului. Numai contelui Hohenegg nu i se dăduse de urmă. În schimb, portarul ospiciului, împreună cu nevasta lui, care ajutaseră la evadarea contelui, fuseseră prinși când încercau să treacă granița și trimiși înapoi la Fürstenberg. Suma de bani găsită asupra lor fusese confiscată.

Ducele de Nordlandia stătea la masa lui de scris cu o scrisoare deschisă în față. Lângă el luase loc Max.

— Așadar, prințesa Asta mă roagă să-i dau încuviințarea prin intermediul tău pentru ca să împărtășească situația nefericită a tatălui ei?

— Da. Trebuie să sprijin această rugămintă, Alteță.

— Mi-e cu neputință să refuz o asemenea cerere. Max, îți datorez foarte mult, ba poate chiar totul, iar un suveran are puterea de a-și arăta recunoștința. Vrei să-mi răspunzi deschis la o întrebare?

— Așa voi face, răspunse el simplu.

— O iubești pe prințesă?

— Alteță, nu mă pot împotrivi glasului inimii, pe care, însă, trebuie s-o subordonez rațiunii. Îmi voi călca pe inimă.

— Poate că nu vei avea nevoie. Asta ce spune?

— Nu i-am mărturisit încă nimic, dar știu că nu-i sunt indiferent.

— Bun. Vrei să o duci tu la tatăl ei?

— Eu?

— Da, tu, împreună cu mine. Planul tău în legătură cu Falkenau s-a adeverit. Îl avem nu numai pe prințul moștenitor, ci și pe insurgenții sudlandezi. Prin această scrisoare, Falkenau îmi arată că suveranul e gata să înceapă negocierile. Am discutat până acum rațiunile pentru care trebuie să încheiem pacea, așa că sunt pregătit să mă deplasez în compania ta la armată.

Asta ne va însoți. Ar fi de dorit ca tânărul Falkenau și chiar acest misterios Nurvan-pașa să vină la locul de întâlnire. Dacă-i chemi cu o telegramă pe amândoi la Karlshafen de urgență, în două zile îi vom putea întâlni acolo.

— Așa voi face, Alteță.

— Și pe urmă, crezi că vei avea timp și pentru altceva?

— Pentru ce?

— Am auzit că acum o vizitezi pe prințesă în fiecare zi?

— Așa este.

— Înseamnă că adesea vine la părinții tăi?

— Câteodată. Stă ore întregi de vorbă cu mama.

— Atunci vei avea prilejul să-i înmânezi această scrisoare. Conține o surpriză foarte plăcută pentru ea.

— Mulțumesc, Alteță! Această făptură încântătoare merită un mesaj care să-i aducă bucurie.

— Rândurile acestea i-o vor aduce cu siguranță! Acum, în ceea ce privește călătoria noastră, nu mergem cu trenul, ci cu trăsurile. Două sunt de ajuns. Una pentru mine și tatăl tău, iar cealaltă pentru Asta, pentru tine și mama ta.

— Cum, Alteță, porunțiți ca părinții mei?...

— Negreșit! Tatăl tău îmi este cel mai credincios prieten și trebuie să ia parte la victoria mea. Și, cum tocmai mi-ai povestit ce simpatie există între Asta și mama ta, atunci îi va ține companie prințesei, căci oricum trebuia să-i găsesc o însoțitoare. În ceea ce privește servitorii eu sunt asigurat, dar tu, încă nu. Ce zici de Thomas al nostru?

— O, ar merge cu cea mai mare plăcere.

— Atunci, asta este. Rămâi cu bine, fiule!

— Dumnezeu să vă ocrotească, Alteță!

Își strânsă mâinile, ca doi bărbați uniți prin legături aidoma celor de sânge. Ducele îl lăsa pe doctor pradă unei mari tulburări, cu ochii umezi de recunoștință. Ducele observă, îl luă pe după umeri, îl strânse la piept și-l sărută pe frunte.

— Max, Dumnezeu nu mi-a dăruit copii, dar dacă ar fi să-mi aleg unul, tu ai fi acela. Să-mi rămâi credincios cum mi-ai fost și până acum!

Se întoarse, căci și ochii săi purtau lacrimi pe care nu voia să le lase să iasă la iveală.

Max se ocupă mai întâi de depeșă, după care se duse la prințesă.

— Bun venit, domnule consilier particular! îl întâmpină ea. Să cred că mi-ați adus vreo veste bună?

— Cum așa?

— Citesc pe chipul dumneavoastră.

— Chipul meu e ca o carte deschisă, Înălțime?

— Nu, dar nu e nici așa cum ar trebui să fie un diplomat.

— Mulțumesc! Am aflat vești într-adevăr îmbucurătoare pentru domnia voastră.

— Ah!

— Alteța Sa m-a însărcinat să vă înștiințez că s-a hotărât să vă însoțească în călătoria spre tatăl dumneavoastră, alături de mine. Pleacă în compania tatălui meu și vă întreabă dacă îngăduiți ca alături de domnia voastră s-o aveți pe mama mea?

— Cu toată plăcerea, domnule consilier.

— Mulțumesc! Trebuie să admit că negocierile cu tatăl dumneavoastră sunt rezultatul celor mai înalte considerații. Poate veți găsi vreo explicație în această scrisoare scrisă de mâna ducelui; m-a însărcinat să v-o înmănez.

Prințesa desfăcu scrisoarea și o citi.

— Această scrisoare, domnule consilier, conține câteva rânduri în care Alteța Sa îmi cere să vă predau ambele înscrisuri după ce le voi fi citit. Vă rog să le luați!

Max le citi. Ochii i se împăienjeniră, iar buzele îi tremurau de tulburare.

— Ei, domnule conte? îl întreabă Asta, cu vocea la fel de tremurândă.

— Nu, pot să accept! Nu sunt vrednic de atâta dragoste și bunățate!

— O, ba da! Mă bucur din suflet că sunt prima care vă felicită...

În poienița din fața colibeii lui Tirban iarba fusese cosită ca să se facă loc pentru o tabără de corturi arătoase, așezate pentru cei doi suverani, al Nordlandiei și al Sudlandiei.

Negocierile la care fusese chemat chiar și conducătorul revoluționarilor se desfășurau acum din plin, apropiindu-se de un final pașnic. Principala cerință a revoluționarilor — o constituție aidoma celei întocmite de ducele Nordlandiei, fusese rezolvată, celelalte chestiuni

privind doar puncte a căror soluționare nu mai avea cum să fie dificilă.

În ultima seară, locul era luminat ca ziua de sute de torțe, iar conducătorii se adunaseră la un picnic. La marginea luminișului se așezaseră supușii lor printre care se aflau și frații Schubert. Între ei, stătea șeful de echipaj Karavey, gitanul.

— Vedeți acum, le spunea mândru cârciumarul, că am avut dreptate când am zis că Wilmers este, de fapt, Falkenau?

— Pfu! Și eu puteam să spun ceva asemănător, despre care nu ai mai fi avut de ce să râzi, așa cum am făcut eu, spuse Karavey.

— Ei, ca de exemplu?

— Ce-ai spune dacă eu ți-aș zice că Brandauer este fiul ducelui, Falkenau este un Brandauer și Nurvan-pașa, Hohenegg?

— Sfinte Sisoe al catargelor, strigă timonierul, ai înnebunit de tot băiete!

— „Așa e!” ar spune Kasimir, se băgă în, vorbă și Thomas. Pe ce am eu mai drag dacă nu ești mai nepun decât Heinrich și Kasimir!

— Cum adică? Dar ce, ei sunt nebuni? Întrebă fratele său.

— Păi da. Au pus ochii pe Parpara mea, dar până la urmă, tot a mea a rămas.

— Zău?

— Da. În seara dinainte să plec în călătoria asta ne-am înțeles. Ne căsătorim; am să devin hangiu și am să-mi ridic un atelier de fierărie în curtea hanului.

— Te felicit din suflet!

— Și eu! spuse Karavey.

— Mulțam! Vă invit pe amândoi la nunta mea! Amin!

De după tufișurile de pe partea cealaltă ieși la iveală o siluetă, de femeie, pășind șovăitor. Max o recunoscuse și sări în picioare.

— Lilga!

Chemarea lui atrase și atenția ducelui, care se ridică și el.

— Lilga, vino aici!

Cea chemată se apropie supusă.

— Alteță, nu vă mâniați pe fiica boiniarilor că îndrăznește...

O întrerupse cu un gest grăbit.

— Lilga, faci parte dintre noi și tot ce s-a întâmplat este în mare parte opera ta. Așază-te lângă noi!

— Îngăduiți ca Lilga să rămână în picioare până ce-și va fi desăvârșit lucrarea la care trudește de atâta amar de timp!

— Adică?

— Bovania este zeița răzbunării. Odinioară mia poruncit să mă răzbun și am ascultat-o. Am condamnat și acum am venit să-mi primesc la rândul meu condamnarea pe care domnia voastră trebuie să mi-o dea.

Vorbele îi răsunau enigmatic. Nu-i răspunse nimeni așa că merse mai departe.

— Mărite domn, sunteți pregătit să mă ascultați?

— Vorbește!

— Atunci dați-mi voie să aduc pe cineva care-și are locul aici, dar care nu peste multă vreme va apărea în fața altui fel de judecată.

Făcu un semn înspre tufiș. Ieșiră Horgy, Tjemba și Tirban. Primii doi duceau o targă făcută din crengi, iar cel de-al treilea avea grijă ca omul purtat pe targa să nu cadă. Îl aduseră în mijlocul conducătorilor, după care se îndepărtară. Lilga se duse la el și dădu la o parte pânăza care-l acoperea. De jur-împrejur izbucni un strigăt. Pe targa zăcea contele von Hohenegg, cu fața plină de sânge. Lilga se apleca mult peste el, apoi se ridică, nu înainte de a lăsa un pachetel pe pieptul rănitului, care horcăia din greu, de parcă pachetul ar fi atârnat zeci de pfunzi.

— Bovania l-a ajuns din urmă și l-a doborât. Cine mai vrea să-l vadă în ochi? Odată a fost atât de frumos și de distins; iar vorbele i-au sunat așa de dulci și de dragăstoase, că fiica boiniarilor s-a lăsat păcălită și s-a dus după el. A călcat în picioare încrederea logodnicului ei — care avea un suflet mult mai nobil decât el și în rest, era aidoma lui în toate cele, căci era fratele lui, Wilhelm.

— Lilga! strigă Nurvan-pașa, cu vocea înăbușită de uluială. Îți dai seama ce vorbești?

Ceea ce aflase acum Nurvan-pașa de la Lilga era atât de incredibil, încât rațiunea îl oprea să creadă, cu toate că enigma originii lui părea să fie astfel dezlegată dintr-o lovitură. Și apoi, de ce să nu fi fost posibil? Își aduse aminte acum cu claritate de scena din temnița contelui și

de uimire care-l cuprinsese pe acesta când dăduse cu ochii de tatuajul de pe brațul lui. Când gitana vorbi mai departe, nu o mai întrerupse, ci îi sorbi cuvintele din gură.

— Ba spun adevărul. Așa cum el m-a înșelat pe mine, tatăl său a înșelat-o pe mama mea. I-a promis că o ia de soție, dar mai târziu a părăsit-o, deși ea i s-a oferit întru totul, pentru o fată nobilă. Mama a căutat să se răzbune. După doi ani, când a ajuns din nou prin împrejurimi, s-a strecurat noaptea la palat. Cum toate căile îi erau cunoscute, nu i-a fost greu să-l fure pe contele cel mic și să dispară cu el.

Katombo încremeni, dimpreună cu toți cei de față.

— Lilga, cum poți să dovedești că sunt un Hohenegg?

— Prin tatuajul de pe brațul tău, care s-a șters în parte odată ce ai înaintat în vârstă; reprezintă blazonul familiei Hohenegg! Pe deasupra, am reușit să pun mâna pe actele tale de naștere, iar mama, înainte de a muri, mi-a lăsat scris cu mâna ei despre felul în care te-a răpit, copil fiind. Documentele sunt cele de pe pieptul contelui. Ele sunt dovada că ești un Hohenegg! Dar mai așteaptă puțin cu întrebările! Minutele acestui om sunt numărate de Bovania. Trebuie să mă grăbesc înainte ca el să moară. Conte Hohenegg, ești conștient? Auzi tot ce spun?

— Da, răspunse cu greu cel întrebant

— Ai știut că fratele tău este Katombo și recunoști asta acum?

— Da.

— Mai departe! Am rămas la conte și am trăit cu el, așa că i-am descoperit toate secretele. Tânjea după domnia Nordlandiei. Ducea și baroana de Falkenau erau bune prietene. Locuiau în același castel, una în aripa dreaptă și cealaltă în aripa stângă, Zeița Providenței a făcut ca speranțele amândurora să fie împlinite deodată și să nască aproape în același ceas, ducesa un fiu și baroana o fiică. Baroana a murit la naștere, pe când baronul era plecat în străinătate...

Acum fu rândul lui Falkenau să se mire.

— Are dreptate! strigă el foarte tulburat. Pe atunci eram departe de țară. Dar, Lilga, tu ți-ai dat cuvântul că baroana nu a dat naștere unei fete, ci...

Gitana făcu un gest cu mâna așa de poruncitor, că baronul amuți, și continuă fără să ia în seamă vorbele lui.

— Conte Hohenegg nu a putut să îndure faptul că ducele avea un moștenitor la tron. Ducea a primit fetița, iar băiețelul a ajuns la o doică, fiica moașei, dar care habar nu a avut de schimbare.

La auzul acestor cuvinte, ducele fu cuprins de o agitație nemăsurată.

— Femeie, ești întreagă la minte? Ai dovezi? Păi, înseamnă că tânărul comandant von Falkenau, aici de față, este fiul meu!

— Ascultați mai departe, Alteță! În grabă, scutecele copilului nu au mai fost schimbate, așa că doica le-a primit pe cele care aveau brodate însemnele ducale. Femeia se mai află încă în viață și e nevasta birjarului Beyer, de la ospiciu. Dacă domnia voastră, ar merge acolo, ar vedea un tablou pe care fiul său l-a desenat.

— Așa e, încuviință Max. Am fost odată acolo și-mi amintesc precis că femeia mi-a povestit ceva despre aceste lucruri. Spune mai departe, Lilga!

— Fetița a murit și mai târziu a răposat și ducesa. Conte știa că eu i-am aflat toate secretele; nu mai avea încredere în mine pentru că-și închipuia că am să-l trădez. De aceea a atentat la viața băiatului. Eu m-am răzbunat salvându-l pe băiat. M-am dus adesea la nevasta fierarului Brandauer. Ea știa de darul pe care mi-l dăduse Bovania, acela de a vedea în viitor și, când a născut un băiețel, m-a rugat să-i ghicesc. Doica la care se afla pe atunci prințul locuia alături de fierar și...

— Așa e! strigă bătrânul Brandauer.

— Până la urmă am acceptat. Le-am spus ei și nevastei fierarului că trebuia să fie singură cu copiii în grădină pentru o jumătate de oră. Mi-au încredințat sugarii; i-am dus într-un tufiș și le-am schimbat hăinuțele între ei. Doica l-a primit pe fiul fierarului, iar nevasta fierarului, pe fiul ducelui. I-am spus contelui că am schimbat prințul. Aceasta a fost răzbunarea mea. Dar încotro l-am dus, n-a aflat niciodată, a rămas...

Ducele nu-și mai putu stăpâni tulburarea.

— Femeie, nu minți?

— Întrebați-l chiar pe el! E doborât de dureri și va recunoaște totul. Conte Hohenegg, am mințit?

— Nu! horcăi el.

— Juri pe numele lui Dumnezeu, în fața căruia ai să apari în curând?

— Da!

— L-ați auzit, Alteță. Max Brandauer e fiul dumneavoastră. Iar fiul dumneavoastră, meșter Brandauer, e Artur von Falkenau.

Era un moment extraordinar. Ducele, care-și primise fiul și moștenitorul la care nu mai spera de mult, se uită la Max ca și cum nu mai era stăpân pe simțurile sale. Ochii bătrânului Brandauer se plimbau neîncrezători și întrebători de la Max la Artur, de parcă ar fi stat în cumpănă pe care din ei să-l aleagă. Bătrânul Falkenau privea în jurul său cu un chip care parcă spunea: nu pricep nimic, dar absolut nimic.

Pașa fu primul care rupse tăcerea.

— Meșter Brandauer, ascultă-mă și întreabă-l pe Artur dacă nu a fost așa! Când a venit pe iahtul meu și l-am privit în ochi pentru prima dată în viața mea l-am strigat cu numele dumitale. Arăta exact ca dumneata pe vremuri.

În sfârșit, încordarea celor de față mai slăbi. Puterea de convingere a celor auzite era așa de mare, încât nu mai exista loc de îndoială. Max se aruncă în brațele ducelui, care-i săruta fruntea și obraji aproape plângând; Artur, faimosul căpitan de marină, se întoarse timid spre bătrânul Brandauer. Dar ezitarea sa nu dură decât o clipă. Când văzu lacrimile din ochii bătrânului, țâșnite din durere, dar și din bucurie, îl luă pe după umeri și-i spuse un singur cuvânt:

— Tată!

Bietul bătrân se frânse la auzul acestui cuvânt. Își trase fiul la piept și spuse adânc tulburat:

— Băiete, nici nu știu dacă trebuie să râd sau să plâng. Cel mai mult mi-ar fi plăcut să vă păstrez pe amândoi. Să mă ia naiba dacă nu ești un flăcău de ispravă întocmai ca Max al meu... adică, am vrut să spun, ca prințul!

De-abia acum, singurul păgubit din toată povestea atrase atenția asupra lui:

— Uite cum am rămas singur și al nimănui! spuse baronul cel bătrân.

— Ba nu, tată! strigă Artur, luându-l de braț și ducându-l spre bătrânul Brandauer. Eu sunt și rămân al tău. Pe amândoi vă iubesc la fel de mult.

O singură făptură nu participa la bucuria generală — Lilga. Să i se fi împietrit sufletul așa de mult încât nu se mai putea bucura de fericirea celor din jur? Sau se gândea la propriul său fiu, ucis cu atâtă cruzime?

Când euforia regășirilor se mai potoli, Lilga vorbi mai departe:

— Tigru! își iubește puiul și-l apără de dușmani. Acesta, însă, și-a smuls din piept inima de tată și și-a internat copilul său și al meu în ospiciu, unde l-a aruncat în brațele morții. Spune, conte Hohenegg, căpitanul von Wallroth era fiul tău ori ba?

— Era.

— Și noi doi nu am fost căsătoriți în secret de un preot?

— Ba da.

Luă pachetul de pe pieptul contelui și-l depuse în mâinile ducelui.

— Alteță, aveți aici dovada că Nurvan-pașa este un Hohenegg veritabil. Acum am isprăvit și aștept sentința care-mi va fi sortită.

Ducele o privi îndelung.

— Lilga, cu toate că istorisirea ta îmi lasă câteva nelămuriri, de un lucru sunt sigur. Ai acționat de bună credință și noi toți îți datorăm recunoștință. Acum voi rosti sentința.

Îl luă pe Max de mână și-l duse la principele și principesa Sudlandiei.

— Înălțimile Voastre, îl recunoașteți pe Max Brandauer ca fiul și urmașul meu?

— Da! i se răspunse într-un glas.

— Atunci iau asupra mea onoarea de a-i încredința mâna musafirei mele dragi, prințesa Asta, fiica domniilor voastre. Inimile lor au ales. Consimțământul Înălțimilor Voastre va aduce cu sine și rezolvarea tuturor divergențelor politice.

Părinții își dădură bucuroși consimțământul, văzându-și fiica aruncându-se la pieptul fiului ducelui. După aceea, Katombo luă mâna Suleikâi și a lui Artur.

— Alteță, îmi îngăduiți să-l răsplătesc pentru pierderea lor pe Falkenau și pe Brandauer, dăruindu-le o fiică?

Ducele râse.

— Ah! Surprize mari, dragă pașă! Vă recunosc drept conte von Hohenegg. Veți primi toate titlurile, onorurile și bunurile acestei case.

— Opriți-vă, Alteță! strigă pașa. Familia Hohenegg nu a murit încă.

— Ba da! Acesta de aici zace în chinurile morții. Dumnezeu să-i ierte păcatele, fiindcă eu i

le-am iertat. Iar ginerele dumneavoastră nu poate fi decât moștenitorul de drept al familiei Hohenegg. Țara mea îi stă la dispoziție. Va face o mare cinste Nordlandiei dacă va primi să-i fie oaspete câteva luni. Și acum, tu, Lilga! Cum a ajuns contele pe mâinile tale?

— L-am așteptat.

— L-ai... așteptat? Știi pe ce drum a fugit?

— Știam.

— Cine ți-a...

— Alteță, regina boiniarilor nu are nevoie să primească veste de la alții. Mulțumiți-vă doar cu ce vă spun: l-am așteptat. Trebuia să vină, căci Bovania, zeița răzbnării, l-a trimis pe mâinile mele. Și a venit! A venit ca un fugar și a fost descoperit și urmărit de Horgy Tjemba. Contele nu s-a putut salva altfel decât aruncându-se din trăsură, cu gând să fugă mai departe pe jos. Fiind noapte, a greșit drumul, pe care nu-l cunoștea, și a căzut într-o râpă. Mi l-au adus zăcând în dureri care l-au făcut să-i vină mintea de pe urmă.

— Ce ai de gând să faci acum? Ca soție de conte ai dreptul să...

— Vă mulțumesc, Alteță! Fiica boiniarilor nu stă niciodată într-un loc anume; rătăcește, până ce Bovania îi cheamă sufletul la ea...

Bucuria acestor reîntâlniri îi atrăsese și pe supuși. Câțiva servitori fură nevoiți să ducă de acolo leșul contelui, care între timp își dăduse duhul. Dar fiecare avu parte de o vorbă prietenoasă din partea ducelui, care-și răspândea asupra tuturor lumina bucuriei ce-i cuprindea sufletul.

Două perechi preferaseră singurătatea — Artur cu Suleika și Max cu Asta.

Cei din urmă se retrăseseră înapoia unui brad, căci aveau multe să-și spună, când Lilga veni la ei.

— Vă mai aduceți aminte, prințe și prințesă, ce v-am prezis atunci la fierărie?

— Fiecare cuvîntel! încuviință Max.

— Pe atunci, domnia ta mînuia ca pe un fleac ciocanul greu. Acum a venit vremea să mînuiești cu tot atîta ușurință sceptrul la fel de greu. Ciocanul s-a transformat în sceptru. Mînuiește-l cu blîndețe, dar nu uita că uneori se cere și forță! Ascult-o pe Lilga, fiica boiniarilor, care va dispărea chiar azi și fie ca „sceptru și ciocan” să devină vorbele care să vă călăuzească toată viața!

Din spatele altui copac ieși cineva care până atunci savurase pe furiș o „Ampalema” și care auzise totul. Acum găsi de cuviință că era timpul să se retragă.

— Ce pine știe să vorbească Lilga! murmură el mulțumit. Fostului Brandauer, care acum e prinț, i se potrivesc vorpele ei, căci acum ține în mână sceptrul. Eu, Thomas Schupert, care n-am devenit defel prinț, am să păstrez ciocanul. Dar niște vorpe călăuzitoare tot am să scriu și eu deasupra ușii casei mele: „Ampalema și Parpara!”

EDITURA EDEN
Piața Presei Libere nr. 1
Corp central, Etaj 8, Camera 860
București — Sector 1
Telefon 222.48.60
Căsuța poștală 33—99
București

Coli de tipar: 34,
Bun de tipar: 25.02.1997

Tiparul executat la
Imprimeria „ARDEALUL” Cluj-Napoca
B-dul 21 Decembrie nr. 146
Comanda nr. 70032



**karl
may**

OPERE

SECRETUL TIGANCII

Cartea de față — editată inițial de autor cu titlul „Sceptru și ciocan” — apare pentru prima oară în România. Cine ar fi crezut că ea nu este altceva decât predecesorul faimosului roman „Insula giuvaierurilor”, conturând lumea acelorași eroi într-o cascadă de aventuri spectaculoase, în stare să le definească adevărata lor biografie? În centrul acțiunii, frumoasa Lilga, regina țiganilor, dotată cu puteri magice, și temerarul Katombo, marinar de înaltă vocație, purtătorul unui destin misterios, fascinat pe parcursul dezlegării lui. Dragostea și gelozia, dorința de putere și răzbunarea sunt temele majore ale cărții, care ne plimbă pe trei continente, până la triumful dreptății.

Sub tipar :

INSULA GIUVAIERURILOR,

cu aceiași eroi, reîntâlniți după 10 ani.

13.700 + 275 T.L. = 13.975

-
- [1] Princesesa lombardarilor, numiți și *boiniari* (țigani).
 - [2] Țigancă (în lb. italiană); *țingar* = țigan.
 - [3] Soțul vaidzinei.
 - [4] Bărci de dimensiuni mici specifice pentru regiunea Nilului.
 - [5] Cafenea.
 - [6] Granit egiptean.
 - [7] Provincie din Africa, corespunzând cu jumătatea nordică a Sudanului de astăzi.
 - [8] Inundație anuală care fertilizează Valea Nilului.
 - [9] Mai-marele corăbierilor.
 - [10] Vârtej.
 - [11] Barcă mare folosită pe Nil.
 - [12] Ruth.
 - [13] Cărți.
 - [14] Evrei.
 - [15] Creștini.
 - [16] Navigator.
 - [17] Mahala.
 - [18] Șeful poliției.
 - [19] Judecător.
 - [20] Guvernator.
 - [21] Vicerege.
 - [22] Capitol din *Coran*.
 - [23] Pasărea paradisului — un alt nume al rândunicii.
 - [24] Fiu de mămăligă.
 - [25] Lumina lumii.
 - [26] Cărturar.
 - [27] Creștină.
 - [28] Iisus, fiul Mariei.
 - [29] Caraghios.
 - [30] Moștenire.
 - [31] Iubit.
 - [32] Pluralul de la zabî — ofițer.
 - [33] Câine.
 - [34] Cămila de călătorie.
 - [35] Diavoli.
 - [36] Spirite.
 - [37] Gardiști.
 - [38] Comandant de poliție.
 - [39] Vânt nimicitor de deșert.
 - [40] Napoleon I.
 - [41] Apartament destinat cadânelor într-un palat turcesc. (n. tr.)
 - [42] Diamant.
 - [43] Țăran din țările arabe.
 - [44] Orașul Cairo a fost divizat în Orașul vechi, Orașul nou și suburbia Bulak.
 - [45] Cumnat.
 - [46] Vultur.
 - [47] Denumirea arabă a Egiptului.
 - [48] Burnus cu glugă — un fel de mantilă cu glugă purtată de arabi.
 - [49] Așezare umană de locuitori în corturi (nomazi).
 - [50] Caravanele de tâlhari.
 - [51] Leul.
 - [52] Instrument muzical arab cu corzi și cu placa de piele.
 - [53] Corabie de dimensiuni mici, cu pânze și cu vâsle.
 - [54] Velier rapid pentru transport de mărfuri.

[55] Bară masivă de lemn sau de metal care susține vela pătrată. (n. trad.)

[56] Stâlp de lemn sau metalic pe care de obicei se ridică pavilionul național al vasului.
(n. trad.)

[57] Manevră specială pentru ca velele să ia o anumită poziție față de vânt. (n. trad.)

[58] Viperă, năpârcă. (din lb. germană: n. trad.)

[59] „Statul sunt eu” (lb. franceză, în orig.); expresie aparținând lui Ludovic (Louis) al XIV-lea (1643–1715), rege al Franței, supranumit „Regele Soare”.

[60] Pedepsă marinărească

[61] Gura de vărsare a râului Oller. (în lb. germană, în orig.)

[62] „Uliul” (germ.)